

ДЖУДИТ МАЙКЪЛ ИНТИМНО

Превод от английски: Галя Лозанова, 2000

chitanka.info

ПЪРВА ЧАСТ

ГЛАВА 1

— Елизабет и Матю Лъвъл — изрече свещеникът с тон, сякаш имаше намерение да ги представи един на друг, а не да ги обяви за съпруг и съпруга, — можете да се целунете.

Но те го изпревариха: обърнаха се един към друг и преплетоха ръце. Леко докоснаха устни — обещание да продължат, когато останат сами. След това примижаха на яркото юнско слънце и тръгнаха да приемат поздравления.

Майката на Елизабет я прегърна.

— Никога не съм ви виждала толкова щастливи. — После се обърна да целуне и Мат. — Имам чувството, че за вас светът е прекрасен.

— Вярно е — съгласи се Елизабет и погледна Мат. Той беше висок и строен, с тъмна, непокорна коса, леко разрешена от следобедния ветрец. Дълбоко поставените му сини очи бяха хладни и сдържани, но когато срещнаха нейните, веднага се затоплиха като от милувка.

Баща ѝ също се приближи.

— Как само лети времето — промърмори. — Като че вчера беше най-красивото дете на света; днес вече си най-красивата булка. — Леко се отдръпна, за да я разгледа по-добре. — Радвам се, че поне ще останете в Лос Анжелис и ще се виждаме често.

— Тихо — прошепна Мат. — Баща ми никак не е доволен от тази перс... — Замълча, когато се приближи и неговият баща. — Татко! Толкова се радвам, че си тук! — Двамата се прегърнаха. Мат беше с цяла глава по-висок от баща си, а тъмната му коса беше в контраст с побелелите коси на възрастния човек, когато се наведе да го целуне. — Страхувах се, че няма да дойдеш.

— Не можах да се измъкна вчера. — Говореше със същия дълбок и приятен глас като Мат и по западняшки леко провлачваше думите. Сложи ръце на раменете на сина си и го целуна по двете страни. — Съжалявам, че не успях да дойда на церемонията по случай завършването. Сигурно си изглеждал великолепно.

— Той беше първенец на випуска. — Очите на Елизабет сияеха от гордост. — Името му се споменавахе при всяка награда...

— Освен когато не споменавах твоето — прекъсна я Мат и нежно оправи роклята ѝ, леко измачкана от безкрайните прегръдки. — Истинската звезда беше моята съпруга. Всички смятат, че я чака блестящо бъдеще. О, татко, извинявай. Забравих да те представя на родителите на Елизабет. Спенсър и Лидия Евънс...

— Закари Лъвъл — представи се баща му и подаде ръка. Погледна Лидия и одобрително повдигна гъстите си вежди. — Сега започвам да разбирам откъде идва изключителната красота на Елизабет. Освен ако... Може би вие не сте майка ѝ, а сестра ѝ?

Тя се усмихна. Приятно ѝ бе, но вече бе свикнала: знаеше, че думите на Закари Лъвъл не са произнесени само от галантност, тъй като с Елизабет наистина много си приличаха. И двете бяха слаби и грациозни като балерини; и двете гледаха на света с открити, широко отворени сиви очи под тъмни вежди; и двете бяха светлокоси, въпреки че Елизабет беше почти пепеляворуса, а косите на Лидия с течение на годините бяха потъмнели до тъмен бронз.

Сватбената церемония се състоеше в градината на Лидия. Високите делфиниуми образуваха нежен син фон зад извисените като острия на копия китайски джинджифилови цветя. Пред тях пламтяха редици оранжеви и розови кученца, бели флоксове и златни лилии. Отстрани градината бе заобиколена от кипариси и миниатюрни нектарини, а високата ограда бе закрыта от тъмнооранжеви пиракантеи.

Сред това растително великолепие самата Елизабет приличаше на изящно бяло цвете: беше облечена с дълга копринена рокля с пищна пола, в платиненорусите ѝ коси бе втъкната бяла орхидея. Майк беше в бледосив летен костюм с бяла роза в ревера. Двамата привличаха всички погледи, а щастието им бе заразително за хората, които бяха дошли да ги поздравят: приятели, любими преподаватели от университета, неколцина съседи и колеги на семейство Евънс.

— Те са нашата гордост — каза някой зад гърба на Спенсър.

Той се обърна и видя един от професорите, който беше предложил Елизабет и Мат за ежегодната награда на „Лос Анжелис Уърлд“, „Харпър“. За пръв път тя беше предоставена на двама души едновременно. — Нямаше как да се спрем на единия от тях — обясни

професорът. — Всичко, което бяха написали през последната година, носеше подписа и на двамата. И знаете ли, очаквахме техните материали със същото нетърпение, с каквото децата очакват Коледа. Всичко, написано от Елизабет Евънс и Мат Лъвъл, беше свършено. Истинско удоволствие бе да се работи с такива студенти.

В тона на професора се долови леко съжаление.

— Очаква ги блестящо бъдеще. Един ден всички ние ще се гордеем с тях. Мат мечтае да издава собствен вестник, а Елизабет — да води отделна рубрика. Да знаете, те са страхотен отбор.

Сервитьорите изнесоха в градината кръгли маси и бързо подредиха на белите покривки съдове от порцелан, сребро и кристал, а когато гостите се настаняха по местата, сервираха обяд. Свиреше тиха музика и популярните балади за китара и флейта се смесваха с приглушени гласове и смях. Вятърът се усили и разпиля дългите коси на Елизабет, а роклята се уви около дългите ѝ крака.

Спенсър се изправи с чаша шампанско в ръка.

— За Елизабет и Мат, нашите любими дъщеря и син. Пожелавам им дълъг и щастлив живот, изпълнен с обич, мечти и успех. Нека да имат късмет във всичко. Пожелавам им един ден да спечелят „Пулицър“, за радост и гордост на своите преподаватели. — Гостите се засмяха и започнаха да ръкопляскат, а той се обърна към младоженците и добави: — Нека се сбъднат всичките ви мечти. Нищо не може да ви спре. Светът очаква да го завоювате.

Той отпи от шампанското. Елизабет и Мат пиха от една чаша, а Антъни Рурк ги снима.

— Благодаря ти, Тони — каза Елизабет. — Добре, че се съгласи да дойдеш. Не искахме да ангажираме професионален фотограф.

— Скъпа Елизабет, винаги ми е приятно, когато някой има нужда от мен — усмихна се Тони. — Освен това с теб от толкова години сме приятели. Познаваш ли жена ми? Джинджър, това е същата Елизабет Евънс, за която ти проглуших ушите. Не, всъщност... сега вече е Елизабет Лъвъл. Нали така?

— Точно така — каза тя и се усмихна на характерния за него приповдигнат тон. Откакто го познаваше, Тони се преструваше на лекомислен и дори малко наивен човек, за да прикрие, че всъщност с амбициозен и неудовлетворен и непрекъснато търси изява. — Приятно ми е. — Елизабет подаде ръка на Джинджър Рурк, след което отново се

обърна към Тони и малко нервно отбеляза: — Видях, че преди обяда двамата с Мат разговаряхте. Значи вече сте се запознали.

— Да, и открихме, че имаме много общо. Особено в миналото. — Елизабет бързо премести поглед от безизразното лице на Мат към усмихнатия Тони, който направи многозначителна пауза като истински артист. — Говоря за нашите бащи — каза. — Двамата много си приличат.

Кигън Рурк, бащата на Тони, тъкмо се приближаваше до тяхната маса и чу последните думи на сина си.

— Сватбата на Елизабет не е най-подходящото място да се оплакваш от баща си — отбеляза той и седна на един стол. Лицето на Тони помръкна и той леко се отмести. Никой не забеляза движението му, освен Елизабет и Рурк, който никога нищо не пропускаше: — Лидия. Спенсър. Радвам се да ви видя отново. Отдавна не сме се срещали. А също и Елизабет. Липсвахте ми. Преди бяхме толкова близки.

— Да, но нали ти се премести? — обади се Лидия. — Ние още сме тук, а ти предпочете Хюстън.

— И си купих достатъчно голям апартамент, за да мога да ви посрещна, ако решите да ми дойдете на гости. — Той замълча. Елизабет си помисли: „На този човек никога не му е хрумвало, че хората не са длъжни да тичат подире му само защото се казва Кигън Рурк.“ Бе принудена да признае, че е най-представителният мъж, когото познаваше: с черна коса, гъсти вежди и квадратна челюст с трапчинка на брадичката. Освен това беше висок като Тони и Мат — тримата бяха най-високите мъже на сватбата — но някак по-тежък, въпреки че широките му рамене изглеждаха по-тесни поради безупречно ушития костюм. Кигън представляваше по-зрялата версия на самия Тони, който определено младееше, макар да бе навършил трийсет години. Красотата му изглеждаше някак незавършена, особено на фона на неговия внушителен баща. — Понякога — продължи Рурк — искрено съжалявам, че се преместих.

„Едва ли — помисли си Елизабет. — Нали благодарение на това преместване стана милионер, а парите винаги са заемали важно място в живота ти. Сигурно и сега е така.“

— Това сигурно е свекърът ти? — попита той и протегна ръка на Закари. — Кигън Рурк. От Хюстън. Стар приятел на Спенсър, Лидия и

Елизабет.

Очите на Закари засияха.

— Закари Лъвъл. От Санта Фе. Баща на Матю. Стар приятел на Лука и Йоан.

Рурк веднага отговори:

— Печелите. В Библията не се споменава нито един Кигън.

Двамата се ухилиха доволно.

— Тогава я напишете отново — посъветва го Закари.

Събеседникът му поклати глава.

— Няма да се справя. Въпреки парите, които притежавам, някои неща са извън моя контрол.

Закари го погледна преценяващо.

— Но не много, предполагам.

— Не, не много. Специално съм се постарал. В Санта Фе ли сте роден?

— Не, в Нуево. — Закари потопа една скарита в соса. — Не вярвам да сте го чували. Това е малко градче, сгушено в планините, на един час път в източна посока от Санта Фе. Един съвсем различен свят. — Вдигна глава и погледът му се зарея в далечината. — Дълга и тясна долина, може би около пет километра, и в нея, заобиколен от планинския поток, е разположен Нуево — изолирано, усамотено, спокойно и много красиво място...

Рурк се зае със стридите.

— И кой живее там? — попита.

— Испанци и малко англичани; останали са не повече от трийсетина семейства. Селището е основано от индианци, които се изселили още през XVII в. По-късно, по време на индианското въстание, когато испанците били прогонени от Санта Фе, някои от тях избягали в планината и се заселили там. Оттогава селището се казва Нуево. На испански значи „нов“, „ново начало“. Още по-късно дошли англичаните — главно селяни, неколцина ковачи, а вероятно и избягали затворници, но никой не им задавал неудобни въпроси. Оттогава живеят заедно: няма вражди, няма престъпления, но хората не са много богати. Мястото е добро. Дядо ми бил един от заселниците. Купил земя, построил къща. Баща ми и чичо ми са родени там. Двамата с Мат сме последните от семейството. Един

приятел обработва земята ни и наглежда къщата. Един ден смятам да се върна там. Разбира се, няма да е скоро, обаче...

— Бих искал да видя това градче, Нуево — каза Рурк. — През следващите дни ще мина през Санта Фе и вие ще ме заведете. — Той се обърна към Елизабет: — А вие двамата с Мат на всяка цена трябва да ми дойдете на гости. — Той понижи глас: — Наистина много ми липсваше, скъпа. Винаги съм искал да имам дъщеря като теб. Знаеш ли, че навремето имах планове да те омъжа за Тони?

На лицето ѝ се изписаха изненада и смущение.

— Извинявай — спокойно изрече той. — Не е възпитано да те занимавам със старите си романтични планове точно на сватбата ти. Двамата с Мат намерихте ли си жилище?

— Да, прекрасен апартамент под наем. — Лицето на Елизабет веднага се проясни. — Само три стаи, но са огромни. Има предостатъчно място, ако се наложи да работим въщи, а от терасата на дневната се открива прекрасен изглед към планината. Един приятел, който работи във вестника, ни даде телефона на собствениците, преди да публикуват обявата, и така успяхме да изпреварим останалите кандидати.

— Винаги ви върви, нали? — с рязък глас се намеси Джинджър, жената на Тони, и това бяха първите думи, които бе произнесла този следобед. — Говоря и за апартамента, и за приятеля от вестника, и за онази награда... Нали бяхте спечелили някаква награда?

Закари си взе още една скарида.

— Да, и остават на работа в Лос Анжелис.

— Татко — тихо се обади Мат.

— Е, да. Зная, че работата е много добра. Никога не съм го отричал. А и вашите преподаватели казват, че я заслужавате; непрекъснато повтарят колко сте талантиливи. Така е, и аз отдавна го зная. Но да си призная честно, никак не съм във възторг. Цял живот се трепя да изградя компанията за сина си, а накрая се оказва, че той не я иска. Сега, когато започнах да остарявам и останах без сили, той е решил да не се връща при мене...

— Татко — засмя се Мат, но очите му останаха сериозни. — Още си само на петдесет и шест години и трудно може да се каже, че си останал без сили. Много добре знаеш, че си изградил печатарската компания за себе си; тя е смисълът на живота ти.

— Исках да ти оставя нещо.

— О, има още много време, докато... — започна синът, но Лидия го прекъсна.

— Всички хора мислят за бъдещето. Особено на нашата възраст. Ние със Спенсър също смятаме да се пенсионираме...

— Сватби и пенсиониране — каза Мат. — Страхотно! — Макар че се усмихваше, тонът му беше категоричен и разговорът се насочи към живота в Лос Анжелис и Санта Фе, а накрая и към Хюстън.

— Хищнически град, груб и без стил — с горчицина констатира Тони.

— Забелязвам доста натрупан гняв — прошепна Мат на Елизабет.

— Не съм убедена, че той мрази точно Хюстън. По-скоро е нещастен, защото му се налага да работи при баща си, вместо да стане артист. Това беше най-голямата му мечта. Не разбирам защо се съгласи да постъпи в нефтената компания на Рурк.

— Обзалагам се, че в неговата част на компанията цари ужасяваща дисциплина — сухо отбеляза Мат.

Най-после разрезаха сватбената торта, бяха вдигнати хиляди тостове, шампанското — изпито, и разговорите отново се върнаха към работата, която щяха да започнат Елизабет и Мат, след като се върнат от медения месец в Британска Колумбия. Дори Закари се включи в разговора и потисна недоволството си, за да не помрачава настроението на сина си и Елизабет. Преди да си тръгне, той целуна снаха си.

— Ти си чудесно момиче и изглежда наистина много обичаш Мат. Така и трябва да бъде. Искрено ти желая в най-скоро време да започнеш да списваш своята рубрика. Обещавам да я следя редовно, стига зрението да не ми изневери.

Но Мат не можеше да се освободи от обидата, която беше доловил в думите на баща си.

— Той никога няма да ни прости — каза на Елизабет по-късно вечерта, докато седяха на терасата на апартамента си и наблюдаваха последните слънчеви лъчи. — Чувства се изоставен и ще ни го припомня при всеки удобен случай.

— Мъчно ми е за него — въздъхна тя. — През всичките тези години те е чакал да се върнеш у дома.

— Татко има много приятели. Ние често ще му гостуваме, а и той ще идва при нас. Не можем да направим нищо повече. — Той стана и ѝ подаде ръка. — Време е да престанем да се занимаваме с него и да обърнем внимание на някои лични неща. Елизабет го прегърна.

— Знаеш ли, още не съм те нарекла „моя съпруг“.

— Съпруг — повтори Мат и леко я целуна по устните. — Много ми харесва как звучи. Ами съпруга?

— Сигурно ще свикна след петдесет-шейсет години — промърмори тя и отговори на целувката. Мат намери ципа на роклята ѝ и го плъзна надолу, а тя разкопча ризата му. Гърдите ѝ докоснаха голите му гърди и двамата застинаха, впили устни един в друг. Внезапно осъзнаха, че след като бяха живели една година заедно, от този ден нещо в отношенията им се беше променило. — Не зная какво ми става — промълви Елизабет, — но след церемонията... се почувствах някак различна.

— От скаридите е — обясни Мат и двамата се засмяха. Смъкна роклята от раменете ѝ и я пусна на пода. Елизабет обхвана с длани лицето му и го привлече надолу към широкия шезлонг. На бледата лунна светлина свалиха и останалите си дрехи. Движеха се бавно, все едно че го правеха за пръв път, все едно че сега започваха, защото този следобед официално се бяха заклели във вечна любов.

— Любима моя — прошепна Мат и докосна гърдите ѝ с устни. — Моя най-скъпа Елизабет. — Прошепна името ѝ първо на едното зърно, след това на другото, а тя имаше чувството, че тихият му глас прониква в тялото ѝ и започва бавно да тече по вените ѝ. В същото време устните му обхождаха тялото ѝ и той продължи да повтаря: — Елизабет, съпруго моя, моя любов — отново и отново, докато тя не престана да чува и да чувства нищо друго, освен тези думи и допира на устните и ръцете му. Тялото ѝ бе обзето от сладки тръпки. Накрая тя го притегли върху себе си и в момента, в който последните лъчи на залеза бяха погълнати от черното, обсипано със звезди небе, двамата престанаха да бъдат отделни същества и се превърнаха в едно цяло.

Тя погледна звездите и се усмихна. Съпругът ѝ обърна глава към нея и я целуна по устните.

— Ти си изключително съблазнителна жена.

Погали с ръка лицето му и си помисли, че не иска нищо повече, освен двамата да се обичат и да са сигурни, че винаги ще бъдат заедно.

— Ти ме караш да се чувствам съблазнителна. И желана. И обичана.

Орхидеята беше паднала на терасата и Мат се наведе да я вдигне. Едно от листенцата се бе свило и той нежно го изправи, преди да върне цветето в косите на Елизабет.

— И невероятно красива. И обожавана. — Усети прохладата на кожата ѝ и се изправи. — Захладня. Искаш ли да се преместим на леглото? Може би е прекалено банално за първа брачна нощ, но доста по-топло, отколкото...

В този момент в дневната иззвъня телефонът.

— Няма да вдигаме — заяви Мат. — Не е възпитано да ни безпокоят точно в...

— Не мога така — възрази Елизабет. — Извинявай, но трябва да разберем какво се е случило. — Тънката ѝ фигурка се промъкна през стъклената плъзгаща се врата на терасата и отиде до апарата.

— Госпожо Лъвъл? — каза непознат глас, когато вдигна слушалката. — Обаждам се от спешното отделение на болницата „Джонстън“. Току-що докараха господин Закари Лъвъл. Изглежда е получил инсулт; в момента при него има лекар...

— Жив ли е? — извика тя.

— Кой? — попита Мат. — Елизабет, какво се е случило?

— Да — отговори човекът от болницата. — Но не може да се каже нищо определено, преди да е завършил прегледът...

— Баща ти — каза Елизабет и подаде слушалката на Мат. — Получил е инсулт, но е жив...

Мат сграбчи слушалката.

— В съзнание ли е? — рязко попита той.

— Вие сигурно сте господин Лъвъл-син?

— По дяволите, естествено, че съм аз. В съзнание ли е? Може ли да говори? Как е?

— Засега нищо не се знае, господин Лъвъл. Лекарят е при него. Ако можете да дойдете...

— Веднага. Кажете му, ако пита за нас, че вече сме тръгнали.

В една от стаите на спешното отделение Закари беше бял като престилката на сестрата, която дойде да провери показанията на монитора. Устните му се размърдаха, и Мат и Елизабет се наведоха, за да чуят какво казва.

— ... нужда от теб... не си отивай... Поне за малко... поне докато... сам... — Той затвори очи. — Трябва да запазиш... компанията цяла... печатницата... всичко, което имам... Мат, не ме оставяй. Моля те, Мат... цял живот съм работил... Не мога да я загубя. Елизабет? Поговори с него... Умолявам те... Кажи му, че имам нужда от него... и от двамата...

Последните думи прозвучаха като въздишка. Дежурната лекарка им направи знак и те безмълвно я последваха в коридора.

— Можеше да бъде и по-зле — каза тя. — Вероятно ще остане трайна парализа на лявата страна — след ден или два ще знаем със сигурност — и временно объркване на мисълта, но постепенно ще се възстанови. Няма да се превърне в инвалид, но е необходимо време. Трябва да сте готови за това. Има ли други случаи на инсулт в семейството ви?

— Не ми се вярва — смръщи се Мат. — Даже не си спомням татко някога да е боледувал. Баба ми и дядо ми също. Те имаха ранчо в Нуево. Отглеждаха коне и починаха едва преди няколко години, бяха над осемдесетгодишни. Всъщност не съм сигурен — объркано завърши той.

— Имам нужда от повече информация за заболяванията във вашето семейство — каза лекарката. — Кабинетът ми се намира в дъното на коридора. — След това се обърна към Елизабет: — Ако искате, бихте могли да изчакате горе, в солариума. Обстановката там е много по-приятна.

— Добре. — Тя докосна ръката на Мат и той бързо я целуна.

— Изчакай ме — помоли я и тръгна след лекарката.

Елизабет крачеше из солариума, без да обръща внимание на екзотичните дървета и увивните растения. Задушаваше се от сълзи. Мат все не идваше и тя реши да се обади на майка си.

— Имах нужда да поговоря с някого — изхлипа, когато чу гласа ѝ. — Кажи ми, че няма от какво да се страхувам!

— Веднага идвам — каза Лидия. — Трябват ми само пет минути да се облека.

Когато пристигна, тя завари Елизабет да седи свита на дървена пейка.

— Как е той?

— Не зная. Мат още не се е върнал и няма кой да ми каже. Мамо, ще трябва да останем при него.

— Да останете при Закари? Искаш да кажеш, че трябва да го вземете при себе си? Е, това наистина е сериозен проблем, но ако намерите по-голям апартамент...

— Не. Ние трябва да отидем при него в Санта Фе. Той иска Мат да управлява компанията, докато оздравее.

— Но това е невъзможно! — Двете мълчаливо се спогледаха, след това Лидия седна до Елизабет и я прегърна.

Елизабет сложи глава на рамото на майка си и се разплака като малко момиченце.

— Съжалявам. Зная, че изглежда некрасиво и егоистично, но не искам да се отказвам от всичко...

— Няма нищо некрасиво или егоистично — отвърна Лидия. — И недей да бързаш да се отказваш от всичко. Дори Закари да има нужда от месец или два, за да се възстанови, все нещо ще измислим. Бихме могли да наемем човек, който временно да поеме управлението на компанията...

— Няма да допусна да харчите от парите, приготвени за пенсия. Освен това не вярвам, че ще има полза. Лекарката каза... — Елизабет дълбоко си пое дъх и си избърса очите, — че няма да се възстанови бързо. Страхувам се, че ще продължи много повече от един-два месеца.

— Тогава може да затвори компанията за известно време и да отиде в санаториум.

— Но той точно това не иска да се случи.

— Това, което иска той, Елизабет, и това, което вие можете да направите, са съвсем различни неща.

— Така ли мислиш? О, мамо... — Очите ѝ отново се напълниха със сълзи. — Аз го обичам и искам да му помогна...

— За Закари ли говориш, или за Мат?

— О... и за двамата. Мат изпитва към баща си много сложни чувства... Нали съм ти разказвала как майка му ги е изоставила и те винаги са били повече като братя, а не като баща и син... Мамо, как да убедя Мат да остане при мене в Лос Анжелис, след като баща му иска той да се върне в Санта Фе и да се грижи за него и за компанията?

— Няма да е... лесно — каза Лидия. — После може цял живот да съжаляваш за това.

Елизабет поклати глава.

— Каквото и да направим, после може да съжаляваме.

След малко дойде Мат и завари Лидия и Елизабет прегърнати. Той се наведе и целуна Лидия.

— Радвам се, че си тук. — Седна до Елизабет и си събу обувките. — По дяволите. Скапан съм.

— Трябва да се върнеш в Санта Фе — тихо каза тя.

— Заедно ще решим какво да правим. — Мат бързо скочи на крака и започна нервно да крачи напред-назад. — Господи, Елизабет, какво да правя? Той има само мен. И никога не ме е изоставял, когато имах нужда от него.

— Зная. — Тя отново се разплака и сълзите потекоха по бузите ѝ. — Зная. Не можем да постъпим по друг начин.

— Исусе, всичките ни планове за бъдещето, всичко, което искахме... Но какво да правя? Какво да му кажа? „Получихме много изгодно предложение, татко, така че сам се оправяй.“ Мога ли да постъпя така?

— Не.

Той седна при нея.

— Става въпрос за неговата печатница, а не за моята. Това е неговият живот, а не моя. Не ги искам. Но не виждам как да откажа.

— В никакъв случай. — Елизабет преглътна мъчително и твърдо изрече: — Вярно е, че това няма да продължи вечно. Само докато се закрепим. Нали лекарката каза, че няма да се превърне в инвалид? Закари ще има нужда от нас само докато отново е в състояние да ръководи компанията. Все пак е само на петдесет и шест години; той сам ще поиска да се върне на работа, когато оздравее, нали?

Мат нищо не отговори и Лидия стана.

— Браво, моето момиче — тихо каза тя на Елизабет. — Отивам да взема кафе. Нали и вие искате?

— Благодаря ти, мамо. — Когато тя излезе, Елизабет потърси погледа на Мат. — Какво каза на Закари?

— Нищо. Исках първо да говоря с теб. — Стисна ръцете си в юмруци, отпусна ги и отново ги стисна. — Елизабет, обещавам, че няма да е за дълго. Веднага щом татко се възстанови или намерим

човек, който да се грижи за него и за компанията, ще се върнем тук. Или ще отидем в друг град. Няма да останем без работа; вестниците непрекъснато търсят талантиливи и амбициозни журналисти.

Тя кимна и се усмихна. Разбираше, че Мат се опитва да убеди не само нея, но и себе си.

— Обещавам — повтори той. — Ние сме млади и имаме бъдеще. Това е само временно отлагане.

Елизабет обви ръце около врата му, както бе направила малко по-рано същата вечер, когато мечтите им бяха ярки като залеза.

— Няма как, Мат. Не можем да постъпим по друг начин. — Допря страната си до неговата и го целуна. „Не бъди егоистка. Помисли за Закари. Помисли и за Мат. Не бъди лоша. Млада си. Всичко е пред тебе.“ — Всичко ще се оправи — каза тя. — Ние сме заедно. Това е най-важното. Искаш ли да отидем да си вземем кафе? Трябва да направим списък на задачите. Имаме да вършим доста неща.

„Или по-точно да отменим“ — помисли си, но не го изрече на глас. Сълзите продължаваха да я задушават. Двамата с Мат тръгнаха към стълбите, като обърнаха гръб на лунната светлина.

ГЛАВА 2

В облицования с червени тухли вътрешен двор гостите се приближаваха до младоженците и тихо ги поздравяваха на английски или испански. Встрани, под надвисналите клони на маслиновото дърво със сребристи листа и дребни, зелени плодове бяха наредени дълги маси, отрупани с храна и сребърни прибори. Украсата символизираше благопожелание за дълъг живот, щастие и много деца.

Бащата на младоженеца тихо се измъкна от редицата на близките, приемащ поздравленията. Избърса челото си с голяма кърпа и помоли бармана да му налее две чаши шампанско, след което се върна в градината и подаде едната на Елизабет.

— Наздраве. И дано да издържа до края.

— Какво трябва да издържиш? — засмя се тя.

— Да запазя търпение. Нали знаеш колко мразя тържествени церемонии. А трябва да изглеждам щастлив, тъй като синът ми се жени. На всичкото отгоре след малко трябва да танцувам с жена, която не мога да понасям. Нямах да имам нищо против, ако ти беше на нейно място. С всяка изминала година ставаш все по-красива. — Те докоснаха чашите си и отпиха. — А ти защо си толкова мълчалива?

— Спомних си моята сватба. Тогава също беше топъл юнски следобед. Церемонията се състоя в градина, красива почти колкото тази. И всички изглеждаха по същия начин — изпълнени с надежда и очаквания. Предричаха ни прекрасно бъдеще.

— Преди колко години беше това?

— Преди шестнайсет.

— Познаха ли за щастливото бъдеще?

— Разбира се — механично отговори тя. Бащата на младоженеца я изгледа въпросително, но разговорът им беше прекъснат от посетителите, които искаха да разговарят с Елизабет. Той въздъхна и се присъедини към семейството си, което приемаше поздравления. Елизабет слушаше внимателно и от време на време си водеше бележки. Не можеше да откъсне очи от младоженците: бяха толкова млади и щастливи. Облечени в ярки рокли и елегантни костюми,

гостите бавно се разхождаха из грижливо поддържаната градина, през която минаваше тих поток с дървен мост, водещ към плувния басейн и къпалните.

Елизабет въздъхна и се загледа в пищните растения. Просторната бяла къща ограждаше градината от три страни; отпред имаше алея и паркинг с чакъл; а самата къща беше заобиколена от висока каменна ограда с тежка дървена порта. Преди година двамата с Мат бяха разширили своята къща и бяха оградили градината, но тя далеч не беше толкова разкошна. „Нямаме толкова много пространство... — помисли си и добави тъжно, — нито толкова пари.“

Постепенно сенките започнаха да се удължават и някои от гостите си тръгнаха. Музикантите настроиха китарите; прислугата запали фенерите от ковано желязо и отвори вратите към дългия салон. Младоженците танцуваха и изобщо не изглеждаха уморени; лицата им светеха от щастие. След малко помещението се изпълни с ярки празнични цветове от развяващи се рокли. Бащата на младоженеца се върна при Елизабет.

— Ще танцуваш ли с мен?

— Само един танц — отговори тя, — след това трябва да работя.

Той внимателно сложи ръка на кръста ѝ.

— Една красива жена като теб заслужава да бъде обожавана и глезена, а не да работи.

Изрече го толкова сериозно, че тя едва се удържа да не се засмее. Той беше американец — баща му беше пристигнал в Санта Фе от Детройт само преди четирийсет години — и член на сената на Ню Мексико, но вече беше възприел манталитета на старата испанска аристокрация в града, която също като снаха му можеше да проследи своето родословие от дванайсет и повече поколения. Затова Елизабет каза само:

— Аз харесвам работата си. — Когато танцът свърши, тя се извини и потърси някое уединено място. Спря се на една пейка пред ярко осветения салон, където необезпокоявана от никого можеше да опише сватбата за светската хроника на „Санта Фе Екзаминър“.

„Коприна с цвят на слонова кост и перли — написа и отново погледна към младоженката. — Троен воал от ръчно изработена дантела, който се предава от майка на дъщеря от 1730 г., когато семейството испански благородници се заселило в Санта Фе.“

Описа родословието на булката, новооснованата адвокатска практика на младоженеца, влиятелния му баща, председател на щатска комисия; направи списък на гостите, като отбеляза подробно тяхното обществено положение; обърна специално внимание на тоалетите и поднесената храна. Елизабет отдавна работеше като извънщатен сътрудник на „Екзаминър“, ето защо си позволи да отклони мисълта си към собственото си семейство. Холи и Питър сигурно се бяха прибрали от лятната школа в колежа на Санта Фе. Тази седмица Мат беше пуснал обява за заместник-директор в печатницата, за да може да прекарва повече време вкъщи. Закари беше починал преди три месеца, но все още беше част от живота им, тъй като всичко, с което се занимаваха от шестнайсет години насам, беше свързано с него.

Мат и Елизабет преживяха смъртта му доста тежко: имаха чувството, че животът им беше изгубил основния си смисъл. „Имаме нужда от почивка. Трябва за известно време да се махнем от къщата и от спомена за Закари — помисли си тя. — Няма да е зле да се качим на колата и да отидем до Денвър...“

Но на кого да оставят печатницата? Не можеха да си позволят да назначат постоянен управител. Ами нейната работа? Длъжността на извънщатен сътрудник не беше много сигурна и много местни журналисти с удоволствие биха започнали работа за „Екзаминър“, тъй като другият вестник в града — „Чифтейн“ — беше седмичник. Освен това Холи и Питър си имаха свои планове. По-добре да изчакат...

Елизабет отново се съсредоточи над записките си и когато свърши, отиде да се сбогува с родителите на младоженците. Много хора се обърнаха да я поздравят. Познаваха я, знаеха, че пише репортажи за „Екзаминър“, и нямаха нищо против да бъдат включени в светските новини. Но всичко, което пишеше Елизабет, беше нейна тайна, докато не бъде публикувано.

Само Мат четеше репортажите ѝ, преди да ги предаде на редактора, но дори на него не ги показваше веднага. Докато караше към дома, тя си помисли, че напоследък все по-рядко разговаряха за себе си, а главно за ежедневните проблеми, работата, децата. Какво ѝ ставаше? Защо непрекъснато мислеше за това, което я дразнеше, а не за хубавите неща?

От дома на младоженците до тяхната къща на Камино Ранчерос не беше далече. Пътят минаваше през тесни улички и покрай каменни

огради с тежки дървени порти, над които се подаваха клоните на дърветата. „Каменни къщи и дървета“ — помисли си Елизабет. Някой ден, когато има своя рубрика във вестника, щеше да опише Санта Фе.

„... Малък град като на пощенска картичка в два цвята: бледорозов камък и тъмnozелени дървета — успокояваща, почти сънлива атмосфера. Цветовете идват от хората: ярки испански и индиански дрехи, накити, мебели, изкуство. Но по обяд, когато улиците опустеят, безкрайното прашно розово и тъмnozелено стават нереални, като избеляла тъкан с размити цветове, изложена да се суши на пустинното слънце...“

„Престани“ — нареди си тя, когато стигна пред отворената порта на дома си. Нямаше своя рубрика, защото не беше щатен сътрудник, а не можеше да си го позволи, тъй като трябваше да помага на Мат в печатницата, да се грижи за къщата и за двете деца.

— Мамо! — Питър махна с ръка от прозореца. — На телефона!

Синът ѝ излезе пред къщата и откъсна няколко глории. „Ще стане висок като Мат — помисли си Елизабет — и също толкова красив с тази чуплива червеникава коса. Само веднъж да свършат мъките на пубертета.“ С всеки изминал ден Питър се превръщаше от сладко кръглолико момченце в непохватен дангалак, който ту недоволно ръмжеше, ту се заливаше в щастлив смях. Непрекъснато се препъваше в мебелите, а в същото време яздеше кон с неповторима грация и чувство за равновесие; срамуваше се от милувките на майка си, но понякога я прегръщаше и започваше да я върти из стаята. В тези моменти много приличаше на Мат, който обаче се смееше все по-рядко.

— Сещаш се кой е — каза Питър. — Великата телевизионна звезда.

— Тони Рурк — поправи го Елизабет. — Прекрасно знаеш как се казва. — Целуна го по бузата и влезе в прохладната къща. Вдигна телефона в кухнята и кадифеният глас на Тони я обгърна като прегръдка.

— Скъпа Елизабет. Намирам се на летището...

— На кое летище? — уплаши се тя.

— В Лос Анжелис. Заминавам за Ню Йорк и исках да те предупредя, че смятам да се отбия в Санта Фе. Мина доста време от последната ни среща. Можеш ли да ме посрещнеш след три часа?

Предлагам да вечеряме заедно, а след това да ме откараш в „Ла Посада“ — запазих си там стая — и утре сутринта продължавам за Ню Йорк. Самолетът пристига в...

— Тони, спри. Днес не мога да вечерям с тебе.

— Защо? Нали знаеш колко ми е трудно да се измъкна? Импресариото ми ме охранява като дракон, секретарките са ми направили разписание на всяка минута... Елизабет, Марджъри ме напусна.

— О, много съжалявам — каза тя. Марджъри. Тони я беше споменал няколко пъти миналата година, но Елизабет не я познаваше, както и останалите му съпруги. Смътно си спомняше само Джинджър, с която беше дошъл на нейната сватба, но след това престана да се ориентира в безкрайните бракове и разводи на Тони.

— И аз. Обичах я. Каза, че с мене било невъзможно да се живее. Сигурно е права, но може и тя да не е подходяща жена за мен. Защо не можем да вечеряме заедно?

— Защото имаме годишнина от сватбата.

— Ясно. Ще празнувате. Колко години минаха?

— Шестнайсет.

— И през цялото време си живяла с един и същи човек? Невероятно. Все още ли се гледате толкова влюбено, както на сватбата? А аз продължавам да чакам своята принцеса. Но си изпуснах късмета, нали? И то преди много години.

— Тони, престани да правиш театър.

— Играта е моята същност. Но няма да те задържам повече. Сигурно се приготвяш за тържествената вечеря със съпруга си. Или ти не искаш — или мъжът ти не иска — около вас да се върти Антъни Рурк, телевизионният водещ, обожаван от милиони зрители. Разбира се, довечера няма да ви безпокоя. Може ли да се отбия на връщане? Следващата сряда. Нали нямаш нищо против? Каж ми, че искаш да ме видиш поне наполовина толкова силно, колкото аз копнея за теб.

В гласа му, мек като кадифе, от време на време се долавяше ирония: Тони никога не би допуснал някой да си помисли, че говори сериозно. Преди десет години беше напуснал компанията на баща си само с няколко долара в джоба, които бе успял да спести въпреки екстравагантния си начин на живот в Хюстън. Тогава се беше обадил на Елизабет, за да ѝ каже, че заминава за Лос Анжелис и смята да стане

най-известният телевизионен журналист в Америка. И точно така направи. Сега Тони Рурк беше богат и прочут. Живееше в луксозна къща в Малибу и през последните години се обаждаше на Елизабет два или три пъти месечно, тъй като тя била единственият човек, с когото можел да разговаря; единственият човек, който го разбирал и го познавал от младежките му години, преди да се включи в безумната надпревара сред телевизионните звезди.

— Мила Елизабет, моля те, нека да дойда — каза той. — Имам нужда от теб. Нямам с кого да си поговоря, освен с хладилника, който бръмчи на някакъв неразбираем екзотичен език. А имам да ти казвам толкова много неща: току-що направих няколко записа в Испания. На връщане се отбих в Италия и си купих къщичка в Амалфи — струва ми се, че има не повече от двайсет стаи — и ужасно искам да го споделя с някого. Елизабет, слушаш ли ме?

— Добре, ела, но след една-две седмици. — Беше поласкана, но и малко притеснена от начина, по който я караше да се чувства: като стопанка на куклен дом наскоро пустините на Ню Мексико, която само седи и чака Алтъни Рурк да се спусне при нея от висотите на своята бляскава слава.

— Тогава пак ще бъда в Европа. А какво ще кажеш да се видим след четири седмици? Дано да издържа дотогава.

— Добре — съгласи се тя. — Но на обяд, не на вечеря. Обади се и аз ще дойда да те посрещна.

— Да не би да иска интервю от тебе? — попита Питър, когато майка му остави слушалката.

— Не сме чак толкова известни, за да бъдем поканени в предаването на Тони. Защо, ти би ли искал да сме известни?

Той се замисли.

— Струва ми се, че не. За разлика от Холи не обичам светския живот. Бих предпочел никой да не ме забелязва. — Срещна погледа на Елизабет и добави: — Или поне не бих искал да участвам в предаването на този човек. Мамо, нали си го гледала: много обича да прави хората на глупаци... И то пред стотици милиони зрители.

— Трийсет милиона — несъзнателно го поправи Елизабет и реши да поговори с Мат за болезнената срамежливост на Питър. Ставаше все по-затворен и изглеждаше по-малък от момчетата на неговата възраст. Цялото си свободно време прекарваше при

индианците от близкото селище и с удоволствие оставяше на сестра си ролята на талантливото дете в семейството, което винаги е в центъра на вниманието. — Холи у дома ли е? — попита тя.

— Излезе. Отиде на някакво прослушване. Добре, щом не иска интервю, тогава какво иска от тебе?

— Приятелство.

— Човек, който излиза пред трийсет милиона телевизионни зрители, сигурно има достатъчно приятели.

— Сигурен ли си?

— А защо не? Ти пишеш само за един вестник, а непрекъснато те спират по улиците. А телевизионните водещи сигурно са още по-популярни. Всички тичат след него, повтарят колко е велик... Звездите имат много приятели.

— По-скоро почитатели. Все хора, които разчитат да се покажат по телевизията или да станат известни благодарение на познанството си с тях. Но не бих ги нарекла приятели. Или поне не като хората, които те харесват само защото си Питър Лъвъл, и им е приятно да бъдат с теб, защото имате общи интереси и те обичат.

— О, мамо... — Питър погледна усмихнатата Елизабет, също се засмя и я прегърна. — Благодаря ти.

Тя го целуна.

— Бъди търпелив, Питър. Ще имаш приятели. А също и много момичета.

— Е, да... — Той сви рамене. — Сигурно. Ще дойде ли тук?

— Тони ли имаш предвид?

— Да.

— Може би. След няколко седмици.

— Не мога да разбера защо го харесваш.

— За приятелството има най-различни причини, Питър. И понякога не можеш да ги обясниш.

Той отново вдигна рамене и си взе парченце ананас, а Елизабет извади месо със сос чили от хладилника. „Наистина, какво толкова намирам в Тони? — замисли се тя. — Кара ме да се чувствам скучна, глупава и старомодна. Но, от друга страна, той внася в живота ми оживление, а понякога аз имам нужда от това. А той им нужда от мен, за да може да се смее свободно и да се чувства млад.“

Днешната сватба ѝ бе направила за страстите, вълненията и надеждите, които бе изпитвала преди шестнайсет години. Къде бяха те сега? Останаха някъде по пътя и просто... избледняха. И какво бе останало на тяхно място? Един приятен и стабилен брак, без промени и без изненади.

„Всъщност ние сме щастливи — каза си. — Живеем добре, имаме чудесно семейство, къща, собствен бизнес...“

Пусна месото в нагорещената мазнина и го разбърка. В този момент вратата се отвори и в кухнята връхлетя Холи.

— Привет, привет, привет! Това е най-хубавата, най-чудесната и най-прекрасната вечер в живота ми!

— Получила си ролята — досети се Питър.

— Даже две. — Сестра му го прегърна и радостно се завъртя. — Аз съм единствената, която получи две солови изпълнения в летния концерт на колежа в Санта Фе. Пред вас стои една бъдеща звезда!

Елизабет си помисли, че пред тях беше една красиво, щастливо момиче, почти жена, което с всяка стъпка се отдалечаваше от детството и от дома. „Само след няколко години — помисли си тя — децата ми ще имат свой живот. Как пораснаха толкова бързо?“

— Мамо — погледна я Холи, — не се ли радваш?

— Разбира се, че се радвам — усмихна се Елизабет. — И освен това се гордея с теб. — Прегърна Холи и изведнъж осъзна колко много обича децата си и колко богат и красив е животът ѝ благодарение на тях. Представи си как изглеждат двете с Холи, допрели светлите си глави. Сега нейната коса беше потъмняла от годините и също като косата на Лидия бе придобила тъмнобронзов оттенък, а на Холи беше платиненоруса. Тя имаше дълбоките сини очи на Мат, високите скули и нежното лице на Елизабет, но чистото сопрано беше само нейно — Холи бе единственото музикално дарование в двете фамилии. — Но да си призная — продължи тя — изобщо не съм учудена. Винаги съм знаела колко си талантлива.

— Днес в университетския хор — влезе в техния тон Питър, — утре — на сцената на Бродуей. Ще станеш знаменитост като мамината телевизионна звезда, която пристига след няколко седмици, за да почувства, че има приятели.

— Тони? — изпищя радостно Холи. — Кога пристига? Каза, че един ден ще направи предаване за мен.

— Подигравал ти се е — изсумтя Питър. — Не сме достатъчно известни, за да ни покани в неговото шоу.

— Откъде знаеш? Може пък точно благодарение на това предаване да се прочуя.

— Съмнявам се, Холи — намеси се Елизабет. — Тони кани само утвърдени знаменитости. Той не прави хората известни.

— Но той ми обеща!

— Може сам да си е вярвал, когато го е казал. — Замълча и се замисли колко е трудно да се обясни какво представлява Тони. — Той не държи хората да го разбират. Смята, че е много по-интересен, когато се държи тайнствено. А сега разкажи за прослушването...

Телефонът иззвъня и Питър вдигна слушалката.

— Татко е. — Той подаде телефона на майка си. — Още е на работа.

— Мат? — каза Елизабет в слушалката. — Случило ли се е нещо? Нали обеща да се прибереш по-рано?

— Не мога. — Гласът му беше напрегнат и тя веднага разбра, че едва се сдържа да не избухне. „Напоследък често се ядосва — помисли си. — Ето още едно нещо, което се промени след смъртта на Закари.“ — Вчера Саймън се напил. Дойде на работа по обяд и успя да обърка всичко, докато не го пратих да се наспи. Останахме сами с Франк да отпечатаме брошурите за аукциона на тъкани в „Краун пойнт“. Надявам се да се прибера до един час. Удобно ли ти е да се обадиш и да промениш резервацията?

— И да не се съгласят, ще отидем на друго място. „Ранчо де Чимайо“ не е единственият ресторант в града.

— Но ти държеше на него. — Мат си спомни, че това беше първият ресторант, който бяха посетили в Санта Фе. „Тогава имахме нужда от място, където да се отпуснем и да се преструваме, че всичко е наред — помисли си той. — И продължаваме да се преструваме.“ — Виж какво можеш да направиш, а аз ще си тръгна веднага щом се освободя. Или предпочиташ аз да се обадя?

— Не, не, ще се справя.

— Тогава до скоро. — Мат затвори телефона и за миг разсеяно се загледа в пригответените за изпращане брошури. Стомахът му се бе свил от гняв и напрежение и той с усилие си пое дъх, за да се отпусне. Искаше по-бързо да свърши досадната работа и да си тръгне.

Напоследък много му се бе струпало: нещастията следваха едно след друго и нямаше изгледи нещата да се оправят. След смъртта на Закари времето започна буквално да лети. От шестнайсет години Мат знаеше, че рано или късно ще загуби баща си. Особено след трите инсульта. Но тъй като Закари продължи да работи почти до края, болката от загубата бе много силна.

— Мат? — Печатарят си слагаше сакото. — Всичко е готово. На път за дома ще ги оставя в пощата. Освен ако няма нещо друго...

— Не, и без това много закъсняхме. Благодаря ти, че остана с мене...

— Сигурен ли си, че нищо не искаш? Да ти донеса едно питие? Или може би две?

— Франк — попита Мат, — винаги ли правиш това, което искаш?

— В момента, или по принцип?

— И двете.

— В момента си отивам вкъщи, и точно това ми се прави. Но като цяло... не зная. Може би. Не съм се замислял.

— Защо? Винаги ли си искал да работиш като печатар, или си имал и други планове?

Франк го погледна учудено.

— Да не си в сатурнова дупка, Мат? Откъде ти минават толкова сериозни мисли през главата?

Мат и се засмя:

— Добре, Франк. Извинявай за въпроса. Краят на един дълъг работен ден не е най-подходящото време за философстване. Прибирай се вкъщи, а аз ще заключа. Някой път можем да отидем да пийнем и да си поговорим.

— Ей, виж, не ти се подигравам. Просто не зная какво да ти кажа. Нали знаеш — работа, добри и лоши периоди. Децата ту те ядосват, ту носят добри оценки от училище и тогава се гордееш с тях. Казваш си: „Ех, че съм добър баща...“ По дяволите, Мат, не съм се замислял. — Франк помълча известно време и неочаквано сподели: — Искях да стана професионален бейзболист. Винаги си на чист въздух. Обичах да гледам небето и да следя как топката плавно влиза в ръкавицата ми; обичах да слушам виковете на запалнянковците и да тичам по моравата. Чувствах се като цар. — Обърна се към вратата и

каза: — Но така и не разбрах дали съм достатъчно добър в бейзбола. Приятелката ми забременя, оженихме се и постъпих на работа при баща ти. Това е. Аз още си я обичам, но съпругата си е съпруга. Понякога си мисля, че е глупаво да се развеждаме, след като пожертвах бейзболното игрище заради нея. Лека нощ, Мат. До утре. Надявам се да ти мине.

Мат леко се намръщи. Изми се, сложи си вратовръзката, заключи предната врата и включи алармата. На Серильос Роуд почти нямаше движение. След десетина минути щеше да си бъде вкъщи. Увеличи скоростта и се замисли за Франк и за трите месеца, които бяха минали след смъртта на Закари. Изглежда, Елизабет също имаше проблеми, но нищо не му бе казала. Всъщност напоследък рядко си говореха; вече не помнеше кога за последен път бяха разговаряли за нещо друго, освен за децата, къщата и компанията.

„Посветих шестнайсет години на мечтите на баща си, вместо на своите“ — мислеше си Мат. Обичаше баща си, беше му мъчно за него, но тези шестнайсет години бяха като воденичен камък на шията му. Спомни си тяхната сватба и предсказанията за блестящото бъдеще на Елизабет и Матю Львъъл. Грешка. Непрекъснато отлагаха мечтите си за времето, когато Закари се оправи и е в състояние сам да ръководи компанията; докато съберат пари за постоянен управител, който да замести Мат; докато пораснат Холи и Питър; докато Холи и Питър завършат колеж. А годините минаваха.

Шестнайсет години.

„Но това бяха хубави години — помисли си той. — Не го забравяй.“ И наистина: имаше жена, която обича, две деца, дом, собствен бизнес, приятели.

Мат зави по Пасео де Пералта и гумите на колата изсвириха; караше прекалено бързо. Не, по дяволите! Не за този живот бе мечтал, когато беше на двайсет и три години. „Вече съм почти на четирийсет, а не съм направил нищо от онова, което исках.“ Намали скоростта при знака „стоп“ и зави по Кордова Роуд. Двамата с Елизабет дори бяха спечелили голямата награда. Как се казваше? Вече не можеше да си спомни. Всички им предричаха бляскаво бъдеще.

Наистина бяха постигнали много. Но откакто Закари беше умрял, нещо непрекъснато изгаряше Мат отвътре. Внезапно изсвири клаксон и прекъсна мислите му. Видя колата отляво точно когато искаше да

завие на светофара. „По дяволите!“ Ръцете му, здраво вкопчени в кормилото, рязко го извиха вляво. Колата отмина, но Мат не успя да се върне достатъчно бързо на платното и се удари в тротоара. Рязко натисна спирачката, но колата беше набрала скорост и се удари първо в уличната лампа, а след това в каменната стена. Мат чу удар на метал в камък и звън от строшени стъкла. Прониза го внезапна болка. След малко всичко спря. Остана само тъмнината. И тишина.

ГЛАВА 3

— Последния път, когато бяхме тук — гласът на Холи трепна, — дядо умря.

Питър непохватно я прегърна през раменете. Беше едва четири сутринта и те се намираха в чакалнята на болницата „Св. Винсент“. Питър беше напрегнат и нещастен, въпреки че правеше всичко възможно да не се разплаче. Гадеше му се. „Божичко, само да не повърна направо на пода. Тогава всички ще си помислят, че съм още малко момче и... Татко, моля те, недей да умираш...“

— За какво мислиш? — прошепна Холи.

— За татко — изрече през стиснати зъби той.

— Защо не идва мама? — изплака сестра му.

Той искаше да каже нещо; но отново почувства гадене и премълча.

— Питър? Мислиш ли... Щом тя не се връща...

— Тя е при татко — бързо каза Питър и изведнъж се разтрепери.

— В... интензивното... отделение...

Неговото напрежение се предаде на Холи и тя също се разтрепери.

— Значи мислиш, че татко е мъртъв.

— Не! Много хора катастрофират с кола, но не умират!

— Мразя това място. Прилошава ми от него. — Тя се разплака.

— И не искам татко да умре!

Питър не издържа и също се разплака. Мъката разкъсваше тялото му от болка. Двете деца се прегърнаха и продължиха да плачат в празната стая.

Така ги намери Елизабет, когато след няколко минути се появи с три пластмасови чашки в ръка.

— О, Божичко. Холи, Питър! — Коленичи до пейката и ги прегърна. — Не плачете, баща ви ще се оправи. Трябваше веднага да дойда да ви успокоя...

— Наистина ли? — недоверчиво попита момчето. Вдигна глава от рамото на Холи и я погледна в очите. — Вече сме големи, можеш да

ни кажеш истината...

— Ще се оправи. — Майка им се изправи и им подаде чашите. Лицето ѝ беше бледо и измъчено. — Ето малко какао. Не е горещо, може веднага да се пие. А сега внимателно ме изслушайте: баща ви има разкъсан далак и вътрешен кръвоизлив. Засега е в шоково състояние. Това често се случва при автомобилна катастрофа и лекарите знаят какво трябва да се направи. После ще ви обясня. Най-важното е, че операцията мина, и то добре. Баща ви ще остане в болницата две седмици и след това ще го вземем вкъщи. А след месец или месец и половина ще може да се върне на работа.

— И ще си бъде предишният татко? — попита Холи. Двамата с Питър се бяха изправили и внимателно се взираха в очите на майка си.

— Да — твърдо повтори Елизабет. — Мозъкът му не е засегнат и няма причини да не е същият, както преди.

— Може ли да го видим? — попита Питър и внезапно се прозя. — Извинявайте.

— Не може, защото в момента спи. А и вие би трябвало да сте в леглото. Следобед ще може да го видите, но само за малко. А сега искам да се приберете вкъщи; ще повикам такси. — Елизабет отвори чантата си и подаде на Питър банкнота от десет долара. — Цяла нощ сте били будни и не сте в състояние да отидете на училище. Идете да се наспите и след това пак елате тук.

— Ами ти? — попита Холи.

— Обещаха да ми постелят една кушетка в стаята на баща ти. За да не се почувства сам, когато се събуди. Хайде, допийте си какаото и да отиваме за такси.

Холи поклати глава.

— Някой трябва да се грижи за теб. Аз ще остана.

— В стаята на баща ти няма място за още един човек — нетърпеливо каза Елизабет. — Моля те, Холи, искам да се прибереш вкъщи. Наспете се добре и елате пак следобед.

Питър потисна още една прозявка и хвана сестра си за ръка.

— Ще си тръгнем само ако се закълнеш, че казваш истината.

— Питър, вече казах...

— Добре, де, добре. Исках само да се убедя. Нали ще ни повикаш, ако нещо... се случи?

— Да. А сега, ако обичате...

— Тръгваме. Веднага. Къде има таксита?

— Ще ви изпратя.

Елизабет се върна в чакалнята и се сви на пейката. Вече не беше необходимо да се преструва на спокойна и силна жена. Цялата трепереше от страх и изтощение. В главата ѝ се въртеше някакъв отвратителен рефрен: „Нали не беше доволна от брака си? Не бил достатъчно вълнуващ. И за малко да загубиш Мат. Почти...“

— Госпожо Лъвъл? — Лекарят стоеше на вратата на чакалнята. Тя се стресна и с усилие повдигна натежалите си клепачи. — Господин Лъвъл пита за вас. Можете да отидете за няколко минути при него в реанимацията. Много е неспокоен — обясни той, докато вървяха по коридора. — Непрекъснато повтаря името на баща си. Дано вие да го успокоите.

Лицето на Мат бе пепелявосиво, кожата — някак опъната. Сините му очи изглеждаха още по-хлътнали.

— Състезавам се с татко — прошепна той с мрачен хумор. — Реших да не допускам той да бъде единственият умрял в семейството.

Елизабет го целуна и приглади косата му. Сложи главата си до неговата на възглавницата и прошепна:

— Не става дума за състезание. Мат. Той си отиде, а ние сме тук. И не искаме да те загубим.

Той изръмжа:

— За малко.

— Да, но вече всичко е наред — каза тя. — Лекарят каза...

— Също като татко. Не е ли забавно? Инсултът също беше само предупреждение, нали? И после той умря.

— Мат, ти ще се справиш! — Елизабет стисна ръката му. — Повярвай ми: ти няма да умреш! — Той се извърна настрани. — Мат! — извика тя.

Сестрата се намеси:

— Госпожо Лъвъл, надявахме се да успокоите съпруга си.

— Съжалявам. — Елизабет отново се наведе над Мат и повтори: — Извинявай. Отново ще поговорим, когато се почувстваш по-добре. — Целуна го по челото и по устните. — Чакаме те у дома. Обичаме те.

„Не е достатъчно“ — по-късно си помисли Мат, когато се събуди в болничната стая и видя жена си, заспала на кушетката. Спомни си

думите, които тя бе произнесла, докато беше замаян от упойката: „Всичко ще бъде наред. Ще се оправиш.“

Но не беше толкова просто. Дори когато го изписаха, той усещаше, че нещо не е наред. Чувстваше се като в капан, който го притиска от всички страни.

„Баща ми е мъртъв. И аз за малко да умра. Не ми достига времето.“

— Остави, не се занимавай — каза той на Елизабет, която се наведе да оправи възглавницата му. Мат седеше в креслото до вратата, която водеше към градината. Беше топла, почти гореща юнска сутрин, две седмици след като се беше прибрал от болницата. — И така е добре.

— Преди малко каза, че те убива.

— Няма значение.

— Да, но за мен има.

— Елизабет, моля те, престани да се суетиш. — Тя бързо отстъпи назад и той протегна ръка към нея. — Извинявай. Аз съм отвратителен пациент. Не ми обръщай внимание. Нали щеше да минеш покрай печатницата? О, не, днес трябваше да пишеш очерк за женския клуб, нали?

— Франк може да се справи и без мен, а очеркът за женския клуб не е толкова важен.

— Да, но си длъжна да го направиш. А ти винаги си казвала, че работата е много важна за теб.

— Мат — каза Елизабет, след като помълча, — какво искаш да направя?

— Нищо, Елизабет, престани да се тревожиш за мене. Иди на работа.

— В момента ти си ми работата — рязко отвърна тя. — Откакто се върна от болницата, къщата е заприличала на гробница. Толкова си мрачен и... сърдит. Защо се сърдиш? Заради катастрофата? Или заради смъртта на Закари? Или за нещо, свързано с работата ти?

— За всичко — изрече той. — Извинявай — допълни и Елизабет си помисли, че напоследък непрекъснато се извиняваха един на друг. — Просто... си губя времето — изведнъж заяви. — Не виждаш ли? След две седмици ще стана на четирийсет, а...

— Аз също — тихо каза тя, но той не я чу.

— Годиците минават с такава скорост, че дори не мога да ги усетя, а аз стоя на едно място. Провалих се. Какво, по дяволите, съм създал за тези четирийсет години?

— Семейство. — Елизабет повтори същото, което само преди няколко седмици беше внушавала на самата себе си. — Имаш дом, собствен бизнес...

— Да, зная. Но това не е достатъчно!

Тя наля на двамата по чаша кафе. Отиде при креслото срещу Мат и седна.

— Продължавай — каза. — Не е хубаво да таиш всичко това в себе си, вместо да го споделиш с мене.

Той се усмихна и Елизабет усети копнеж по онова, което бяха пропуснали през последните години. Имаше желание да го прегърне и да върне всичко отначало: любовта, страстта. Но остана на мястото си, внимателно хванала чашата с кафе, за да не я излее, и отново го подкани:

— Каж ми какво те измъчва?

— Знаеш ли какво се случва, докато седя тук, в това кресло? Холи пее в стаята си: разпяване, гами, прекрасни песни... Питър седи в неговата и записва легендите, които е чул от своите приятели, индианците пуебло. А аз си мисля: ето, те са щастливи, защото правят това, което искат. И как иначе, след като са само на тринайсет и четиринайсет години и нямат никакви грижи? Сигурно съм напълно луд, за да завиждам на собствените си деца само защото съм неудачник.

— Не си неудачник — възрази Елизабет. — Депресиран си след смъртта на Закари и катастрофата, но в никакъв случай не си неудачник.

Той горчиво се усмихна и погледна към масичката до креслото си, затрупана с бележки, съобщения и сметки, които Елизабет всеки ден му носеше, за да го накара да работи.

— Не ми се занимава с тези поръчки — равнодушно отбеляза. — Не мога да се съсредоточа и не ме интересува какво ще стане с тях. Непрекъснато си спомням онзи миг, когато разбрах, че не мога да спра колата и за какво си мислех точно преди катастрофата. В момента само това ме интересува. Ако бях загинал, мечтите ми щяха да останат неосъществени. Все едно че се въртя в кръг. Както се казва, с годините

не ставам по-млад, а кога, за Бога, ще успея да се измъкна и да се захвана с това, което искам?

Елизабет съсредоточено го погледна.

— Имам чувството, че съм станала невидима. Виждаш ли ме изобщо някъде в своите планове?

Лицето му застина от изненада и той отвори уста, за да отговори, но точно в този момент се чу звънецът на външната врата.

Мат направи отегчена гримаса.

— Пристигат още добри самаряни с храна, алкохол и половината книги, издадени в Санта Фе. Кога ще успея да прочета всичко това? Да не си въобразяват, че още десет години ще прекарам в инвалидна количка?

— Веднага се връщам. — Тя реши да не обръща внимание на раздразнението му. Мина през фойето и видя пред вратата Тони. Стоеше със скръстени ръце, спокойно облегал на градинската стена, и чакаше да му отворят.

— Ако първо се бях обадил — спокойно заяви той, — пак щеше да измислиш някаква причина да не идвам.

— Тони, наистина трябваше първо да се обадиш. Случиха се ужасни неща...

— Но ние имаме среща. Преди четири седмици ти лично ме покани на обяд. Може и да си забравила, но аз не съм. — Мина покрай нея и влезе в светлата дневна. Спря се, докато очите му привикнат с яркото пустинно слънце, което проникваше през високите прозорци и стъклената врата към терасата. Тогава видя колко е уютна стаята с белите стени, гипсовия таван и живописните индиански черги в червено, синьо и черно, които бяха постлани върху млечнобелите плочи на пода. — Всеки път се учудвам — каза замислено, — на този въздух... светлината... Особено след смога на любимия ми Лос Ан...

Тони рязко спря, тъй като беше забелязал Мат, седнал неподвижно в креслото само по хавлия.

— Мат! Какво се е случило? Да не си болен? Или ранен? Или имаш махмурлук? — С лекота той се превърна от личен гост на Елизабет в близък семеен приятел. Взе един стол и седна срещу Мат. — Не ме гледай така. Не обичам да се церемоня със старите си приятели. Да не си се сбил с някого? Веднага ще свикам верните си васали, за да отмъстим за тебе. Нали знаеш, че самият аз съм мирен

човек. — Тони изчака, но Мат нищо не каза и продължи да седи с безизразно лице. — А ако си се загубил с коня си, само ми кажи накъде да тръгна, за да ви открия? Да не би някоя от печатарските ти машини да е излязла от строя? Или е избухнало въстание на индианците, въпреки че доколкото си спомням, последното беше потушено още миналия век? Елизабет, защо не дойдеш да седнеш при нас?

Объркана от неговото внезапно появяване, тя го наблюдаваше мълчаливо. Откакто се бе прочул, беше станал още по-повърхностен и елегантен, и застанал до нещастния Мат, изглеждаше много по-привлекателен. Шумен и преливащ от енергия, той веднага успя да наелектризира атмосферата около себе си, докато те двамата с Мат седяха в своята статична малка къщичка в едно тихо градче и само чакаха да се появи Тони, за да донесе новини от света на емоциите и славата, който и на двамата липсваше.

„Мат също го усеща“ — помисли тя, като забеляза мрачния му израз и направи крачка напред, решена на всяка цена да изведе Тони от къщата. Но той вече се беше разположил удобно в креслото и внимателно слушаше сбития разказ на Мат за катастрофата, след това на свой ред сподели за безобразията на своя продуцент, който му говорел с менторски тон и го наричал „Антъни“. И когато Мат се усмихна — за пръв път от няколко седмици — Елизабет реши, че може би посещението на Тони все пак ще се окаже полезно. Мат имаше нужда някой да го отвлече от мислите за смъртта на Закари и за катастрофата.

— Разбира се — отвърна Тони. — Доста време мина, откакто не съм... ви виждал и двамата. Пригответи нещо набързо; предпочитам да си поговорим, вместо да висиш в кухнята.

— И в кухнята можем да разговаряме — отговори Елизабет. — Хайде, Мат, моля те. Тони сигурно знае доста клюки от Лос Анжелис.

— А вие ще ми разкажете за скандалите, разтърсили Санта Фе през последните седмици — веднага се съгласи Тони и подаде ръка на Мат.

Мат се изправи сам.

— В Санта Фе скандалите са рядкост. Ние, местните хора, сме много дискретни и се стараем да ги избягваме.

— Да не долавям нотка на недоволство? — попита гостът. — А защо тогава не се преместите? — Той вървеше бавно, съобразявайки се с Мат. В кухнята седнаха на дървените столове в нишата, която водеше към двора. — Отдавна се чудя защо още не сте го направили.

— Баща ми беше тук — кратко отговори Мат.

— А моят беше в Хюстън — заяви Тони. — И още е там. А аз не. — Облегна се назад, протегна краката си и отпи от мексиканската бира, която му предложи Елизабет. — Оставих Хюстън и баща си. Отказах се от бизнеса му и така се освободих от неговата сянка и от дългите му ръце. Направих свое състояние, което няма нищо общо с Кигън Рурк, така че нищо не му дължа. Направих го, за да оцелея. След единайсет мъчителни години или трябваше да си тръгна, или цял живот да остана неговото малко момче. А както много добре знае Елизабет, аз не съм този тип.

След малко Мат изрече с равен тон:

— Беше започнал да разказваш за продуцента си. И за интервюто със София Лорен.

— Точно така — съгласи се Тони и с лекота смени темата. — Забележителна жена: изключително красива, топла, земна, открита... — Замълча, когато Елизабет сложи на масата чиния с питки, пълнени с месо, боб и чушки-чили, запечени с кашкавал. — Елизабет, чувствам се неудобно. Приготвила си невероятен обяд. Сигурно много работиш. Трябваше да ви заведе на ресторант.

Мат стисна зъби и Елизабет бързо изрече:

— Не ми се ходи на ресторант; предпочитам да хапнем тук. А и аз бих искала да чуя за твоя продуцент и за София Лорен.

— След малко. — Тони взе една питка. — Невероятно. Боже, Елизабет, ти си страхотна домакиня! — Докато се хранеше, той разказа няколко смешни случки за хората, участващи в предаването му, които предизвикаха бледа усмивка у Мат и накараха Елизабет искрено да се посмее. — Може ли да си взема още една? — попита той след малко. — Или даже две? Не искам да ме помислите за голям лакомник.

— Никога не бихме си помислили подобно нещо — учтиво каза Мат.

Тони се усмихна.

— Страшно се гордея, че никога не съм си позволявал да посегна на нещо, което не ми принадлежи.

— Любопитно изказване — отбеляза Мат и в тона му се долови напрежение. — Обикновено хората, които говорят така, изпитват особено удоволствие, когато нарушават това правило.

Другият мъж го изгледа с интерес.

— А аз съм забелязал, че хората, претърпели някаква травма, често изпадат в лошо настроение. Хубаво е, че си успял да го избегнеш, Мат.

— О, престанете да се заяждате — ядоса се Елизабет и подаде подноса с питките на Тони. — Вземи си колкото искаш.

— Благодаря — меко каза той. — Е, нали искаше да чуеш за София Лорен. Продуцентът ми настояваше да я накарам да опише своите най-съкровени фантазии. Нали знаете, че всички продуценти си падат малко воайори. Но сега ще си призная нещо, само не ми се смейте. — Усмихна се като момченце, което копнее да сподели тайната си. Неволно Мат също беше привлечен от Тони. Нищо чудно, че се ползваше с такъв успех. — Не, няма да ми се смеете — замислено продължи Тони, като че ли говореше на самия себе си. — Толкова бях впечатлен от тази жена, изпитвах благоговение пред нейната красота и благородство, че изобщо не смеех да я попитам за личния ѝ живот. Всъщност аз самият преживях най-съкровената си мечта. — Тихо се засмя. — Естествено, за никого не е тайна, че се интересувам от жените и от техните сексуални фантазии. — Мат неволно хвърли бърз поглед към Елизабет. Тони го забеляза, но продължи, без да спира: — А и зрителите ми искат да научат всичко за тях. Интересуват се какви са слабостите на прочутите хора, е какво се гордеят и какво крият...

„Той е на четирийсет и шест — мислеше Мат — и прави точно това, за което мечтаеше по времето, когато Елизабет ме запозна с него в Лос Анжелис. Сега има всичко: пари, слава, успех.“

— Точно това искам да разкрия в моето шоу: личността.

Зрителите са доволни. Но не мога да разбера защо вие стоите тук?

— Защото не сме изключителни личности — отвърна Мат. Пиха кафе, ароматизирано с канела, и опитаха тортата с карамел, която беше направила Елизабет. Тони разказа и за други интересни срещи в Русия, Хонконг, Индия, Бразилия, Холандия.

— ... И дори в Амалфи, където си купих вила. Искам да я видите, разбира се, и двамата.

„Всичко е много цивилизовано“ — помисли си Елизабет и с нетърпение чакаше Тони да си отиде. След кафето и десерта той наистина си тръгна, като благодари за обяда и приятната компания. Тя го изпрати до вратата и този път той дори не каза, както обикновено, че ще се обади при първа възможност. Само повдигна ръката ѝ към устните си и нежно я целуна.

— Холи и Питър скоро ще се върнат — каза тя на Мат, когато се върна в кухнята. — Искам да поговорим, докато сме сами.

Той беше застанал до печката и си наливаше кафе.

— Колко често ти се обажда?

Елизабет, която в момента подреждаше чиниите на масата, го погледна учудено.

— Винаги ти казвам, когато идва. През последната година около пет пъти.

Той кимна.

— Така е. Казваш ми, когато идва. Но той се обажда по-често.

— И това съм ти казвала.

— Но днес той не очакваше да ме намери вкъщи.

— Мат, аз не спя с него.

— Ти първа го спомена, а не аз.

— Но нали точно за това намекаш — разсърди се тя.

— Да, защото той го иска. И го очаква. Да не си въобразява случайно, че съм сляп? Или си мислиш, че нищо не разбирам?

— След като смяташ, че съм способна да се хвърля в обятията му. Защо пак да ровим из... — Навреме се спря.

— ... Старите истории, нали? Това не е ли достатъчно основание?

— Мат, това беше преди повече от дваайсет години! И свърши много преди да се запозная с теб, казах ти го още преди да се оженим. Нали се разбрахме повече да не говорим за това?

— Да, защото не подозирах, че след шестнайсет години той ще се появи в собствената ми кухня, за да се държи покровителствено и да се перчи със своята слава и богатство.

— Говориш така, защото ревнуваш! — възмути се Елизабет.

— Така ли? Ревнувам, защото не изпадам във възторг, когато се срещна с бившите любовници на жена си? Ти си тази, която му позволява да се обажда; каниш го на обяд „между два полета“. Кой е

този глупак, който ще ти повярва? Можете да предложите нова авиационна атракция: полет от Лос Анжелис до Ню Йорк с бърз секс В...

— Мат, веднага престани! — Елизабет се облегна на масата. — Нарочно търсиш повод за скандал. Нямах причина да ревнуваш, защото ние с Тони бяхме любовници през едно лудо лято, когато бях на седемнайсет години. Всъщност ти му завиждаш, защото той е преуспял човек и притежава много неща, които изглежда са ти липсвали. — Приближи се до кухненския плот. — Моля те, хайде да не се караме. Когато беше в болницата, имах чувството, че почти съм те загубила, и тогава разбрах колкото те обичам. Толкова беше страшно. Не бива да се караме за Тони или за когото и да било; той нищо не означава за мене.

— Така ли? Нали казват, че първата любов не умира.

— Звучи доста идиотски... А коя беше твоята първа любов? — рязко попита Елизабет.

— Ти — отвърна той и се усмихна.

Тя отметна глава.

— Е, защо не можем да се държим като възрастни хора и да се посмеем? Разказвала съм ти, че след като Тони ме заряза, дълго време не можех да се възстановя, но се справих. След две години се запознах с тебе. Ти беше чудесен — честен, истински, и аз безумно се влюбих, а ти ме накара да се почувствам желана... О, стига, Мат. Прекрасно знаеш, че от тогава изобщо не е имало друг.

— Зная само, че бившият ти приятел непрекъснато се върти около дома ми. След толкова много години той още продължава да се отбива „между два полета“ и да демонстрира превъзходство.

— Мат, остави го на мира. — Елизабет нервно нареждаше чистите чинии. — Тони е един лекомислен човек и не виждам защо трябва непрекъснато да се занимаваме с него.

— Напротив, мисля, че е напълно сериозен. Въобразил си е, че те обича. Разбира се, само от разстояние. Така е по-безопасно, след като си омъжена. А това също е част от сценария: недостъпна, забранена любов — поне засега — какво повече може да иска? — Елизабет го изглежда странно. — Искам да седна за малко. Краката не ме държат.

— Дай да ти помогна.

— Не, благодаря. — Мат закуцука към дневната и тя го последва с прехапани устни. Истината бе, че не желаше да говори с Мат за Тони, за неговите обаждания и покани за вечеря, когато той се преструваше, че тя е била неговата единствена любов от двайсет години, и съжаляваше, че не бил останал с нея, вместо да тича след случайни жени. Твърдеше, че никога — не е могъл да я забрави. Съпругът ѝ сигурно щеше да попита защо изобщо го е слушала, и щеше да бъде прав. Как да каже, че ѝ е приятно да се среща с Тони, защото той я караше отново да се почувства млада.

— Никога не говорим за него — каза Мат, като че разговорът не бе прекъсвал. Върна се в креслото си и прикова поглед към градината. Лицето му бе напрегнато. — Не ти ли се струва, че ситуацията е малко странна и заслужава да бъде обсъдена между двама съпрузи? Обаждат се стар любовник. И често се отбива. Между два полета.

— Мат. — Тя седна на една табуретка до креслото и подпря брадичка на ръцете си. — Има много по-сериозни неща от Тони, за които трябва да поговорим.

— Например?

— Отвратителното ти настроение. Твоята депресия. Какво ще правиш, когато се възстановиш. Аз какво ще правя. Какво ще стане с цялото семейство.

Той я изглежда.

— А защо нещо трябва да се промени?

— Вече се е променило, и ти го знаеш. От години не сме същите хора, но преди смъртта на Закари не се бях замисляла сериозно за това. Напоследък обаче само за това мисля.

— За какво?

— За това, което се случва с нас. Отдалечаваме се един от друг. Не разговаряме за друго, освен за къщата, децата, печатницата, а понякога и за моята работа в „Екзаминър“... Това обаче са все незначителни неща.

Мат кимна. Отново се загледа в градината и си помисли, че тази година е особено красива. От двете страни на вътрешния двор бяха засадени ярки цветя, в ъгъла имаше малка овощна градина, която се напояваше от иригационната система, измислена от Питър, когато беше на десет години. Приятен провинциален двор на уютна къща,

изпълнена с живот. Само няколко сантиметра встрани, и можеше никога да не я види отново.

Погледна Елизабет и като си спомни за Тони, изведнъж осъзна колко е красива. Казваха му го и мъже, и жени, и той винаги се съгласяваше, но кога за последен път се бе замислял, че има ослепително красива жена, а не например че Холи е пораснала и ще стане красива като майка си? Изобщо, кога за последен път се беше замислял за Елизабет?

След два месеца и двамата навършваха четирийсет години. Дали и тя усещаше как времето лети, а тя не е свършила толкова много неща? Дали се мислеше за неудачница?

— Мат. — Седнала на табуретката, Елизабет внимателно изучаваше лицето му. — Какво е това, което изгубихме? Обичахме се и си вярвахме; споделяхме си абсолютно всичко. И никога не би ти хрумнало, че спя с друг мъж.

Той се замисли.

— Допуснахме маловажни проблеми да запълнят времето ни, да изсмучат енергията ни, да ни изтощят...

— Не искам да се превръщам в емоционална и физическа развалина — прошепна Елизабет.

— Какво?

— О, просто нещо, което ми хрумна преди няколко седмици, когато се бях замислила за нас двамата: станали сме... някак лениви. Апатични. А след смъртта на Закари ти си непрекъснато сърдит, недоволен от това, което имаме...

— А ти да не би да си доволна? — попита той и изведнъж гневът му се отприщи. — Божичко, Елизабет, нима ти е безразлично това, което се случи с нас? Питаш какво сме загубили. Веднага мога да ти отговоря: загубихме усещането, че можем да правим това, което искаме! Това не те ли плаши? Едно време печелеше награди, предричаха ти блестящо бъдеще...

— И ти печелеше същите награди...

— По дяволите, нали точно там е проблемът! Никога не сме предполагали, че ще станем... — как го каза? — лениви, апатични. А много добре знаехме какво искаме, помниш ли? Ти с нетърпение очакваше да водиш своя рубрика; аз исках да стана издател, бяхме решили да си купим вестник, може би дори два. Помниш ли? Какво, по

дяволите, се случи с нас, Елизабет? Вече сме на четирийсет, а какво сме постигнали? Това не те ли тревожи? Нима само аз изпитвам този гняв, който ме изгаря отвътре?

Тя се изправи и възмутено го изглежда.

— Не, за разлика от тебе, Мат, аз не изпитвам гняв. Винаги съм се гордяла с това, което сме постигнали. Но в едно си напълно прав: понякога не ми е приятно да пиша по поръчка. Радвам се, че си спомняш, че и аз имах някакви мечти и че не само ти си пожертвал много неща, когато се преместихме тук...

— Никога не съм го забравял.

— Вероятно не съм те разбрала правилно. Точно преди да дойде Тони, ти каза, че с годините не ставаш по-млад. А на мен ми се стори, че казваш: „Кога, по дяволите, ще успея да се освободя и да правя каквото искам?“

Мат кимна замислено.

— А ти каза, че се чувстваш невидима. Всъщност беше права: съжалявах само себе си.

— Това е основното, което правиш след смъртта на Закари: самосъжаляваш се. — Елизабет застана пред него и го погледна в очите. — Добре, след като си толкова нещастен, защо не се опиташ да промениш нещо, вместо непрекъснато да се оплакваш и да тормозиш всички около себе си? Ако печатницата ти тежи като воденичен камък — продай я! Никой не може да те принуди да я запазиш? Щом искаш вестник — купи си? Никой не може да ти попречи.

— Не съм безотговорен хлапак — ето какво ме спира! За Бога, имам семейство, дом, баща, който... Не, обърках се — нямам баща. Но не мога да си позволя да зарежа задълженията си и да хукна след мечтите си, докато не съм убеден, че семейството ми е осигурено.

— А питал ли си семейството какво иска? Замислял ли си се какво предпочитаме — да живеем с вечен мърморко или с човек, който се опитва да осъществи мечтите си?

— С мечтите не можеш да отидеш и да напазаруваш за обяд.

— И все пак, попита ли ни?

— Не. — Мат се размърда в креслото. — Е, и какво щеше да стане, ако бях попитал? Как щяхте да реагирате, ако изведнъж заявя, че смятам да продам компанията?

— Аз лично щях да попитам колко очакваш да получиш.

Погледна я изненадано.

— Ами ако кажа, че смятам да купя вестник?

— Тогава щях да попитам дали нямаш предвид „Чифтейн“.

Той вдигна вежди.

— Защо?

— Защото собственикът има финансови затруднения и от шест месеца е обявил вестника за продажба.

Мат леко се усмихна и каза:

— Ако бях проверил, щях да разбера, че иска два милиона.

— Значи вече си го направил. Тогава сигурно знаеш, че е притиснат и вероятно ще направи отстъпка от петдесет процента.

Усмивката му стана още по-широка.

— Само толкова ли? Това прави само един жалък милион?

Елизабет с безгрижен тон изрече:

— Точно така. Може би ще се наложи да се лишим от някои неща, за да съберем парите...

— Дреболии. Някои неща, например къщата...

— И колите...

— Само едната. Другата ще ни трябва, за да ходим на работа.

Внезапно и двамата се засмяха. За пръв от много месеци. Елизабет се върна при табуретката и седна. Мат я погали по главата.

— Освен това имаме нужда от покрив над главата.

— Можем да наемем жилище — каза тя.

— През туристическия сезон? Изборът не е голям, а цените са високи.

— Тогава ще опънем палатка в планината до Деня на труда. Ще продадем всичко, освен караваната.

— Семейство Лъвъл се завръща към природата. Естествено, ако се провалим, ще останем без пукната пара, но винаги можем да...

— От къде на къде ще се провалим? — весело попита тя. — Нали преди малко обясняваше как всички ни предричали големи успехи? А вече не сме младежи. Не е толкова зле да си на четирийсет години; това означава, че сме зрели хора, опитни и благоразумни.

Мат се изсмя.

— Зрели и благоразумни. — Елизабет разбра, че имаше предвид: „Ето защо това може да бъде само игра.“

А ако не беше? Ако наистина започнат отново и повярват във възможностите, които виждаха пред себе си преди?

Тя затвори очи. Идеята беше изключително съблазнителна. И тогава си помисли за двете деца, които всеки момент щяха да постъпят в колеж, за дома, за сигурността, за вероятността някой да се разболеет...

— Ако сме зрели хора — каза тя, — трябва да усещаме кога е дошло време за промяна. Мислиш ли, че благоразумните бездействат, когато им се предостави избор?

— Да, но изборът се състои в това да рискуваме всичко, което притежаваме.

Обзе я паника, но тя си наложи да се успокои. Та нали преди малко се бяха смели заедно за пръв път от половин година? Освен това беше забелязала как се проясни погледът на Мат.

— Ние сме зрели и благоразумни, защото го осъзнаваме. Когато някой решава да се откаже от постигнатото и се втурне да преследва нещо, за което е мечтал, трябва да го направи с широко отворени очи. Нали? — Отново се сети за опасенията си и добави: — Освен ако не е прекалено рисковано. Не сме длъжни веднага да вземем решение. Всичко трябва добре да се обмисли...

Мат протегна ръка и докосна нейната.

— Благодаря ти, любов моя. — Гласът му беше дрезгав. — Ти си забележителна жена. Знаеш, че това не е само игра. И си го знаела от самото начало. Двамата заедно ще променим живота си.

Известно време с никого не споделяха плановете си. С нетърпение очакваха да останат сами и водеха безкрайни разговори, обмисляйки всички подробности. Това продължи две седмици. Изчетоха безброй стари броеве на „Екзаминър“ и „Чифтейн“ и непрекъснато правеха сметки: един милион, за да купят вестника; още половин за заплатите на персонала от петнайсет души; пресметнаха колко щяха да струват консумативите, поддръжката на оборудването, наемът на сградата.

— Проклети пари — мърмореше Мат. — Чувствам се като banker, а не като издател. — Издател. Двамата се спогледаха. —

Наистина ли се занимавам с всичко това, или съм още под упойка, мъртвопиян, а може би и напълно луд?

— Нищо подобно — успокои го Елизабет. — Трезвен си, държиш чаша кафе в ръка, психическото ти състояние е добро, освен това всеки момент ще станеш издател.

Той се наведе и я целуна. Бяха развълнувани и целувката им се стори също толкова необикновена, колкото планове им.

— Ново начало — каза Мат.

Всяка вечер колонките от цифри ставаха все по-дълги, общите разходи — по-големи, а приходите — по-несигурни. Но с всеки изминал ден трудностите намаляваха. „Защото Мат се чувства добре — помисли си Елизабет — и защото всичко правим заедно: работим в печатницата, кроим планове и излизаме на разходка с колата в околностите на Санта Фе, за да разговаряме на спокойствие. Вече гледаме на жителите на града като на бъдещи абонати; бизнесмените са хора, които ще рекламират при нас, а ние двамата сме съдружници.“

— Какво ви става? — попита Питър. — Изглеждате като че ли сте спечелили някаква награда. Мамо, нали ни беше предупредила да не досаждаме на татко, защото бил в депресия, а изведнъж и двамата започвате да се държите тайнствено и се разхождате със самодоволни усмивки... Да не сме получили милион долара в наследство?

— Имаме една идея — обясни Елизабет. — Скоро всичко ще ви разкажем.

— А защо не веднага?

— Защото още не сме готови.

Двамата с нетърпение чакаха да се качат в стаята си; целуваха се и се прегръщаха със същата страст, която съпътстваше всяко тяхно действие през тези дни. Всеки момент животът им щеше коренно да се промени.

— Не можем да продадем къщата — внезапно заяви Мат. — Нали трябва да живеем някъде...

— Как ще ни излезе по-евтино? — Елизабет веднага извади лист хартия. — Да се преместим под наем, или да ипотекираме къщата?

Бързо изчислиха цифрите, процентите, данъците.

— Къщата остава — заяви той. — Така е по-разумно. Не ми е приятно отново да я ипотекирам, след като татко я изплати, но...

— Но е по-добре, отколкото да опънем палатка в планината — заключи жена му и го целуна. — Не ми се искаше да се откажем от нея. — Погледна цифрите и допълни: — Но парите не са малко, нали? Ще трябва да изплащаме ипотеката години наред. А освен това имаме и отделен дълг...

Той я прегърна.

— Ако купим вестника, ще печелим толкова добре, че изобщо няма да го усетим.

Тя кимна.

— Разбира се.

И двамата не бяха толкова сигурни в успеха, но за нищо на света не биха си го признали. Една вечер, когато си легнаха и в един глас започнаха: „Когато купим вестника...“, стана ясно, че няма връщане назад. Решиха още на следващия ден да започнат с оформянето на документите. След това заспаха здраво прегърнати.

Преди осем години родителите на Елизабет се бяха пенсионирали и се преместиха в Санта Фе. Откриха книжарница и галерия „Евънс“ в една от тесните каменни къщи на Кениън Роуд, а в близкото планинско градче Тесаке си купиха и къща. Имаха си свои приятели, но най-важните хора за тях продължаваха да бъдат Елизабет, Мат и децата. В една ясна августовска вечер дъщеря им ги покани на вечеря, като ги предупреди, че трябва да поговорят. Настаниха се на масата във вътрешния двор. Холи и Питър бяха неспокойни, тъй като усещаха, че предстои нещо сериозно, а Лидия и Спенсър изгаряха от любопитство. И тогава Мат обяви техния план.

Питър пръв наруши настъпилата тишина:

— Нали обеща на дядо Закари, че няма да продадеш печатницата?

— Да, но него вече го няма — тихо отговори баща му. — Запазихме я, докато беше жив.

— Всичко ли ще продадем? — попита Холи. — Даже къщата и колите?

Елизабет поклати глава.

— Чакайте малко — заповяда Спенсър. — Всичко това е доста неочаквано. Не можете да сервирате на семейството си такова нещо.

— Така ли? — попита Мат.

— Да. По дяволите, имате семейни задължения и не можете да си сменят работата като някакви хлапета, на които им е омръзнало...

— А сега вие ме изслушайте... — прекъсна го Мат, но Спенсър продължи:

— Колко искат за онзи загубен вестник?

— Вестникът, който смятаме да купим на всяка цена, струва малко повече от един милион.

— Собствениците са затруднени... — започна да обяснява Елизабет.

— Един милион долара? — въодушевено извика Питър.

— Един милион долара — прошепна Холи.

Спенсър поклати глава.

— И двамата сте се побъркали. Да не си въобразявате, че имате богати родители? Предупредихме ви, че нямаме никакви спестявания. Смятахме, че ви помагаме, като сами се грижим за себе си...

Елизабет каза:

— Знаем, че бихте ни помогнали, ако имахте възможност. Но сме решили да се справим сами.

— Но как? — попита Лидия. — И вие нямате пари.

— Ипотека върху къщата, заем от банката. Няма да е лесно, но...

— Ще задлъжнеем на целия град — обади се Питър.

— Но ще имаме собствен вестник — напомни Мат.

Холи премести поглед от баща си към майка си.

— Вие сте въодушевени — отбеляза. — И очите ви греят от радост.

Мат вдигна вежди.

— Греят ли?

— Да, както грееха и моите очи, когато спечелих двете партии за концерта.

— Това се казва да изгориш всички мостове зад себе си — мрачно заяви Питър.

Сестра му веднага се нахвърли върху него:

— Приказваш също като дядо, а не си стигнал и половината от неговите години. Или мислиш само за себе си и за колежа? — При последните думи гласът ѝ трепна.

— Видя ли? — победоносно извика Питър. — И ти се тревожиш за следването си.

— Помислили сме за това — намеси се Елизабет. — И за двамата откриваме попечителски фондове, така че няма да пипаме парите за колежа. Обещаваме.

— Момент! — отново взе думата Спенсър. — Мисля, че се отклоняваме от основния въпрос. Какво, по дяволите, знаете вие за издателската работа?

— Не много — призна Мат. — Но от шестнайсет години ръководя печатница, така че познавам в основни линии бизнеса. И двамата сме завършили журналистика и сме работили като редактори на студентския вестник, а Елизабет от години пише за „Екзаминър“.

— И това е всичко? — От възмущение Спенсър неволно свиваше ръце в юмруци.

— Не съвсем. Проучихме вестника и неговата конкуренция. Установихме основните проблеми и имаме идея как да ги разрешим. Освен това „Чифтейн“ има добър отговорен редактор. На първо време той ще движи вестника.

Спенсър стовари ръце върху масата.

— Оставете бъдещето на децата си в ръцете на човек, когото дори не познавате. Сигурни ли сте, че той ще остане и ще поиска да ви помага?

— Престани да се държиш с мен като с малолетен — избухна Мат. Елизабет сложи ръка на рамото му и той веднага понижи тон: — Казвал ли съм ти, че баща ми е мечтаел да стане художник?

— Закари? — изненада се Спенсър. — Не.

— Той рядко говореше за това, но ми е казвал, че на младини бил изучавал всички основни жанрове: живопис, скулптура, дърворезба и даже лिनорезба. И бил добър. Просто не бил велик. Затова се отказал: не искал да бъде второразреден художник. Тогава започнал да работи в печатната компания и по-късно я купил. Но той мразеше работата си. Каза ми, че ненавиждал всяка минута, прекарана в печатницата, но колкото повече я мразел, толкова повече затъвал. Издавал туристически брошури, плакати и карти — това бил единственият начин да не се откъсва от изкуството. И един ден омразата изчезнала, и той започнал да се гордее с постигнатото. Въпреки това все ми се струва, че мечтаеше да се оттегли в Нуево и отново да се опита да рисува. Може би щеше да има по-голям успех, отколкото на младини.

Или поне щеше да се порадва на това, което наричаше „моя скромнен талант“.

— Почина, преди да осъществи мечтите си — допълни Елизабет.

— Точно така. Той почина.

Спенсър се намръщи.

— Разбрах какво имаш предвид. Никой не знае какво го очаква в следващия момент, както никой не знае дали ще му стигне времето, за да осъществи всичко, което е намислил. Това не е оправдание да рискуваш бъдещето на семейството си, да се откажеш от един процъфтяващ бизнес...

— Пресметнали сме всички рискове — спокойно обясни Мат. — Нямах никакво право да ни казваш...

— Татко — меко изрече Елизабет, — как не разбираш? Имаме нужда от това.

— Искаш да кажеш, че имате семейни проблеми, така ли? И смятате, че ако купите вестника, всичко ще се оправи?

— Не говорим за брака си — възрази Мат.

Съпругата му долови в гласа му заплашителна нотка.

— Нашият брак има своите подеми и спадове, но въпросът не е в това — спокойно отговори на баща си. — Според нас сега е дошъл моментът да направим промяна. Ако продължим да отлагаме...

— Ние го отложихме! — извиси глас Спенсър. — Но ние се държим като възрастни хора, които разбират какво означава да носиш отговорност. Защо не запазиш печатницата, която ти носи гарантирани приходи, и не купиш само част от вестника? Намери си съдружници! Стъпка по стъпка...

— Не. — Мат отмести чинията и се облегна на масата. — Ние вярваме в себе си. Трябва да рискуваме докрай, защото ако се движим стъпка по стъпка и се провалим, никога няма да узнаем дали нямаше да успеем, ако бяхме проявили малко повече смелост.

— Разбирам ви — тихо каза Лидия и лицето на Спенсър веднага помръкна.

— Виж какво... — започна той.

— Скъпи, сега е мой ред да се изкажа — прекъсна го тя. — Много съм доволна от решението на Елизабет и Мат и искрено им завиждам.

— Мамо! — възкликна Елизабет.

— През последните пет години, докато работеше, баща ти беше много нещастен — продължи Лидия. — Сега може да ви натяква за изчакаването, но аз много добре си спомням как броеше дните до пенсия. Прави сте. Той се страхуваше да напусне, за да не загуби пенсионната осигуровка, и признавам, че и аз не бих го поощрила. Аз също броях дните: коя жена би могла да издържи с вечно сърдит и нервен съпруг?

— И Елизабет знае какво е — обади се Мат.

— Ами ако нищо не стане? — попита Питър. — Ако вашата... идея... — Нямахме смелост да произнесе на глас „се провали“.

— Какво ще стане ако се провалим ли? — допълни мисълта му Мат. — Тогава ще си потърсим работа. Страхуваш ли се, Питър?

— Мисля, че да. А не е хубаво, нали?

— Естествено е да се страхуваш. Години наред сме живели спокойно, а сега се опитваме да направим някаква промяна. Рискът е за всички.

— Питър — Елизабет се наведе напред, — много мислихме за всичко това. За вас двамата с Холи животът едва започва, но когато годините започнат да летят... Не зная дали бих могла да ви обясня какво изпитвам, когато отmine още една Коледа от живота ми. И да знаеш, че не можеш да върнеш времето назад, не можеш да постигнеш онова, което не си успял да направиш за изминалите дванайсет месеца. Откакто почина дядо ти Закари двамата с баща ти все по-често се страхуваме, че един ден ще се събудим и ще осъзнаем, че никога няма да постигнем мечтите си. Ако не опитаме да направим нещо ново сега, когато сме още здрави и енергични, никога няма да го направим. И един ден ще разберем, че сме пропуснали единствения си шанс. Не искаме цял живот да съжаляваме за това.

— Не съм предполагал, че се чувствате толкова зле — промърмори момчето.

Холи се обърна към брат си:

— Как може да нямаш какво въображение! Ние двамата с тебе можем да започнем работа. Ако не се стегнеш веднага, ще се превърнеш в стар мърморко още преди да си навършил петнайсет години!

— Нали все някой трябва да прояви благоразумие! — извика той. — Съжалявам, но явно никой, освен мене не се страхува.

— Всички се страхуваме не по-малко от тебе — възрази Елизабет, — но чувстваме, че трябва да направим своя избор. Опитай се да ни разбереш. Сигурно и ти имаш някаква мечта, която искаш да осъществиш веднага, без да чакаш.

— Да, искам да стана антрополог и да изучавам живота на индианците — бързо отговори Питър. — Но ти винаги си казвала първо да постъпя в колежа и че всичко трябва да върви по реда си. Нали точно това направиха дядо и баба? Изчакаха, докато дойде времето да си купят книжарница.

Елизабет и Мат се спогледаха. Явно и най-добрите родителски съвети понякога се превръщаха в бумеранг.

— Да, вярно, че е почти същото — призна майка му, — но не съвсем. Една книжарница не изисква толкова време и енергия, колкото един вестник; след определена възраст е късно да навлезеш в някои професии. Още веднъж искам да повторя, Питър: годините ни летят. От шестнайсет години чакаме мечтата ни да се осъществи. Представи си как щеше да се чувстваш, ако се наложи да чакаш шестнайсет години, за да станеш антрополог, или Холи — за да участва в мюзикъл на Бродуей.

— Просто щях да умра — обади се дъщеря й.

— Или щеше да се научиш да чакаш — усмихна се Елизабет.

— Но един ден ще си кажеш: „Сега или никога“. И ще се втурнеш презглава напред.

— Питър — обади се и Лидия, — нищо в живота не е абсолютно сигурно. Вероятно всеки човек поне веднъж трябва да заложи на късмета си.

Елизабет хвана ръката на майка си; отсега нататък двете щяха да станат още по-близки.

Благодаря ти — изрече и целуна Лидия по бузата. — Подкрепата ти означава много за мен.

— Ами моята? — попита Холи. — Веднага разбрах колко е хубава идеята! Съгласна съм с баба, че сте чудесни!

— И ние сме ти много благодарни — каза Мат. — Имахме нужда и от твоята подкрепа.

— Е, ако успеете, ще бъде... чудесно — изръмжа Спенсър. — Естествено и аз като Лидия ви подкрепям; а и сигурно бихме могли да ви помогнем с нещо, ако имате затруднения...

— И аз мога да помогна! — възкликна Питър. — Ако имате нужда от пари, мога да продам колекцията си от керамични съдове... и да започна работа — завърши той мрачно, като хвърли унищожителен поглед към сестра си.

Мат взе ръката на Елизабет и усети лекия натиск на изящните ѝ пръсти.

— Засега не е необходимо да продаваш колекцията, Питър, нито да започваш работа. От вас с Холи се иска само да ни вярвате. Защото ние ще успеем. — Погледна съпругата си с обич и надежда и я прегърна. — Когато въпросът е сега или никога — обърна се той към всички — и когато работиш с някого, когото обичаш, не спираш по средата на пътя. Влагаш цялото си сърце.

Холи затаи дъх от вълнение, когато видя лицата на родителите си. Прониза я остра болка — изпитваше едновременно и завист, и страх, че никой и никога няма да я гледа по същия начин.

— Кога започваме? — попита тя.

— След месец-два — отвърна Елизабет. — Когато сме готови да купим вестника. Вероятно през октомври. — Сгушена в прегръдката на мъжа си, тя огледа всички, седнали на масата. Лек топъл ветрец повдигна покривката и светлините на фенерите примигнаха. — Толкова сме щастливи — каза тя. — Разбираме с какво сме се захванали и сме сигурни, че всичко ще завърши добре.

— И всички заживели щастливо — с тъничко гласче прошепна Холи.

— Да — съгласи се майка ѝ. — Може би звучи глупаво, но е точно така. Ние с баща ти сме щастливи.

ГЛАВА 4

В живота на семейство Лъвъл настъпиха промени. „Това е най-хубавото ни време“ — казваше Елизабет, но винаги шепнешком, за да не урочаса късмета си. Чудеше се докога ще продължи.

Подписаха множество документи — всеки път с копие за себе си — докато накрая всичко приключи. „Лъвъл Принтинг“ беше продадена, къщата — ипотекирана, изтеглиха заем от банката. Решиха да не пипат само къщата и земята на Закари в Нуево; в последния момент Мат отказа да ги продаде. След това подписа чек за астрономическа сума и вестник „Чифтейн“ стана техен.

Още същата вечер заведоха децата и родителите на Елизабет да разгледат новата придобивка. Докато Мат отключваше вратата, Спенсър, Лидия, Холи и Питър стояха зад гърба му. После, когато всички влязоха в сградата, двамата с Елизабет отстъпиха крачка назад и погледнаха прозорците, които застрашително се извисяваха над тъмната улица. Тя потрепери леко от студения октомврийски въздух, а Мат я хвана за ръка и прошепна:

— Напред! — Чак тогава последваха останалите.

В редакцията на един вестник тишината никога не е пълна, дори когато няма никого, тъй като остава ехото на трескавата дейност през деня. Стъпките на Холи и Питър, които заедно със Спенсър и Лидия бързо се втурнаха напред, отчетливо отекваха по каменния под. Но Мат и Елизабет чуваха само ехото на познатите звуци и мислено се върнаха към студентските дни, когато бяха на лятна практика в „Лос Анжелис Таймс“ и бяха непрекъснато заедно — на лекции, в парка, по улиците на града, и накрая се връщаха вкъщи, хвърляха се в леглото и крояха планове за бъдещето.

— Е, наслука — прошепна Елизабет в просторната зала. Посочи към големия кабинет в ъгъла и гласът ѝ трепна: — За теб е, Мат. Издател и главен редактор. Влез да видим как ще се почувстваш.

Все така хванати за ръце, те пристъпиха в кабинета на Мат и той се настани в голямото кожено кресло. Оттук се виждаше цялата редакция: затрупаните със стари броеве и папки етажерки, бюрата на

четиримата репортери, двамата фотографи и двете секретарки. Покрай едната стена имаше още бюра, отделени с преграда. Там бяха местата на отговорния редактор, главния редактор и началника на отдел „Реклама и разпространение“.

— Нашата малка империя — замислено изрече Мат.

— Щракваме с пръсти, и персоналът се втурва да изпълнява желанията ни — насмешливо каза Елизабет.

— И привличаме тълпи от читатели...

— Желаетелите да рекламират във вестника чакат на опашка...

— Планините се местят от силата на погледа ни...

— Е, хайде на първо време да се ограничим с преместване на мебели — предложи тя и смехът им изпълни малкия кабинет. — Мат, чувствам се като дете, което за пръв път има истинска кукла.

Той я целуна по носа и се усмихна.

— Обичам те — прошепна Елизабет.

— Точно това ни е най-хубавото. Помисли си: колко издатели и редактори по света си умират един за друг? Тревожи ме обаче, че аз притежавам цялото това великолепие — обходи с поглед тесния кабинет и старите мебели, — а ти ще трябва да се свиваш в една от кабинките в залата. Не е честно. Трябва да ти направим истински кабинет до моя.

Елизабет поклати глава.

— Предпочитам да бъда при останалите. Не искам да се отнасят към новите собственици с още по-голямо подозрение. — Дълбоко въздъхна. — Мат, вече имам чувството, че ще успеем.

Той отново се засмя.

— И аз, Елизабет, моя любов, всичко това е наше и всичко ще бъде наред.

Прегърнаха се развълнувани.

— Аз съм свободен човек — промърмори Мат. — Започвам живота си отначало: Така, както винаги съм искал и ще се занимавам с това, за което съм мечтал. — Замълча, тъй като усети, че Елизабет изведнъж се напрегна. — Както ние искахме. Нашите мечти. Божичко, ние ще станем най-страхотното семейство бизнесмени в Америка!

Тя се засмя и двамата пак се целунаха.

— Моля за извинение — обади се Питър, облегнат на вратата. — Мислехме, че сме дошли тук да разгледаме сградата на вестника и че

собственикът, т.е. собствениците ще ни я покажат.

— Не искахме да ви прекъсваме — обади се и Холи, — но нали някои хора са доста невъзпитани...

— А, значи пак аз съм невъзпитаният — сви рамене брат й. — Стори ми се, че е редно все пак да видим какво сме купили.

— Прав си — отвърна майка му. — А аз си помислих, че е редно първо да целуна баща ти.

Питър се изчерви.

— Извинявайте.

— Няма проблеми — спокойно каза Мат. — За всичко има време. А сега — заяви той, когато се приближиха Лидия и Спенсър — екскурзията може да започне.

Елизабет остана в кабинета и остави Мат да им покаже дългото ниско здание. Знаеше, че когато стигнат края на обиколката, той вече ще им е обяснил как точно се издава вестник. Слушаше обясненията с половин ухо и се замисли какво щеше да прави през следващите дни. Щеше да поръчва материали. Щеше да пише така, както тя иска, а не както се искаше от нея. Щеше работи с Мат. Щеше да притежава собствен вестник.

„Заедно с Мат“ — повтори тя наум.

На следващата сутрин сградата на „Чифтейн“ вече не изглеждаше тайнствена. Беше се превърнала в обикновена каменна сграда в Санта Фе, където трябваше да се работи. Елизабет и Мат събираха смелост за първата си среща с персонала.

— Днес е петък — каза той. — Първият брой на вестника ще излезе следващия четвъртък. Само трябва да убедим хората, че няма веднага всичко да променим, да ги накараме да се почувстват необходими и да се представим като собственици, които заслужават уважение и лоялност, тъй като знаят какво искат...

— Нищо подобно — усмихна се Елизабет. — Нека просто бъдем чаровни, както обикновено. — Тя вдигна един плик от бюрото му. — Някой вече ни е писал.

— Сигурно е от комитета по тържественото посрещане. Какво има? — попита, когато забеляза, че жена му силно пребледня.

— Нед Енгъл. Напуска. От днес.

— Напуска?

Мат бързо прегледа писмото и лицето му потъмня.

— Мръсник. Обеща да остане като отговорен редактор поне половин година. Лъжливият му кучи син!

— Мат, той познава вестника като петте си пръста. Как ще се справим без него?

Мат стана и започна да крачи из тесния кабинет.

— Копеле! Даже не изчака да се запознаем лично. Сигурно е очаквал да се провалим още от първия ден...

— Точно така! — възкликна Елизабет. — Явно иска да му се обадим и да го помолим да се върне.

Той спря.

— Права си. Но ще има да чака до второ пришествие. На никого няма да позволяваме да ни шантажира.

Гърлото на Елизабет пресъхна. Баща ѝ ги беше предупредил, но те не го послушаха. Надяваха се, че Енгъл ще бъде тук и ще ги въведе в работата.

— Репортерите — каза тя. — Те също добре познават вестника. Не може ли на първо време някой от тях да поеме длъжността му?

— Не мога още от първия ден да моля някого от тях да управлява вестника от наше име. По дяволите! — Мат ритна креслото и то се завъртя около оста си. — Този мръсник всичко ръководеше. Естествено, не е бил велик, след като вестникът фалира, но все пак си е вършил работата. — „За разлика от нас помисли си, — които са списвали само университетски вестник.“

Елизабет замислено започна да подрежда моливите на бюрото на Мат, като се опитваше да не се поддава на обземащия я ужас.

— Какво ще правим сега?

Той вдигна рамене и продължи да крачи из помещението. След малко застана до нея.

— Чакай малко — каза и взе лицето ѝ в ръце. — Спомни си кои сме ние. Децата чудо, които всичко правят заедно. Затова нека те попитам: могат ли двама умни, талантиливи, зрели, амбициозни съдружници да заменят едно невъзпитано, тъпо и вероятно некадърно копеле?

Елизабет тихо се засмя и го целуна.

— Ако ти се съгласиш да бъдеш половин отговорен редактор, аз ще поема другата половина.

— Коя половина? Горната или долната? — засмя се той и седна до нея.

— Както предпочиташ. — Тя се замисли. — Но ако съм технически редактор и половин отговорен редактор...

— Няма да имаш много време за сън и храна. Също като мен, след като ще бъда другата половина, плюс главен редактор.

— И издател — добави Елизабет. — Но аз си мислех за моята рубрика. Смятах да я започна след една-две седмици.

Настъпи мълчание.

— Ще трябва да изчака — каза Мат.

Тя продължи да мълчи. Беше чакала шестнайсет години.

— Няма да е за дълго — продължи той с повече увереност, отколкото изпитваше. — Веднага щом нещата потръгнат, ще назначим отговорен редактор. Знаеш ли какво? — каза Мат, след като тя продължаваше да мълчи. — Хайде да определим някакъв срок. Например два месеца. След два месеца започваш своята рубрика дори ако се наложи да отвлече някой отговорен редактор от Ню Йорк или от Чикаго.

Елизабет леко се усмихна.

— Най-вероятно ще отвлечеш някой начинаещ журналист от университета в Ню Мексико. Засега само това можем да си позволим. Добре, Мат, мога да почакам. — През стъклената стена на кабинета видяха как хората започнаха да се събират, като се движеха неспокойно из голямата зала, пиеха кафе и хвърляха любопитни погледи към новите собственици.

— Нервни са — отбеляза Елизабет. — Интересно дали се досещат, че и ние не сме много спокойни?

Мат стана.

— Всичко ще бъде наред, само трябва да се държим уверено и компетентно.

Тя се засмя.

— Добре, ти поемаш нещата в свои ръце, а аз само ще ти се възхищавам. Предполагам, че няма да им е приятно да ги ръководи жена. Хайде, напред — неволно повтори тя думите на Мат от предишния ден. Двамата излязоха от кабинета и отидоха за да поздравят новите си колеги.

Петнайсетте членове на редакцията на „Чифтейн“ с любопитство наблюдаваха Мат, когото някои от тях лично познаваха, и Елизабет, чиито материали бяха чели във вестника на конкуренцията.

— Добра е — казваха те. — Добре пише. Но не е известно как ще се държи като редактор. А какво, по дяволите, може да знае един печатар за издаването на вестник?

Предишното ръководство на вестника се бе провалило, но това не означаваше, че те бяха готови да посрещнат новите собственици с разтворени обятия. Наблюдаваха ги как излизат от кабинета на главния редактор и по-възрастните недоверчиво поклатиха глави. Елизабет беше ослепително красива жена, а такива никога не бяха добри в работата. Мат се движеше с царствена самоувереност, което означаваше, че е голям инат. Затова ги посрещнаха хладно и недоверчиво, и мълчаливо изслушаха кратката информация за тяхното образование и планове им за развитието на „Чифтейн“.

— А сега бих искал да чуя вашите въпроси и предложения — завърши Мат. — Но преди това трябва да ви кажа, че Нед Енгъл си подаде оставката като отговорен редактор. — Изчака да стихне шумът и продължи: — Докато назначим човек на неговото място, двамата с Елизабет ще поемем задълженията му.

— Така ли? — обади се Хърб Къркпатрик, възрастен мъж с побеляла брада и надвиснали вежди. — След като никога досега не сте работили във вестник? Имате ли подробно ръководство?

— Млъквай, Хърб! — Бръчките на лицето на Барни Кел станаха още по-дълбоки. — Те не са виновни. Нали не сте го уволнили? — обърна се той към Мат.

— Не. Напротив, помолихме го да остане. И той обеща, но въпреки това напусна. Подаде оставка писмено.

— Кучи син! — мрачно изрече Барни. — Вързал ви е тенекия. И как смятате да се справите с неговите задължения?

— Ще напишем ръководство — рязко отвърна Мат.

— С ваша помощ — намеси се Елизабет. — Вие познавате вестника, ние — не. Но ще се убедите, че бързо възприемаме.

— Страхотно — промърмори Уоли Маклейн.

Без да обръща внимание на неприязнения поглед на Къркпатрик, Мат попита останалите какви са проблемите в редакцията. Изведнъж бентът се отприщи и заваляха оплаквания: ниски заплати, удължено

работно време, кратки отпуски, ниски медицински осигуровки, развалена машина за кафе, идиотско решение на предишното ръководство да не се купуват компютри.

— Компютрите вече са поръчани — успокои ги Мат, който през цялото време си водеше бележки. Вдигна поглед и видя срещу себе си усмихнати лица.

— Засега добре — промърмори Барни. За четирийсет години работа той беше виждал петима собственици на „Чифтейн“, но никой не беше започвал толкова енергично още от първия ден.

— Трябва да наблегнем на сензацията — обади се Кел Артнър.

Имаше издължена брадичка и тънък нос, а черните му очи изглеждаха неестествено големи зад стъклата на очилата. — Само така ще увеличим продажбите. Трябва да се поровим из мръсотията, секса, личния живот...

— В никакъв случай! — извика Уоли Маклейн, хубаво младо момче с колосана риза, която приятелката му беше изгладила специално за срещата с новите работодатели. — Имаме нужда от сериозни журналистически разследвания. Хората в този град не се разбират много добре, но като отвориш „Чифтейн“, имаш чувството, че си попаднал в рая. Трябва да има повече материали за проблемите между англичани и испанци или за строителните предприемачи...

— Работата ни не е да съсипваме репутацията на Санта Фе — прекъсна го Хърб Къркпатрик. — Нали туристите ще престанат да идват, ако тръгнат слухове, че в града стават безобразия?

— Не съм казал безобразия, казах проблеми.

— Няма значение.

— Глупости.

Мат тихо се обади:

— Винаги съм харесвал журналистическите разследвания и смятам, че са много необходими. Но не за да съсипваме престижа на Санта Фе — обърна се той към Къркпатрик, — а за да го подобрим. И да увеличим продажбите. Хората държат да знаят, че някой си пъха носа зад затворените врати и зад гърба на полицията и показва истинското състояние в техния град. — Той замълча. — Има ли и други коментари, преди и аз да кажа няколко думи?

— С колко смятате да увеличите продажбата? — попита Барни Кел.

— Двойно за една година — спокойно отвърна Мат.

Моливът на Елизабет замря върху бележника, въпреки че се постара никой да не забележи учудването ѝ. Мат никога не беше споделял подобно нещо. Бяха се разбрали засега да запазят тиража от десет хиляди, тъй като през последните две години вестникът беше само на загуба.

— Да го удвоите — замислено изрече Барни и на лицето му се изписа одобрение. — И как смятате да го постигнете?

Мат подробно описа плановете, които бяха съставили. Смятаха да променят формата на страниците: да разширят колоните, да въведат по-едър и лесен за четене шрифт, а заглавията да бъдат очертани с черно. Имаха намерение също така да увеличат броя на журналистическите разследвания, да публикуват кулинарни рецепти, да въведат страница за мода и нова рубрика със заглавие „Интимно“, която щеше да се води от Елизабет Лъвъл. Предвиждаше се намаляване на разходите до минимум, което означаваше, че нямаше да има ново оборудване, освен компютрите, които вече бяха поръчани. Когато се увеличи печалбата, щяха да помислят за нова техника, по-високи заплати, отпуски и хонорари.

— Докато печалбите не покажат стабилен прираст, ще трябва да работите повече отколкото досега — спокойно обясни той. — Ако успеем да направим вестника толкова добър, че да накараме още десет хиляди души да го купуват, всички ще бъдем наградени. В противен случай — няма.

— Но увеличителят... — започна фотографът Бил Дънфи.

— Ще го погледна. Вероятно ще се наложи да направим изключение.

— Ами машината за кафе? — обади се Хърб Къркпатрик. — Кафето е жизненоважно за моето здраве и работоспособност. Без кафе сутрин нямам сили, по обед съм напълно безпомощен, а към три следобед припадам...

Думите му бяха посрещнати със смях и Мат се отпусна. Потенциалният противник Къркпатрик беше предпочел хумора пред конфронтацията. „Дотук добре“ — помисли си той и възложи на Къркпатрик да намери добра машина за кафе. Оставаше само да се разбере с Елизабет.

— Значи имаш намерение да ускориш нашите планове, и то доста — каза тя, когато двамата влязоха в кабинета му. — Не си го споменавал досега.

— Щеше да кажеш, че не гледам реалистично.

— А не е ли така?

— Не зная, както впрочем и ти. Какво може да постигне този екип, ако получат силен тласък? Как ще реагират читателите? Не знаем. Просто правя догадки. — Упорито вдигнатата брадичка напомни на Елизабет за Закари — инат, но копнеещ за одобрение и похвала. — Доникъде няма да стигнем, ако сме прекалено страхливи...

— Чакай малко. — Тя беше още напрегната след срещата. — Заедно разработихме графиците и няма да позволя да ме обвиняваш, че съм страхлива само защото държа да се спазват.

— Извинявай. Не исках да прозвучи така. — Мат се наведе към нея. — Зная, че имаме графици, Елизабет, но те са прекалено бавни! Нали ги чу? Хората още не са убедени, че знаем какво правим. Трябва да ги заинтригуваме, да ги разтърсим, да им поставим цел, за която да са убедени, че ще се осъществи, колкото и налудничаво да звучи. Срещата мина много по-добре от очакванията ми. А ти нищо не казваш...

— Смятах да го направя. Исках да ти кажа, че беше чудесен, но после се замислих за...

— Не трябва да се разсейваш, когато смяташ да кажеш на мъжа си, че е чудесен.

Тя се усмихна.

— Сигурно имаш право.

— Обичам те — каза Мат. — И зная, че изобщо не си страхливка. — Погледна към стъклената стена и забеляза, че Кел Артнър се колебае дали да влезе. — Искам да те целуна, но май се налага да изчакаме. — Той кимна на Артнър да влезе.

— Имам страхотна идея — започна Кел. — Отдавна работя върху нея и само чаках някой да реши да увеличи продажбите. Надали знаете, но племето пуебло скоро ще има празник на танца...

— Напротив, всяка година ходим на празника.

— Е, добре. Тогава сигурно знаете, че те не обичат танците да се снимат...

— Как така не обичат? — обади се и Елизабет. — Те просто не разрешават. Забранено е дори да се правят рисунки.

Артнър я погледна, след което отново се обърна към Мат:

— Един приятел има хеликоптер и може да ме спусне достатъчно ниско, за да направя няколко снимки. Ще предизвикат истински фурор; досега никой не го е правил и за повечето хора тези церемонии са загадка. Туристите ще налапат материала като топъл хляб. После можем да продадем снимките на други вестници в страната... По дяволите, не е за изпускане. „Чифтейн“ може да влезе в историята.

— Кел, как не разбираш? — каза Елизабет. — Това не е разрешено.

— Виж какво — отвърна той с подчертано спокойствие. — Аз правя предложение на Мат.

Настъпи тягостна тишина. Когато погледна лицето на Мат, Артнър разбра, че беше допуснал груба грешка.

— Всъщност и на двамата — бързо се поправи. — Просто искам да приемете думите ми сериозно.

— Лошото е, че наистина ги възприехме сериозно — изрече Мат с подчертано спокоен тон. — Става дума за резервата на пуебло и техния празник. А те твърдят, че снимането е забранено.

— Зная какво твърдят индианците! Но те не могат да спрат хеликоптера; няма да стрелят по нас, нали? Да не би да се отказваш от снимките?

— Да. Не искам нашият вестник да се прочуе с това, че е посегнал на индианска религиозна церемония или е нарушил законите на пуебло. Така че няма да снимаш.

— Стига с тези правозащитни глупости! Нищо не разбираш от вестникарския бизнес! Аз съм тук от двайсет години и зная кога става въпрос за сензация.

— Ти работиш за нас. Или ще се съобразяваш с този факт, или отиваш по дяволите — твърдо каза Мат.

Елизабет застана до съпруга си. Изведнъж се сети, че Артнър може да напусне и тогава ще се наложи да търсят двама сътрудници.

— Нашият син Питър има приятели пуебло, Кел; затова знаем как ще се отнесат към публикуването на снимките. Могат да забранят на туристите да присъстват на церемонията.

— Не могат да си го позволят. Имат нужда от парите.

— Но държат и на своята религия.

Той отново се обърна към Мат:

— Надявах се да разбереш колко е важно за вестника.

— Разбираме колко е важно за теб — сръза го Мат. — Но вече ти обяснихме, че не сме съгласни. Снимките отпадат. Ти си пишещ човек. По-добре направи репортаж за церемонията.

— Някой беше казал, че една снимка струва колкото хиляда думи.

— Понякога е вярно. Но само ако можеш да направиш снимки. А ние не можем. — Той дълбоко си пое дъх. — Виж какво, Кел. Решението е окончателно. Няма да има снимки. Благодаря ти, че се отби. Очаквам да предадеш материал за празника.

— Добре се справи — тихо изрече Елизабет, когато двамата останаха сами.

— Искаш да кажеш, че успех да сдържа гнева си. Но като оставим настрана идиотската му идея, интересно защо това копеле не пожела да говори и с двама ни?

— Убедена съм, че той не е единственият мъж, който не иска да има началник жена — сухо обясни тя. — Един ден може и да се примири. Предполагам, че държи на мястото си. — Взе купчина вестници и тръгна към вратата. — Имаш ли още нужда от мене? В шест часа си тръгвам, за да приготвя вечерята.

През следващите две седмици секретарката беше в отпуск по болест. Неочаквано заваля пороен дъжд и се оказа, че покривът тече; редакторът на броя по невнимание пуснал втората част на един очерк на първа страница, а края — на двайсета, така че и двете трябваше да се отпечатат отново; камионът, с който караха поредния брой на „Чифтейн“, заседнал наред Пасео де Пералта и както обясниха в сервиза, нищо не можеше да се направи, освен да се купи нов.

Хванал телефонната слушалка, Мат беше отправил немиждащ поглед към отсрещната стена. Елизабет му се усмихна над пишещата машина, но като видя израза на лицето му, стана и влезе при него. Той помоли да затвори вратата и ѝ разказа какво се е случило.

— Следователно ни трябва нов камион, но дори ако намерим да купим стар, ще струва най-малко пет хиляди долара. А ние просто ги

нямаме. Покривът също плаче за ремонт, въпреки че не го бяхме планирали. Както впрочем и камиона...

Елизабет усети колко е ядосан Мат.

— Е, май дойде моментът да поискаме помощ от баща ми.

— Да приема пари от Спенсър и Лидия? Никога.

— Не да приемеш, Мат. Да вземеш заем. Те много добре знаят, че ще ги върнем. С лихвите.

Мат написа на лист хартия 5000 долара. Спомни си думите на Питър, че скоро ще дължат пари на целия град. Нямаха избор. Оставаха само родителите на Елизабет.

— Добре, ще им се обадя — съгласи се накрая. — Баща ти непременно ще започне да натяква, че е трябвало да го послушам.

— Той обича да бъде прав...

Мат я погледна за пръв път, откакто беше влязла в кабинета. Стори му се отслабнала. Или изглеждаше така от строгия костюм, който беше облякла. Работеха прекалено много. Сигурно и той не изглеждаше по-добре.

— Но всъщност не е — внезапно изрече тя. — Направихме това, което трябваше, и аз съм доволна. Приятно ми е да работим заедно дори ако се наложи да заминем за африканската джунгла...

Той се засмя.

— Точно за това съм мечтал цял живот: за жена, която се шегува и при най-големия ми провал, и изглежда красива, когато говори за камиони.

— Престани, защото ще те целуна. А Кел може да ни снима от хеликоптер и да пусне снимката на първа страница. — Стана, наля кафе и продължи: — Мат, може ли да поговорим? Нахвърлила съм идеи за средната страница и искам да ги погледнеш. Освен това искам да помислим за политическия раздел. Хърб Къркпатрик има нужда от малко помощ; не е толкова добър, колкото си въобразява. А и моята рубрика. Искам...

— Не сега — разсеяно отвърна Мат.

Тя рязко се обърна, както държеше каната с кафе.

— Защо?

— Защото нашата малка империя току-що се сдоби с още един дълг. Не можем да си позволим излишни разходи, а твоята руб... —

Усети се и се изкашля. — Извинявай, скъпа. Зная колко държиш на нея. Но сега искам само да запазя вестника.

— Ти искаш да запазиш вестника. А аз какво правя?

— Говориш за харчене на пари. Не искам да кажа нищо лошо, но поне единият от нас трябва да мисли за бъдещето...

— И това, разбира се, си ти, нали? — студено отбеляза Елизабет.

— Твоите идеи струват пари.

— Естествено. Нали каза, че искаш да удвоиш тиража до края на годината...

— По дяволите, не ми напомняй за това точно сега! Трябва ми нов камион и се налага да поправа проклетия покрив...

— Защо пак говориш само от свое име?

— Добре. Ние. Ние имаме нужда от нов камион и от ремонт на покрива.

Елизабет нищо не каза. „Вероятно прекарваме прекалено много време заедно. Заедно работим, храним се, живеем в една къща... И това започва да ни дразни“ — помисли тя.

— Изчакай малко — помоли Мат. — Трябва да направя месечния баланс. После отчета за тримесечието. Един ден, когато сме в състояние да назначим главен счетоводител и директор по производството... Тогава ще говорим за твоята рубрика. И за останалите ти проблеми.

— Нямам други проблеми. Ако имаш нужда от нещо, ще бъда на бюрото си.

До края на деня двамата не си продумаха. Мат се обади на Спенсър и заедно с него избра един употребяван камион.

Спенсър отказа да вземе разписка от него.

— Това е личен заем, Мат. Но ако ме беше послушал... Ама хайде, от мене да мине! Обещах на Лидия да не говоря повече за това. Остава си между нас, нали? И не бързай да връщаш парите; засега не ни трябва.

Следобед секретарката намери майстори за покрива и Мат най-после успя да прегледа материалите за следващия брой. Елизабет беше редактирала повечето от тях и той проследи поправките ѝ. Беше много добра. Прекалено добра, за да редактира цял живот чужди материали. И тогава се сети, че искаха да поговорят за нейната рубрика.

Точно когато ставаше от бюрото, за да отиде при нея, в кабинета буквално връхлетя Хърб Къркпатрик. Беше възмутен. Елизабет му била възложила статия за индианската керамика, тъй като Артнър бил излязъл, обаче той бил претрупан с работа във връзка с предизборната кампания за мястото на шериф...

— Задръж малко — прекъсна го Мат. Не искаше да си разваля отношенията с него, а още по-малко с жена си. — Хърб, двамата с Елизабет изпълняваме длъжността на отговорния редактор и тя има право да ти възлага материали.

— Да, но аз съм експерт по политическите събития — заяви Къркпатрик. — Изобщо не се интересувам от изкуство, камо ли от керамика.

— Затова се обръщаме към тебе само в краен случай. — Човекът понечи да възрази, но Мат стана. — Хърб, това е поръчан материал, а ти си репортер. Така че сядай и пиши. — Очите им се срещнаха и Къркпатрик пръв отклони поглед. — Впрочем, Хърб — добави Мат, Кел предупреди ли, че ще отсъства следобед?

— Не — рязко отвърна той и излезе от стаята.

Мат си тръгна в осем часа. Елизабет се беше прибрала преди един час и когато той се върна вкъщи, тя вечеряше с Холи и Питър.

— Може ли съдружникът да поиска прошка? — попита той. — А бащата да седне и да вечеря със семейството си?

— Да, и двамата сте добре дошли — усмихна се Елизабет и го целуна.

Но напрежението остана. Не успяха да поговорят нито тази вечер, нито на следващия ден, тъй като бяха претрупани с работа. Едва в четири и половина следобед, когато предадоха броя на печатаря Аксел Чейз, двамата седнаха в кабинета на Мат и си наляха кафе.

Мат протегна ръка и тя я пое.

— Безумна седмица — въздъхна той. — Но ти беше чудесна. Прекрасен редактор, прекрасен съдружник. Съжалявам за отворителното си поведение. Сигурно много ми се сърдиш?

— Влюбените са великодушни — снизходително го успокои Елизабет. — Мисля, че сме чудесен екип.

— И аз. Хайде да поговорим за твоята рубрика.

— Чакай малко да се отпусна. — Тя отпи от кафето и отвори новия вестник. Внезапно лицето ѝ застина. — Мат.

— Какво? — Той проследи ужасения ѝ поглед и с недоумение се загледа в двете големи снимки на първа страница: танцуващи индианци, а отгоре надпис „За пръв път поглед отвътре към сакрален танц“. Имаше и статия, посветена на резервата на пuebло, подписана от Кел Артнър.

Елизабет никога не беше виждала съпруга си толкова вбесен. В първия момент той беше готов да уволни всички сътрудници на вестника. По-късно, тъкмо когато малко се бе успокоил, у тях се обади адвокатът на пuebло и заплаши, че ще даде вестника под съд. Мат отново избухна. Елизабет също искаше да се разкреци и да се освободи от натрупаното напрежение, но не можеше да си го позволи. Вместо това направи кафе и се опита спокойно да поговори с Мат.

— Налага се да уволним Кел.

Той кимна.

— Няма спор. Смятай, че Кел е уволнен. Но кой още е виновен? Някой е включил материала, след като ти си прегледала първата страница, и го е изпратил в печатницата... Разбира се, ако си проверила...

— Какво искаш да кажеш? — Тя се изправи. — И аз ли съм уволнена?

— Казах само, че не си проверила страницата. Така ли е?

— Внимателно изчетох и подписах броя страница по страница, а след предпечатната подготовка — още веднъж. Когато вестникът бе изпратен в печатницата, аз предположих, че...

— Сбъркала си.

Тя дълбоко си пое дъх и каза:

— Ами Матю Львъл, главният редактор? Защо той не е проверил страниците след предпечатната подготовка?

— Това е работа на отговорния редактор.

— За която се предполага, че я вършим заедно. Аз свърших своята част. Да не би да намекваш, че аз съм виновна за всичко?

— Не е важно кой е виновен. Въпросът е дали сме професионалисти или аматьори.

— Сега се учим на професионализъм. И двамата сбъркахме. Знаехме, че Кел ще ни създава неприятности. Вчера трябваше да обърнем повече внимание на отсъствието му...

— Той е твой подчинен. Опитва ли се да го потърсиш?

— Той работи и за двама ни. Не, не се опитах. Бях много заета. Трябваше да комплектувам броя и освен това загубих много време за глупавия спор с Хърб Къркпатрик, дали една жена има право да го кара да пише материал, който той не желае.

— Зная. Застанах на твоя страна.

— Така ли? Каза ли му, че той трябва да изпълнява моите заповеди?

— Да.

— Или... — Елизабет замълча. — Наистина ли?

— Да. Използвах почти същите думи.

Тя се намръщи.

— Той каза нещо съвсем различно.

— Например?

— Бил си казал, че никой, освен тебе няма право да поръчва материали в последния момент и два пъти си му обещавал място на втора страница за избора на шериф.

Мат се засмя:

— Нагло копеле. Изрично му казах, че той е репортер и когато му се поръча материал, трябва да го напише.

Елизабет се облегна назад.

— Трябваше да ми го кажеш още вчера.

— Имах по-важни проблеми. Прекалено навътре приемаш нещата, любов моя.

— Мислиш ли? А какво ще кажеш за човек, който заплашва да уволни жена си, която на всичкото отгоре е негов съдружник?

Мат смутено се изкашля.

— Бих казал, че се е побъркал. Първо, не бих могъл да те уволня, тъй като притежаваш половината вестник. И второ... Господи, Елизабет, никога не бих могъл да се справя без тебе. Имам нужда от вярната ти ръка, от партньор, с когото да споделям... — Той се намръщи. — Което отново ми напомни за сърдитите индианци. Какво, по дяволите, ще правим?

— Ще поднесем писмено извинение.

— Не е достатъчно.

— Ще направим каквото искат, Мат. Не можем да спечелим съдебно дело. Определено сме виновни.

— Жалко, че още не си започнала своята рубрика. Би могла да представиш някой от техните лидери. Това, както и извинението на първа страница, може би ще ги умилюва.

— Не можем да си позволим съдебен процес. Първо нямаме пари, а второ, имаме нужда от положителна, а не от отрицателна реклама.

— Кой ти каза, че не съм започнала моята рубрика?

— Ти. Каза, че първо искаш да я обсъдим.

— Но вече съм започнала да пиша. Точно затова исках да поговорим оня ден. Още когато забранихме на Кел да снима, аз си помислих, че по-добре би било да направим портрет на някой от лидерите на пуебло.

— За това ли искаше да разговаряме? А аз си помислих, че не ти се чака още два месеца.

— Не сме се разбрали — тихо каза Елизабет.

— Не сме. — Мат се намръщи и се загледа в чашата си. — Прекалено често се караме. Защо е така?

— Може би защото не можем да се скрием един от друг. Останалите хора си почиват от служебните задължения, когато се приберат вкъщи, или бягат от домашните проблеми в службата. При нас не е така. Непрекъснато си го изкарваме един на друг.

— Да, особено аз. Заслужаваше нещо по-добро.

— По-добър съдружник? Но аз обичам този, с когото работя.

— Странно. И аз. — Той стана и я поведе към вратата. — Извинявай, че направих живота ти толкова труден.

— Ти направи живота ми чудесен.

— Невинаги е така и аз го усещам. Проблемите се струпват и забравям кое е най-важното... А това винаги си ти, любов моя, въпреки че понякога не ти го казвам. — Устните им се докоснаха леко и след малко те вече се целуваха. — Хайде да си лягаме — промърмори Мат.

— Чудесна идея. Ще изгасиш ли лампите? — Той кимна и тя се измъкна безшумно от кухнята.

Приятно ѝ беше да си припомня топлите думи на Мат. Елизабет се протегна в леглото със затворени очи и се заслуша как той се движи из стаята, отваря прозорците, навива часовника, съблича се. След малко и той се пхна под завивките.

— Не спиш — прошепна той. — Чувам как мозъкът ти продължава да щрака.

Тя веднага отвори очи.

— Да не би да си мърдам носа?

— Не. Само исках да проверя дали си будна.

— Никога не пропускам, когато съпругът ми иска да се любим.

— Как разбра?

— Остави включена малката лампа.

Мат се засмя.

— Вече нямам никакви тайни от тебе. Не си ли уморена?

— Напоследък непрекъснато съм уморена, но не обръщам внимание на умората. Ами ти?

— И аз. Смятам да се измъкнем и да си починем малко от тази лудница. Само двамата.

— Непременно ще го направим. Само нещата да се поуспокоят, да намерим отговорен редактор и да съберем пари за почив...

— Тихо. Съжалявам, че повдигнах този разговор. — Мат се надигна на лакът, подпря се на възглавницата и се загледа в изящното тяло на жена си, което едва изпъкваше под завивките на бледата светлина на нощната лампа. В трескавите дни, когато купуваха вестника, и двамата бяха отпразнували своя четирийсети рожден ден. Елизабет беше все така гъвкава и стегната като младо момиче, въпреки че и двамата отдавна нямаха време за спорт. Мат си помисли, че сега тя е много по-красива, притежаваше подчертана индивидуалност, за разлика от нежното девойче, за което се бе оженил. „Невероятна жена“ — каза си и се наведе към гърдите ѝ. Усмихна се, когато зърната ѝ набъбнаха при допира на езика му.

— Изобщо не си преуморена — промърмори.

— Знаеш ли какво си мислех преди малко? — обади се Елизабет, но веднага затвори очи. Отдаде се на усещането на неговите устни и ръце, които следваха извивките на тялото ѝ, а след малко и тя плъзна ръцете си по гърба му и тесните бедра. И когато телата им се съединиха, Мат я целуна и каза:

— Обичам те.

В седем и трийсет на следващата сутрин те вече бяха в редакцията и чакаха да дойдат останалите.

— В колко часа обеща да се обади адвокатът на пуебло?

— Около единайсет. Ако искаш аз ще разговарям с него и ще му кажа за моята рубрика. Може би той ще предложи за кого да бъде първият материал.

— Мисля, че и двамата трябва да разговаряме с него, но ако искаш, ти говори първа.

— А ти нали ще се заемеш с уволнението на Кел?

Той се засмя:

— След като се учим да бъдем съдружници, трябва да го направим заедно. Ето го и него.

Артнър влезе, като неспирно говореше нещо на Барни Кел. Определено избягваше да поглежда към Мат и Елизабет. Лицето на Барни беше мрачно и когато се появи Хърб Къркпатрик, Барни и Уоли отидоха при машината за кафе и Артнър остана сам. След малко пристигна печатарският работник Аксел Чеиз, а след него отговорникът по рекламата и двамата фотографии. Никой не се приближи до Артнър, който седеше на бюрото си и въртеше молив в ръце.

Мат отиде при вратата.

— Кел, би ли дошъл за малко? — Гласът му отекува в просторното помещение. Останалите веднага замлъкнаха и застанаха в полукръг зад Артнър, за да го защитят.

Мат веднага се стегна. Елизабет застана зад него и така се оформиха две групи, изправени една срещу друга. Мат изглежда недоволен служителите, които не бяха поканени да участват в разговора, но после сви рамене. В края на краищата всички бяха замесени.

— След като се очертава да проведем общо събрание, предлагам да преминем към точка първа от дневния ред — спокойно каза той, — а след това ще продължим с обичайната петъчна сбирка на редакцията в заседателната зала, където има столове за всички.

Другите продължаваха да мълчат.

— Кел, предполагам, вече се досещаш, че си уволнен. Не разбирам защо направи тези снимки, след като изрично ти забраних. Съжалявам, че се разделяме, защото си добър репортер, но не може да работиш в нашия вестник и да не се съобразяваш с мнението ни. Тук няма място за човек, който не изпълнява заповедите ни. Събери си нещата и до десет трябва да напуснеш сградата.

— Мат. — Барни Кел изглеждаше разтревожен. — Защо не изчакаш и не помислиш още малко. Не бих искал да...

— Вече мислих достатъчно. Откакто видяхме вчерашния вестник, двамата с Елизабет не можем да мислим за нищо друго.

— Майната ти — изсъска Хърб Къркпатрик. — Не виждаш ли, че всички сме на страната на Кел. Няма да позволим да уволняваш хората...

— Не така — намеси се Барни. — Мат, разбира се, че Кел не биваше да постъпва така. Той го знае много добре и е готов да се извини и да обещае, че няма да се повтори. Но не искаме никой да бъде уволнен.

— Разтревожени сме — обади се откровено Бил Дънфи. — Ако сега уволните един от нас, кой може да бъде сигурен за мястото си? Всеки работи по-добре, когато се чувства защитен.

Намеси се и Аксел Чейз:

— Не бива да се наказва човек само за едно нарушение, дайте му още един шанс...

— Става дума за нещо повече от нарушение — възрази Барни.

— Няма значение. — Къркпатрик застана срещу Мат. — Ако уволните Кел, ние всички напускаме.

— Аз не... — започна Барни, но спря. Беше му неудобно от Мат, но не искаше да се дели от останалите. Артнър хвърли победоносен поглед на Мат и Елизабет забеляза как гордо изправеният му гръб леко се приведе. Сложи ръка на рамото му и каза, все едно че бяха съвсем сами в залата:

— Няма да ни е лесно да издаваме „Чифтейн“, докато наемем нови хора, но ще се справим.

Артнър премести поглед от лицето на Мат към нея. Тя го изгледа с презрение.

— Ти не се съобрази с нашата заповед, посегна на светостта на религиозен ритуал, а на всичкото отгоре подстрекаваш колегите си към неподчинение, без да се интересува от съдбата на вестника. Ти си жалък и слабохарактерен човек, Кел. Сигурно затова толкова се гордееш с отворителната си постъпка и си придаваш важност.

— Добре му го каза — тихо промърмори Уоли Маклейн.

— Дрън-дрън — озъби се Артнър. — Без нас няма да успеете да пуснете и една брошура. Кой според вас издаваше този парцал през

последните няколко седмици, докато вие двамата си играехте на редактори?

— Стига, Кел — обади се Барни.

— Точно така — обади се Елизабет. — Престани да се държиш като...

— Върви по дяволите, госпожичке! Нали съм уволнен? Е, тогава ще се държа както си искам. Вие, двамата глупаци, имахте шанс да превърнете този боклук в най-търсения вестник на Ню Мексико, но го пропуснахте. Ако ме бяхте направили отговорен редактор, когато Енгъл напусна, вестникът щеше да върви като по вода. От пет години чакам тази длъжност и изведнъж онези копелета продават вестника на двама разглезени богати некадърници. И забележете — те са съпрузи! Цуни-гуни в кабинета и се забавляват. А когато им писне, викат някой отвън. Нали? А не някой, който от пет шибани години...

— Млъквай, Кел! — Къркпатрик погледна Елизабет и поясни: — Искаше да каже, че ни е неприятно, когато външни хора заемат длъжностите, за които ние чакаме от години.

— Много добре го разбрах — рязко отвърна тя. — Вестникът загиваше. Решихме, че има нужда от отговорен редактор, който не е обременен със спомени и е готов да направи радикални промени, ако е необходимо. — Мат я гледаше. Тя дълбоко си пое дъх и продължи: — Ние не сме разглезени богаташи и никак не ни е забавно. Отдавна мечтаем да издаваме вестник. Започнахме тази работа без много пари и почти без опит. В едно сте прави: има много да се учим и го казахме веднага щом дойдохме тук. Но не е вярно, че сме некадърни или глупави; знаем какво искаме и как да го постигнем. И на никого няма да позволим да ни спре или да разруши това, което сме постигнали. — Почти се задъхваше. — Всеки, който иска, може да си тръгне още сега, но това няма да ни спре. Ще издаваме брошура, ако е необходимо, стига да се казва „Чифтейн“. На вас може да ви е все едно, дали вестникът ще загине, но на нас — не.

— Страхотно — възкликна Уоли.

— Страхотно ли? — саркастично се обади Къркпатрик. — След като уволниха целия състав на вестника?

— Никого не сме уволнили, освен Кел — каза Елизабет. — Ако останалите напуснат, то ще е по тяхно желание. А ние двамата...

— Тримата — извика Уоли. — Аз оставам.

Застанал до бюрото си, Мат протегна ръка на Елизабет. Двамата застанаха плътно един до друг, хванати за ръце. Той ѝ се усмихна, след което се обърна към Уоли:

— Радваме се, че ще работим заедно. Моля, останалите да напуснат сградата до десет часа.

— Мат, не се дръж като глупак — изръмжа Барни.

— Глупаци са онези, които напускат заради Кел. — Той съсредоточено се взираше в лицата им. — Значи не искате да се тревожите за бъдещето? Ние също. Вложихме всичките си средства в това начинание: продадохме една печеливша компания, ипотекирахме къщата си, затънали сме в дългове и работим по двайсет часа в денонощието, за да успеем. А вие се тревожите за своето бъдеще. Е, проблемът има лесно решение. Просто трябва да работите заедно с нас, без да жалите сили, за да сте сигурни за мястото си и да превърнем вестника в преуспяващо издание. Ако не можете да се справите, нямаме нужда от вас. — Погледна си часовника. — Наближава десет. Решавайте. Аз, Елизабет и Уоли имаме доста работа.

Никой не помръдна. Бил Дънфи се изкашля:

— Ако не възразявате, предпочитам да остана. Дори един бюлетин има нужда от снимки.

Мат кимна.

— Кой направи снимките на индианската церемония?

— Не зная, Мат. Никой нищо не ми е казвал.

— Добре. Вярвам ти. Радвам се, че оставаш.

— Е... — Барни притеснено запристъпва от крак на крак, — и аз не искам да напускам. Къде ще си търся работа на моята възраст? Освен това ми допада стилът ти, Мат. Твоят и на Елизабет. Нали разбираш, беше въпрос на солидарност. Но наистина, все някой трябва да носи отговорност...

— Подлец — промърмори Артнър.

Все така пристъпвайки смутено, Барни излезе в центъра на залата.

— Ще остана, ако ме искате.

— Много ще ни бъде приятно — тихо каза Мат.

— М-м-м — неясно промърмори Къркпатрик. — Вероятно и аз...

— По дяволите, Хърб — избухна Артнър.

— Имате нужда от приличен политически коментатор — продължи Къркпатрик. — Не мога да ви откажа услугите си, след като имате нужда от мен.

Мат и Елизабет останаха сериозни, но силно си стиснаха ръцете.

— Много любезно от твоя страна — каза Мат.

Един по един се обадиха и останалите. Само Аксел Чейз мълчеше. По тревожния му поглед те се досетиха, че е участвал в подмяната на страницата: най-вероятно той беше помогнал на Кел да публикува снимките. Но нямаха доказателства, а освен това не искаха да загубят оператора на пресата.

Чейз обаче не искаше да чака да го уволнят.

— Аз напускам заедно с Кел — предизвикателно заяви. — И без мен можете да си издавате вестника. Не съм съгласен да се изхвърлят на улицата дългогодишни служители...

— Спести си обясненията — изръмжа Артнър. Погледна злобно Мат и каза: — Гадно копеле! Един ден ще си имаш работа с мен. Никога не забравям какво са ми причинили — заяви той и с решителна крачка тръгна към бюрото си.

Чейз се прибра в стаята за предпечатна подготовка. Останалите, изумени от злобното избухване на Артнър, мълчаливо наблюдаваха как блъска чекмеджетата и хвърля в един кашон хартия, моливи, каничка за кафе и чифт износени обувки. Елизабет усети, че ѝ прилошава, и се извърна настрани.

— Време е за общото събрание — обърна се тя към Мат. — Само всеки да си намери място за сядане...

Настаниха се на дивана в кабинета на Мат, на бюрото му, донесоха още столове. Елизабет огледа хората срещу себе си. Не бяха много. Нямаха нито отговорен редактор, нито оператор на преса, а репортерите бяха само трима. Но в момента всичко това беше без значение. „Понеже — помисли си тя — вестникът за пръв път е наистина наш.“

Дългите работни дни станаха безкрайни. Холи и Питър почти се бяха преселили при дядо си и баба си, тъй като родителите им оставаха в редакцията до полунощ, а понякога и до по-късно. Освен своята работа изпълняваха още длъжността на отговорен редактор, поеха

репортажите на Кел; Елизабет помагаше за разпространението, а Мат печаташе вестника.

— Тъкмо се бях зарадвал, че съм се отървал от пресата — сподели той първия четвъртък след уволнението на Кел. Ризата му беше изцапана с мастило, очите му, както и нейните, бяха вечно зачервени от недоспиване. Въпреки това вестникът закъсня с два часа. — Е, поне разбирам от тази работа. Може би трябва да съм благодарен на татко. Сигурно много щеше да се гордее с мен.

— Вярно е. Останалите също се гордеят. Погледни ги само.

Той се обърна към залата и разбра какво искаше да каже Елизабет. Редакцията приличаше на пчелен кошер. От секретарката до Хърб Къркпатрик всички работеха здраво и дори с удоволствие, тъй като се чувстваха един колектив.

— Господ да поживи Аксел, че напусна — каза един ден Мат. — Благодарение на него ние се превърнахме в едно голямо семейство.

Дори след като назначиха нов печатар, в редакцията продължаваха да си спомнят главния редактор Мат Лъвъл, застанал до пресата, целият изцапан с мастило, и Елизабет Лъвъл, изправена в ъгъла да подрежда купчини с току-що отпечатания брой.

— Справят се чудесно — казваха всички. — Истински професионалисти.

След като се посъветваха с адвокат, индианците приеха предложението на Лъвъл да отпечатат извинение на първа страница, а Елизабет да напише очерк за някой от техните лидери. Договориха се да вземе интервю от Едуард Ортега, с индианско име Соу Хуа Пин или Мъглива планина.

Ортега беше един от приятелите на Питър, който често го посещаваше в резервата през почивните дни. Затова, когато Елизабет тръгна към дома на индианеца, а Питър я придружи. Той внимателно слушаше как майка му се опитва да извлече информация за човека Ортега, скрит зад неговото публично лице.

— Задаваше му прекалено лични въпроси — упрекна я на връщане.

Елизабет кимна.

— А ти забеляза ли той колко умело отклони всички въпроси, на които не искаше да отговаря? И все пак каза достатъчно. Понякога, за

да направиш портрет на един човек, не са необходими много думи. Трябва само да подбереш най-добрите.

Но вечерта, когато всички си легнаха и Елизабет седна пред пишещата машина, думите не идваха. От години с лекота пишеше материали по поръчка, а сега беше притеснена. Кръвта пулсираше в слепоочията ѝ, мислите ѝ препускаха и тя не знаеше какво иска да напише. Опита се да се съсредоточи. По-късно през нощта Мат се отби в кухнята и я завари да драска намръщено върху лист хартия. Загърна се в халата си и попита:

— Сценична треска, а?

Тя се усмихна.

— Нещо подобно. От години се оплаквам, че нямам възможност да избирам за какво да пиша, а ето че сега просто ме е страх.

Мат я целуна по тила.

— Точно за това си толкова добър журналист. Отнасяш се към думите с уважение и не ти е безразлично как ще зазвучат.

— От това обаче не ми става по-леко — горчиво отбеляза тя. — Досега не съм оценявала колко е лесно някой друг да решава дали материалът ти е добър или не.

— И аз не оценявах колко е лесно да работиш в „Лъвъл Къмпани“, когато баща ми стоеше зад мене.

Двамата се спогледаха и се засмяха.

— Явно ни е страх да се доказваме в големия свят. — Мат наля гореща вода за чай и нежно докосна лицето ѝ. — Без теб дори нямаше да опитам.

— Нито аз. Двамата винаги се подкрепяме. Но този път, Мат, аз съм съвсем сама. Сама срещу пишещата машина, а думите препускат из главата ми като стадо мустанги. Имам чувството, че не зная какво да правя с тях.

— Чуй ме. — Той наля чай и седна срещу нея. — Говоря ти като редактор, а не като съпруг. Ти си страхотен журналист. Можеш да накараш думите да пеят и да танцуват, можеш да направиш хората и местата толкова истински, и всеки остава с чувството, че ще ги докосне и ще чуе гласовете им. Всичко можеш да направиш от думите, стига да имаш вяра в себе си. Затова престани да се тревожиш и ги остави сами да се излеят. А ако още те е страх, изчакай до утре и ми покажи материала. Обещавам честно да ти кажа своето мнение.

Елизабет избухна в смях.

— Е, след всички комплименти как ще признаеш, ако не става?

— И най-добрите писатели имат лоши дни — ухили се той. — А също и лоши нощи. Но не се тревожа за тебе. Ще се справиш. — Застана зад гърба ѝ, целуна я леко по врата и погали гърдите ѝ. — Обичам те и те желая, но те оставям да пишеш. — Взе чашата с чая и излезе от кухнята.

Подпряла глава на ръката си, Елизабет се замисли за Мат. Още усещаше милувката му и го желаше. Тяхната възродена страст беше толкова красива. Би могла да се качи в спалнята и...

В този момент погледът ѝ се спря на едно изречение и тя усети как думите започнаха да се подреждат в съзнанието ѝ. Сложи нов лист и ги записа. След това обърна внимание на друго, което цяла вечер ѝ се бе струвало безсмислено. „Всъщност е толкова лесно — помисли си. — Как не съм го забелязала досега?“ И след това дойде началото: „Едуард Ортега здраво се е вкопчил в своите мечти, като алпинист, който се е хванал за въжето.“ Приблужи стола до масата, прошепна: „Мат, любими, благодаря ти“ — и продължи да пише.

„Интимно“ се появи следващия четвъртък. И тъй като това беше първият материал от поредицата, Елизабет поясни: „Искаме да представим портретите на хора, които не се намират в центъра на общественото внимание. На хора от малки градчета и предградия, от слабо заселени долини и пренаселени градски покрайнини. Някои от тях са бедни, други — заможни; някои — красиви, други — съвсем обикновени. Всеки един от тях има какво да разкаже — нещо интимно, скрито от света. Чрез «Интимно» те споделят с всички нас; «Интимно» е за всеки един от нас.“

След това започна първата история:

„Едуард Ортега здраво се е вкопчил в своите мечти, като алпинист, който се е хванал за въжето, и така през целия му четирийсет и осем годишен живот. С черна коса и черни вежди, с проникателни очи, които забелязват и най-малкия фалш, той създава вихър от думи и преминава от

смях към гняв, когато става дума за някоя несправедливост. Но докато говори за бъдещето на своето племе, в погледа му се появяват особена топлото и копнеж.“

Думите на Елизабет се редуваха с думите на Едуард Ортега и постепенно той се превърна в пълнокръвен образ, който като че надничаше от страниците на вестника. Тя вплете в очерка разказите на Ортега за миналото и настоящето на индианците, за любовта и легендите, за битките и церемониите, за англичаните и испанците, които живееха заедно с племето и привличаха индианските младежи към западната цивилизация, като същевременно пречеха на възрастното поколение да опази езика и свещените ритуали на миналото.

Сутринта, когато излезе материалът, Елизабет намери на бюрото си малък кактус, обсипан с бели цветчета, и картичка: „На най-добрия журналист в «Чифтейн». Успех!“ И отдолу се бяха подписали всички от редакцията.

Това беше само началото. През деня се обадиха трима читатели. Първият се скара на Елизабет, че е представила някакъв индианец като герой, но другите двама я похвалиха. „Не се бях замислял какво чувстват тези хора“ — призна единият от тях. „Трябва да им помогнем по някакъв начин“ — предложи другият. На следващия ден в редакцията пристигнаха десет писма, в които хвалеха очерка, и още три, в които питаха защо Елизабет не се премести да живее при индианците, след като толкова ги харесва.

Мат ликуваше.

— Тринайсет писма! — гордо съобщи той на петъчното събрание. — Само за един материал.

Джак Джарвис, отговорник по рекламата и разпространението, почука с молив по бюрото и допълни:

— Зад всеки читател, който си е направил труда да ни пише, стоят стотина, които имат мнение, но не са се обадили. А освен това сигурно има стотици други, които са прочели материала, разказали са го на свои близки, а след това ще започнат редовно да купуват вестника заради рубриката на Елизабет. Тринайсет писма никак не са малко.

— Защо не ги публикуваме? — предложи Уоли. — Досега не сме имали рубрика „Писма до редакцията“.

Къркпатрик съсредоточено разглеждаше огънчето на цигарата си и промърмори на Елизабет:

— Задачата ти е доста неблагоприятна. Откъде ще намериш толкова много интересни личности, които да привличат вниманието на читателите?

— Злобар! — възмути се Барни.

Къркпатрик се направи, че не го е чул:

— Всеки носи своя товар. Въпреки това те поздравявам, Елизабет. Материалът е направен добре. Надявам се да продължиш в същия дух.

Тя се засмя.

— Благодаря ти, Хърб. Дано не се възгордея от комплиментите ти.

— Изобщо не му обръщай внимание — разгорещено се обади Уоли. — Той просто ти завижда. Както впрочем и аз. Бих искал да пиша като теб.

— И аз — веднага се присъедини Барни. Това беше най-високата оценка за един пишещ човек и Елизабет изпита същата радост както когато видя цветето на бюрото си.

— Добре — каза Мат. — Да видим сега материалите за следващия брой.

Обсъжданията продължиха, но всички бяха развълнувани. Отдавна работеха във вестник и разбираха колко е важно, че читателите започнаха да се интересуват от техните материали.

Питър и Холи подсушаваха чистите чинии и си говореха.

— Не хареса нищо от това, което изпях — мрачно съобщи тя.

— За пръв път урокът по солфеж мина толкова тягостно.

— Бил е в гаднярско настроение — предположи брат й. — Може да се е натровил от манджите на жена си. Или любовницата му си е намерила някой с по-голям и дълъг...

— Питър!

— Е, все нещо трябва да му се е случило. Вината не е в тебе. Нали всеки път ти обясняваше какво прекрасно бъдеще те очаква. Ще видиш, следващия път ще се държи по-нормално. Ако е жив, разбира се.

Тя се засмя.

— Мерси. А ти какво прави след училище?

— Ходих до Нуево.

— Нуево! Не сме били там от сто години. Как стигна?

— Закара ме бащата на Мая.

— На Мая?

Питър силно се изчерви и започна толкова яростно да търка една тенджерата, че целият се изплиска със сапунена вода.

— И преди съм ходил у тях. Тя учи грънчарство при Изабел. Нали я помниш? Приятелката на мама? Оплаква се, че напоследък рядко се виждат...

— Наскоро я чух по телефона, когато се обаждах на Лус. Ако знаех, че имаш намерение да ходиш в Нуево, и аз щях да дойда. Разкажи ми за Мая, аз почти не си я спомням.

— Тя с дребничка и много красива и... някак крехка. Умее да слуша и винаги се смее на вицовете, които разказвам.

— Чудесно. Радвам се, че най-после си намери приятелка. Жалко само, че не е от нашето училище, да ти е по-близо до къщи.

Питър поклати глава.

— Обичам Нуево. Напомня ми за дядо.

— И на мене. Може ли и аз да дойда следващия път? Отдавна не съм виждала Лус и ми е домъчняло за нея. Бяхме много близки приятелки, когато дядо беше жив... Жалко, че мама и татко са толкова заети.

— Заради скъпоценния вестник.

— Така е — въздъхна Холи. — Но поне са щастливи. И аз се чувствам така, когато пея.

— Ако имаше деца, сигурно щеше да ти е приятно да прекарваш повече време с тях.

— В момента те наистина са затънали в работа...

— Трябва повече да ни обичат! Това имам предвид!

— Но те ни обичат! Просто вече сме големи и нямаме нужда от толкова грижи, колкото вестника. Сега той им е нещо като дете.

— Много тъпо.

— Не е тъпо, просто е вярно.

— Ха!

— Нали сега са си вкъщи — каза Холи.

— Да, ама пак работят — изсумтя Питър.

— Е... — отново въздъхна момичето. — Май и аз трябва да се захващам за работа. Имам домашни.

— И аз. Холи?

— Какво?

— Мислиш ли, че сме нормални?

— Кой? Семейството ни ли?

— Да, мисля, че да... Просто не зная... не се ли чувстваш самотна понякога? Никъде не се чувствам добре. Разбираш ли... при мен е така. Освен когато съм с Мая или с онова момче, с което се запознах наскоро. А другите момчета не се чувстват така; всички имат приятели и... компании. А аз не. Това не е нормално, не мислиш ли?

— Не зная. И аз се чувствам самотна, когато не пея.

— Защо?

Холи сви рамене.

— Мисля, че всички деца са нещастни през пубертета.

— Да, но аз не искам да е така.

— Прекалено сме малки — тъжно отбеляза тя.

— За какво?

— Почти за всичко. Май трябва да отивам да си пиша домашното.

— И аз. Домашно. Колко отвратително. Бих искал следващите десет години просто да изчезнат.

— Е, поне следващите пет... — каза Холи и влезе в стаята си.

Елизабет видя мрачното ѝ изражение, докато минаваше през хола, и се зачуди за какво ли бяха разговаряли с Питър, че изглеждаше толкова тъжна.

— Нали би трябвало сега да е най-хубавият период в живота им?

— обърна се тя към Мат.

Той вдигна поглед от материала, който четеше.

— Защо, за тебе времето в гимназията беше ли най-хубавият период?

— Не, всъщност не. Все ми се струваше, че изглеждам зле или се държа глупаво.

Той се усмихна.

— Е, вече изглеждаш малко по-добре. Кажи на Холи, че има надежда.

— Ще опитам. Но тя може и да не ми повярва.

Елизабет се засмя и поклати глава. „Семейството си е у дома — помисли си. — Само Закари го няма. Иначе всичко е идеално. Но докога? — Тръсна глава, ядосана от мислите си. — Завинаги. Защо не?“ И се върна към работата.

Задраскваше изречения, променяше думи. Но нещо продължаваше да я измъчва. Помисли си, че всъщност нямаше причина за безпокойство, и си спомни какво беше казал Мат онази нощ, когато пишеше първия си материал. И все пак не можеше да не се тревожи. От онзи паметен ден бяха излезли шест очерка, но бяха получили само две писма. Имаше чувството, че запечатва материалите си в бутилки и ги хвърля в океана, а те веднага потъват на дъното. От никого незабелязани и непрочетени.

„Интересни личности, които привличат внимание“ — беше казал Хърб Къркпатрик. Елизабет продължаваше да търси нови хора и чакаше пощата. Барни ѝ каза да се отпусне. Повечето рубрики не намираха отзвук, докато не придобият популярност. Случаят с Ортега бил изключително попадение. Но тя не искаше изключителни попадения. Искаше успех.

Скоро след това се запозна с Хедър Фарел, която постъпи на работа в магазина на Спенсър и Лидия на Кениън Роуд. Дъщеря на заможни и уважавани родители от Сейнт Пол, Хедър бе прекарала щастливо детство и младост, защитена от света, докато един ден не бе решила да се омъжи за човек, когото нейните родители определили като ловец на зестри. Тя застанала срещу тях и те спрели издръжката ѝ. Така Хедър за пръв път проявила характер. Напуснала Минесота и тръгнала след любимия си в Санта Фе. Тук обаче я очаквала неприятна изненада: той бил женен и удобно настанен в семейството на петролни магнати, заобиколен от всички удобства, които тя не успяла да му осигури в Сейнт Пол.

Оказала се съвсем сама в непознат и чужд град, Хедър седнала на една пейка на градския площад и се загледала в преминаващите край нея семейни двойки и влюбени. Нямало как да се прибере вкъщи и да признае, че е сгрешила, но не можела и да остане, освен ако си намери работа. Ето защо на следващия ден потропала на вратата на книжарницата на Евънс и заявила на Лидия: „Нямам никакъв опит, но обичам книгите и изкуството. Харесва ми вашият магазин, защото

прилича на уютен дом. Съгласна съм да върша всичко, което ми кажете, ако ме приемете на работа.“

Лидия я почерпила с кафе и постепенно Хедър се отпуснала и всичко ѝ разказала: за любовника си, който я изоставил, за родителите и за ужасното чувство на самота, което изпитала за пръв път едва на двайсет и две годишна възраст.

Лидия я взела на работа, въпреки че, както обясни на Елизабет по телефона, не знаела какво да я прави, тъй като туристическият сезон свършил и нямало много работа.

— Защо не я оставите в магазина известно време? — предложи дъщеря ѝ. — Веднага щом можем да си позволим, ще обявим място за секретарка. Тя може ли да пише на машина?

— Съмнявам се. Но има вкус и красиво оформя пакетите с книги. Елизабет се усмихна.

— Това не влиза в задълженията на една секретарка. Все пак ще ми е приятно да се запозная с нея. Ще мина следобед.

Когато Лидия ги запозна, Хедър въздъхна:

— Мислех, че като всички майки и Лидия преувеличава. Но не съм била права. Наистина си толкова красива, колкото тя те описа. Разказа ли ти нещо за мене?

Елизабет внимателно я огледа. Дребничка, с големи зелени очи и буйна кестенява коса, тя стоеше срещу нея и се надяваше да я харесат. Елизабет се усмихна. Допаднаха ѝ откритото живо лице на момичето, упоритата брадичка.

— Не ми каза защо не искаш да се върнеш при семейството си?

Упоритата брадичка веднага се вирна нагоре.

— Не искам. Сама мога да се грижа за себе си.

В този момент Елизабет разбра, че иска да напише очерк за Хедър. Мат щеше да се съгласи. Хедър Фарел приличаше на много други млади хора, които се стремяха към самостоятелност, след което бързо се убеждаваха, че животът не е толкова лесен, колкото изглежда.

Цяла вечер разговаря с момичето, след това няколко пъти преписа нейната история. Искаше да я направи разбираема и за родители, и за деца.

Телефонът иззвъня и Холи влезе с танцова стъпка.

— Обади се Тони Рурк. Искат утре да ни дойде на гости. Казах му, че ще се радваме да го видим, нали?

Мат вдигна поглед, но след малко отново сведе очи. Нищо не каза, но Елизабет знаеше, че внимателно следи какво ще стане. В първия момент се поколеба какво да отговори. Само преди няколко месеца щеше да се зарадва на разнообразието, което носеше всяко негово посещение. Сега обаче просто нямаше време за Тони Рурк.

— Нали ти е приятел — обяви Холи, — а също и мой. От сто години не е идвал. Пита какво става с пеенето — както се изрази „с твоята кариера“, представяш ли си? Има време между два полета и пита дали може да мине да ни види. Мамо, човекът чака на телефона!

— Сега ще се обадя. — Елизабет стана и тръгна към телефона. — Но този път не можем да го поканим, Холи. Утре е четвъртък и няма да имаме нито една свободна минута, докато вестникът не влезе в печатницата. А после искахме да прекараме вечерта с теб и Питър. Хайде да отложим за друг път.

Вдигна слушалката и чу дълбокия глас на Тони:

— Какво става, Елизабет? От пет минути чакам. Утре летя за Ню Йорк и мога да се отбия... Холи не ти ли каза?

— Да... Извинявай, Тони. — Тя му разказа за вестника. — Нещата се промениха. Всичко правим заедно с Мат. Дори започнах своята поредица; помниш ли, бях ти разказвала за нея?

— Да, когато беше седемнайсетгодишна.

„И докато бяхме в леглото. Не искаш да го забравя. Но това беше отдавна. Сега съм свършено друг човек.“

Той усети, че е сбъркал, и помоли:

— Разкажи ми за рубриката. Сигурно си много щастлива. И сигурно поне мъничко те е страх?

Тя се изненада, че той го е усетил.

— Даже много. Но понякога имам чувството, че съм истински журналист.

— Никога не съм се съмнявал в това. Винаги съм имал доверие в тебе. Защо не ми прочетеш нещо, което си написала? Ако не мога да те видя, нека поне да разбера какво правиш.

Елизабет отново си помисли, че го харесва. Говореше открито и честно и, изглежда, наистина се интересуваше от нея, а не от себе си.

— Тъкмо привършвах един материал за утрешния брой. Искаш ли да ти прочета малко?

— Много.

— Посветен е на една млада жена, която работи при родителите ми. Цитирам: „Доскоро Хедър Фарел мечтаеше за истинска любов. Но жестоката действителност я заставила да се пробуди от мечтите си: «Оказа се, че светът не е толкова добър, колкото си представях; всъщност, ако се замислиш, дори е жесток.» Когато произнесе тези думи, Хедър упорито вдигна брадичка и тихичко се засмя. Разбрала е, че «жесток» означава много повече възможности, отколкото е предполагала и тя трябва да ги използва, независимо дали ѝ харесват, или не.“

Тони нищо не каза.

— Остава без коментар, така ли? — притесни се Елизабет.

— Страхотно е — отвърна той. — Много по-дълбоко е, отколкото очаквах. Винаги ме изненадваш. Знаеш ли, почти си представям твоята Хедър. Сигурно е била послушно момиченце; предполагам, че сега е много по-зряла от момичетата на нейната възраст.

— Как разбра?

— Нали ти казах, имам чувството, че почти я виждам. Успяла си да я хванеш, Елизабет. Като пеперуда в хербарий. Искаш ли работа?

— Имам си работа.

— Не е нещо много голямо. Какво ще кажеш за национална известност? Имам нужда от нов сценарист за моето шоу.

— Стига, Тони.

— Пет хиляди седмично, плюс милиони зрители. Ако искаш, веднага ще те назнача.

„Това е само вълшебна приказка. Няма нищо общо е мене. Нито пък с нас“ — каза си тя.

— Тони, двамата с Мат сме собственици на вестник. Работим заедно. Много съм поласкана, обаче...

— Няма да приемеш. Очаквах го. Въпреки това предложението ми остава в сила, Елизабет. Не го забравяй. Нали нямаш нищо против да ти се обаждам от време на време, въпреки че всичко се е променило?

— Ако имаш желание.

— Определено не толкова, колкото да те видя... но сега не е време да разговаряме за това. Защо не ми изпратиш копие от твоя материал за Хедър?

— Добре.

— А защо не ми изпратиш и останалите си материали. Или по-добре да се абонирам за... как се казваше вашият вестник?

— „Чифтейн“, Тони, и ти много добре го знаеш. Не е необходимо да се абонираш. Ще ми е приятно да ти изпращам материалите си.

— Не, искам да видя целия вестник. И понеже пътувам често, като се прибера вкъщи, броевете ще ме чакат и винаги ще зная какво правите двамата с Мат. Пак ще ти се обадя. Бъди здрава, скъпа Елизабет. И предай поздрави на Мат и на децата.

Тя затвори и известно време постоя до телефона. Въпреки всичко Тони отново я накара да почувства колко ограничен и бавен беше нейният свят.

Угаси лампата и реши повече да не разговаря с него. Дори когато беше мил и любезен, в него имаше нещо разрушително. Не ѝ беше приятно, че Холи започваше да го превръща в свой кумир. „Следващия път ще му кажа да не се обажда повече — реши тя. — Но ще му изпратя «Чифтейн». Нямаме нужда от неговото театралничене; да си намери друга публика. Сам си призна, че има милиони почитатели.“

Елизабет тръгна през тъмния коридор към ярко осветения хол, където бяха Мат и децата.

ГЛАВА 5

Сол Милгрим беше висок непохватен мъж с меланхолично лице, което изцяло се преобразяваше, когато се усмихнеше. Прекрасен познавач на живота на улицата в Ню Йорк, той беше печелил няколко престижни награди по журналистика. Всеки по-голям вестник в страната с удоволствие би го взел на работа. Но сега той се беше разположил удобно в кабинета на Мат и му обясняваше, че в момента мечтае само за малък вестник в някое спокойно, провинциално градче.

— За вас аз съм идеалният отговорен редактор — убедително каза той на Мат и Елизабет. — Зная всичко за вестниците и не се вълнувам от големия успех. Искам да се върна към първоизточника. Все едно напускам „Мейси“, за да стана управител на малък магазин.

— А ако ти домъчнее за големия успех? — попита Мат.

— Няма. Писнало ми е. Конкуренцията плете интриги, жените не ме оставят на мира, излишен шум... Реших да забавя темпото и да се установя на едно място. — „Също като Хедър“ — неволно си помисли Елизабет. — Вече съм почти на трийсет и пет, остарявам... — Видя как съпрузите се спогледаха и попита: — Нещо смешно ли казах?

— Не, само че ние сме на четирийсет — обясни с усмивка Елизабет. — Така че трийсет и пет годишните не ни изглеждат чак толкова съсипани от живота.

Сол изненадано я погледна.

— Никога не бих предположил. — После се наведе напред и развълнувано продължи: — Вижте, аз живея при голямо напрежение от тринайсетгодишен: отрано започнах да проявявам самостоятелност и още докато бях в училище, работех като вестникарче; издържах се в колежа, като карах такси, а междувременно бях и редактор на университетския вестник. След като завърших, работих в шест големи ежедневника и правех всичко възможно, за да се наложи и да видя името си на първа страница. Знаете всичко това от документите ми. Е, вече се изморих да препускам. Впрочем за кратко време бях женен, но бракът ми се провали, защото при моите високи скорости имах време само за секс, но не и за нежност и мисли за бъдещето. Сега искам да си

почина и да се занимавам само с личния си живот. Както и да работя в малък град, но достатъчно изискан, за да е обект на туризъм. — Облегна се назад и продължи: — Харесахте ми вие и вашите идеи за развитието на вестника, харесах и Санта Фе. За разлика от Ню Йорк тук е тихо и приятно. На път за редакцията минах през града и знаете ли кое ми допадна най-много? Тесните улички, любезните продавачи и прахът.

— Прахът ли?! — извикаха в един глас двамата.

— Да, хубавият, чист прах на пустинята. Остава много приятно впечатление, след като цял живот си дишал градския смог. Предполагам, че са нужни най-малко десет години, докато си прочистя дробовете, а дотогава сигурно ще зная как искам да прекарам живота си. Например да си седя кротко в редакцията и да издавам „Чифтейн“.

Мат повдигна вежди.

— Да не искаш да изместиш сегашния редактор?

— Няма да е необходимо. Вие отдавна ще сте напуснали. Искате да постигнете нещо много по-голямо от малък провинциален седмичник. Забелязах признаците. — Мат и Елизабет отново се спогледаха. — Естествено, това не ме засяга. В момента искам само да стана отговорен редактор. Да изчакам ли в съседната стая, докато решите дали да ме вземете на работа?

Елизабет се усмихна. Много го бе харесала, и се страхуваше да не се събуди изведнъж, и да се окаже, че Сол Милгрим е бил само сън.

— Мат беше решил да те назначи още щом прочете молбата ти, и се оказа прав. А и ти беше прав, когато каза, че си идеалният отговорен редактор за нас. — Стана и протегна ръка. — Добре дошъл в „Чифтейн“!

Сол се изправи и пое протегнатата ръка. Лицето му светеше от радост.

— Убеден съм, че ще се сприятелим. Извадихме късмет. За съжаление невинаги става така. Сигурно никак не е лесно да сте женени и да работите заедно.

— Понякога — отвърна Мат, стана и също стисна ръката му. — Радваме се, че ще работим заедно. Сега Елизабет ще те представи на колегите, а после отиваме на обяд. Чакам ви най-късно в един. Искам да ти покажа какво значи агнешко с питки от цикория.

— Питки от цикория. — Сол озадачено поклати глава. — Ако ме вземете на работа, ще ми помогнете ли да си намеря къща под наем? А може би и подходяща приятелка?...

— И за това съм помислила — каза Елизабет и го поведе към залата на новинарите.

С пристигането на Сол всичко дойде на мястото си. Елизабет и Мат се освободиха от мисълта за хиляди досадни подробности и започнаха да прекарват повече време един с друг и с децата. Един четвъртък, когато изпратиха новия брой в печатницата, двамата се качиха в колата и тръгнаха по старото шосе към Таос, отбиха се в няколко старинни църкви и останаха да вечерят в Ранчо ди Чимайо. Веднъж през февруари заведоха Холи и Питър на ски, а през почивните дни често ходеха в Нуево на гости на Сезар Арагон, дъщеря му Изабел и внучката му Лус.

— Толкова рядко се виждаме! — бърбореше Лус. — Холи, разкажи ми за гимназията в Санта Фе и за момчетата, с които се срещаш.

Двете бяха седнали пред камината и тъмната къдрава коса на Лус беше долепена до правата пепеляворуса коса на Холи.

Изабел — едра жена, с черни очи и високи скули — изпитателно се взираше в очите на Елизабет.

— Добре изглеждаш. Е, може би си малко по-бледа от обикновено, но вероятно просто съм те забравила. От четири месеца не сте идвали.

Елизабет я прегърна.

— Извинявай. Съжалявам.

— Липсвахте ни — изведнъж каза Изабел. — Сигурно малко ти завиждам, защото водиш вълнуващ светски живот, докато аз седя в моята призрачна долина и правя грънци. Но ми беше и мъчно за тебе. Нямам чак толкова много приятели, че да си позволя да ги губя.

— Нищо не си загубила; просто времето не стига. Но повече не бива да продължава така. Знаеш ли колко ми липсваш? В последно време Мат ми е единственият приятел.

Другата жена се засмя.

— Но не ти е достатъчно, нали? Какво става? Да не прекарвате цялото време заедно? Нито можеш да се отпуснеш, нито да си изкараш яда на някого.

Елизабет се засмя и погледна Мат, който помагаше на Сезар да запали огъня. А Изабел се обърна към двете момичета до камината.

— И на Лус ѝ беше мъчно за Холи. В Пекос Хай тя се чувства съвсем изолирана от вашия голям свят.

„Вашия голям свят“. Някога и Елизабет се чувстваше по същия начин след посещенията на Тони. „Оказа се, че никак не е трудно да накараш света да изглежда по-голям“ — помисли си тя. Двете с Изабел бяха приятелки от шестнайсет години и много държаха една на друга.

— Винаги ще се връщаме в Нуево — каза Елизабет. — Само тук можем да се отпуснем и да си починем от напрежението. А и никой не ме разбира по-добре от теб. — Двете се усмихнаха. — Ще намеря начин да се виждаме по-често. Обещавам ти.

Животът на Елизабет и Мат постепенно се нормализира. Рядко се налагаше да работят повече от осем часа дневно. Тя имаше време за своята рубрика; той успяваше да изчете материалите, преди да ги пусне за печат. Веднъж или два пъти седмично двамата вечеряха навън. Хората от града вече ги познаваха и често идваха да ги поздравят и да похвалят новия „Чифтейн“. През останалите вечери оставаха вкъщи с Холи и Питър и бърбреха безгрижно, както правеха, преди да започнат да издават вестника.

Тони престана да се обажда. Известно време Елизабет очакваше позвъняването му, твърдо решила да му съобщи, че е щастлива, претрупана е с работа и няма време за него. После обаче престана да чака и дори да мисли за Тони. Беше го оставила в предишния си живот.

Вестникът също имаше успех. Първият признак бе огромният успех на рубриката „Интимно“. Един мартенски следобед се обади Лидия:

— Елизабет, хората непрекъснато говорят за твоите статии... И не само говорят, но и ги препоръчват на свои приятели и познати. Представяш ли си!

— Не — искрено отвърна тя. Наистина нямаше представа, че се е задействала верижната реакция на „фолклорната реклама“, която осигуряваше най-големия успех на книги, филми и вестници.

Никога не се беше замисляла сериозно за славата. Двамата с Мат бяха известни като семейството, което издава „Чифтейн“. По-скоро издателят и главният редактор Мат Лъвъл печелеше популярност сред местните бизнесмени като основен двигател на вестника. Елизабет

разбираше, че даже да не бе известна като съсобственик на „Чифтейн“, беше спечелила уважението на хората като автор на „Интимно“. Постепенно абонаментите се увеличиха и дори скептичният Хърб Къркпатрик бе принуден да признае, че всичко върви по мед и масло.

— Време е за промяна — заяви една гореща юлска вечер Сол, когато го бяха поканили на вечеря. Протегна дългите си крака на пейката във вътрешния им двор и изпи трета чаша лимонада. — Имаме нужда от специален репортер, който да отразява събитията в областта на културата. Вече можем да си позволим да отделим културна страница, за което Елизабет от доста време ни повтаря.

— Чудесна идея — обади се Мат, загледан в жена си. Тя беше облечена в дълга селска пола и свободна бяла риза. На светлината на градинските фенери кожата ѝ излъчваше сияние, а косата ѝ грееше като мед. Тя също го погледна и се усмихна обещаващо, когато очите им се срещнаха. Сол дълбоко въздъхна.

— Какво ти е? — попита го Мат.

— Нищо сериозно. Просто убийствена завист. Дали не е крайно време да наруша монашеския обет и да си потърся женска компания?

— Още преди половин година исках да те представя на едно момиче — отвърна Елизабет. — Но ти заяви, че нямаш време за емоционална връзка, докато не се установиш на работното си място.

— Точно така. Вече се установих.

— Тогава следващия път ще покана Хедър на вечеря.

Сол повдигна вежди.

— Хедър. Хубаво име. Нито испанско, нито индианско, нито еврейско. Какво представлява?

— Много е сладка — включи се Мат. — Родителите на Елизабет почти са я осиновили. Живее у тях, но държи да си плаща наем. Опакова подаръци с много вкус. Учи се да пише на машина, защото иска един ден да работи във вестника. Повече информация можеш да научиш от очерка на Елизабет. Интересува ли те още нещо?

— Да. Кога е „следващият път“?

— Утре — отвърна Елизабет и веднага започна да обмисля менюто. Но усилията ѝ останаха неоценени, тъй като от първия миг, в който се видяха, Сол и Хедър престанаха да забелязват всичко друго. Откакто младата жена беше постъпила на работа в магазина на Евънсови, бяха минали осем месеца, и благодарение на грижите на

Лидия, тя беше възвърнала самочувствието си. Но нищо не можеше да пречупи ината ѝ. В зелените очи и надменната брадичка Сол забеляза същата упоритост, която го беше накарала да напусне дома си още на петнайсетгодишна възраст, за да стане журналист, а не адвокат, както настояваше семейството му. И това беше единственото общо между тях. Той беше евреин от Ню Йорк, който цял живот се бе борил за оцеляване; тя произхождаше от семейство на богати методисти от Минесота... Въпреки това реши, че си заслужава да опитат. Още повече че веднага се беше влюбил в упоритата ѝ брадичка.

— Проблемът на моето семейство е — обясни Хедър, когато той я попита за родителите ѝ, — че те са винаги прави. Успяха да ми втълпят постоянно чувство на вина.

— Значи непрекъснато си била виновна.

— Но не чак толкова — изрече тя със съжаление. — През повечето време гледах да се държа така както искат те. И един ден направих нещо много лошо. Изглежда, цял живот съм се готвила за това.

— Сигурно си откраднала цяла партида палта от норка — предположи Сол. — Или си нарязала на парчета някоя картина на Рембранд.

— Престани да ми се подиграваш.

— Извинявай. Просто не мога да си представя, че си способна да извършиш лоша постъпка.

— И въпреки това я направих. Оставих се да бъде измамена от един мъж.

Той я погледна с изненада.

— И какво толкова лошо има в това?

— Как така? Щом си се оставил да те измамят, ти си се превърнал в жертва.

— А не в насилник?

— Не...

— Е, кое е средното между жертва и насилник?

— Шериф — обади се Мат, като забеляза объркването на Хедър.
— Това гатанка ли беше, Сол?

— Отново моля за извинение — каза Сол на Хедър. — Но аз наистина не мога да разбера какво толкова лошо има да вярваш на

някого? Дори да си сгрешила, нали именно доверието един в друг ни кара да се чувстваме човешки същества?

— Знаеш ли какво ни кара да се чувстваме човешки същества? — попита тя. — Това, което няма нищо общо с жертвата и насилника. Приятелството. Равенството. Оправданото, а не излъганото доверие. А аз се оказах достатъчно глупава да не го разбера веднага.

— Доверието означава, че не си сигурен в нещо — отговори Сол. — Винаги предполага и някои неизвестни.

Двамата застанаха един срещу друг, предчувствайки, че това беше само началото на техните безкрайни спорове. Елизабет и Мат се спогледаха.

— Слава Богу, че не се налага да започваме отначало — промърмори той. — Ухажване, срещи, писане на бележници... — Тя кимна доволно. — Така сме си много по-добре.

Сол погледна Хедър. Беше по-ниска от него с трийсет сантиметра и тринайсет години по-млада, но притежаваше онази искреност, която не му бе чужда, преди да стане циник. Не разбираше какво го привлича у това момиче: дали това, че беше толкова младо, или че беше приятелка на Елизабет, или просто имаше нужда от жена, а тя определено представляваше предизвикателство за мъжкото му самолюбие. Накрая Сол се отказа от анализи и реши да я покани на опера.

След това само Лидия беше в течение на развитието на техните отношения, тъй като често виждаше колата на Сол пред къщата си. Елизабет беше прекалено заета, за да се занимава с тях. Беше започнала да издава тематични подлистници, посветени на различни проблеми: зимни спортове, ресторанти, мода, вътрешен дизайн, изкуство, местния празник — фиеста де Санта Фе.

Но не беше това единствената причина за нарасналата популярност на „Чифтейн“. Сол следеше да се публикуват само качествени материали и снимки, представящи живота в Санта Фе, а Мат пишеше интересни редакторски материали. Читателите ги коментираха, пишеха в редакцията възмутени или благодарствени писма, политиците ги изпращаха на своите гласоподаватели. Често наричаха Мат с такива епитети, които не можеха да се публикуват, или толкова го хвалеха, че чак му ставаше неудобно.

Увеличаването на броя на рекламите ги накара да се замислят върху увеличаване на броя на материалите — според издателската политика те трябваше да бъдат в съотношение шейсет на четирийсет. Репортерите се съгласиха да работят на още по-високи скорости, за да се справят с невероятно кратките срокове, които определяше Сол, а споровете и хаосът в редакцията бяха по-големи от обикновено.

След като започнаха да идват толкова много писма за поредицата на Елизабет и уводните статии на Мат, накрая Сол се съгласи да открие рубрика „Писма на читателя“. Барни Кел изтанцува жига пред бюрото му, като подвикваше:

— Божичко, значи в този заспал град имало хора от плът и кръв и всички те четат нашия вестник!

— За Коледа очакваме премии — съобщи Мат на събранието в петък. — Особено ако тиражът продължи да расте. Стискайте палци. А, не, тогава няма да можете да пишете. По-добре да се молите преди сън.

Всички се засмяха, защото Сол непрекъснато повтаряше, че вестник се издава не с молитви, а с много работа. И действително на Коледа всички получиха премии.

— Малко парички, но напълно заслужени — промърмори Сол. — Дано с всяка година стават все повече и повече.

— Трябва да отпразнуваме твоята първа годишнина в „Чифтейн“ — каза Елизабет. — Защо не дойдете с Хедър на вечеря?

Но Хедър остана да помогне на Лидия и Спенсър да разчистят след коледното пазаруване, затова тримата сами вдигнаха тост за успехите на вестника и за Сол, който беше работил, без да жали сили.

— Прекарах една прекрасна вечер — рече той. — Домашна кухня, в съседната стая децата си пишат домашните... Всеки път, като дойда у вас, осъзнавам колко ми липсва всичко това.

Елизабет очакваше, че той ще каже нещо за Хедър, но той замълча. Даже искаше сама да го попита, но я възпря предупредителният поглед на Мат, който сякаш казваше „не е наша работа“.

— Винаги си добре дошъл — засмя се тя. — Особено в сряда, преди да излезе вестникът. Не можеш да си представиш до каква степен той ни диктува свободното време. Не зная какво ще правим, когато стане ежедневник.

— Може би е дошло време да помислим за това — спокойно каза Мат.

Сол се намръщи и попита:

— Какво не ти харесва в седмичника?

— Много добре разбираш какво имам предвид, Сол. Винаги ще бъдем на второ място след „Екзаминър“, защото там се публикуват основните новини. Знаеш го по-добре от всеки друг.

— Няма спор. Нали избягах от един ежедневник, за да постъпя при вас. Но ти говориш за несъпоставими неща. В някои отношения седмичникът има много предимства пред ежедневника. — Сол въздъхна. — Още щом пристигнах, усетих колко сте амбициозни.

— И веднага реши, че ще ни помогнеш да се развиваме. Даже си представяше как ще стоиш на вратата на редакцията — помниш ли? — в качеството на главен редактор на „Чифтейн“.

— Но след като напуснете. Напускате ли вече?

— Не. Смятам обаче, че непрекъснато трябва да се развиваме, иначе вестникът отново ще западне. Също както по времето, когато го купихме.

— Тогава купете си друг седмичник.

— Това е едно от нещата, които обмислям.

Елизабет отмести стола си.

— Откога си започнал да вземаш решения еднолично?

— Извинявай, Елизабет. Сол ме предизвика. Не очаквах, че ще се отнесеш така към идеята ми.

— А какво очакваше от мен? — студено попита тя. — Съпружеска целувка по амбициозното ти чело? Предана подкрепа от задните редици? Питал ли си ме какво мисля за ежедневника? Или за втори седмичник? Все пак сме съдружници и би трябвало да се консултираш с мене, когато решиш да разширяваш нашата малка империя.

— По дяволите, нали се извиних! — Мат нервно започна да крачи пред масата, пъхнал ръце в джобовете на панталона си. — Непрекъснато повтаряш, че стъпка по стъпка трябва да вървим напред; а аз искам да направя няколко стъпки едновременно, особено след като Сол е тук...

— Не става дума за това — продължи тя все така студено. — Никой от нас не може да предприеме една, две или даже пет стъпки,

без да сме го обсъдили предварително. Нали това означава да сме съдружници?

Сол се изкашля:

— На какво присъствам? На спор между собственици на корпорация, или на семейна свада? Ако е първото, бих искал да се включа. Но ако се карате, предпочитам веднага да си отида у дома.

След миг Елизабет се усмихна.

— Не зная как да го определя, Сол. За пръв път ни се случва пред свидетели.

— Е, тогава го определям като служебен спор и възнамерявам да се намеся като посредник. Мат, би ли седнал? Имаш вид на човек, който се готви да скочи върху някого. Или върху нещо. — Той изчака, докато Мат заобиколи масата и седна на мястото си. — Има ли още кафе?

— Да, обаче е изстинало — каза Елизабет. — Сега ще направя още една кафеварка.

— Студеното кафе е като жива вода за вестникарите — възрази Сол. — Слушайте сега. Още не сме готови за ежедневник, Мат. И ти много добре го знаеш. Защо да рискуваме?

— Защото не можем да стоим на едно място. — Той широко разпери ръце, като съжеляваше, че не са по-големи и по-бързи, и не можеха да вършат чудеса. Това усещане го преследваше от първата им брачна нощ, когато двамата с Елизабет бяха принудени да се откажат от мечтите си и да подчинят целия си живот на Закари. „Искам да разбера докъде се простират силите ми“ — помисли си.

Но засега не беше готов да спори нито със Сол, нито с Елизабет.

— Разбира се, че още не сме готови за ежедневник. Както много добре зная, че не можем да си позволим още двацет души персонал, още повече че няма къде да ги сложим, преди да построим новата сграда, но засега и това не можем да направим. Известно ми е, че трябва да се купи нова печатарска преса, а и още една резервна...

— Мат — прекъсна го Елизабет, — откога планираш ежедневника?

— От половин година. Всеки нормален редактор мисли за разширение. Сол много добре го знае. Трябва да имам цел, Елизабет. И се надявах да получа подкрепа от своя съдружник и отговорния редактор, дори да не споделят моето въодушевление... Господи! —

избухна той. — Нима сте предполагали, че ще се задоволя да стоя на едно място до края на живота си?

Не му отговориха. Мат отиде до резбования бюфет и извади бутилка коняк. Наля в три чаши и продължи:

— Собственици сме на вестника приблизително от осемнайсет месеца. За малко повече от една година успяхме да удвоим тиража. Още от самото начало това беше основната ни цел — Елизабет кимна, но се въздържа да го прекъсне, — а сега трябва да продължим напред. Да увеличим още два пъти тиража и да започнем да продаваме вестника в съседните градове, да накараме властите да се съобразяват с нас... Така репортерите ще пишат добри материали? Сега хората са въодушевени и се чувстват съпричастни с успехите на вестника. Не бива да ги разочароваме.

— А също и тебе. — Сол отпи от коняка и се усмихна невинно като ангелче.

— Всъщност ти си прав — отговори Мат. — Прекалено съм напорист и често ми липсва търпение. — Наведе се и целуна Елизабет по главата. — Но понеже съм влюбен в съдружника си, не мога да не се съобразявам с предварителните планове.

Тя много добре усещаше напрежението, което изгаряше Мат отвътре. Толкова го обичаше, че не можеше дълго да му се сърди. Знаеше, че всеки път, когато някой споменеше за изчакване, той си спомня за шестнайсетте безплодни години, когато можеше да издава вестник, а не да управлява печатница.

Кой знае, може би той беше прав, а не тя, която предпочиташе спокойния темп и удоволствието да се радват един на друг и на семейството си. Но бавният темп не водеше до изграждане на империи, нито засилваше интереса на читателите към „Интимно“. Какво бе станало с нейните амбиции? „Ако съм прекалено предпазлива — мислеше си, — Мат ще продължи да върви все по-нагоре, а аз ще изостана. Тогава той ще започне да ме възприема като пречка за своето развитие.“

— Добре — решително изрече. — Хайде да купим още един седмичник. Колко пари ни трябва?

Сол обърна възхитен поглед към нея, като се чудеше дали Хедър или която и да е жена би пожертвала собствените си интереси заради него.

— Сто хиляди — отвърна Мат. — Закриват „Аламеда Сън“ и можем да го купим за около три хиляди до хиляда с отстъпката.

— Божичко, вече си готов с отговора — забеляза Сол. — Започвам да си мисля, че предварително си планирал този разговор.

— Вярно ли е? — обърна се Елизабет към съпруга си. — Нима се опитваш да ме манипулираш?

— Не бих могъл — каза той. — А и не искам. Ако ти не беше предложила да купим още един вестник, аз щях да те попитам дали не искаш да купим „Сън“. Сигурен съм, че щеше да се съгласиш.

Елизабет реши да не пита какво щеше да стане, ако беше отказала.

— Има ли откъде да намерим още сто хиляди назаем?

— Не цялата сума. — Той извади молив от джоба си. — Но ако продадем имота на татко в Нуево...

— Мат!

— Все някога щеше да се наложи да го направим. И на мен никак не ми е приятно, но вече получих изгодно предложение, а ако с тези пари купим още един вестник, те ще ни донесат много повече от къщата и земята. — Замълча. — Съжалявам, Елизабет. Но парите ни трябват.

Тя кимна, отново смаяна от неговите амбиции.

Отпразнуваха купуването на „Аламеда Сън“ с двуседмична почивка на ски в Аспен. Това беше първата им отпуска от две години и всички се зарадваха на решението им.

— Естествено, че трябва да си починете — каза Лидия, когато Мат съобщи за заминаването им. — Ние със Спенсър ще се преместим у вас, за да не остават сами Холи и Питър. — Когато забеляза възмутените им погледи, тя бързо се поправи: — Не че са малки, а просто искаме да им бъдем полезни с нещо.

На това вече не можеше да се възрази.

Лидия и Спенсър им направиха още един подарък — купиха билетите за самолета.

Сол се обади на един приятел от Ню Йорк и уреди да отседнат в неговата вила.

— Цялата къща е на тяхно разположение. И дума да не става за наем — каза приятелят, останал с впечатлението, че са младоженци. — Нека се чувстват като у дома си.

Сол не го поправи. Въпреки че бяха женени от осемнайсет години, през цялото време, докато планираха почивката, Мат и Елизабет наистина приличаха на младоженци.

В Аспен никой не им обръщаше внимание. Просто анонимни туристи, пристигнали в град, където основното занимание бе карането на ски. Особено сега, в края на март, когато сезонът почти бе приключил.

Вилата беше уютно обзаведена, с изглед към пистата Литъл Нийл.

— Толкова съм щастлива — каза Елизабет, докато двамата с Мат стояха на терасата и дълбоко вдишваха кристалночистия планински въздух. — Намерихме идеалното място...

Прегърнаха се и се загледаха в разкрилия се пред тях изглед към заснежения склон и пистата, оградена от високи, тъмни борове. Под тях, в долината, се бе сгушил градът. Там снегът се бе стопил; само планината бе бяла. От другата страна на долината ниските склонове на Ред Маунтин бяха покрити с къщи, чиито прозорци отразяваха късното следобедно слънце. На запад планината избледняваше в синьо и лилаво.

— Рано е за вечеря — каза Мат. — Искаш ли да пийнем нещо пред камината?

Беше като романтична приказка, която самата Елизабет би могла да напише. В камината гореше огън. Зад прозореца се извисяваше силуетът на планината: блед и призрачен в настъпилия полумрак. Отпиха от мекото като кадифе каберне, похапвайки бисквити и сирене, които намериха в хладилника. Отвсякъде ги заобикаляше тишина. Абсолютна тишина. Нямаше го бърборенето на децата, нямаше ги шумът на улицата, звъненето на телефона, лаят на кучето на съседите. Двамата се изтегнаха на тъканите възглавници пред камината.

— Санта Фе, семейството, вестника — всичко се е изтрило от съзнанието ми — каза Мат. — Съществуват само тази стая и ние двамата. Това ме навежда на мисълта, че бих могъл да те съблазня.

Елизабет се усмихна и остави чашата. С една ръка доближи лицето му до своето, а е другата започна да разкопчава ризата му.

— Съблазнителка — промърмори Мат, — а не съдружник. Така още повече ми харесваш.

Те се целунаха бавно. Едновременно започнаха да разкопчават ризите си, коланите, да смъкват кадифените си джинси.

— На пода или в леглото? — попита Мат. Беше обхванал с ръце гърдите ѝ, а устните му нежно докосваха косата ѝ.

— Тук — каза тя и думите ѝ прозвучаха като шепот. Облегна се назад и дръпна Мат към себе си. — Искam тук и веднага.

Лежаха на струпаните възглавници; египетската памучна тъкан беше нежна като ръцете им, като допира на кожа с кожа. Пръстите на Мат внимателно проследиха вътрешната извивка на бедрата на Елизабет и бавно се плъзнаха в нея. Елизабет го целуна и дишането ѝ се ускори. Тихо простена и започна да докосва с устни лицето му, устните, тъмните косъмчета по гърдите му и усети как силно бие сърцето му.

Двамата лежаха, обгърнати от тишината. Стаята танцуваше на трептящите светлини и тишината поглъщаше тихите им звуци, недовършените думи и въздишките, докато желанието започна да се надига в телата им като огромна вълна.

Мат се обърна така, че Елизабет остана под него и го обгърна с бедрата си. Тихичко прокара пръсти по издължената линия на гърба му, докосна стегнатите мускули на бедрата му.

— Моя любов... — прошепна той и тя усети топлотата на думите му по същия начин, както усещаше топлината на огъня и топлината, която се надигаше в нея под тежестта на Мат и се разпространяваше по тялото ѝ. Цялата изгаряше, копнееше за него; пое го и той веднага я изпълни; мускулите ѝ се стегнаха и двамата се обединиха в едно цяло.

Той стоеше над нея и когато намери подходящия ритъм, двамата се изпълниха с толкова силна чувственост, че наоколо всичко изчезна, освен онази мощна вълна на желанието, която нищо не можеше да спре. Залови ги в своя водовъртеж, като ги превръщаше във все по-леки и малки снежинки, които бързо и трескаво се движеха към един общ център. И когато го достигнаха, двамата замряха и останаха неподвижно. След това много бавно предметите започнаха да връщат своята форма: стаята, светлината на огъня, сенките, възглавниците. Двамата се погледнаха и се усмихнаха.

— Още продължавам да те откривам — каза накрая Мат. — Всеки път изглеждаш толкова различна... моя нова любов.

Елизабет погали тъмната коса и лицето му.

— Колко си красив. Понякога го забравям...

Той нежно захапа пръстите ѝ.

— Очарована си от камината и възглавниците.

— Нищо подобно. Само от съпруга си. Обичам те, Мат.

Той обгърна раменете ѝ е ръка и прошепна:

— Моята прекрасна, удивителна съпруга. Съдружник. И приятел.

Обичам те.

Целунаха се и тази целувка се стори на Елизабет нещо повече от обет. „Никога няма да загубим любовта си и страстта, която преди малко изпитахме наново.“

Дните минаваха златни и бели, сини и зелени. Ослепителното слънце в безкрайното яркосиньо небе хвърляше отблясъци върху токущо падналия сняг, който покриваше планината като одеяло. Седнали на седалките на открития лифт, Мат и Елизабет си спомниха първите години в Санта Фе, когато единственото забавление, което си позволяваха, беше ежегодната почивка на ски в Аспен.

— Защо престанахме да идваме тук? — попита той.

Тя си закопча якето.

— Не зная. Променихме навиците си, начина на живот... Но много загубихме.

— Не, просто го отложихме. Не сме го загубили — каза Мат, когато приближиха върха. — Готови?

— Разбира се.

Той се усмихна и двамата едновременно скочиха от лифта. Спряха до дървената табела с карта на скиорските пътеки, за да си затегнат ските.

— Годишите, прекарани зад бюрото, вече си казват думата — промърмори Мат. — Не съм в добра физическа форма, техниката — отвратителна. Явно остарявам.

Тя се засмя.

— Забрави да ме предупредиш вчера, докато бяхме на възглавниците пред камината. Може би щях да ти повярвам. Хайде да видим колко си остарял! Искаш ли да се надбягваме до лифт номер три? — И без да дочака отговор, тя тръгна напред. Веднага усети напрежение в бедрата и ръцете ѝ леко изтръпнаха. „Прекалено много работя — помисли си. — Спокойно, Елизабет, отпусни се!“

Тъкмо направи плавен завой и Мат я настигна, задмина я и извика, че ще я чака при лифта. „В никакъв случай“ — промърмори тя, твърдо решена да не го допусне. Но той беше по-добър скиор и успя да стигне пръв, макар и с няколко секунди преди нея.

— Страхотен съдружник си — подразни я. — Най-добрият начин да съсипеш един възрастен човек е да го накараш да препуска лудо рано сутрин. А аз си въобразявах, че заедно вземаме решенията. Искаш ли още?

— Не. Моля те. И за първия път съжалявам — призна си и двамата се засмяха. Отидоха и седнаха в лифта, докато инструкторът здраво закрепил седалките под тях.

— Не беше чак толкова зле — продължи Мат. — За възрастна двойка, която си изкарва прехраната с издаване на вестник, сме доста добър отбор.

„Доста добър отбор“ — цял ден си повтаряше Елизабет, докато правеха по-леки изкачвания, спускания, радваха се на безтегловността и на това, че през цялото време са заедно. По някое време следобед обядваха на слънчевата тераса пред пистата, като си свалиха якетата и разкопчаха тежките скиорски обувки. Мълчаливо се загледаха в пейзажа.

— Колко е красиво — замечтано каза Елизабет. — Защо трябваше да чакаме толкова дълго, за да се върнем?

— Защото трябваше да съживим един вестник — отговори Мат, докато похапваше от пилето. — Бих могъл да изям още три порции — обясни той, — но тогава не е сигурно дали ще успея да сляза от планината. А после откъде ще намеря енергия да любя жена си?

— Остави си място и за вечерята.

Той я хвана за ръката.

— Боже, каква практична жена. Обичам те. Искам още малко да покараме ски. А ти?

За една седмица успяха да наваксат отлаганата от години почивка. Ставаха рано и прекарваха слънчевите дни в планината, а когато се спускаха сенките, те се прибираха при топлината на домашната камина. Пиеха студено бяло вино след горещия душ и се подсушаваха с пухкави хавлии, след което усещаха, че няма да издържат дълго с отворени очи, и поспиваха час-два преди вечеря.

Една вечер взеха такси до призрачния град Аштаун, където свършваха утъпканите пътеки, и отидоха в полето да карат ски на лунна светлина. След това се отбиха в местната гостилница, където ги посрещна топлината на старомодна черна печка с дърва и домашно приготвена храна. Бяха толкова изгладнели, че едва изчакаха предястието, което вървеше с тежко унгарско червено вино. Тясното помещение беше препълнено с хора, които ги гледаха с любопитство, но въпреки това, седнали пред дървената масичка в ъгъла, те имаха чувството, че са съвсем сами, и тихичко си говореха.

— Срам ме е да си призная, но се чувствам великолепно — каза Мат. — Страхувам се, че всичко това може внезапно да изчезне.

— Няма да изчезне — прошепна Елизабет и погледна през прозореца към селската порта на гостилницата. — Няма да позволя.

— Ние няма да го позволим — поправи я той. — Всичко е точно така, както трябва да бъде.

Елизабет го погледна и се усмихна.

— Чувствам се толкова отпусната. Мисля само за любов, храна и ски.

— А за какво друго може да мисли човек в Аспен? Освен, разбира се, за красотата на жена си. Толкова си хубава и съблазнителна. Никога няма да ти се наситя.

Тя кимна, като си мислеше за деня, който бяха прекарали в планината.

— А по едно време — продължи Мат — ти твърдеше, че основният ни проблем е как да си починем един от друг.

— О, това беше толкова отдавна. Имахме трудности с издаването на вестника, учехме се да работим заедно...

— Значи вече не мислиш така?

— Как бих могла? Сега всичко е толкова прекрасно.

— Много исках да го чуя от тебе. Смешно е, не мислиш ли? След всичките тези години имам чувството, че едва напоследък започвам да те откривам, разбирам колко много те обичам и имам нужда от тебе. Какво сме правили през първите шестнайсет години?

Елизабет потръпна.

— Мат, ние не се опитваме да ги изтрием от съзнанието си. Просто сега всичко е толкова различно...

— Ние променихме всичко. Чакай само да ти разкажа какво съм планирал за следващата година.

— Вече ми каза. Искаше да купим „Сън“.

— Това е само началото. — Той забеляза как през лицето ѝ премина сянка. — Но не е сега времето да говорим за това. Тази седмица само ще се любим, ще ядем и ще спим. Нали така се разбрахме?

Той повдигна ръката ѝ и я целуна по дланта. Усети как при допира на устните му мускулите ѝ се отпуснаха. Тя също искаше да отложат сериозните разговори.

През следващите дни в Аспен основната тема след карането на ски беше вечерята.

— Остават ни още три вечери — каза Мат на връщане от пистата, — значи още три ресторанта. Последните два ще бъдат по твой избор, защото довечера вече съм запазил места.

— Къде?

— Съпругът ти има намерение да те заведе на вечеря и на представление на... — важно изрече той, докато отключваше вратата на стаята. Телефонът звънесе и те изненадано се спогледаха. От доста време не бяха чували телефонен звън.

Елизабет се хвърли към слушалката.

— Сигурно нещо се е случило у дома...

Но обаждането не беше от Санта Фе, а от Хюстън.

— Елизабет? Обажда се Кигън Рурк. Отдавна не сме се виждали, но може би си спомняш...

— Да, разбира се, но... — Защо се обаждаше Кигън Рурк, когото не бяха виждали от сватбата си, а това означаваше от осемнайсет години. И защо ги търсеше в Аспен? Да не би... — Да не се е случило нещо с Тони?

Мат я наблюдаваше с озадачено изражение.

— Кигън Рурк се обажда — прошепна тя, като закри с ръка слушалката.

— Кой?

— Бащата на Тони.

— Не, скъпа — обади се Рурк. — Тони си е съвсем добре. Вчера ми се обади от Аляска. — Гласът му, също като гласа на Тони, беше галещ и дълбок, намекващ за сексуално желание и тайна наслада. —

Съжалявам, че попречих на почивката ви. Обадох се в кабинета на Мат и оттам ми дадоха този телефон. Утре пристигам в Аспен и бих искал да се видим, а може би да покараме заедно ски. Какво ще кажете да вечеряме заедно?

Елизабет нищо не отговори. „За какво става дума всъщност?“ — помисли си тя.

— Елизабет?

— Разбира се, че можем да се видим. Но не смятам, че една вечеря...

— Моля те. Аз ви каня. Ще ми бъде много приятно. Ако си спомняш, никога не съм имал възможност да опозная Мат.

— Какво иска? — попита Мат.

— Кигън, моля те, би ли изчакал за момент? — Елизабет отново закри слушалката. — Утре пристига в Аспен и иска да се видим. Кани ни на вечеря, за да се запознае по-добре с тебе.

Съпругът ѝ въпросително повдигна вежди.

— И как така внезапно е изпитал непреодолима потребност да ме опознае?

— И аз нищо не разбирам. Искаш ли да кажа, че няма да можем да се срещнем? Вече отказах да вечеряме заедно.

— Само това ли каза? Че иска да се запознае с мене?

— Той не е праволинеен човек. Или поне не беше по времето, когато го познавах в Лос Анжелис. Няма причина да прекараме вечерта с него, нали?

— Много странно — замислено промълви Мат. — Как ни е открил?

— Обадил се в редакцията.

— В редакцията? А не вкъщи? Елизабет, хайде да видим какво иска. Нали нямаш нищо против? Все някак ще изтърпим една вечеря.

„Разбира се“ — помисли Елизабет и каза в слушалката:

— Благодаря ти, Кигън. Ще ни е приятно да вечеряме заедно.

— Чудесно. — Тя ясно долови задоволството в гласа му. — Ще ви се обадя, когато пристигна. Всъщност може да не успея да пристигна достатъчно рано за ските. А още по-добре, хайде да вечеряме заедно в четвъртък, а не утре, защото може да се забавя. Ако не възразявате, предлагам да отидем в „Краблуник“.

— Не сме били още там.

— Добре, тогава ще ви заведе. Удобно ли ви е да направите резервация?

— Разбира се, щом настояваш. За нас тримата, осем часа. Добре ли е така?

— Чудесно, но нека да е за четирима. Ще дойда с една приятелка. С нетърпение очаквам да те видя отново, скъпа. Предай моите почитания на съпруга си.

Елизабет се обърна към Мат:

— Нищо не разбирам.

— Разкажи ми за него — каза Мат. — Единственото, което си спомням, е, че твоите родители са го приютили за известно време след смъртта на жена му.

Тя кимна.

— Точно така. Тони е бил тригодишен, а аз още не съм била родена. Не ми е лесно да опиша Кигън. Сега ми се струва странно, но когато бях малка, той беше моят кумир. Приличаше ми на крал — богат и могъщ, или най-малкото самоуверен. Особено в сравнение с баща ми, който винаги е бил толкова безпомощен — не обичаше работата си, мразеше смога...

— А какво мразеше Кигън?

— Така и никой не разбра. Никога не показваше, когато не харесваше нещо. Мама обаче никак не го обича. Вероятно защото тя не харесва неискрените хора, а той е точно такъв. Винаги действа подмолно, по заобиколен начин; никога не знаеш какво иска да каже и никого не допуска до себе си. Освен това мама се дразнеше, понеже в сравнение с него баща ми изглеждаше някак... потиснат, докато Кигън обичаше да подчертава, че винаги владее положението.

— Какво положение?

— О, Тони ми е разказвал, че той много забогатял, след като се преместил в Хюстън. Мисля, че състоянието му възлиза на около половин милиард долара...

— Милиард!

— Така поне казва Тони. Мисля, че се е занимавал с недвижими имоти и строеж на телевизионни станции. Тони престана да говори за него преди доста време; даже не бях сигурна, дали още поддържат връзка... — Гласът ѝ заглъхна.

Мат веднага я прегърна.

— Какъв е проблемът, моя любов?

— О... не ми харесва неговата тайнственост. Ето, сега например ни кара да се чудим защо иска да разговаря с тебе. Не ми е приятно, че прекъсва почивката ни.

— Е, няма да ни отнеме много време. Къде предложи да вечеряме?

— В „Краблуник“.

— Прекрасно. Отдавна исках да опитаме кухнята им. В края на краищата можем да му отделим една вечер. И ще си побъбрим за храната. Не виждам нищо лошо.

— Просто си помислих, че срещата няма да бъде утре, а в четвъртък, последния ни ден в Аспен. Не исках да го прекарам в компанията на Кигън Рурк и някаква непозната.

— О, значи той ще доведе жена? Е, тогава сигурно ще се занимава главно с нея. Ще разберем какво иска, ще вечерям, а след това цялата нощ ще е само за нас двамата. Хайде да престанем да се чудим какво иска милионерът Рурк и да се погрижим за умиращото от глад семейство Лъвъл. Преди телефонът да ни прекъсне, тъкмо исках да ти кажа, че имаме билети за балета на лед в Кристалния дворец. Ако не побързаме, ще го изпуснем.

Побързаха и успяха да пристигнат точно навреме. Запазената за тях маса беше на балкона, точно до медните перила, откъдето добре се виждаха малката сцена и пианото, разположено под тежък кристален полилей. Стените бяха от матирано стъкло; просторната зала беше препълнена и ярко осветена. Благодарение на печената патица, бургундското и шоколадовия мус Елизабет и Мат успяха да забравят за външния свят. Още след втората песен на музикалното ревю, изпълнено от сервитьорите на ресторанта — млади и изключително енергични младежи — милионерът Рурк престана да съществува за тях.

Но само до следващата вечер, когато той отново се обади от своята къща на Ред Маунтин.

— Забавих се заради служебни проблеми, а и самолетът ми беше на ремонт — обясни той на Мат, който вдигна телефона. — Никол иска утре да кара ски на Сноумас, така че ще се видим чак вечерта, освен ако не решите да се присъедините към нас.

— Не — каза Мат. — Оставаме тук.

— Тогава до вечерта. Елизабет направи ли резервация?

— Да, за осем часа.

— Идеално. Ще изпратя кола да ви вземе в седем и половина. Много бих искал да поговорим, Мат.

Мат се чудеше защо Рурк толкова настоява да разговаря с него, но нищо не спомена на Елизабет. И двамата избягваха да говорят за него. Това беше последният им ден за ски. Едва когато лифтовете спряха да работят, те се прибраха в стаята си, съблякоха се и взеха душ. След това се изтегнаха на уютните възглавници пред камината, където беше започнала тяхната почивка.

— Имам чувството, че се топя като снежен човек — въздъхна Елизабет доволно. — Нямам кости, нямам мускули.

Мат протегна ръка, прегърна я и двамата останаха сгушени върху меките възглавници в полудрямка.

— Никъде не ми се мърда — каза. — Искам тук да си останем, да те любя, да те чувствам като част от себе си.

— Никой не ни пречи да си останем в стаята и никъде да не излизаме. — Елизабет с усилие движеше устните си. — Ще си направим омлет, ще хапнем пред камината и ще си представяме, че сме съвсем сами в целия свят.

— Чудесно предложение.

След като поспаха и се събудиха, вече се беше стъмнило; в камината бяха останали само няколко тлеещи въглена. Мат потърка брадичката си.

— Трябва да се избърсна преди вечерята. Имаш ли представа колко е часът?

„Вече забравихме омлета“ — помисли Елизабет и погледна часовника.

— Шест и половина.

— Време е да се размърдаме.

— С какво ще отидем до ресторанта? — попита тя.

— Той ще изпрати кола.

— Какво?

— Кигън каза, че има на разположение лимузина и ще я изпрати да ни вземе в седем и половина.

— Нищо не си ми споменава!

— Не мислех, че е чак толкова важно. Освен това намекна, че има частен самолет. Лимузина, самолет, къща в Ред Маунтин. Един ден и ние ще имаме всичко това.

— Добре — разсеяно отговори Елизабет, като се чудеше какво да облече.

— Ще си сложиш ли белия пуловер? — попита Мат.

— Не зная. Защо питаш?

— Защото съм ти купил подарък. Чакай малко. — Сложи една цепеница в огъня и влезе в спалнята. След малко се върна с малка бяла кутийка. Елизабет замислено наблюдаваше голото му тяло на танцуващите светлини на пламъците. Висок, строен и мускулист, той се движеше с грация, но се усещаше и някаква стаена сила. „Интересно докъде би могъл да стигне, ако му се предостави възможност?“ — помисли тя. — Ето — каза той и седна до нея. — Искан да отпразнуваме нашата отпуска и още веднъж да ти кажа колко те обичам.

Беше индианска огърлица: синджир с десет филигранни сребърни кръгчета, а във всяко от тях имаше по един тъмночервен полиран корал.

— Колко е красива — нежно промълви Елизабет.

Той сложи огърлицата на шията ѝ.

— Голата жена с огърлицата — промърмори, все едно че разглеждаше произведение на изкуството. Целуна я по устните, по шията и по гърдите и прошепна: — Моя прекрасна и най-любима Елизабет. А сега отивам да се облека.

Тя остана край огъня. Никъде не искаше да излиза. Не я интересуваха Рурк и неговата приятелка. „Бих могла да отида и в този вид — помисли си развеселена. — Гола и с огърлица. Определено ще ме забележат. А също така ще ме запомнят. — Усмихна се и въздъхна. — Само да свърши по-скоро. И после пак да останем сами.“

Висок колкото Мат и също толкова строен, макар с двайсет и осем години по-възрастен от него, Кигън Рурк имаше прошарени коси, тънък аристократичен нос, бледосини очи и обичайната самоувереност на всеки изключително привлекателен, богат и влиятелен мъж. В „Краблуник“ той определено се отличаваше от останалите посетители. Ресторантът се намираше високо в планината и представляваше приятно съчетание между фолклорен и елегантен стил. Стените бяха

от тъмно дърво, а малкото маси и сепарета предлагаха уют и уединение; от ниския таван висяха старинни газени лампи. Седнаха в крайното сепаре и Рурк с възхищение започна да разглежда учудената Елизабет.

— Ти наистина си толкова красива, колкото казва Тони; много по-красива от онова момиче, което за последен път видях на сватбата му... Преди колко години беше това?

— Седемнайсет — отговори Елизабет. — Почти осемнайсет. — Божичко, как лети времето. — Рурк поклати глава. — Веднъж ходих на гости на Закари; той ме покани в Нуево. Вие двамата с Мат бяхте заминали някъде. Като се замисля, май пак бяхте на ски. Имах намерение отново да се отбия да ви видя, както и Спенсър и Лидия, когато се преместиха при вас, но така и не успях. Разбира се, Тони ме държеше в течение... А, ето я Никол — каза той, когато сервитьорът доведе до масата една жена. — Запознай се с моите приятели Елизабет и Матю Львъл; Никол Ренар. Никол срещна познати на бара и се отби да поговори с тях. Вино ли ще пиеш, скъпа? Или предпочиташ нещо друго?

— Вино, благодаря. — Докато Рурк ѝ пълнеше чашата, тя открито разглеждаше Елизабет и Мат, като бавно местеше поглед от меднозлатистите коси, обрамчващи лицето на Елизабет, към белия кашмирен пуловер, индианската огърлица, след това се обърна към Мат.

Това беше най-ефектната жена, която Елизабет беше виждала. Беше облечена в черен кадифен панталон и черен пуловер, общит с мъниста; черната ѝ коса беше опъната назад; нямаше грим, което още повече подчертаваше бледото съвършенство на нежните ѝ черти и тежките кехлибарени очи. Никол беше около трийсетгодишна; млада, изискана, високомерна и Елизабет изведнъж усети възрастта си. Но когато жената престана да разглежда съпруга ѝ отново се обърна към нея, тя забеляза в нейната съвършена красота малък дефект — леката извивка на устните ѝ и говореше за алчност и пресметливост. Но този недостатък не се забелязваше лесно: можеше да го види само жена, чийто мъж е бил подложен на продължителния и преценяващ поглед на кехлибарените очи.

— Как се чувствате в Аспен? — попита Рурк, който поддържаше разговора, докато останалите изучаваха менюто. — Тук е доста

приятно за ски. В Кемп граунд няма толкова много хора...

— В началото на седмицата беше доста спокойно — разсеяно отвърна Мат. Искаше да избегне досадното обсъждане на скиорския сезон или менюто. Винаги избираше бързо и решително какво да поръча и се дразнеше, когато някой започваше да се колебае. Освен това вече беше готов да изслуша Рурк. Беше поразен от красотата на Никол и леко смутен — по неговите пресмятания тя беше почти четирийсет години по-млада от Рурк — но в Аспен често се срещаха млади жени, които придружаваха богати възрастни мъже, затова той отново се замисли за Рурк. — Тъкмо смятах да попитам защо си ме търсил в редакцията... — започна, но бе прекъснат от сервитьорката, която им изреди специалитетите на деня.

Когато направиха поръчката, Рурк започна да разказва как бил карал ски в Сен Мориц, Гщаад и Аспен.

— Ти къде предпочиташ да ходиш на ски? — обърна се той към Елизабет.

— Не зная — отговори тя, — тъй като никога не сме били в Европа.

— Никога не сте били? Аз пък си мислех, че вие сигурно...

„Прекалено е възпитан, за да попита дали проблемът не е в парите“ — помисли си тя.

— Все не можем да отделим достатъчно време — отвърна.

— Непременно трябва да го направите — възторжено заяви Рурк. — Вие двамата с Мат просто сте създадени за Европа. Удоволствието е огромно.

Елизабет имаше чувството, че той размахва пред тях Европа като стръв, и ѝ стана неприятно.

— Отдавна мислим да го направим — рече. Ядосваше се, че не може направо да го попита какво иска от тях. Но всички бяха много учтиви. Затова не каза нищо повече и се обърна към терасата, а Рурк заговори за музикалните фестивали в Аспен и Залцбург. Също като Тони, той изцяло беше овладял разговора с приятния си глас. Това беше бащата, от когото бе избягал Тони. Елизабет си спомни думите му: „Неговата сянка, дългите ръце“. Помисли си, че и тя с удоволствие би избягала, и реши да си тръгне веднага след вечерята. Не я интересуваха тайните му. Вече не я интересуваше и храната.

Рурк разказваше за швейцарските хотели, в които отсядал обикновено, когато им донесоха супата от гъби. Той загреба с лъжицата и каза:

— Разбира се, много е важно да имаш познат местен агент, който да провери условията, преди да си направил резервация. Впрочем това се отнася както за Сен Мориц, така и за Аспен. Какво смятате да правите двамата с Милгрим със „Сън“?

Мат остро отвърна:

— Покупката все още не е осъществена.

— Дори не сме обявили намеренията си — допълни Елизабет. — А ти откъде познаваш Сол? Той никога не е работил в Хюстън.

Рурк тихо се засмя.

— Да, но чета „Чифтейн“; името му е в издателското каре. А тъй като моите интереси изискват да бъда добре информиран, имам източници, които всичко ми докладват. Няма нищо странно.

„Отново разиграва театър — помисли Елизабет. — Също като с Тони.“

— Харесва ми какво сте постигнали с „Чифтейн“ — продължи Рурк. — Мисля обаче, че бихте могли да отстраните „Таос“ и „Еспаньола“, ако създадете редакции в тези градове, вместо да разчитате на дописките на местни репортери. Милгрим ли проявява такава предпазливост? Или ти, Елизабет? Струва ми се, че ти не си от нерешителните, Мат. — Мат беше отместил чинията си и наблюдаваше Рурк: сърдито, озадачено, но същевременно и с възхищение. — Купувате „Сън“ — продължи по-възрастният мъж, — само защото в Албъкърк можете да си позволите само някой второстепенен вестник. Правил си сондажи за „Дейли Нюз“, но той не се продава. Вероятно си преценил, че засега не ти е по джоба, но събираш информация за бъдеще. Разбира се, „Сън“ не е достатъчно голям за тебе, но нали все отнякъде трябва да започнеш. Предлагам да уважим супата. Не съм ял нещо по-вкусно.

Елизабет си помисли, че той беше прав за всичко, включително и за супата. Междувременно Рурк се прехвърли на друга тема и с вид на голям познавач обясняваше какви гъби се срещат в околностите на Аспен. Накрая завърши с думите:

— Обичам Аспен през всички сезони. Обожавам и Ред Маунтин — има прекрасен изглед към града и долината. Някой път може да ми

дойдете на гости.

— Един ден, когато престана да купувам малки вестници — спокойно се обади Мат.

Рурк се засмя.

— О, ти никога няма да се спреш, Мат. Непрекъснато ще се явяват нови предизвикателства. — Той прикова бледосиния си поглед в тъмните му очи. — И аз цял живот търся предизвикателства. Но хората като нас никак не са много — замълча и бавно напълни чашите с вино.

— Е, продължавайте — каза Мат. Разбираше, че е загубил първата битка по самообладание, тъй като беше позволил на Рурк да го накара пръв да наруши мълчанието.

Рурк кимна.

— Аз имам два вестника: албъркърския „Дейли Нюз“ и „Хюстън Рикорд“. Ако беше проверил кой е собственикът на „Дейли Нюз“, щеше да видиш името на „Рурк Ентърпрайзиз“, но след като си разбрал, че вестникът не се продава, не си си направил труда да го проучиш. Имам нужда от издател и за двата вестника. А също така, за да купя и други.

След кратко мълчание Мат попита:

— Колко?

— Откъде да зная? — Той разпери големите си ръце с безупречен маникюр. — Защо трябва да се ограничаваме в плановете си?

— Наистина — тихо каза Мат. Неопределеността беше много по-привлекателна, отколкото ако беше произнесена точна цифра. — И откъде смяташ да започнеш?

Рурк започна да изброява дълъг списък от големи и малки градове, разположени между Хюстън и Лос Анжелис. Елизабет беше потресена. Ако наистина възнамеряваше да го направи, то той се готвеше да изгради най-внушителната верига от вестници в страната. Рурк нещо описваше местоположението, историята и приблизителното демографско състояние на всеки един от споменатите градове. Спокойният му разказ събуди в съзнанието на Мат планове и мечти, които беше трупал от години. „Само ако можех да се включа в това...“ — помисли си и каза:

— Защо се спря точно на тези градове?

— Защото в тях е бъдещето на Слънчевия пояс. В най-скоро време към тях ще се изместят високотехнологичните индустрии, тъй като стандартът на живот в Калифорния е прекалено висок; други имат бъдеще като санаториуми и курорти. Това означава прираст на населението, което ще повлече след себе си разширяване на търговската мрежа и транспортната инфраструктура. Може да се окаже добра инвестиция за този, който предостави на всички тези хора съвременни вестници.

Елизабет веднага отбеляза размаха на неговите планове, които той представи с такава простота. По извивката на гърба на Мат, който се беше навел напред, за да не изпусне нито дума от това, което говореше Рурк, тя разбра, че и той беше впечатлен. Помисли си колко лесно бе погълната тяхната миниатюрна империя от плановите на Рурк. „А след като ни е поканил тук, може би ни възприема като част от тях.“

Сервитърката постави чинията с основното ястие пред Мат и той недоумяващо я погледна.

— Какво бях поръчал? — попита той Елизабет.

— Дивеч. Еленско месо — тихо каза тя. Как да не го обича, като си представи как вече е започнал да мечтае един ден да управляват цялата тази...

Рязко се спря. Какво значи да управляват? И кой изобщо говореше за тях двамата?

Елизабет внимателно си припомни целия разговор. Рурк два пъти се бе обърнал към нея: за пътуването в Европа и за това, колко добре изглеждала. „Точно толкова красива, колкото казваше Тони.“ Значи двамата с Тони я бяха обсъждали. А също така и Мат. Рурк е чел „Чифтейн“, след което се е обадил в Санта Фе и е потърсил Мат.

Значи той искаше Мат, но къде се вместила съпругата му във всичко това?

„Този човек си играе с нашите мечти. И с живота ни.“

Не, той бе отишъл много по-далеч. Изобщо не ставаше дума за техните общи планове, а само за амбициите на Мат.

— Каква силова база? — питаше Мат.

— Силата винаги намира приложение. — Рурк започна да реже бифтека си. — Трябва ли да бъде ограничавана от разни подробности?

Отново същата съблазнителна неяснота.

— Какво имаш против подробностите? — намеси се Елизабет.

Рурк се усмихна.

— Нищо, но само когато настъпи подходящият момент.

— Струва ми се — каза тя, — че в информацията подробностите са нещо много важно. Иначе изглежда като че ли някой се опитва да скрие истината.

Той кимна.

— Може би. Но най-лесният начин да скриеш истината е, като предоставиш грешна информация. — Той изчака отговора ѝ, но тя нищо не каза.

Рурк решително отхапа от пържолата, отпи от виното, усмихна се леко на Елизабет и отново се обърна към Мат:

— Хайде да поиграем на една игра. Аз се интересувам от купуване на вестници. В портфейла ми има двеста милиона долара. Искam да ги вложа и да реализирам печалба. Искam твоя съвет. Какво предлагаш?

„Да си купиш по-голям портфейл“ — помисли Елизабет и тихичко се засмя. Но никой не ѝ обърна внимание. Само Никол я погледна, след което отново премести поглед към двамата мъже. Мат също ѝ хвърли бърз поглед, но беше прекалено зает, за да я попита защо се смее, и се обърна към Рурк:

— Аз лично бих купил вестници и телевизионни станции в ключовите градове, след което щях да ги обединя в мрежа. Бих пуснал седмични предавания и програми, посветени на местните проблеми. Бих организирал публични градски събрания, след което щях да ги заснема за телевизията и да отпечатам брошури, които да се използват в училищата в часовете по държавно устройство и политология...

Продължи да говори, а Рурк слушаше, без да го прекъсва. Никол не отместваше кехлибарените си очи от лицето на Мат. Елизабет седеше неподвижно и не можеше да повярва на ушите си. Никога не бе споделял с нея всички тези идеи и въпреки това те бяха съвсем ясно формулирани в съзнанието му: скъпо струващи, невероятни, някои дори непрактични. Но всички добре обмислени.

Когато Мат свърши, към масата им се приближи сервитьорката и попита за десерта.

— Кафе — поръча Рурк. — След това ще решим какво да правим.

Мат още веднъж отстъпи и проговори пръв:

— Е, мисля, че изпразних портфейла ти. Поиграхме си на твоята игра. Сега какво предлагаш?

— Предлагам да те назнача за мой издател — отвърна Рурк. — Наблюдавам те от началото на вечерта и в момента, в който видях как прочете менюто, взех окончателно решение. Ти си човекът, от когото имам нужда. — Отново се усмихна на Елизабет, без да обръща внимание на гневния ѝ поглед. — Преди година Тони ми изпрати някои от материалите на Елизабет — те са невероятни и искам да присъстват във всичките ни вестници. Още тогава се абонирах за „Чифтейн“ и наблюдавах неговото развитие. Сол Милгрим е най-добрият в бранша и след като работи с тебе, значи ти има доверие. Ти си интелигентен и енергичен; знаеш всичко за издателската дейност; добре се разбираш с хората на бизнеса; имаш предостатъчно идеи, за да ръководиш цяла вестникарска верига. Освен това си твърде амбициозен. И ако досега не си го разбрал, откровено мога да ти кажа, че точно такъв човек търся.

С Мат ставаше нещо странно. Двамата с Рурк се разбираха от половин дума, все едно че бяха баща и син. Но това не беше бащата, който умоляваше Мат да се погрижи за него; това беше бащата, който му предлагаше целия свят. Двамата искаха едно и също: сила и власт без ограничение. Нямаше да се спрат, докато не го постигнат.

Изведнъж Мат усети една ръка върху своята под масата.

— Ей, съдружнико — тихо каза Елизабет. — Още ли сме заедно?

Много бавно нейните думи достигнаха до съзнанието му. Той взе ръката ѝ в своята и направи опит да се пребори с капана, в който го беше хванал Рурк:

— Говориш само за мен. Но ние с Елизабет сме партньори.

— Нейната поредица остава. Бях съвсем откровен, когато казах, че материалите ѝ са блестящи и имат силно въздействие. Разбира се, ако искаш да останеш на длъжността редактор във веригата — обърна се Рурк към нея, — твоя е. Но предполагам, че би предпочела да пишеш и да оставиш административната работа на не толкова талантиливи хора. — Той погледна към Мат. — Не съм тръгнал да наемам семеен екип. Търся издател. Един глас. Една власт.

Настъпи тишина и той отново направи знак на сервитьорката.

— „Курвоазие“ и още кафе, ако обичате. — Пресуши чашата си и продължи да говори на Мат. — Портфейлът е пълен. Приготвил съм двеста милиона долара. Като начало можеш да ги използваш. Започваш като главен редактор на „Дейли Нюз“ в Албъкърк с осемдесет хиляди годишно. Ако Елизабет държи на мястото на редактор, ще получава трийсет хиляди. Когато нещата потръгнат както трябва, заплатата ти ще бъде увеличена два или дори три пъти. Двамата заедно ще решаваме кои вестници да се купят, в какъв ред и в какъв срок, но ти ще ги управляваш. Очаквам голяма печалба.

Мат безмълвно постави ръце на масата и си помисли: „Вече имах нещастieto да разбера какво е да си абсолютно безсилен.“ Внезапно осъзна, че е пуснал ръката на Елизабет. Обърна се към нея, но не я виждаше. Очите му сияеха, заслепени, все едно че беше излязъл от затъмнено помещение на ярка слънчева светлина.

Без да отлага повече, той се обърна към Рурк:

— Кога започваме?

ВТОРА ЧАСТ

ГЛАВА 6

Елизабет излезе от заседателната зала и отиде да се обади на Изабел.

— Съжалявам, но, изглежда, няма да успеем да дойдем за вечеря. Толкова исках да се видим, но много се забавихме.

— Голяма работа. Просто ще претопля храната.

— Изабел, пътят от Албъкърк е дълъг. Даже да тръгнем сега, няма да пристигнем преди десет. Съжалявам — повтори. — Не знам защо се захванахме с вестник, пет пъти по-голям от „Чифтейн“. За нищо не ни остава време. Хайде да отложим.

— Жалко. Децата вече са тук.

— В Нуево? Интересно как са пристигнали. Трябваше да са при баба си и дядо си.

— Докараха ги Сол и Хедър. После отидоха на разходка на лунна светлина. Искат заедно да открият природата.

— Кой отиде на разходка?

— Сол и Хедър тръгнаха в една посока, а Питър и Мая в друга.

— А Холи?

— Както винаги остана с Лус. Представи си само: две шестнайсетгодишни госпожици, които непрекъснато се оплакват, че няма истински мъже. Тя ще стане голяма красавица, Елизабет. Одрала ти е кожата. А само да я чуеш как пее! След време ще имаш много повече основания да се гордееш с нея, отколкото със съпруга си, галеника на съдбата.

— Галеник на съдбата — повтори Елизабет. — Колко странно определение.

— Не ти ли харесва? Нищо лошо не исках да кажа.

— Разбира се. Просто го описа много по-добре, отколкото аз бих могла да го направя.

— Но нали ти ми разказа как се е свързал с онзи богатш от Тексас?

— Да, но бариерата е прекалено висока — каза Елизабет. Не ѝ се говореше за Мат даже с Изабел. — Хайде да се договорим за друг ден.

— Погледна календара. — Какво ще кажеш да се видим след една седмица? Следващата събота? Сутринта пак имаме заседание, но се надявам до пет часа следобед да стигнем до Нуево.

— Дано.

Елизабет усети някаква тревога в гласа ѝ.

— Случило ли се е нещо, Изабел?

— Не зная, може би засега нищо няма. Но в долината нещо се мъти и ми се искаше да се посъветвам с тебе и Мат.

— Добре, непременно ще дойдем.

Когато Елизабет се върна в кабинета на Мат, заседанието беше приключило.

— Доста дълъг телефонен разговор — отбеляза той, без да вдига глава от бележките си.

— Реших, че сме свършили с моята част. Имаше ли нужда от мене?

— Не ми е приятно, когато някой излиза от заседание.

— О, извинявайте, господине. Няма повече да се повтори.

Той вдигна поглед и забеляза болка в сивите ѝ очи.

— Аз трябва да ти поискам извинение, мила. Възникна проблем и имах нужда от подкрепата ти.

— Какъв проблем?

— Вече няма значение. Оправих се.

— И все пак какво се случи?

— Чет си показва рогата. Всеки път, когато се върне от Хюстън, той сяда в ъгъла като примерен отличник и само ме наблюдава. Опитва се да ми внуши, че Кигън го е изпратил, за да ме следи.

— Прилича на бухал.

— Какво?

— С кръглите си очи, кръгли рамки на очилата и закръглени бузки. Прилича на надут бухал, който се старае да убеди останалите колко е важен.

Мат се засмя:

— Ето, веднага ми мина. Нали ти казах, че имам нужда от теб? Смятам да го уволня.

— Сигурен ли си, че той ще си тръгне?

— Трябва да прави каквото му кажа.

— Дори ако наистина Кигън го е изпратил?

— Не е така. Никога не би направил подобно нещо. Той ми има доверие.

— За кого говориш — за Чет или за Кигън?

— И за двамата. Хайде да си поговорим за „Интимно“. Имаш ли списък на хората, за които смяташ да пишеш?

Тя го погледна учудено.

— Не.

— А докъде си стигнала с работата?

— Имам материали за две седмици напред. Или за три, ако ми остане време.

— Трябват ми имената на хората, за които смяташ да пишеш през октомври.

— Защо?

— За дългосрочния план.

— Досега винаги сме го правили заедно.

— Така е. Но следващия уикенд заминавам за Хюстън и искам да го представя на Кигън.

Елизабет замълча и след малко каза:

— Не знаех, че заминаваш за Хюстън.

— Кигън се обади малко преди заседанието и тогава се уговорихме.

— И заминаваш сам.

— Нали вече бях там два пъти. Сега с нищо не е по-различно.

— Тогава обсъдихме нещата заедно и решихме, че е по-добре да остана вкъщи с Питър и Холи.

— И след като вече два пъти сме говорили по един и същи въпрос, не виждам защо отново трябва да се връщаме към него.

— Разбирам. — Елизабет замълча. — Договорих се с Изабел да отидем у тях на вечеря следващата събота.

— Е, ще отидеш с Питър и Холи. Не виждам защо и аз трябва да идвам.

— Но когато ти имаш нужда от мене, аз винаги трябва да съм налице и да те подкрепям...

— О, престани за Бога...

„Престани да хленчиш като пренебрегната съпруга“ — заповяда си Елизабет.

— Мат, разбрахме се да издаваме вестника заедно: в нов град; ежедневник, а не седмичник; с персонал от деветдесет и пет души вместо петнайсет, както беше в „Чифтейн“; да увеличим печалбата за половин година. А така не ни остава много време, само до октомври... — Тя замълча, тъй като си спомни „Списък на хората... до октомври...“ — Значи, заминаваш за Хюстън, за да направиш плана за работа след октомври. Заедно с Кигън.

— Не мислиш ли, че след като вече е средата на август, крайно време е да помислим за плана до края на годината?

— Прав си. Дори се чудех, защо още не сме го направили.

— Бяхме прекалено заети с вестника и се справяме много добре, Елизабет. Вчера получих отчетите за юли. Сега ги обработвам. Чуй това... — Той извади компютърна разпечатка и започна да чете на глас. — Освен това — добави — повечето бизнесмени искат рекламите им да излязат на страницата на „Интимно“. — Елизабет нищо не каза и той попита: — Не се ли радваш?

— Да, разбира се.

Той захвърли молива на бюрото.

— Разбери, не мога да го накарам да ни покани и двамата в Хюстън.

— Разбирам. Но той прекрасно знае, че правим вестника заедно.

— Той не виждаше нещата така.

— И това ми е известно. Ала не възрази, когато му съобщихме какво сме решили. Поне от учтивост би могъл да ме покани в Хюстън.

Мат вдигна рамене.

— Каквото и да направи, ти все едно няма да си довольна. Надявах се, че вече си го приела и няма да го споменаваши толкова често, както когато се прибрахме от Аспен.

— Прецених, че е по-добре да си държа езика зад зъбите. Не става въпрос, дали го харесвам, Мат. Просто не мога да разбера каква е целта му.

— Но той ти каза. Не му ли вярваш?

— Не съм толкова доверчива като тебе.

— И каква е причината?

— Няма причина. Просто инстинкт.

— Не е достатъчно.

— Добрият журналист винаги се осланя на инстинкта си.

— Плюс търсене на доказателства, безкрайни интервюта и много часове пред машината, докато успее да свърже нещата.

— Зная. Точно затова нищо не казвам, Мат. Спомняш ли си, че веднага след като се върнахме от Аспен, те попитах защо се е насочил именно към нас. Аз те обичам, Мат, и мисля, че си прекрасен; но Кигън не е влюбен в тебе и единственото, което знаеше със сигурност, преди да се срещнем, бе, че сме двама провинциални издатели, които практически нямат никакъв опит. Има доста по-добри от нас, тогава защо той ни предпочете?

— Нали вече ни обясни? Харесало му как променихме „Чифтейн“ и идеите, които изложих в Аспен.

— По-скоро е харесал твоите амбиции, Мат.

— Няма нищо лошо в това да си амбициозен. И ти имаш амбиции.

— Да, но не толкова големи, че да не задавам въпроси, когато някой ми предложи гърне с жълтици.

— Добре. — Мат помълча. — Защо мислиш, че се е спрял именно на нас?

— Не зная. Но инстинктът ми подсказва, че специално е търсил провинциални, неопитни издатели, които да може да манипулира.

— С каква цел?

— Не зная. Ако знаех, нямаше да се тревожа толкова. Щях да му поискам обяснение или щях да се откажа от предложението му.

Той замислено почука с молива върху бюрото. Накрая каза:

— Мисля, че трябва да престанеш да се притесняваш. Може да сме провинциалисти, но не сме хора без опит. Поне от година и половина. И не сме глупави. Ако Кигън Рурк си въобразява, че ще ни използва, ще остане разочарован. И все пак ми се струва, че не това му е целта; поне засега не съм забелязал подобно нещо. По-скоро ми се струва, че той търси хора, на които да разчита...

— Той си има персонал. И освен това има Чет Колфакс. Ти сам спомена, че вероятно е изпратен да...

— Казах също така, че може и да греша. Рурк познава семейството ти; от една година следи развитието на „Чифтейн“; засега е доволен от работата ми. Разговаряме по телефона три или четири пъти седмично и той ми има доверие. За мене това е достатъчно. И

много ми се иска и ти да си довольна, защото ми омръзна непрекъснато да нападаш човека, когото харесвам и на когото имам доверие.

В малкия кабинет настъпи пълна тишина. Елизабет отвори една папка и каза:

— Искам да обсъдим новите рубрики. Едната е за представяне на нови книги; втората — за аранжиране на цветя, от клуба по икебана ни обещаха материали; третата е на женската организация.

— Първо искам да ми отговориш на въпроса. Задоволяват ли те моите обяснения, или продължаваш да мислиш Кигън за някакво адско изчадие?

— Няма значение, Мат. Той ми плаща заплата, а аз се старая да си върша работата както трябва. Доста съм заета, може ли да започнем по-бързо?

Той се поколеба за миг, след което кимна. Елизабет подреди листовите с предложенията за нови рубрики върху бюрото му и двамата се сведоха над тях. Държаха се хладно и делово. След половин час тя се върна на бюрото си, а Мат отиде на обяд с няколко местни бизнесмени.

Проблемът беше, че засега не можеше да спори с него. Мат виждаше само информационната империя, която Рурк обещавахе да изгради. „Служебните ни отношения се определят главно от това, дали съм на негова страна, дали му помагам и го подкрепям — помисли си. — А може би от това зависи и бракът ни.“

— Не може да бъде — решително заяви Лидия на следващата вечер, когато Елизабет отиде да прибере Холи и Питър и сподели опасенията си. — Мат няма да допусне семейството му да пострада заради някакви вестници. Ела в градината да поговорим. Искаш ли чай с лед? Изглеждаш ми преуморена. Вечеряла ли си?

— Хапнах на крак. — Елизабет тръгна след майка си. Градината беше отрупана с розови цветове и хризантеми и тя се усмихна. — Където и да отидеш, винаги успяваш да постигнеш чудеса с цветята. — Взе чашата с ледената напитка и се отпусна на шезлонга. Къщата на родителите ѝ се намиреше в полите на Тесаке и вечерно време ставаше доста хладно. За разлика от Албъкърк, където температурите не спадаха и през нощта. — Къде са Холи и Питър?

— При баща ти, в гаража. Децата са разтревожени.

— За мене?

— Не, за семейството. Казват, че рядко ви виждат.

— Обясних им, че след шест месеца всичко ще си дойде на мястото. Не ми ли вярват?

— По-скоро не вярват, че ще можеш да изпълниш обещанието си. Явно Мат преживява труден период. Надявам се, че в края на краищата ще престане да тича след облаците и ще се върне в „Чифтейн“, Елизабет поклати глава.

— Не ми се вярва. Той предпочита облаците. А проблемът е, че нищо не мога да му кажа. И аз имам своите проблеми.

— Какво имаш предвид?

Елизабет остави чашата, облегна се назад и се загледа в мъждукащите светлини на първите звезди.

— Объркана съм. Не знам защо Кигън се спря именно на нас и какво иска. Това обаче не означава, че не съм въодушевена от идеята за вестникарска верига от Лос Анжелис до Хюстън. И аз като Мат искам успех и слава.

Лицето на Лидия остана безизразно.

— Не знаех, че си толкова амбициозна.

— Това не е порок, мамо.

— Да, но явно пречи на брака ти.

— Може би не се изразих правилно. Напоследък и двамата сме преуморени от работа и понякога се караме. — Стана и праметна чантата си през рамо. — Трябва да тръгвам. Питър и Холи искат утре да дойдат в Албъкърк, а Мат и Сол още работят върху плановите на „Чифтейн“. Сол практически няма нужда от нас, но не искаме да губим връзката. — Тя се наведе и целуна Лидия. — Не се тревожи; никога не бих застанала на пътя на Мат. Винаги ще бъда до него и ще го подкрепям. Въпреки това напоследък трудно се разбираме; дори искаме различни неща.

— Сигурна ли си, че знаеш какво точно искаш?

Елизабет тихо се засмя.

— О, да. Искам да бъда със съпруга си и с децата; искам двамата с Мат да бъдем съдружници; искам да бъда известна. Сигурно звучи нескромно, но защо да не опитам? Макар да съм почти на четирийсет и две години, аз се чувствам млада и енергична.

На връщане, докато разсеяно слушаше разказа на Холи и Питър как са прекарвали деня, тя си спомни разговора с майка си и изведнъж

осъзна, че по-често беше използвала думата „аз“, а не „ние“.

— Във вестника има място за помощник-редактор — спокойно обяви Сол, докато палеше колата.

— За коя редакция? — поинтересува се Хедър и се настани до него.

— За новите рубрики, които откри Елизабет.

Тя кимна. Лицето ѝ остана спокойно. Двамата със Сол често бяха обсъждали възможността да започне работа във вестника, когато бюджетът го позволи, но сега тя не попита нищо повече.

Сол добре познаваше упорития характер на Хедър и знаеше, че се страхува да не я обвинят, че се възползва от техните отношения.

— Мисля, че ставаш за тази работа — каза той.

Тя отново кимна.

— Сигурно.

— Помогна на Елизабет да ги оформи...

— Да, така е.

— Нали искаше да станеш секретарка, за да навлезеш в професията. Възприемаш по-бързо от всеки друг.

— Което не ти попречи да ми заявиш, че съм глупачка, когато отхвърлих щедрото ти предложение да се оженим. Как може една глупачка да се справи с работата на помощник-редактор в „Чифтейн“?

— Престани да се държиш като дете!

— Това е любимото ти оскърбление — въздъхна тя.

— Едното няма нищо общо с другото. От тебе може да излезе прекрасен редактор. Но щом ти е толкова неприятно, недей да кандидатстваш за тази работа.

— Засега не зная точно колко ще е неприятно. Трябва ли да работим заедно?

— Понякога непрекъснато; но може и по цели седмици да не се засичаме.

Тя кимна.

— Това ми харесва.

„Кое по-точно? — зачуди се Сол. — Не трябва да забравям, че съм бил тринайсетгодишен, когато тази госпожица се е появила на бял свят. Значи трябва да се държа като улегнал светски мъж.“ Сол се обърна към прашната Камино Ранчерос и каза:

— Разбира се, че не те мисля за дете. Иначе щях ли да ти предлагам да се оженим?

— И преди си го казвал. Виж, аз не искам да се омъжвам нито за теб, нито за някой друг. Нали и на двамата ни е приятно в леглото? Това е достатъчно.

— Не е вярно.

— Е, след като ти е било достатъчно с други жени в течение на трийсет и осем години...

— По дяволите, аз съм само на трийсет и седем!

Лукава усмивка се появи на устните ѝ и тя каза:

— Извинявай. Съвсем бях забравила.

— Не си. Помниш всичко като слон.

Тя изведнъж помръкна и кимна.

— Да, така е.

Сол сложи ръка върху нейната.

— Хедър. Скъпо момиче. Не всички мъже са като онзи кучи син, след когото си хукнала към Санта Фе. Аз изобщо не приличам на него. Не можеш да съсипеш живота си само защото някой някога те е излъгал.

— Поне мога да не бързам. Аз съм само на двацет и четири години.

— Да, вече си ми го казвала поне сто пъти.

— Ето, вече се повтаряме. Като стара брачна двойка. Кога ще дойдат Холи и Питър?

Сол възмутено сви рамене.

— В три. О, сигурно и това съм казвал преди.

— Държиш се като дете.

Той не издържа и избухна в смях.

— Печелиш — каза и когато спряха пред дома на Лъвъл, бързо се наведе и я целуна.

— Разкошно — обяви Питър и се намести на задната седалка. — Приятно е да види човек, че поне веднъж не се карате.

— Питър — нежно каза Хедър, — това беше нещо много интимно.

— Споменах го между другото. Винаги съм се интересувал от хора, които се разбират.

— Защо? — попита Сол.

— Защото не мога да кажа същото и за родителите си.
Холи се настани до брат си.
— Какво за родителите?
— Мисля, че не се разбират.
— Откъде знаеш? — възмути се тя. — Напоследък ги виждаме толкова рядко, че изобщо не знаем какво става с тях.
— Е, за това вече няма спор — мрачно изрече момчето.
— Намирате се в моята кола, в един прекрасен съботен следобед — напомни Сол. — Родителите ви са доволни, че сме заедно и се готвим да прекараме добре. Имате ли предложение?
— Да отидем в Нуево — веднага каза Питър.
Сол се обърна и го изглежда.
— Питър, ти може да имаш безсрочна покана за Нуево, но нас никой не ни чака. Нямам намерение да изминавам два пъти разстоянието дотам и обратно само за да те закарам и после да те прибера.
— И ние сме поканени — обади се Холи. — Изабел е приготвила вечеря, защото се бяха договорили с мама.
— Още едно от обещанията на мама.
— Не е честно! — пак се възмути Холи. — Защо си толкова несправедлив към нея? Тя наистина много искаше да се види с Изабел, но в последния момент се наложи да замине с татко в Хюстън.
— Точно така. На първо място е мъжът, след това идва проклетият вестник и накрая — някъде там под линия — сме ние, останалите. Е, тръгваме ли за Нуево, или не?
Сол погледна Хедър.
— Ти какво ще кажеш?
— Хайде да закараме Питър в Нуево. А ти, Холи, какво предлагаш?
— Съгласна съм. Лус ме чака.
— Добре, а ние ще вечеряме с Изабел.
Сол потегли: отпред той и Хедър си говореха тихичко; Питър и Холи на задната седалка също си приказваха. Но когато стигнаха до завоя към Нуево, Питър изведнъж извика:
— Спри тук!
Сол рязко удари спирачките и се обърна към него:
— Сега пък какво има?

Момчето само благодари и изхвърча от колата.

— Не забравяй, в девет тръгваме обратно!

Питър помахаша, но без да откъсва очи от Мая, която седеше на пейката пред супермаркета.

— Здравей — каза ѝ.

— Привет. Мислех, че няма да дойдеш. — Тя стана. Беше мургава и толкова дребничка, че едва стигаше до рамото му. Дългата ѝ черна коса беше прибрана на опашка със сребърна шнола, а отпред бе подстригана на бретон, който почти закриваше сериозните ѝ очи. Мая беше облечена в дълга бяла рокля със сребърен колан. Беше застанала с гръб към слънцето и дългите ѝ изящни крака се очертаваха под леката дреха. Питър с усилие овладя обзелата го възбуда, особено след като тя сложи и двете си ръце на гърдите му. — Смятах да дойда у вас, ако ти не дойдеш.

— Какво? — изненада се той. Беше му трудно да диша. Тя излъчваше аромат на рози и сандалово дърво и той също протегна ръце и я прегърна. — Защо? Как смяташе да стигнеш до Санта Фе?

— Има ли значение? Сигурно на стоп. Мама винаги казва, че трябва да се държа като испанка. Искане да ме изпрати в Аржентина...

— В Аржентина! Боже Господи, та това е на друг континент!

— При нейна братовчедка в Буенос Айрес. Питър, какво да правя? Ако замина, ти ще ме забравиш. Затова исках да поговорим.

Мая го прегърна и с въздишка, която повече приличаше на стон, Питър я повдигна и я целуна. Бяха се целували и преди, така че ръцете му познаваха донякъде нежните очертания на тялото ѝ, но сега беше съвсем различно. Тя разтвори устни и малкото ѝ езиче затанцува в устата му. Притисна се към тялото му като удавник, който търси спасение.

Питър имаше чувството, че умира. На всяка цена трябваше да се отдръпне, за да се освободи от напрежението и болката в слабините, или щеше да се случи онова, за което мечтаеше всяка нощ в леглото си: да се люби с нея.

Откъсна се от устните ѝ и попита на пресекулки:

— Слушай, не можем ли... да отидем... някъде?

Мая го хвана за ръка и го поведе към другия бряг на реката, а от там — по пътеката, която се извиваше нагоре към долината. Вървяха мълчаливо, хванати за ръце. Питър се стараеше да не залита и да не

изостава от нея. А тя беше толкова сериозна и спокойна, че той се чувстваше като пълен глупак. Накрая стигнаха до един хамбар.

— На баща ми е — обясни тя. — През зимата тук си държим зърното. — Бутнаха откритата врата и влязоха в прохладното помещение. В ъгъла беше струпана купчина сено. — Никой няма да дойде. Това е моето скривалище.

— Обичам те — каза Питър.

Тя го погледна сериозно.

— Не е необходимо да ми го казваш. Искам да се любим. — Измъкна едно вълнено одеяло и го постла на земята. — Ела да седнем. Използвам го, когато идвам тук да почета или да мисля.

— За какво?

— За теб. — Тя облегна глава на гърдите му. — И аз те обичам. Няма да замина за Аржентина. Ще избягам, ще си намеря работа и когато събера достатъчно пари, ще постъпя в същия колеж като тебе, за да не те е срам от...

Питър я целуна. Разкопча сребърния пояс и погали нежния ѝ крак. Би искал да е спокоен и опитен; би искал да не се страхува толкова много да не я нарани; би искал тя някак да му помогне. Но Мая лежеше със затворени очи, обвила ръце около врата му, с леко разтворени устни. Изведнъж той си помисли, че вероятно и тя е уплашена до смърт.

Бързо си смъкна джинсите, а с тях и гащетата, от което изпита невероятно облекчение. С едно движение вдигна бялата рокля на Мая над главата ѝ. Никога не беше виждал толкова прекрасно тяло: гладко, светлобронзово, е малки заострени гърди и тесен триъгълник от червеникави косъмчета...

— Ризата ти... — е треперещо гласче прошепна Мая.

— О, Боже, забравих... — Той бързо я смъкна и притисна пламналото си тяло до нейното; горещите му устни се долепиха до нежните ѝ устни. Но колкото и да беше глупаво, той не усещаше нищо друго, освен това, което ставаше между краката им. Страхуваше се, че всеки момент ще експлодира.

— Мая — промърмори, — моля те...

Тя се отпусна на одеялото и прикова в лицето му изгарящите си тъмни очи.

— Обичам те — прошепна.

Той докосна с ръка нежния червеникав триъгълник. Краката ѝ веднага се разтвориха.

— Вече никой никъде не може да ме изпрати — прошепна тя.

Дишането ѝ стана накъсано, малките ѝ ръце се притиснаха към гърдите на Питър. Той се протегна към джоба на панталона, където от няколко седмици беше приготвил една кутийка. Мая тихо го наблюдаваше как слага презерватива с треперещи пръсти и накрая се отпусна върху нея. Пронизващото чувство, че вече е в нея, разкъсващата болка и невероятното блаженство се сливаха в едно. Питър си помисли: „О, Боже, само не веднага, не още, не...“ — и по някакъв невероятен начин успя да се въздържи, докато бавно проникваше в стегнатата и нежна топлина на това удивително момиче, все по-дълбоко и по-дълбоко, докато не стигна до края. Усети как тя трепна и искаше да ѝ се извини, но как да ѝ каже, че съжалява, когато беше толкова щастлив? Движеше се много предпазливо, въпреки че му се искаше час по-скоро да се освободи. И тогава тя тихо промълви името му, както лежеше със здраво стиснати очи и притворени устни, а тялото ѝ се изви към него като дъга... „Благодаря ти, Мая — помисли си той. — Обичам те...“ Вече не беше необходимо да се сдържа. Задвижи се ритмично в нейното удивително сладко тяло, докато накрая отдавна сдържаната експлозия взе надмощие над разума му. След малко Питър Лъвъл въздъхна и се отпусна до своята любима. Беше толкова щастлив, колкото преди него не е било нито едно човешко същество.

Когато влязоха в ресторанта, на масата имаше две чаши.

— Трогателно — каза Рурк, щом Мат и Елизабет се настаниха на местата си. — Винаги сядам на една и съща маса, при една и съща сервитьорка и знаей, че предпочитанията им се посрещат с внимание, което ми спестява досадната процедура на поръчването. Иначе всеки път трябва да повтарям: „Столичная“. Излишна загуба на време. При Тони се съобразяват с тези неща. Ето защо обичам да идвам тук.

— Ами — усмихна се Мат — идваш тук, защото познаваш всички посетители; защото тук сервират най-добрата храна в града и защото обичаш да подхранваш любопитството на Уилма.

— Съпругът ти знае всичките ми тайни — обърна се по-възрастният мъж към Елизабет. — Уилма води забележителна

клюкарска хроника и обича да идва тук за информация. Какво ще пишеш?

— Шардоне, моля. — Тя погледна към Мат. — И твоите ли дребни предпочитания са известни тук? Не знаех, че водката е сред тях.

— От време на време.

— Имам чувството, че идвам тук и заради сина си — продължи Рурк. — Не е ли смешно, че най-известният ресторант в Хюстън носи името на моя прочут наследник. — Той се обърна, за да поздрави собственика Тони Валоне, който минаваше покрай масите и от време на време се спираше при някоя от тях, но както забеляза Елизабет, не пред всяка. Валоне отмина и Рурк отново се обърна към Елизабет: — Говорила ли си скоро с него?

— Не, отдавна не се е обаждал. — Нервно отпи от чашата с вино, която сервитьорът постави пред нея. Не знаеше как е приел Рурк нейното присъствие, когато секретарката му е съобщила за нея и за Мат по интеркома. През петте часа на заседанието, което проведеха, той нито веднъж не беше проявил раздразнителност. Напротив, беше дружелюбен и отговори на всичките ѝ въпроси.

Всичко изглеждаше чудесно. Особено сега, когато бяха свършили с деловата част и им предстоеше обяд в този луксозен ресторант, украсен с модни пастели върху стените, облицовани с виненочервен плюш.

— Тони пак се е оженил — обяви Рурк. Елизабет учудено се обърна към него. — Мисля, че се казва Марион и май това е първата му съпруга.

— Не, тя беше Джинджър — поправи го тя. — Двамата бяха на сватбата ни.

— А, да. — Той кимна. — Сбъркал съм. Както и да е, женени са вече година. За Тони това е истинско постижение. Много топло се изказва за тебе. Не пропуска нито един твой очерк. Както впрочем и аз. Мат сигурно ти е казал, но не е излишно пак да го повторим. — Той поръча още по едно питие и продължи: — Много съм впечатлен от работата ти, Елизабет. Не знаая как го правиш: наблюдавам те как от мило дете се превърна в забележителна жена. Нямам думи да опиша колко съм впечатлен.

Елизабет се изчерви. Защо винаги трябваше да търси скрит смисъл зад думите му? В ярко осветения салон виждаше в очите му само доброжелателност и откровеност. Обърна се и забеляза гордата усмивка на Мат. Напрежението веднага я напусна.

Мат постави ръка върху нейната. Остави Рурк сам да спечели доверието на Елизабет. Беше му омръзнало да го защитава. Дори знаеше, че когато тя отказваше да говори за него, то беше, защото предпочиташе да не споделя съмненията си. Странно как досега не се беше сетил за най-простото решение — да я доведе в Хюстън и да я остави да види Рурк на собствен терен: влиятелен бизнесмен, достатъчно богат, за да търси ново поле за изява; интелигентен и очарователен домакин; добър приятел.

— Кигън се държи като горд баща — каза той на Елизабет. — Страхувам се да не си е въобразил, че си негово откритие.

— Не, не — засмя се Рурк. — Елизабет си е напълно завършен и самостоятелен човек. Скъпа Елизабет, трябва да го полеем. — Напълни чашата си и вдигна тост: — За прекрасната и талантива дама и нейната рубрика „Интимно“!

Тя замислено се загледа в чашата си. Нямаше представа как да реагира на толкова възторжена похвала.

— Благодаря — каза накрая. — Надявам се, че читателите харесват работата ми...

— Повече от всичко останало, което излиза във вестника — добави Мат.

— Но би могла да бъде още по-добра. Не разполагам с достатъчно време, за да изпилвам всички материали.

— Разбирам. Това наистина е сериозен проблем. Ето, имаш талант, и то голям талант, а нямаш възможност да се съсредоточиш върху него.

Метр д'отелът Тино Ескобедо се доближи до масата и Рурк се обърна към сътрапезниците си:

— Ако не възразявате, аз ще поръчам. Най-добрите блюда не са вписани в менюто.

Двамата мъже оживено започнаха да обсъждат поръчката, а Елизабет и Мат се спогледаха с усмивка. Стиснаха ръце под масата и тя прошепна в ухото му:

— Обичам те!

Той леко допря устни до нейните.

— Радвам се, че си тук. Беше права и трябва да се извиня, че се държах като глупак, когато те карах да си останеш у дома.

— Много се ядоса — замислено промълви Елизабет. — Все едно че се натрапвам в някаква тайна сделка... или любовна среща...

— Глупости. Мислех, че сме над тези неща.

Внимателно го погледна.

— По-рано не пиеше по две питиета преди вечеря.

— Рурк отново се обърна към тях, — докъде бяхме стигнали? А, до работата на Елизабет. — Замислено завъртя чашата си на светлината. — Как да направим така, че хем да ти стига времето за писане, хем да поемеш още една рубрика?

— Няма да мога. В интерес на истината едва се справям и с тези две, които вода в момента.

— Ето, значи си съгласна с мене! Нямах време да се отдадеш изцяло на таланта си, благодарение на който и нашият вестник ще се прочуе!

Елизабет се смръщи. „Защо трябва да преувеличава толкова? Нито един вестник не се е прочул благодарение на една-единствена рубрика, а и той има пари, за да си купи който и да е от водещите журналисти в страната. Явно ме мисли за голяма глупачка.“

Тони донесе бутилка вино и Рурк погледна етикета. Кимна, одобрително, Тони отвори бутилката и му я подаде, за да опита аромата на виното. Той отново кимна и Тони отсипа малко в чашата му. Рурк отпи, кимна и тогава Тони напълни и трите чаши.

Елизабет не обърна особено внимание на този ритуал. Беше се замислила върху събитията от последните няколко месеца, когато Мат каза:

— Сама разбираш, че е абсурдно човек с твоя талант по цял ден да редактира чужди материали. Двамата с Кигън мислим, че е дошло време да се заемеш с нещо по-сериозно.

Елизабет наблюдаваше как Рурк навива спагетите и ловко ги поставя в устата си, без да изпусне нито един, и думите на Мат бавно започнаха да си пробиват път в съзнанието ѝ. „Двамата с Кигън мислят...“

— Нищо не разбирам. Искаш да кажеш, че вече сте взели решение?

— Не, разбира се — усмихна се Рурк. — Никога не бихме си позволили да действаме зад гърба ти. Вчера, когато се обадох на Мат, за да обсъдим персонала...

— А аз съм част от него.

— Всеки е част от него, скъпа, дори и аз. Стана дума само за това, че е грехота да ти губим времето с нещо толкова прозаично като ръководство на отдел.

— Има и друго. — Мат се облегна назад. — Решихме да те освободим от редактирането не само защото си прекалено добра за това, но и защото се преуморяваш и нямаш време за себе си и за приятелите си. А и ти самата непрекъснато се оплакваш, че не отделяш достатъчно внимание на Питър и Холи.

— Лошото е, че и двамата не им отделяме достатъчно внимание.

— Зная, и ще опитам да направя нещо. Но засега трябва да се оттегли този от нас, който може да работи и вкъщи. Впрочем ти и сега го правиш, само че през нощта, когато останалите си легнат.

— Ние двамата също не прекарваме достатъчно време заедно.

— И това може да се оправи — намеси се Рурк. — Не искам хората, които обичам, да са нещастни. Но не вярвам да сте смятали цял живот да работите заедно.

„Напротив“ — мислено възрази Елизабет.

— Непрекъснато ставаме свидетели на подобни случаи — продължи по-възрастният мъж. — Екипи, които са започнали заедно, рано или късно се разпадат, тъй като всеки тръгва по свой собствен път. Разбира се, когато хората си имат доверие, това няма никакво значение. Вестникът процъфтява; семейство Лъвъл печели популярност — Елизабет с „Интимно“, а Мат... — той се усмихна лукаво и се обърна към него — ... също започва да се утвърждава. Интервюто, което си провел преди няколко дни с онзи човек от Уайоминг — беше Ларами, нали? — е препечатано чак във Финикс и Оклахома Сити.

— Чет те информира доста точно — сухо отбеляза Мат.

— Нали за това му плащам. Как иначе ще научавам за действията на своите служители, ако той не ме информира? Да, успехът и известността имат своята цена; нищо чудно, че не прекарвате достатъчно време заедно. Но обещавам да помисля и за това.

— Смятам, че сами ще успеем да се справим — хладно се обади Елизабет. Вече не се чувстваше отпусната и сънлива. „Странно — помисли си, — как един умен и прозорлив човек като Рурк не усеща кога отива прекалено далеч или избързва. И оставя впечатление, че здраво ни е хванал в примката си.“

И тогава, седнала в луксозния ресторант, започна да разбира как се е чувствал Тони в империята на баща си. Внезапно съжали, че не си е у дома, при семейството си и при „Чифтейн“.

Но Мат вече нямаше да се задоволи с това. Погледна го. Нейният красив, обичан съпруг, искаше толкова много. Ето, сега той застана на нейна страна...

— Елизабет е права, Кигън, сами ще се справим с този проблем.

След това той и Рурк заговориха за тиража на „Дейли Нюз“ и „Хюстън Рикорд“. „Значи Мат участва и в хюстънския вестник на Рурк — помисли Елизабет. — А вероятно и в други предприятия на империята. Късно е за старите ни мечти. Сега трябва да запазим нещо много по-голямо и важно. Но то е само наше.“

Леко докосна ръкава на съпруга си и прекъсна разговора.

— Знаеш ли, ако напусна отдела, повече няма да работим заедно.

На лицето му се изписаха умора и раздразнение. Наистина много я обичаше, но Кигън беше прав: винаги идва момент, когато пътищата на хората се разделят.

— Да, но искам да го направиш. — Погали я по ръката. — Няма смисъл да си губиш времето, което би могла да отделиш за писане. Създаде добър екип; можеш да назначиш на мястото си своя заместник и да минаваш два-три пъти седмично през редакцията, за да се убедиш как вървят нещата; можеш да пишеш материалите си вкъщи, където е много по-спокойно. Така повече време ще прекарваш с Холи и Питър. Дори можеш да държиш под око Сол; имам усещането, че напоследък се отнася към „Чифтейн“ и „Сън“ като към своя лична собственост. Елизабет, повярвай ми, точно така трябва да постъпим.

— Всичко е много добре обмислено — тихо каза тя.

— Но си заслужава да опитаме, нали?

Прозвуча като въпрос, но Елизабет знаеше, че не е. Съпругът ѝ настояваше да приеме и очевидно това беше важно за него.

— Разбира се — отвърна тя и си помисли: „А какво ще стане ако откажа?“ — Винаги можем да се откажем, ако е необходимо.

— Разбира се, че няма да е необходимо. Скъпа Елизабет, за тебе това е истински успех. Толкова се радвам. А и родителите ти ще останат доволни. — Един от сервитьорите донесе купа с плодове и той каза: — Суфле от ягоди за десерт. А докато чакаме, предлагам да изпием още една бутилка вино. Имаме повод да празнуваме.

Беше вторник, горещо августовско утро, а Елизабет за пръв път остана вкъщи. След като Мат замина за Албъкърк, тя се върна в кухнята и изпи още една чаша кафе. Представи си го как шофира сред песъчливите хълмове под палещите лъчи на слънцето.

„Трябва да се поразходя малко. Ще предложи на Холи и Питър да излезем с колата; след това ще пиша — реши. — Всъщност няма как да излезем с колата, защото Мат я взе.“

Ето нещо, което бяха забравили. Сега, след като отново работеха отделно, имаха нужда от две коли.

Елизабет вдигна телефона и се обади на Лидия:

— Мамо, може ли да взема колата ти? Само за тази сутрин. Забравихме, че ни трябват две коли.

— Ще изпратя Хедър да ти я докара, а след това ти ще я върнеш. Впрочем защо не вземеш колата за няколко дни? Аз ще използвам колата на Хедър, а бащата ти все едно никъде не излиза. Решил е да става дърводелец и да прави кухненски шкафчета.

— Дърводелец ли? Не съм го виждала дори да цепи дърва.

— Е, същото му казах и аз. А той отговори, че след като Мат Лъвъл изживява криза на средната възраст, защо да не може Спенсър Евънс да изпадне в криза на преклонната възраст? Ние с Хедър сами сме щели да се справим с магазина, а той имал намерение да се завърне към природата и да използва само примитивни сечива. Искал да се научи да работи с пила и длето и така нататък, и да прави с ръцете си разни красиви неща.

— Той ти е казал всичко това?

— О, даже много повече. Но щом това го прави щастлив, защо не? Няма да се виждаме често, тъй като той почти се е пренесъл в гаража — там е дърводелската работилница. Но като се появи за обяд, е много по-приятен от обикновено. Така че може би си заслужава.

— Значи той ти е стоварил изцяло работата в книжарницата?

— Няма нищо, скъпа. На мене ми е приятно. Може да е по-добре и за двамата.

Елизабет си спомни, че вече беше чувала тези думи, и докато прибираще чиниите, погледна през прозореца. Холи и Питър вече бяха на вратата и чакаха Хедър. „Колко добре се разбират и колко са пораснали“ — усмихна се тя.

— Предполагам, че като пристигнем в Нуево, ти веднага ще изчезнеш — каза Холи и закри очите си с ръка, за да види дали не се задава колата на баба й.

Питър се ухили.

— Правилно предполагаш.

Тя вдигна едно маслиново клонче, което се беше отчупило от дървото край пътя, и очерта кръг в прашната червена пръст.

— Мая е много хубава.

Брат й кимна.

— Има много красива коса. Как само блести на слънцето.

От гърлото на Питър се изтръгна въздишка, когато си представи нежния триъгълник, който толкова искаше да целуне, но не знаеше дали на нея ще й бъде приятно...

— Освен това има много приятен характер — продължи упорито сестра му.

— Ъхъ — каза Питър. — И умее да слуша. — Много искаше да поговори с някого за нея, но се страхуваше да не каже нещо излишно.

— Това ли правите с нея? Говорите си?

— Какво лошо има в това? Досега не си ме питала защо разговарям с мъжете от резервата.

— Така е. Защото не си влюбен в мъжете от резервата.

Питър нервно се засмя и с облекчение забеляза Хедър с колата на баба му.

— Привет! — извика тя. — Скачайте бързо в колата, че съм на работа. Шефката ми е много строга!

— Ами — засмяха се те. — Баба не може да бъде строга.

— Вярно е — съгласи се Хедър. — Точно затова я харесвам.

— За разлика от Сол — продължи безмилостно Питър, — който винаги е бил много строг и стриктен човек.

Елизабет, която вече се бе настанила на предната седалка до Хедър, се обърна назад и го изгледа.

— Изглеждаш добре осведомен.

— Напоследък доста време прекарвахме с тях двамата, докато вие с татко бяхте в Албъкърк. Непрекъснато се карат.

— Моля за малко уважение — обади се Хедър. Цялата се бе изчервила. — Не сме се карали. Просто разменяхме мисли.

— Точно така — каза Питър.

Елизабет се обърна към младата жена:

— Не се ли разбирате?

— Понякога. — Долната ѝ устна започна да трепери. — Непрекъснато ме поучава. Той е по-възрастен от мен, обиколил е целия свят, спечелил е всички възможни награди и сигурно винаги е прав, но аз искам сама да се ориентирам в живота и сама да вземам решения. Нали съм права?

— Да — отвърна Елизабет, когато спряха пред книжарницата. — Наистина ли мога да взема колата за няколко дни?

— Разбира се. Ние с Лидия ще използваме моята, а Спенсър се е скрил зад облаци от стърготини. Вземи я, докато си купиш кола. Само гледай да е нещо впечатляващо. И скъпо.

— Защо? — учуди се тя.

— Утешителна награда. Чао.

„Утешителна награда“. Сигурно защото тя си стоеше вкъщи, а Мат беше тръгнал да завоюва света.

„Но идеята за скъпа и модерна кола никак не е лоша — помисли си и включи климатичната инсталация. Излязоха от Санта Фе и се насочиха към планината Сангре де Кристо. Пътят минаваше покрай червеникавокафяви възвишения, суха напукана земя и криви изсъхнали дървета. — Вече можем да си го позволим.“

Шосето бе почти пусто. Холи се премести отпред при майка си, а Питър остана отзад. Заприказваха се за лятото, което скоро щеше да свърши.

— Знаете ли на какво приличаме? — попита момичето. — На ученици, които са се върнали от ваканция и си разказват кой какво е правил.

— Вярно е — съгласи се брат ѝ. — А вие с какво се занимавахте, скъпа госпожо Лъвъл? Издавахте вестника? Много интересно. И ние бяхме доста заети. Аз лично често посещавам своята скъпа приятелка Мая Сорел в Нуево. Ходя и при приятелите си в резервата. Записвам

легендите им и смятам един ден да напиша за тях книга. Подражавам на прочутата си майка. Прекрасната ми сестра също беше доста заета: ходи на уроци по пеене, упражнява се по няколко часа на ден, често се отбива да види своята скъпа приятелка Лус Арагон в Нуево; слуша класическа музика... Сигурно всичко това ви е известно, но може местните новините да не са стигнали до Албъкърк.

— Питър, престани — тихо каза Елизабет. — Зная, че напоследък често отсъствах, но вече не е необходимо да ме упрекваш. Нали останах вкъщи.

— А може и да не беше толкова лошо — обади се Холи, както винаги готова да защити майка си. — Хората започват да си омръзват, когато непрекъснато са заедно. Въпреки това много се радвам, че сега си с нас.

— И аз винаги се радвам да видя родителите си — многозначително добави Питър.

— Млъкни, Питър — обади се сестра му.

— Добре — каза той. Елизабет погледна в огледалото и забеляза онзи отнесен поглед, който се бе появил на лицето на сина ѝ от няколко седмици. „Дано да е влюбен, а не нещастен“ — помисли си.

— Обичам ви и двамата — каза тя. — Наистина напоследък с баща ви сме доста заети, но това не означава, че не ви обичаме. Просто имайте малко търпение.

— Питър е обзет от сексуални вълнения, затова се държи малко неадекватно.

— Какво? — възмути се той.

— Няма нищо, разбирам те — успокои го Холи. — Сигурно и аз на твоє място щях да бъда объркана. Караш последен клас в гимназията; готвиш се да напуснеш сигурността на родния дом и да се изправиш пред конкуренцията в колежа; чувстваш се съвсем сам в студения, лош свят...

— Идиотка.

— Питър! — веднага го смъмри Елизабет.

— Извинявай. Но тя изобщо не е права!

— Сигурно. Но дори и така да е, няма от какво да се срамуваш. Помисли малко.

Той сви рамене.

— Добре. — Не знаеше дали да не възрази срещу „сексуалните вълнения“, но реши, че не си заслужава. Облегна се назад и протегна крак през прозореца. Никак не беше зле да остане за малко сам. Поне можеше да помечтае.

Когато стигнаха Нуево, Елизабет се обърна към децата си.

— Какво искате да правите? Аз отивам при Изабел.

— Мая ме чака — каза Питър, опитвайки се да говори със спокоен, безпристрастен тон.

— Приятно прекарване — многозначително се обади сестра му. — Идвам с теб — обърна се тя към Елизабет. — И мене ме чака Лус.

Елизабет я прегърна през раменете и каза на Питър след два часа да бъде у семейство Арагон.

Река Пекос пресичаше градчето като синя панделка, а рибките, които изскачаха на повърхността ѝ, хвърляха сребристи отблясъци на яркото слънце. На бреговете на тази река родителите на Закари бяха отглеждали коне и добитък, а самият той беше разширил имотите с още няколко акра ливади и една къща на хълма. Трябваше да ги запазим — със съжаление помисли Елизабет. — Но тогава ни се струваше, че няма нищо по-важно от купуването на „Сън“. Направи ѝ впечатление, че земята беше изорана и засята с царевица, но къщата изглеждаше изоставена.

— Божичко, Елизабет! Колко се радвам! Не повярвах на ушите си, когато се обади!

Хваната в здравата прегръдка на Изабел, Елизабет се засмя.

— И аз много исках да се видим!

— Е, прощавам ти за всички пропуснати вечери. Холи, извинявай. Лус е в гаража и поправя колата. Мрази тази работа, но го прави по-добре от останалите. А къде е прекрасният ти брат?

— На среща с Мая.

Изабел вдигна вежди.

— В десет сутринта? Е, защо не. Питър е умно момче. Не е зле здраво да превземе сърцето ѝ, докато не я е грабнал някой друг. Хайде, влизай — обърна се тя към Елизабет, когато Холи тръгна към гаража. — Ела да си вземем нещо студено за пиене и да се обадим на татко. Само внимавай да не започне някоя от неговите безкрайни истории, защото няма да ни остане време да се видим. Божичко, колко ми липсваше.

Изабел Арагон беше четирийсет и три годишна жена, едра, с тежка черна коса, която тя непрекъснато заплиташе и разпускаше, докато говореше. Имаше горда осанка и широка, открита усмивка, а във ведрия ѝ смях имаше толкова много топлина и доброта, че никой, който я познаваше, не я мислеше за проста жена.

Редом с изящната меднокафеникава хубост на Елизабет, изглеждаше още по-едра и тъмна. Преди години, когато двете бяха млади майки и разхождаха децата в долината, в Нуево ги бяха нарекли „сестрите, които никак не си приличат“, което много бе допаднало на Изабел. „Всяка жена има нужда от сестра — казваше тя. — Даже да не живее в съседната къща, но поне наблизко.“

Бяха се запознали наскоро, след като съпругът на Изабел — млад, красив и о, какъв любовник само! — беше загинал при катастрофа и тя беше останала сама с баща си Сезар и дъщеря си Лус — тогава едва петгодишна — и малкото грънчарско колело, на което правеше неповторими индиански съдове от черна глина и релефни орнаменти. Съдовете се продаваха добре в галериите на Санта Фе и Таос, така че благодарение на тях, на парите, които изкарваше Сезар от тъкани черги, и на зеленчуците, които отглеждаха в градината, тримата успяваха да преживеят, и то доста добре.

— Напоследък печелим добре — обясни Изабел на Елизабет, когато двете се разположиха пред къщата. — Милиони туристи започнаха да откриват Санта Фе — градчето датира поне от 1600 г. — и са силно впечатлени от изкуството и занаятите на Югозападните щати... Всъщност сега продавам десет пъти повече грънци отпреди. Къде ли са били парите на тези хора досега?

— Все някъде — усмихна се приятелката ѝ.

Изабел напълни чашите.

— Сега започвай да разказваш. Как успя да дойдеш посред бял ден? Да не би да си в отпуска?

— Смених си работата — отвърна Елизабет и разказа за обеди в Хюстън. Постепенно се отпусна и сподели: — От една страна, се чувствам чудесно; но, от друга, имам неприятното усещане, че нещо не е наред: разхождам се до Нуево, без да знам какво става в редакцията...

— А и какво прави мъжът ти зад гърба ти...

Елизабет се усмихна.

— Не вярвам да ми изневерява.

— Но сигурно го прави. С вестника. — Заразителният смях на Изабел се предаде и на нея. — Мислиш си: „Ако е само с вестника, сигурна съм, че мога да се справя.“ Е, смятам, че няма защо да се тревожиш от конкуренция — продължи Изабел. — Не и докато работи упорито. Откъде ще намери време и енергия за любовни похождения? Чувала съм, че изневярата е доста сложна работа: уговаряне на срещи, криене, лъжи, непрекъснато трябва да помниш какво и на кого си казал предишния път... Аз не бих се справила.

Другата жена се обърна към слънцето със затворени очи.

— Откъде знаеш всичко това?

— От специалисти по изневяра. Когато се оплетат в лъжите си, обикновено идват да ме питат какво да правят. Представяш ли си, мене! Само ако знаеха откога не съм имала мъж в леглото си... А толкова ми липсва. Всяка жена мечтае за секс... Но за изневяра! Нищо не разбирам от изневери и въпреки това идват да питат.

— А ти какво им казваш?

— Че ако бъркат с писалката си в много мастилници, непременно ще направят правописна грешка!

Елизабет избухна в смях.

— Чудесно! На Мат много ще му хареса.

— Само ако не бърка мастилниците.

— Прекалено е зает. — Двете отново се засмяха. — А след няколко седмици, когато назначат нов главен редактор в Албъкърк, той отново ще си е у дома.

— И какво ще прави?

Настъпи тишина. Чуваше се само бърмченето на пчелите и веселата глъчка на децата, които тичаха на поляната след едно куче.

— Ще работи за Кигън — каза накрая Елизабет. — Ще купува вестници и ще ги ръководи. Ще прави това, което му нареди Кигън.

— А компанията се намира в Хюстън.

— Да.

Отново замълчаха.

— Хюстън може и да ти хареса — обади се Изабел.

— Може. — Елизабет откъсна поглед от планината и забеляза тъжните очи на Изабел. — Обаче е много далече от Нуево.

— Така е.

Пред очите на Елизабет падна сянка и когато вдигна поглед, видя Питър, а малко зад него и Мая. На яркото слънце косата му беше като огнен ореол, а нейната блестеше като кехлибар. Двамата се държаха за ръце и очите им грееха. Чувство подобно на завист прониза сърцето ѝ. „Колко е прекрасно да си млад и тепърва да откриваш любовта.“

— Нали каза да се върна след два часа — напомни ѝ синът ѝ. — Мислех, че си тръгваме, въпреки че нямам нищо против да останем още малко. Мая ме покани на обяд. А и не виждам сестра ми да се е върнала.

— Два часа! — възкликна Елизабет. — Кога са минали?

Изабел поклати глава.

— А още не сме започнали.

— Мислех да поработя следобед — каза Елизабет, — но работата може да почака до утре.

— Защо не останете за обяд? — предложи домакинята.

Приятелката ѝ кимна. Не ѝ се мърдеше, тук се чувстваше толкова спокойно.

— Питър, иди моля ти се да намериш Холи и ѝ кажи, че оставаме до четири — обърна се тя към сина си, а после попита Изабел: — Нали е удобно?

— Чудесно — зарадва се тя. Двете с Елизабет се загледаха след Питър и Мая, които тръгнаха да търсят Холи, все така хванати за ръце. — Впрочем, докато не съм забравила, знаеш ли нещо за човека, който купи земята ви в Нуево?

— За Тери Болинджър? Не, нищо.

— А имаш ли представа каква част от долината е изкупил?

— Не. Искаш да кажеш, че не е купил само земята на Закари?

— Точно така. Той и още двама души купиха повече от половината долина.

Дремещият журналист в Елизабет се пробуди. Тери Болинджър беше казал на Мат, че е търговец на коли от Сан Диего, който иска да си купи вила, където да си почива през лятото и от време на време да ходи за риба. Не бил нито фермер, нито човек, който се интересува от отглеждане на състезателни коне, и затова трийсетте акра, които купи от тях, му били напълно достатъчни.

— Отначало не ни направи впечатление — каза Изабел. — Напоследък много туристи започнаха да проявяват интерес към имоти

в Югоизточните щати. Но един ден се събрахме и направихме сметка каква част от земята в долината е продадена. Резултатът доста ни изненада.

— Да, наистина. Ще се опитам да разбера какво става, Изабел. Ще говоря и с Мат.

— Онзи човек предложи да купи и моето място.

— Болинджър? За колко?

— Трийсет хиляди.

— Доста висока цена за долината.

— Така е. Аурелио получи шейсет, а той има два пъти повече земя от нас.

— Не може да бъде. На идване го видях да жъне с комбайна.

— Това е второто странно нещо. След като купят земята, тези хора я предоставят под аренда на бившите собственици, при това при изключително изгодни условия: предлагат им да продължат да живеят в къщата си и да обработват земята. Все едно че нищо не се е променило.

Елизабет поклати глава.

— Не мога да повярвам, че става дума за същия човек. Той каза, че искал да идва тук през лятото да си почива.

— Ето, сега е лято. Забелязваш ли някой да живее във вашата къща?

Тя си спомни, че на идване точно това ѝ беше направило впечатление: къщата изглеждаше необитаема.

— Не.

— Обаче говорим за един и същи човек.

— Ти продаде ли му земята си?

— Шегуваш ли се? Това е моят дом и единственият, който някога съм имала. Освен това в момента нямаме нужда от пари. Много му стана неприятно, когато отказах. Свикнал е винаги да става на неговото. — Изабел въздъхна. — Лус ми се разсърди. Тя иска да продадем всичко и да се преместим в Санта Фе. Искане да постъпи в колеж, да живее в града...

Стана и отиде да донесе още една кана лимонада, пълнени чушки с месо и ориз.

— Случайно бяха във фурната — спокойно каза Изабел и двете се засмяха. — Ако Питър не беше поставил въпроса, аз лично щях да

те накарам да останете за обяд. Лус много ме тревожи. Тя е младо и жизнерадостно момиче и наистина има нужда да се премести в Санта Фе, но не мога да продам земята. Дори само заради татко. Той никога не би напуснал долината. Когато Лус поеме по своя път, двамата с него ще останем сами. Напоследък сме повече приятели, отколкото баща и дъщеря. Елизабет, моя сестричке, толкова се радвам, че съществуваш. Дори когато рядко се виждаме.

„Избягва разговора за Хюстън“ — помисли Елизабет, но нищо не каза. Не й се мислеше нито за Хюстън, нито за Рурк. Имаше време...

Сезар обядва с тях, след което се прибра да си подремне, а двете приятелки останаха в градината, докато не се появи Питър.

— Ето ме пак точно в четири — каза той.

Майка му се огледа и попита:

— А къде е Мая?

— Помага на майка си да приготви вечеря. Обещах да се върна довечера. Нали ще ми дадеш колата?

Елизабет погледна сияещите му очи, след това спокойната долина, Холи и Лус, които идваха от другия двор, и накрая — Изабел — толкова стабилна и вдъхваща спокойствие, и каза:

— Естествено. — Изправи се и се протегна. — Отдавна не съм се чувствала толкова отпочинала.

Внезапно съвсем отчетливо, като крясъка на сойките, чу гласа на Закари, който разказваше за долината и колко добре се чувства в лятната къща. „Не трябваше да я продаваме — отново си помисли. Сети се за Болинджър и реши да провери странната история със земята. — Не е зле и ние с Мат да си купим една къщичка тук, след като толкова много хора продават. Нищо че имаме много време до пенсия. Ще ни е приятно да знаем, че земята ни е тук и ни чака.“

Огромната къща на Кигън Рурк на Инуд Стрийт се намираше в дъното на старателно поддържана ливада. Зад нея започваха розови градини с преливащи от червено до бледорозово цветове. Въздухът беше абсолютно неподвижен, така че лозите, пиниите и меката като кадифе трева приличаха на восъчен пейзаж, обамчен от прозорците, докато гостите се движеха плавно в прохладната зала.

Елизабет си спомни малката изоставена църква, фермера, който прибираше зърното от полето си, самотния крясък на сойките. Усети ръката на Мат върху рамото си и въпросително го погледна.

— Просто изумително — каза той.

Тя кимна.

— И аз тъкмо си помислих колко по-различно изглежда...

— Искях да кажа, че жена ми е изумително красива.

— О! — усмихна се Елизабет. — Това определено ми харесва.

— И на мен. Много повече от изгледа на градината. — Той я целуна по рамото, наслаждавайки се на приятния дъх, който излъчваше кожата ѝ. Леко допря своята кристална чаша до нейната и каза: — За нашето бъдеще.

— За нас. — Тя отпи от виното и си помисли колко добре изглежда Мат в официално облекло, а не в обичайните си кадифени джинси и тениски. Къдравите му коси бяха гладко сресани, обувките — идеално лъснати, вратовръзката — с безупречен възел. — Ти си най-хубавият мъж в залата.

— Дано, след като имам най-красивата жена.

— О, от новите перли е. Нали днес не съм пропуснала да ти благодаря за тях?

— Благодарни ми повече от достатъчно. — Беше ѝ ги купил предишната седмица за четирийсет и втория ѝ рожден ден.

— Сложи си ги на приема — беше казал той. — Този октомври ще остане в семейната история с две големи тържества.

— И с две индулгенции — бе отговорила тя. — Ако вземем предвид и скъпата кола от миналия месец, след купуването на „Чифтейн“ никога не сме харчили толкова пари.

— Това е само началото — беше казал той. — Никой не заслужава перли повече от тебе. Нито толкова красива рокля.

„Ето я и третата индулгенция — помисли Елизабет, — най-скъпата рокля от магазина на Брок в Санта Фе.“ От момента, в който се бе погледнала в огледалото, всичките ѝ съмнения отпаднаха. Горната част, тясно прилепнала до тялото, беше обшита с бели перли и бледосини мъниста, а ситно плисираната пола елегантно се олюляваше при всяко движение. Елизабет беше сресала на една страна медните си коси и те падаха на дълга лъскава вълна, стигаща до раменете ѝ.

— Татко щеше да бъде много горд. Жалко, че не доживя да ни види тази вечер.

Тя се усмихна.

— Скъпа Елизабет — каза Кигън Рурк и поднесе ръката ѝ към устните си. — Само един месец далеч от лудницата в редакцията и вече цъфтиш. А и материалите ти са великолепни. Надявам се, че секретарката ми редовно ти изпраща положителните отзиви, които се получават?

— Да, благодаря. Но исках да попитам...

— Великолепни отзиви. Харесва ми начинът, по който пишат твоите читатели. Изглежда, виждат в твоё лице своя лична приятелка.

— Да, но все пак исках да те попитам нещо. Защо отваряш писмата, които са предназначени за мен?

— Защото ги пишат хора, които купуват моите вестници. За мен е важно да зная кои са те, какво мислят, защо предпочитат именно тези вестници, а не други. Но хайде тази вечер да не говорим за работа. Събрали сме се да отпразнуваме новия пост на Мат в нашето малко корпоративно семейство. Мат, бих искал да представя Елизабет на някои гости. Ти познаваш повечето от тях, а и сенаторът Грийн иска да размени с теб няколко думи. — Той се огледа и извика: — Чет! — Чет Колфакс веднага се появи пред него. — Заведи Мат при сенатора Грийн, осигури им спокойно място за разговор и им донеси нещо за пиене.

Елизабет протегна ръка и Чет автоматично я пое.

— Как сте? — попита го.

— Много добре — отговори той, но забеляза протегнатата ръка на Мат и бе принуден да повтори същата процедура. — Радвам се да те видя. — Устните му се разтегнаха в усмивка, но очите му останаха все така студени и безизразни. — Ако ме последваш, веднага ще те заведе при сенатора.

Мат кимна. Докосна лакътя на Елизабет и прошепна:

— Ще се видим на вечерята. — И преди тя да успее да отговори, двамата с Колфакс се скриха сред официално облечените мъже и жените в ярки вечерни рокли. Елизабет се почувства безцветна, почти незабележима, но Рурк, който бързо бе уловил погледа ѝ, я успокои:

— Ти притежаваш стил, скъпа, и нямаш нужда от крещящи цветове или тежки накити, за да изпъкваш сред останалите. Повечето

жени не знаят, че вкусът е нещо много по-впечатляващо от богатството и много по-трудно постижимо. Ела, искам да те запозная с някои от тях, но не защото са изключителни личности, а защото са необходими за нашето благополучие.

— Чие по-точно?

— На Мат. Моето. На „Рурк Ентърпрайзиз“ и на новия клон „Рурк Пъблишинг“, а това означава — и твоето.

През следващия половин час Елизабет бе представена на щатски сенатори, конгресмени, сенатори от съседни щати, строителни предприемачи, собственици на агенции за търговия с недвижими имоти от Северния пояс. Един от тях ѝ обясни, че са дошли да преговарят за обединение с компаниите от Хюстън.

Тя научи много за града и особено за възстановяването на щетите, причинени от урагана през миналата седмица. Освен това много от хората, с които се запозна, я разпитваха за поредицата ѝ „Интимно“.

— Просто удивително как успявате да намерите толкова интересни личности — сподели ослепителна блондинка в смарагдовозелена рокля. — Най-силно впечатление ми направи историята на Шарлот дьо Шанз и пищното тържество по случай нейната деветдесет и осма годишнина. По-късно разбрах, че ми е прабаба! Не мога да разбера как сте я открили!

— Всъщност не беше толкова трудно — лицето на Елизабет светна от радост. — Тя живее в Таос и беше една от малкото, които разрешиха да използвам истинските им имена. Спрях се на нея, защото ми напомняше за други жени, основателки на големи фамилии...

— Страхотно! Прадядо ми буквално я е обожавал, но за съжаление той починал твърде млад и никой от нас не го помни. Много ви благодаря за това, което правите!

— И аз ви благодаря за високата оценка на моята работа — очите ѝ сияеха. Това беше нещо съвсем различно от комплиментите на колегите, дори от писмата на зрителите. Тук се бяха събрали влиятелни и богати хора, които не беше лесно да изненадаш, тъй като имаха всичко. Оказа се, че и те следяха нейната рубрика.

— А и Кигън постъпи много мило, като ни изпрати най-добрите ви материали — продължи русата жена. — Струва ми се, че много се гордее с вас.

— Какво ви е изпратил? — учуди се Елизабет.

— О, май издадох тайната — притесни се жената. — Но защо да не ви кажа? Той ни изпрати копия от вашите статии...

— Да, заедно с поканата за приема — добави друга жена.

— В случай че сме пропуснали да ги прочетем — намеси се трета. — Знаете ли, аз изобщо не чета вестници, а сега всеки ден чакам вашите материали. Нали Кигън е много сладък? Иначе изобщо нямаше да разбере за вас.

Елизабет погледна Рурк, застанал скромно зад гърба ѝ.

— Нямах представа, че...

Той кимна за довиждане на жената, хвана Елизабет за ръка и я поведе към сервитъора, който предлагаше раци и други деликатеси.

— Не зная как да ти благодаря — каза тя.

— Няма нужда. Не забравяй, че аз печеля от твоите материали, както и от опита на Мат. А, ето още една изненада! Тони, пак закъсня.

— Имаше задръстване на летището. — Антъни Рурк хвана ръката на Елизабет с двете си ръце.

— Здравей, непозната красавице! Божичко, изглеждаш великолепно! От кога не сме се виждали? От десет години, от дваисет?

Тя се засмя.

— Не, само от две. — Гласът му беше галещ, очите му както винаги излъчваха топлота. — Как си, Тони?

— Много по-добре, отколкото преди две години. Ела да си потърсим някое уединено местенце.

Елизабет погледна към Рурк.

— Само за няколко минути — каза той. — Искам да си до мене, когато правя съобщението.

— Има достатъчно време — нетърпеливо каза Тони, хвана я под ръка и я заведе до прозореца е изглед към розовата градина. — Толкова ми липсваше. Непрекъснато мисля за тебе. Опитах се да те забравя, но не успях. Междувременно пак успях да се ожения и да се разведа. Е, засега сме само разделени, но то е все същото. А ти си все така прекрасна. Променила ли си се? О, да, разбира се. Преди не посещаваше сбирщата на баща ми. Гледаш ли моето предаване?

— Когато имам време. — Неговото възхищение я развълнува. Тони се отличаваше от останалите ѝ познати. Всички го познаваха. Докато вървяха през салона, тя чу как няколко души прошепнаха името

му; трима от конгресмените и един от сенаторите бяха участвали в неговото предаване; други определено мечтаеха да бъдат поканени. Но не беше само славата. Той притежаваше особен магнетизъм: когато беше наблизко, всички имаха чувството, че всеки момент ще се случи нещо изключително интересно.

— Рядко гледам телевизия — каза тя. — Обикновено вечер работя до късно. — Искаше да му каже, че Холи не пропуска нито едно предаване „Срещи с Антъни“, но нещо я накара да премълчи. — А ти следиш ли моите материали?

— Да, не съм пропуснал нито един. Освен това навсякъде се хваля, че сме стари приятели. Дълбоко почитаемият ми баща непрекъснато повтаря, че си най-добрата журналистка в неговите вестници. По принцип хората не обичат да пишат писма, но за тебе правят изключение. Явно ги караш да се чувстват по-малко самотни; разбират, че има и други като тях, със същите проблеми, опасения, страхове и надежди. Защо ме гледаш толкова учудено?

— Защото си го разбрал.

— Скъпа Елизабет, цял живот си ме подценявала.

— Да — каза тя. — Може и да си прав.

Движението край входа привлече вниманието ѝ и Тони проследи погледа ѝ. Там се намираше Никол Ренар — жената, която според светската хроника напоследък често се появяваше с баща му на публични места. Беше облечена в черна копринена рокля. На шията и ушите ѝ блестяха диаманти, а лъскавата ѝ черна коса беше сресана настрани, също като косата на Елизабет. Този път Никол беше гримирана: ярко, предизвикателно, почти театрално. Определено се чувстваше в свои води в този дом на парите и властта.

А до нея стоеше Мат.

Елизабет забеляза как той се усмихна на нещо, което бе казала Никол, след което се обърна към конгресмена. В следващия миг двамата с него се отдалечиха и продължиха да си говорят, а Никол се огледа и се присъедини към най-близката група.

Елизабет се обърна към Тони, който я гледаше въпросително.

— Извинявай, не чух какво каза.

— Попитях те дали се досещаш, че ако не бях аз, тази вечер нямаше да си тук.

Тя се смръщи.

— О, да. Искаш да кажеш, че ти си изпратил на Кигън моите материали. Да, разбира се. Но това беше толкова отдавна. И все пак може би трябва да ти благодаря.

— Може би? Значи го възприемаш като задължение, а не защото ти е приятно?

— Не исках да прозвучи така.

— Не съм толкова сигурен. Не си ли доволна от вълшебната пръчица на баща ми?

Тя замислено го погледна.

— Но ти избяга от нея, нали?

— Да, мила, точно така направих. Той има навика да забравя, че е вълшебна пръчица, и я използва като камшик. Но няма нищо лошо да се възползваш, докато имаш възможност. Или използвай него, докато не разбереш, че всъщност ти си използваната. Тогава и ти ще избягаш, както направих аз. Сигурен съм, че ще се справиш. Вярвам в тебе.

— Съветът ти отнася ли се и за Мат?

— Да, Мат. Странно как винаги го забравям. Да, естествено, че се отнася и за него, особено след като е попаднал в центъра на магическото влияние и гради за баща ми силовата база.

— Каква е тази база?

— Някой ден ще ти обясня. Или попитай Мат, който ще бъде там — в центъра, — докато ти седиш вкъщи и пишеш своите интересни материали. Нали така?

— Какво?

— Нали си вкъщи? Или имаш свой кабинет?

— Понякога работя вкъщи; друг път използвам стария кабинет на Мат в „Чифтейн“. Приятно ми е да чувствам, че съм част от вестника. Дватама със Сол разработваме нови проекти. Колегите ми носят цветя — усмихна се тя щастливо — с малки ободряващи бележки. Като че ли...

— Имаш нужда от това. Изглежда, колегите ти са по-прозорливи от тебе. Ако ми кажеш кои дни работиш вкъщи, ще дойда да ти правя компания. С цветя и весели картички.

— На път за Ню Йорк.

— На път да те видя, ако се пренесеш тук, в Хюстън. Между Лос Анжелис и Хюстън има пряка връзка...

— Няма да се местя. Искам да си остана в Санта Фе.

Той изненадано повдигна вежди.

— Но нали Мат се мести в централата в Хюстън.

— На половин работен ден. Ще има кабинет и тук, и у дома.

— Не ми се вярва. Баща ми — а това е човек, когото познавам добре — никога няма да го допусне.

— Да, но той обеща да ни позволи да опитаме. Питър кара последна година в гимназията и започна изследователски проект при индианците пуебло. Вече говорихме за това и решихме, че нямаме право да искаме от него да се откаже от плановете си.

— За баща ми всичко това е без значение. Той изисква преданост, непосредствено присъствие и да се козирува на заповедите му. Основният му принцип е „лице в лице и очи в очи“, Елизабет.

— Тони, престани да преувеличаваш. Вече ти казах: нищо няма да променяме поне през следващите осем месеца, докато Питър завърши.

— Тогава ще имаш нужда от повече приятели от обикновено. Готов съм не само да ти нося цветя и весели картички, но и белгийски шоколад и стихове. Всичко, което поискаш. Ще се науча да пиша на машина. Ще бъда твой приятел, слуга, компаньон, светлина на очите ти, изповедник и любовник. Усмиваш ли се, или ми се подиграваш, Елизабет? Държа се като палячо, но всъщност говоря съвсем сериозно...

— Елизабет, трябва да дойдеш. Тони, ако искаш, иди да видиш приятелите си... — каза Рурк.

Той поклати глава.

— Мерси. Предпочитам да остана сред публиката.

— Беше ми приятно да се видим — хладно каза Елизабет и протегна ръка.

Той я взе и я целуна по бузата.

— Май че прекалих. Следващия път ще се поправя.

— Трябва да застанеш от дясната страна на Мат — обясни й Рурк, когато преминаха в следващата зала, където имаше катедра и малък микрофон. Мат я хвана за ръката и леко я стисна.

— Приятели — започна Рурк и в стаята настъпи пълна тишина. Съобщи им това, което вече всички знаеха: приемът бил посветен на Матю Лъвъл, новия вицепрезидент на „Рурк Ентърпрайзиз“ и главен издател на новия клон на компанията, „Рурк Пъблишинг“, и на

неговата съпруга, Елизабет Лъвъл, чиято поредица „Интимно“ щяла да излиза три пъти седмично във всички издания на Рурк. Елизабет го слушаше с половин ухо и внимателно оглеждаше присъстващите. — Очакваме в течение на една година — завърши той, — да създадем верига от вестници, всеки от които да отразява специфичното за своя район и в същото време да носи всички белези на „Рурк Енърпрайсиз“. Дватамата с Мат имаме и разногласия, но в общи линии идеите ни в областта на издателската политика съвпадат. — Чу се смях. — Югозападните щати вече никога няма да бъдат същите! Дами и господа, позволете да ви представя Мат Лъвъл!

Разнесоха се ръкопляскания и Кигън отстъпи назад. За миг Мат огледа съсредоточените лица, блестящите накити, тънката усмивка на лицето на Тони и неподвижния поглед на Чет, застанал в дъното на помещението.

— След като ние двамата с Кигън сме единодушни по толкова много въпроси, аз нямам право да оспорвам думите му. Но той не засегна нещо много важно: той ми отправи огромното предизвикателство. Налага се да работим бързо и нямаме време за грешки. Ценя неговото доверие. Надявам се да спечеля и вашето. През следващите месеци сигурно често ще се срещаме с някои от вас, а когато завърши изграждането на „Рурк Пъблишинг“, аз се надявам, че между нас ще бъдат създадени добри колегиални и приятелски отношения. Дватамата с Елизабет сме ви благодарни, че дойдохте тази вечер. А сега бих искал да, вдигнем тост. За Кигън Рурк, който има големи идеи и смелостта да ги повери на един неизвестен, но много благодарен вицепрезидент.

Отново се разнесоха ръкопляскания и одобрителни възклицания. Всички вдигнаха чаши в чест на Кигън Рурк, който стоеше кротко усмихнат пред гостите си. Той също, вдигна чашата си и произнесе тост за Мат. След това, бързо осъзнавайки грешката си, той се поклони на Елизабет и я включи в тоста.

— Вечерята започва след петнайсет минути — каза пред микрофона. — Чет ще ви раздаде картичките с местата ви.

Когато церемонията приключи, всички отново минаха да поздравят виновниците за приема.

— Чудесно — промърмори Чет Колфакс на Елизабет. — Дойде вашият час. Приятно е, когато наградата попада при хора, които

наистина я заслужават.

— Наистина ли, Чет? — попита Елизабет. — Много си благороден.

Очите му останаха безизразни.

— Винаги споделям радостта от успехите на господин Рурк. Това се отнася за всички нас. Когато се преместиш в Хюстън, и с теб ще стане така.

— Няма да се местим тук, Чет. Надявам се, че това ще ти хареса.

— Така ли? — изведнъж гласът му изневери и тя усети такава злоба, че се замисли на какво се дължи. Дали защото е решил, че няма да може да следи Мат? Или защото той беше новият фаворит, а Чет, който толкова се стараеше да угоди на Кигън Рурк, трябваше да се съобразява с него?

— За мъжа ти ще е доста трудно, ако не живее тук — отбеляза Колфакс. — Въпреки това аз съм на неговите услуги. За информация от всякакъв вид. Не е толкова лесно да започнеш нов бизнес.

— Никога не съм казвала, че е лесно — възрази Елизабет и потърси с очи някого, който би могъл да я спаси от втрещения поглед и съскащия глас на Колфакс. Но всички бяха заети и тя реши да се справи сама. — Ако ме извиниш, Чет, бих искала да...

— Искаш да помогнеш на мъжа си. Казах ти как може да стане. Всички тези хора тук по един или друг начин са свързани с Кигън Рурк. Сигурно си мислиш, че не е красиво да се говори за тези неща, но е необходимо. Мъжът ти няма да знае как да се справи с някои ситуации, които неминуемо ще възникнат. Ако ми има доверие, бих могъл да му кажа...

„Защо си решил, че ще ти помогна да оплетеш мъжа ми в мрежите си?“ — ядоса се тя.

— Добре, тогава да не отлагаме — изрече Елизабет с леден глас и хвана под ръка нищо неподозиращия Чет. Когато стигнаха до Мат, тя каза: — Мат, Чет иска да ти помогне с малко допълнителна информация за хората, които са тук. Струва ми се, че трябва да го знаеш.

Той забеляза студения гняв в погледа ѝ и притеснението на Колфакс. Помисли си колко е прекрасна жена му: решителна, умна и красива, а той дори не ѝ го казваше достатъчно често.

— Чет, обещавам да се обадя, ако имам нужда от теб. А сега били ни извинил? Двамата с Елизабет трябва да отидем в трапезарията.

Елизабет видя злобата, изписана на лицето на Колфакс, и докато вървяха към местата си, отбеляза:

— Мат, трябва да внимаваш с този човек. Може да стане опасен. Той вдигна рамене.

— Чет е лакей на Кигън, не мой. Той да му мисли.

Нищо не можеше да спре Мат Лъвъл. Добре знаеше как е стигнал дотук и къде искаше да отиде. Затова никой не беше в състояние да го отклони от пътя му. Даже Кигън Рурк. Или Елизабет. Никой.

ГЛАВА 7

Компанията на Кигън Рурк беше разположена в Транско Билдинг — кула от стомана и стъкло в хюстънския Меджик Съркъл. Тук някога е било пусто поле, през което е минавал черен път, но през последните години това място бе превърнато в ярко осветен площад със скъпи ресторанти, бутици, театри и офиси на строителни корпорации с филиали в целия свят. В центъра на комплекса се намираха няколко големи хотела и много магазини и кантори. Имаше даже покрита ледена пързалка.

— Много подходящо място — одобри го Елизабет, когато посети компанията на Рурк. Но неговите офиси я изненадаха. Бяха обзаведени луксозно, но се оказаха не толкова многобройни, колкото бе очаквала; всъщност огромната империя на практика се управляваше от шепа доверени хора: вицепрезидент за нефтената промишленост, вицепрезидент за търговията с недвижими имоти и вицепрезидент за инвестиране и развитие; двама счетоводители и двама административни секретари заемаха съседния кабинет до този на Чет Колфакс; в друга просторна зала имаше четири секретарки. А в дъното на коридора беше кабинетът на Мат Лъвъл, вицепрезидентът на „Рурк Пъбликейшънс“.

На рецепцията, стилно обзаведена в хром, кожа и стъкло, имаше още една секретарка. Спираловидна стълба водеше до втория етаж, където в кръгло фойе с бежови кожени дивани, и живописни платна, представящи творчеството на ранни американски художници, оригинални снимки на първата железница в прерията, и цяла градина от цъфтящи кактуси, се намираше бюрото на личната секретарка на Рурк. Неговият кабинет представляваше просторна зала с кафяв килим, мебели от розово дърво и велур, подредени пред уютна камина. Самият Рурк работеше на просторно полирано бюро от тъмен орех. На стената зад него бяха окачени няколко от изпълнените с мистика акварели на Жан Ришардсон.

— Единственото, което ми липсва — беше казала Елизабет при първото си посещение, — е живото човешко присъствие. Няма

семейни снимки, нито лични вещи. Усеща се само вещата ръка на дизайнера. Плюс много пари, разбира се.

— Казват, че обзавеждането е дело на Никол — отвърна Мат.

— Личи си — промърмори жена му. — Обстановката е студена като нея самата.

На долния етаж се намираше огромна конферентна зала без прозорци, но с кухненски бокс, където приготвяха лека закуска по време на ежемесечните заседания на компанията. В тази зала два месеца след приема в дома на Рурк Мат бе направил втория си доклад. На заседанията винаги присъстваха адвокатите на Рурк.

— Предишния път ви запознах с веригата „Чалмърс“ — каза. — Мога да гарантирам, че въпреки забавянето около Деня на благодарността работата скоро ще приключи — въпросително погледна към адвокатите, които одобрително кимнаха, — и договорите ще бъдат подписани. Шестте вестника покриват западната част на Ню Мексико на юг от Лос Аламос и на север от Фармингтън. Вече ви представих резултатите от преговорите за „Финикс Аризонън“ и „Тускон Кол“. Междувременно ме заинтригуваха и други вестници! Проспектите са пред вас: осем вестника, радио- и телевизионна станция в югоизточната част на Ню Мексико. През последните две седмици се запознах с Джим Грейм, който притежава веригата заедно със сина си. Те са пред фалит, но аз съм убеден, че причината е в лошото управление: няма сериозна конкуренция и ако го убедим да свали от цената, бих посъветвал да откупим целия комплекс.

— Искат десет милиона — обади се един от адвокатите, който внимателно разглеждаше проспекта. — Много е.

— Разбира се — съгласи се Мат. — Трябва да се свали.

Започнаха обсъжданията. Мат беше написал проспекта, след като бе получил сведения от Чет Колфакс за финансовото състояние на компанията; беше направил и собствени проучвания. Сега, застанал в единия край на овалната маса, той отговаряше на въпроси за ситуацията в осемте града: икономика, политика, география, туризъм, интереси на населението, икономически перспективи.

Мат си спомни как двамата с Елизабет, седнали край кухненската маса, пресмятаха откъде да намерят пари, за да купят „Чифтейн“, и как се бе наложило да продадат земята в Нуево заради „Сън“. Сега имаше пари и те бяха в ръцете му.

Само ако беше изчакал малко. Сега можеше да купи всеки вестник, който пожелае.

С купуването на първите шест вестника около Лос Аламос и първите два в Албъкърк и Хюстън вече имаха осем. Ако купят изгодно веригата на Греъм, щяха да разполагат с още осем. Дори без да се смятат „Чифтейн“ и „Сън“, за които Мат и Елизабет се бяха разбрали да не се включват във веригата на Рурк, по пресмятанията на Мат до края на годината щяха да разполагат с шестнайсет вестника, радио- и телевизионна станция. И всичко това за по-малко от три месеца. Впечатляващо начало.

След неговото изложение мъжете край масата одобрително кимнаха, а Рурк се усмихна. В продължение на два часа той бе седял с безизразно лице, само от време на време нахвърляше някакви бележки. Мат много добре знаеше, че се намира в изпитателен срок, който ще продължи най-малко една година. А това определено му допадаше: чувството да си вечно на ръба, в напрежение и готов да защитиш мнението си. Ако Рурк му беше предоставил парите си без ограничения и контрол, той би го помислил за глупак.

Но Рурк не беше глупак. Мат за пръв път срещаше толкова обигран бизнесмен: бързо и безпогрешно си съставяше мнение за хората; умееше да използва техните силни и слаби страни. Беше разбрал, че мълчанието на възрастния човек не означаваше непременно несъгласие или одобрение. В повечето случаи то беше знак, че Рурк наблюдава, пресмята, отсъжда. В подходящия момент той преминаваше към действие, за да прекрати ненужен спор или да формулира окончателното решение.

„Ако баща ми беше толкова последователен и решителен, можеше да постигне много повече. А не да се превърне в разочарован старец, който разчита на сина си.“

— Значи можем да го убедим да продаде компанията за шест милиона, а още по-добре за пет и половина — каза главният счетоводител. — След това ще съкратим персонала е петнайсет процента и три пъти ще увеличим тиража... Няма проблеми.

— Добре — съгласи се един от адвокатите. — Мат, мислиш ли, че можем да намалим до пет и половина милиона?

— Съмнявам се. Даже ми се струва, че реалната цена е седем. В краен случай шест и половина. Греъм се старае да не го показва, но

съм сигурен, че има сериозни проблеми...

— Проблемите са поне два — намеси се Чет Колфакс. — Единият е, че обича да залага на конни надбягвания, и то неуспешно в девет десети от случаите. Вторият проблем е Джеймс младши, известен като Джим Боб. Той също обича конете, но предпочита крупни залагания в Лас Вегас и луксозни жени. Двамата е таткото са успели да профукат по-голямата част от парите си. Преди няколко месеца Джим Боб започнал да издава чекове без покритие и баща му е замазал нещата, но е затънал в дългове.

Никой не го попита откъде има тази информация и дали е достоверна. Затова му плащаха.

— Откупи дълговете — обади се Рурк.

Колфакс кимна.

— Мат — продължи Рурк, — нека започнем преговорите с три и половина.

— Няма да приеме. Знае, че компанията струва много повече.

— Естествено. Той я познава по-добре от нас. Но трябва да го накараме да приеме четири и половина. Затова започни с три и половина.

— А ако се наложи да вдигна до пет?

— Ако проведеш разговора както трябва, ще се съгласи.

Мат се поколеба. Да не би Рурк да го смята за наивен или некомпетентен...

— Добре, ще видя какво мога да направя...

— Обади ми се, когато решиш. — Той се обърна към следващия докладчик, но след събранието се приближи до Мат и го прегърна през раменете. — Слушай, синко, сигурен съм, че ще се справиш с Греъм. Ако Чет е прав — а той никога не греши за такива неща — пред себе си имаш един разочарован баща. — Изсмя се, но смехът му прозвуча като лай. — От мен да го знаеш: те са най-уязвими.

В служебния самолет на път за Розуел Мат си спомни, че Тони беше син на Кигън Рурк.

На двайсет и три годишна възраст Никол Ренар вече беше успяла да се омъжи и да се разведе. На двайсет и четири, докато беше на ски в Аспен, срещна Кигън Рурк. След един месец си купи просторно ранчо

в Ривър Оукс, близо до дома му. На двайсет и шест нейните приеми в Хюстън станаха също толкова популярни, колкото приемите ѝ в Ню Йорк, където притежаваше апартамент в Тръмп Тауър, и в Аспен, където обикновено отсядаше в къщата на Рурк на Ред Маунтин.

След шест години, когато Никол реши да покани Мат Лъвъл на своя новогодишен прием, отношенията ѝ с Рурк бяха преминали в нова фаза: те вече бяха не толкова любовници, колкото приятели. От време на време прекарваха нощта заедно, за да се отпуснат с човека, когото добре познаваха...

— Като стари домашни чехли — казваше Никол, лениво изтегната на леглото. — Разбираме се добре и не си досаждаме.

Освен това не си губеха времето за излишни страсти или ревност, когато Рурк се срещаше с други жени, а Никол — с други мъже. Въпреки разликата от трийсет и осем години двамата идеално си подхождаха, тъй като споделяха обща философия за живота и за начина на неговата употреба.

Затова Никол беше единственият човек извън „Рурк Ентърпрайзиз“, който научи за успеха на Мат в случая с Грем. От своя страна Рурк пръв научи, че Никол смята да го покани на приема си.

— Възможно е да ти откаже — предупреди я. — Той не общува с никого в Хюстън, освен по делови въпроси.

— Може да направи изключение — отговори тя и в началото на декември се обади на Мат в службата. — Искам да те поканя на моя традиционен прием — изрече с дрезгавия си глас. — Няма нищо общо със служебен прием или с приятни семейни събирания. Обещай, че ще дойдеш. Толкова съм слушала за тебе, а никога не сме имали възможност да поговорим.

— С удоволствие — отговори Мат, заинтригуван от поканата, — но не съм сигурен, че ще бъда в града по това време.

— Кигън ме предупреди, че не поддържаш много светски контакти в Хюстън, но се надявам за мене да направиш изключение. Ако се притесняваш, че не познаваш никого, той също ще дойде.

— Изобщо не се притеснявам — отвърна той. — Нали познавам домакинята.

Приемът беше на двайсет и първи декември. Мат забеляза няколко познати лица, но не очакваше, че тълпите от гости,

разпръснати в трите крила на ранчото на Никол, ще представляват такава невероятна смесица от професии, възрасти и начин на живот. Имаше телевизионни звезди, джазмузиканти, борсови агенти, фризьори, банкери, собственици на курортни градчета и търговци на недвижими имоти, олимпийски шампиони и дори един собственик на списание, който специално за случая беше пристигнал от Ню Йорк.

Във всички помещения бе поднесено шампанско и греяно червено вино с подправки. В централния салон имаше покрит басейн, над който се извисяваше куполообразен стъклен покрив. Една от съседните зали беше превърната в казино с маси за игра на карти, рулетка, бiliarд и тенис.

Всички гости вече бяха чували за Мат — най-новия вицепрезидент на „Рурк Ентърпрайзиз“ — и бяха изненадани, че Никол е успяла да го уговори да присъства на приема ѝ. Когато го представи на гостите си, повечето го посрещнаха с неприкрито любопитство и възхищение. Жените бяха впечатлени от приятната му външност, мъжете — от бързия му успех. Всички го поздравяваха и предлагаха услугите си.

— Което означава, че те имат нужда от твоите — засмя се Никол. — Въобразяват си, че хората като Рурк и неговите приближени са всемогъщи и са способни да заобикалят законите, да фалшифицират избори...

— Аз не съм — възрази Мат.

— Да, но защо да ги разубеждаваме, щом им е приятно да вярват в това?

След като го представи, тя го остави сам и отиде да посрещне следващите гости. Той отпи от виното и се замисли. Намираше се в една от най-хубавите къщи, които бе виждал. Беше обзаведена с подчертана елегантност, за разлика от деловия стил, който отличаваше офисите на Рурк.

— Много е добра в дизайна — изненада го гласът на Рурк.

Мат се обърна.

— Не видях кога си пристигнал.

— Бях в игралната зала. Страхотна къща, нали?

Мат кимна.

— Откъде има толкова пари?

— От търговия с недвижими имоти.

— Тук, в Хюстън?

Рурк се засмя.

— В течение на три поколения семейството ѝ се е превърнало в собственик на няколко сгради в близост до площад „Вандом“ в Париж, на значителна част от Грей Ин Роуд в Лондон, на отделни здания около Кълъмбъс Съркъл в Ню Йорк и в централните части на Пърт и Сидни в Австралия. Освен това Никол умее изгодно да инвестира парите си.

Някой повика Рурк, той се извини и се оттегли. Мат още веднъж огледа помещението. „Студено и безлично“ — бе казала Елизабет. Но това се отнасяше за кабинета на Рурк. Същата тази Никол бе използвала в дома си меки тъкани и ярки цветове, които блестяха на светлината на кристалните полилеи и аплици. Изключително красиво. И добър инвеститор.

След няколко минути сервираха вечерята на кръгли маси за десет души. Мястото на Мат беше до домакинята. Той не познаваше останалите и мълчаливо слушаше разговорите за спорт, политика, зимни курорти, търговия с недвижими имоти, европейска мода и американски дизайнери. Никол умело насочваше разговора, поставяше нови теми още преди да е изчерпана предишната, от време на време ставаше от масата, за да обърне внимание на останалите гости.

Всичко бе безупречно и говореше за опит и вкус към детайла. От лекия сладкиш с напоени в коняк ябълки до шоколадовия мус и кафето, всяко блюдо бе поднесено в различен порцеланов сервиз; вината също се поднасяха в кристални чаши с различен дизайн. „Откъде има тази жена сервизи за шест хиляди души?“ — почуди се Мат, но не можеше да отрече, че тя знаеше какво иска и как да го постигне.

Допи си кафето с десерта и вътрешно простена при вида на трюфелите, на които не можеше да устои, извини се и стана да се раздвижи.

— Да не се чувстваш самотен? — попита Никол и се приближи към него.

— По-скоро преял — отвърна той на усмивката ѝ. — Ако не бях станал да се разтъпча, сигурно щеше да се наложи да ме търпиш цял месец залепен на стола ти.

За негово удоволствие тя не отговори на остроумната му забележка с престорена скромност, а се засмя и той още веднъж се

възхити на нейната изключителна хубост. Черната ѝ коса — винаги различна, откакто я познаваше — сега беше пусната свободно и ситно накъдрена; обрамчваше бледото ѝ лице, което изглеждаше още по-дребно и изящно като порцелан. Беше облечена в рокля от бяла коприна, плътно прилепнала до тялото, на изящната ѝ шия имаше осем реда черни и бели перли, в косите ѝ бе затъкната яркочервена камелия, в тон с червилото.

— Харесва ли ти? — попита тя и въпросът ѝ би могъл да се отнася с еднакъв успех както за приема, така и за собствената ѝ външност, тъй като беше уловила преценяващия му поглед.

— Много — отговори той, като я остави сама да реши кое от двете имаше предвид. Огледа стаята и отбеляза: — Интересна колекция от хора.

— А това те изненадва.

— Толкова ли съм прозрачен?

— Не толкова, колкото повечето мъже. Това е едно от нещата, които ме заинтригуваха у тебе. Но неочаквано и аз ти станах интересна. Права ли съм? Изненадан си от къщата ми, от вечерята, от моите гости.

— Наблюдавала си ме.

— Наблюдавам всичките си гости, за да съм сигурна, че се чувстват добре. Цяла вечер се опитваш да определиш мен и нещата, които притежавам. — Тя се засмя. — Извинявай, Мат, лицето ти е доста изразително. Но това ми харесва. Обичам мъжете, които разкриват чувствата си.

Той поклати глава.

— Не е честно. Не съм свикнал да търся лесни решения.

— О, стига, повечето мъже правят точно така.

— Има и изключения.

Тя отново се засмя.

— Умно. Това е още една причина, поради която те смятам за интересен човек. Умните мъже не са много.

— Колко от тях познаваш?

— Не съм ги броила.

— А какво искаше да ми кажеш?

Тя се засмя гърлено.

— Засега нищо. Ще говорим един ден, когато му дойде времето. Тогава ще ти разкажа историята на семейство Ренар. Вече знай своята. В това отношение съм по-напред от тебе, Мат Лъвъл, най-ярката звезда в галактиката на Кигън Рурк.

— Преувеличаваш. Кигън трябва да е бил омагьосан. Да не би ти да си причината?

Все така усмихната, тя поклати глава.

— Моята магия не му действа от години. Направил си му впечатление без магическа намеса. А и нямаш нужда от нея. И така се справяш добре.

— Само един глупак отказва помощ, когато му я предлагат.

— Дори от помощта на дявола?

— Ако е в състояние да я контролира.

— Аха. Самоуверен си. Нищо чудно, че Кигън ти е възложил една от най-големите си компании.

— Рано е да се говори. Още съм в изпитателен срок. Не е лесно да се задоволят изискванията му.

— А твоите?

— Искаш да кажеш дали се задоволявам с малко? Не.

— Да, такива са успешните хора. Затова си ми симпатичен; не е лесно да се работи за Рурк, но наградата си заслужава усилията.

— Не говориш за пари, нали?

Тя леко вдигна рамене.

— Много хора умеят да правят пари. Много по-трудно се печелят власт и влияние.

— И ти мислиш, че аз се стремя към това?

— Поне се надявам да е така.

— А ти искаш ли власт и влияние?

— Разбира се.

Той я изгледа с любопитство.

— А когато го постигнеш? Какво ще правиш тогава?

— Никога няма да ми е достатъчно. Залозите непрекъснато се вдигат. Кигън много добре го знае и затова никога не изпада в затруднено положение. Предложи да обзаведа кабинета ти. Съгласен ли си?

— Отскоро съм тук и не съм се замислял. Харесва ми обаче какво си постигнала с неговия.

— Винаги се старая за приятелите си. И естествено работя само за тях.

— Мислех, че вътрешното обзавеждане е твоята професия.

— Моята професия е да си доставям удоволствие. Занимавам се с вътрешен дизайн, защото е приятно и спасява от скуката. — Той се намръщи и тя отново се засмя. — Мат, не успя да скриеш неодобрението си. Какво толкова лошо виждаш в това, че искам да живея за удоволствие? Нали и ти искаш същото и затова купи първия си вестник, а по-късно започна работа при Кигън? Сигурна съм, че и ти искаш да живееш интересно и да правиш това, в което си най-добър. Виждаш ли колко си приличаме? Точно защото сме доволни от себе си, сме много по-приятни от неудачниците, измъчвани от завист и злоба.

— Каква злоба? — попита Рурк, който се приближи към тях. — Вечерята беше прекрасна, скъпа Никол. Готвачът ти има повече въображение от моя; може да го пратя у вас да вземе някой и друг урок. Предложи ли на Мат да обзаведеш кабинета му?

— Да. Но ми отказаха.

— Мат, държиш се направо странно. Домакинята ти предлага услугите си, а ти...

— Казах само, че съм отскоро в него и не съм обърнал внимание на обстановката.

— Е, ако Никол се заеме с нея, непременно ще забележиш промяната. Може би ако го беше направила преди няколко месеца, щяхме да те виждаме по-често сред нас, вместо всеки ден да тичаш до провинцията. Ако искаш моето мнение, накарай я да започне веднага след Нова година.

Мат премести поглед от Никол към Рурк и обратно. Разговорът протече прекалено гладко, все едно че беше подготвен предварително. Но тъй като не беше сигурен, предпочете да повярва, че не се бяха договорили да го убедят да се премести в Хюстън по-рано от уговорения срок.

Никол го изгледа внимателно.

— Струва ми се, че Мат не иска нищо да променя в кабинета си. Или поне засега. Сигурно е прав за себе си. Мат, нали ще ми се обадиш, когато вземеш решение?

Кехлибарените ѝ очи го гледаха изпитателно и дори с любопитство. Стана му неудобно, че се бе усъмнил в нейната

доброжелателност. Не беше мнителен човек.

— Разбира се — отвърна той. — Всъщност не виждам защо да не започнеш веднага, ако наистина ти е приятно. Не зная колко време ще остана в Хюстън, но предпочитам да работя в приятна обстановка.

Никол леко докосна ръката му.

— Благодаря. През януари съм свободна. Мога да започна веднага след празниците. А до една седмица ще ти представя първите скици.

— Няма нужда да бързаш. Смятам да остана в Санта Фе до началото на януари.

— О, така ли. Е, тогава ще почакам да се върнеш.

— Рурк — прекъсна ги груб глас. — Изглеждаш чудесно: не си гладен, нито жаден, нито ти се спи. Тази вечеря наистина беше чудесна. Така си и помислих, Никол, че няма да си тръгнеш от Хюстън, преди да направиш поредната впечатляваща вечеря.

— Тръгват ли си, Тери? — попита тя.

— Да, и дойдох да се сбогувам. — Той разтърси ръката на Мат и се представи: — Тери Болинджър. Не зная дали ме помните, но аз купих...

— Разбира се, че помня. Съжалявам, че не се запознахме лично. Адвокатите ни свършиха цялата работа. Е, харесва ли ви в Нуево?

— Не съм и стъпвал в оня пущинак. Какво име само: Ну-е-во. Може да се отбия някой ден. Е, сладка Никол, трябва да си кажем довиждане. Довечера летя за Хаваите, нали знаеш — работа и пак работа. Искам да купя едно местенце. А после заминавам за Япония. Живот във въздуха, както му казват.

— И каква част от Япония смяташ да купиш? — засмя се тя и се обърна към Мат: — Внимавай с Тери, способен е да ти купи къщата, както си стоиш под душа.

Продължиха да се шегуват, докато Рурк не хвана Болинджър под ръка и отиде да го изпрати до вратата.

— Мразя да ме наричат „сладка Никол“ — изрече тя с отвращение. — А как само накъсва думите. Не мога да го понасям и пет минути.

— Нищо не каза за други имоти, когато миналата година купи земята ми в Нуево — замислено каза Мат. — Напротив, дори спомена, че бил търговец на коли.

— И с това се занимава. Има четири гаража. Важно ли е?

— Какво прави със земята, която купува?

— Строи къщи, обработва я или отглежда нарциси — никой не знае. Никога не съм успявала да го изтърпя достатъчно дълго, за да го разпитам какво точно прави. Кигън умее да открива странни птици. Или тъпанари. Да, повечето са просто тъпи.

Мат веднага забрави за Болинджър и въпросително я погледна. Надяваше се да се сети да го успокои, че той нито е странна птица, нито е тъп. Но тя отново не си направи труда да се изясни и продължи:

— Жалко, че няма да си тук на Нова година. — Ниският ѝ глас едва се чуваше на фона на общия шум. Мат се наведе, за да разбере какво казва. — Смятам да покана неколцина приятели — спокойни и кротки хора, не като тази вечер. Кигън няма да бъде в града. Ако искаш, ела и ти. Ще има приятни разговори, тиха музика, танци в голямата зала, в полунощ ще хапнем нещо леко.

Той почувства магнетизма на кехлибарените ѝ очи и леката усмивка; изпита почти осезаемо усещане за тръпчивия ѝ вкус.

— Съжалявам — каза и прочете в очите ѝ разочарование, а не раздразнение, че отказва. — Семейството ми разчита, че ще прекарам цялата седмица у дома. Напоследък се виждаме толкова рядко.

Тя наклони глава и попита като момиченце:

— Кой е щастливият ти цвят?

— Какво?

— Кой от цветовете ти носи късмет? Искам да знам, преди да се заема с кабинета ти.

— Никой.

— Глупости. Просто не си обръщал внимание. Горкичкият Мат, никак не си суеверен. Трябва да ти преподам няколко урока. — Огледа го критично и започна да прави предположения. — Виненочервено. Турскосиньо. Бежово. Определено не зелено или оранжево. Е, кой си избра? — попита тя, когато той учудено повдигна вежди.

— Спомена два цвята, които определено не мога да понасям. Значи ли това, че си се отказала да четеш мислите ми?

— Нищо подобно. Честно те предупреждавам — каза тя, обърна се и след малко се изгуби в тълпата.

„Честно те предупреждавам — усмихна се Мат, когато остана сам. — Изглежда трябва да съм поласкан, че е решила да си губи

времето с женен мъж като мене. Добре поне, че като се върна на работа, няма да намеря кабинета си боядисан в оранжево или зелено.“

В коледната вечер заваля сняг и обви Санта Фе в белоснежна пелена. Точно в полунощ хората запалиха коледни свещи и големи огньове в дворовете си, като спомен за огъня, на който някога са се топили овчарите във Витлеем.

На сутринта изгря ослепително слънце и снегът по улиците започна да се топи. Въздухът бе изпълнен с камбанен звън.

Из цялата къща се чуваше чистото гласче на Холи. През изминалата седмица тя бе участвала в няколко коледни концерта и две мистерии за странстванията на Йосиф и Мария.

— Сигурно защото татко си е вкъщи — сподели тя с Елизабет, когато отиде в кухнята и надникна във фурната, — но се чувствам лека като перце и обичам целия свят. Кога ще дойдат останалите?

— В пет — отговори майка ѝ. — Питър каза ли кога ще се върне?

— В четири, ама нали знаеш, че винаги закъснява. И за мене ли се тревожиш толкова, колкото за него?

— Да, и щях още повече да се тревожа, ако непрекъснато пътуваше на стоп.

— Мамо, той е почти на осемнайсет. Вече е голям мъж.

— О, нали отказваш да се срещаш с негови съученици, понеже били още малки?

Холи се изчерви.

— Вярно е, защото се държат като деца. Имам чувството, че на земята не е останал нито един възрастен мъж.

„Прав е“ — помисли си Елизабет, когато си спомни мъжете, с които се бе запознала на приема на Рурк в Хюстън.

— Трябва по-често да излизаш с младежи на твоята възраст, Холи.

— И ти никъде не излизаш, когато татко е в Хюстън.

— Естествено, нали го чакам да се върне.

— Е, и аз чакам. Чакам да срещна някого, когото да харесвам. Тогава и аз ще излизам често. Обещавам.

— Какво обещаваш? — попита Мат и влезе в кухнята.

— Обещавам да те целуна по случай Коледа — извика Холи и се хвърли на врата му. — Толкова съм щастлива, когато си вкъщи.

— И аз — каза той. Чудеше се как не е разбрал колко са му липсвали през последните месеци. За пръв път си беше у дома, без да си е донесъл работа и без да се е затворил в кабинета си.

— Защо не си идваш по-често? — отново попита момичето вечерта, когато всички се бяха събрали около масата и наблюдаваха как Мат реже пуйката. Същото искаха да попитат и останалите, включително Сол и Хедър.

— Нали обеща — обади се и Лидия, — когато започнеш новата работа, да прекарваш повече време в Санта Фе. Ама сигурно ми се е причуло от възрастта.

— Нищо не ти се е причуло. И аз го чух — заяви Питър и си намаза с мед една питка.

— Мъжът винаги трябва да бъде в движение — разсеяно се намеси Спенсър. — Видяхте ли купата, в която са сложени плодовете?

— Да, прекрасна е — каза Хедър. — Най-доброто ти произведение. И аз смятах, че Мат ще продължи да работи в кабинета си в „Чифтейн“.

— Ти не пътуваше толкова — изтъкна Лидия на Спенсър.

— Да, но и не печелех толкова пари, скъпа. Купата е прекрасна. Трябваше да се заема с дърворезба още на младини, вместо да си губя времето зад бюрото и да поправам тъпи студентски съчинения.

— Ами десетте години в книжарницата и картинната галерия? — попита тя. — Неприятно ли ти беше?

— Какво? За Бога, съвсем не. Нали бяхме непрекъснато заедно. Там се възстанових след университета. Един мъж трябва винаги да върви напред. Дори на седемдесет и пет.

— Какво става, Мат? — попита и Сол. — Нали до пролетта щеше да работиш по половин седмица в Санта Фе?

— Оказа се, че не ми стига времето — рязко отговори той и си помисли: „В Хюстън ме обвиняват, че много време прекарвам в Санта Фе, а тук — обратното.“ — Сложих ли на всички от пуйката?

— Не — тихо се обади Елизабет.

— Извинявай, скъпа. Пропуснал съм те, а трябваше първо на тебе да сложа. Приготвила си чудесна вечеря.

— Всеки ден е така — обади се Холи. — Щеше да си го разбрал, ако по-често прекарваше вкъщи като нормалните бащи.

— Стига, Холи — скара ѝ се майка ѝ. — Отнася се и за останалите. Оставете Мат на мира. Питър, разкажи за колежа. Сигурно много се радваш.

Не се наложи да го убеждават дълго. Откакто преди една седмица бе пристигнал дебел плик от Станфорд, Питър беше на седмото небе от радост. Веднага започна да описва университета и курса по антропология, в който искаше да се запише.

Когато свърши, Елизабет ловко прехвърли разговора върху заниманията на Спенсър с дърворезба, а след това за работата на Хедър като помощник-редактор в „Чифтейн“.

— Искам да направя едно съобщение — внезапно заяви Хедър.

— О, колко хубаво — зарадва се Лидия.

— Какво? — не разбра Спенсър, но като видя сияещите лица на Сол и Хедър, каза: — Браво!

— Нека все пак Хедър се изкаже! — извика Холи.

— Изглежда не е необходимо — каза тя. — Имам чувството, че съм най-малко осведомена по въпроса.

Сол веднага я прегърна и я целуна.

— Нали първа научи, че те обичам и искам да се ожения за тебе. Както и първа се досети, че изпитваш същите чувства към мене. Първа реши да рискуваш. Какво още искаш?

— Всъщност нищо особено. Само се надявах да ви изненадам.

— Е, мене поне успя да изненадаш — каза Мат. — Но както вероятно си помислиха останалите, то е защото много отсъствам и не съм бил свидетел на развитието на вашата любов.

— Може ли да изпея нещо на сватбата? — попита Холи. — За кога е насрочена?

— За утре — отвърна Сол.

— Още не сме решили — обади се Хедър. — Да, Холи, много искаме да изпееш нещо.

— Е, гледайте все пак да се ожените, преди да постъпя в колежа — каза Питър. — Нямам намерение да пропусна събитието.

— Боже Господи! — възмути се Сол. — Та ти заминаваш чак през септември! Това да не е викториански годеж. Все пак сме модерни хора, недейте така. В наши дни младоженците стават за малко

от леглото, за да сключат брак, и веднага скачат обратно, когато си отидат гостите.

— Сол! — възмути се Хедър.

— Извинявайте всички — каза той. — Хедър, нали говорим за сватба, не за годеж!

— Всички много добре те разбраха — промърмори тя.

Сол въздъхна.

— Да не избързваме. Когато се разберем за великата дата, веднага ще я оповестим. Нима тази прекрасна вечеря ще завърши без десерт? Ще има ли подаръци?

— Отговорът е „не“ на първия въпрос, и „да“ на втория — засмя се Елизабет. — Откъде да започнем?

На Мат му направи впечатление как жена му гледа Хедър и Сол: с копнеж и любопитство, като че се опитваше да си спомни как се чувства човек, когато е влюбен и иска да се ожени. „От нашата сватба мина доста време — помисли си той, — почти деветнайсет години. Не че сме я забравили, просто живеем под непрекъснато напрежение. През юни, когато се преместим в Хюстън, всичко ще се промени.“

— Татко? — повика го Питър.

— Извинявай — каза Мат. — Бях се замислил.

— Решихме първо да си раздадем подаръците, а после да преминем към десерта. Нали си съгласен?

— Добра идея. Тъкмо ще ни се отвори малко място след вечерята.

Сол отмести стола си от масата.

— Знаете ли какво правех в Ню Йорк след подобна вечеря? Тичах нагоре-надолу по стълбите на сградата, в която живеех. Така си поддържах формата.

— Е, и сега можеш да потичаш до къщата си във форт Марси — каза Хедър, когато се преместиха в дневната. — Обаче без мен.

— Мат, искаш ли ти да си пръв? — попита Елизабет, но той поклати глава и седна до нея.

— Предпочитам да погледам останалите.

За пръв път си позволяваха толкова разточителна Коледа. Мат и Елизабет бяха купили подаръците още през ноември и сега с удоволствие наблюдаваха светналите лица и щастливите възгласи, когато всеки намираше това, за което отдавна бе мечтал. Лидия получи

старинен люлеещ се стол за магазина, Спенсър — комплект длета, Хедър — сребърна гривна с корали от Ришар Шавез, Сол — гравюра от Джоузеф Лоунульф, когото той много харесваше, Холи — стереозапис на нейните собствени изпълнения, а Питър — малка кутийка, на която родителите му бяха написали „Много се гордеем с теб“.

Питър започна да върти кутийката в ръце, а Мат и Елизабет се спогледаха с усмивка. Разбираха, че момчето се старае да прикрие разочарованието си и много добре знаеха от какво е разочарован. Мат прегърна жена си и прошепна:

— Той нищо не подозира.

Елизабет поклати глава и двамата продължиха да наблюдават Питър, който накрая се реши и разкъса опаковката. След малко извика възторжено и завъртя на пръста си ключове за кола.

— Значи сте се сетили какво искам! — каза той, но после си призна: — Е, наистина и аз няколко пъти правих намеци... А каква е колата? Може ли още днес да я видя, или...

— Да, само че трябва да излезеш пред къщи — отвърна баща му.

Питър веднага се втурна към входната врата, последван от Холи и Мат. Тримата се загледаха в лъскавия джип, който щеше да издържи на всеки планински път, на студ и дъжд, до резервата на пуебло и дори до Станфорд.

— Прекрасен е — призна момчето и се върна да прегърне родителите си. — Много ви благодаря. Страхотен е. Просто нямам думи...

— Стига, Питър. Само те умоляваме да внимаваш, докато си зад волана — каза Мат.

Елизабет се засмя.

— Тъкмо си представях как ще се разсърди Питър, като му го кажа. Мат, добре, че ми взе думите от устата.

— Може ли да я опитам? — попита Питър. — О, вярно. Да видим първо останалите подаръци.

— Да не забравим десерта — припомни Сол. — После може да ни повозиш.

— Ами всъщност... — смути се Питър.

— Всъщност — намеси се Холи — Питър смяташе веднага да тръгне към Нуево. Познах ли?

— Да, мина ми през ума подобна мисъл.

— Много подходящо място за изпробване на кола — съгласи се Сол. — Трябва да ми разкажеш как е минало.

— Добре, Сол. Ами вашите подаръци? — обърна се момчето към родителите си. — Засега нищо не си подарихте.

— Трябва да ни извините — каза Мат. — Решихме да почакаме, докато останем сами.

Когато всички си легнаха, те отнесоха своите пакети в спалнята. За Елизабет имаше домашна роба от тъмночервена коприна с бродерия; за Мат — турскосин кашмирен халат.

— Как мислиш, какви перспективи имат хора, които си поднасят еднакви подаръци?

— Очевидно доста добри, като се има предвид откога са женени.

— Мислиш ли? — попита тя и си сложи новата роба. Коприната приятно галеше кожата ѝ. — Аз лично не съм убедена.

— Защо? — учуди се той, навличайки новия халат. — Никога не съм имал толкова секси халат.

— Защото, макар и да сме женени отдавна, вече не сме толкова близки. Затова съм изненадана, че сме се спрели на еднакви подаръци.

— Е, защо тогава да не скъсим разстоянието? — попита Мат и нежно я докосна.

— По-рано винаги разговаряхме, когато нещо ни притесняваше — напомни Елизабет.

— Да, но изчакахме най-подходящия момент.

— Струва ми се, че сега моментът е много подходящ.

— А на мен — не. Престани, Елизабет. Тъкмо прекарахме една прекрасна вечер в семеен кръг и имаме цяла седмица за себе си. Предлагам да я прекараме като безгрижни туристи: да — се разхождаме, да обядваме навън, да си почиваме и... да разговаряме.

— Добре — съгласи се тя след малко. Той отново се протегна към нея и когато се целунаха и двамата усещаха, че се опитват да се скрият зад любовта. Телата им се движеха в синхрон и понеже се познаваха, не беше трудно да предизвикат възбуда един у друг, да стигнат едновременно до върха и също така постепенно да се успокоят.

Но имаше и нещо ново. Обикновено докато се любеха, те тихо си шепнеха нежни думи, а сега мълчаха. Все така безмълвно се отпуснаха един до друг и накрая Мат каза:

— Съжалявам.

— И аз — рече Елизабет. И двамата знаеха какво означава това. Беше свършило златното време на тяхната любов и приятелство, когато работеха заедно в „Чифтейн“ или бяха на почивка в Аспен.

Както бе предложил Мат, те отложиха разговора за своите отношения. Обиколиха любимите си картинни галерии и ресторанти в Санта Фе; обядваха при Джоузи и вечеряха в Хейвън на Кениън Роуд, след като се бяха отбили в магазина на Лидия и работилницата на Спенсър. За пръв път от много години прекараха цяла сутрин в музея „Уилрайт“, където Питър за пръв път се бе запознал с индианското изкуство.

— Чувала ли си се наскоро с Тони Рурк? — внезапно попита Мат.

— Как се сети за него? — изненада се тя.

— Не се ли е отбивал?

— Не. Веднага щях да ти кажа.

Той кимна и смени темата още преди жена му да успее да каже, че двамата с Тони са само приятели, и да го попита за неговите приятели в Хюстън.

На връщане от музея се отбиха да пийнат в „Ла фонда“. Седнаха на малка маса в ъгъла и пред кана с леденостудена „Маргарита“ заговориха за всички незначителни събития в живота си, за които никога не стигаше време при телефонните обаждания или посещенията на Мат.

— Спомена, че си ходил в Розуел, за да разговаряш с някакъв човек на име Греъм — каза Елизабет. — Успя ли?

— Да.

Тя беше озадачена от лаконичния му отговор и попита:

— Е, и?

— Нищо особено. Греъм имаше нужда от пари — оказа се, че и двамата със сина му играят комар, така че просто трябваше да се споразумеем за цената.

— Значи той не е упорствал много?

— Не.

— Кигън сигурно е останал доволен?

— Така е. На много изгодна цена получихме радио-, телевизионна станция и осем вестника. Не са големи, но са

перспективни, особено в тази част на щата.

Тя кимна.

— Тогава от какво не си доволен?

— Какво те кара да мислиш така?

— Гласът ти. Останах с впечатлението, че нещо те притеснява.

— Грещиш — възрази той. — Всичко стана точно както очаквахме. Всъщност повече ме интересуват преговорите във Финикс и Тускон. Там става въпрос за големи вестници и ако успеем да ги откупим, за известно време мога да спра с покупките и да се заема с изграждане на мрежата. Почти съм забравил какво е да си издател. Разкажи ми за своята рубрика; секретарката на Кигън казва, че получаваш милиони писма.

— Вярно е. Просто удивително как се развиха нещата, откакто пиша по три материала на седмица. А има и нещо ново: много хора изпращат снимките си и разказват за своя живот. Искат да пиша и за тях.

— А ти правиш ли го?

— Понякога да. Но е рисковано. В подобни случаи хората се стараят да направят добро впечатление и поразкрасяват нещата.

— Съвършено си права — съгласи се Мат. — Не е лесно да прецениш, когато става дума за собствения ти живот. Значи предпочиташ сама да откриваш хора с интересни съдби?

Тя кимна.

— Да, и то хора, които не се стремят към реклама. Тях предпочитам и за приятелство, и за „Интимно“.

Мат искаше да я попита тогава какво намира в Тони Рурк, но реши да премълчи.

— Какво друго, освен снимки ти изпращат?

— Това е всичко. Освен това често ме търсят по телефона за съвет. Много странно. Изглежда, някои читатели ме смятат за психолог или брачен консултант, или юрист... Направила съм си списък с имената на различни специалисти и ги препоръчвам на желаещите. Оставаше да ме съдят, че практикувам психология, без да имам право. Оказа се, че е най-трудно да убедя хората, че не зная отговорите на всички въпроси.

— Така е, защото ти имат доверие. От всяка написана от теб дума си личи колко обичаш хората, как се стремиш да ги разбереш, без да ги

съдиш, и колко си искрена.

— Благодаря ти. Това е голям комплимент.

„Държим се официално като хора, които току-що са се запознали — помисли Мат. — Интересно, какво ни отдалечава един от друг?“

— Освен това в „Чифтейн“ постъпи нов помощник-печатар — каза Елизабет. — Млад, амбициозен, но ми създава известни проблеми. Имам чувството, че ме възприема като сламена вдовица или нещастна жена.

— В какъв смисъл нещастна? Да не те заплашва с нещо?

Тя поклати глава.

— Не. Просто мисли, че съм изоставена. — Наведе се да налее „Маргарита“ в чашата си и не забеляза израза на Мат. — Тази седмица знае, че си у дома, и не е идвал, но иначе минава поне веднъж дневно, за да попита от какво имаме нужда, което естествено дразни Питър. Бих искала да поговоря с този човек, но той е толкова искрен и се страхувам да не го обидя.

— По-добре е да го направиш сега, отколкото да отлагаш — рязко изрече Мат.

— Така ли? Тогава защо предпочиташ да отлагаме разговор за неща, които са много по-важни и за двамата ни? Цяла седмица нищо не си ми казвал за Кигън.

— Какво очакваш да ти кажа?

— Какво мислиш за него? Ти харесваш ли го, Мат? Особено сега, откакто го познаваш по-добре?

— Не е важно дали го харесвам или не. Важното е, че ми харесва това, което той ми предлага.

— Но за мен не е без значение. Искам да разбера какво става в душата ти. Отговори ми на въпроса, харесваш ли го?

— Той е забележителен човек.

— Добре, значи му се възхищаваш.

— Не мога да не уважавам това, което е постигнал. Поставя си цели и ги постига; знае какво прави и на никого не позволява да му пречи или да му се бърка в работата. Винаги знае какво иска.

— И какво е то?

— Освен всичко останало иска да изгради верига от вестници в Югозападните щати.

— Защо?

— Не съм го питал, но предполагам, че е заради печалбата. Освен вестниците той притежава петролни кладенци, два скиорски туристически комплекса и няколко хотела. Не съм се интересувал за какво са му. Вероятно, защото му е приятно да ги притежава и да инвестира в различни обекти. Това достатъчно ли е?

— Не зная. Винаги съм имала чувството, че за него не може да има просто обяснение.

— Да, вече ясно ми даде да го разбера.

— Да не предпочиташ да премълчавам съмненията си? Или да се преструвам, че той е само един сладък старец, който обича да си играе с пари и да покровителства провинциални журналисти?

— Не, предпочитам да виждаш в него сериозен бизнесмен, който действа в един жесток свят — хладно каза Мат. — За разлика от моя баща, който никога никъде не е ходил, или за разлика от твоя, който цял живот е вършил една тъпа работа, а накрая се е пенсионирал, стоварил на жена си книжарницата и се е оттеглил в своя уютен свят на дървени паници и купи.

— Мат! — Елизабет го изгледа учудено. Сервитьорката, която се канеше да ги попита дали не искат още нещо, бързо се отдалечи от тяхната маса; нямаше намерение да слуша семейни разпавии. — Никога досега не си говорил така за Закари или за баща ми.

Той леко повдигна рамене.

— Караш ме да се чувствам притиснат до стената. Двамата с Кигън работим заедно, а ти се държиш с мене като че ли съм си продал душата на дявола. И без това не ми е лесно непрекъснато да пътувам между Хюстън и Санта Фе. Понякога се чувствам като чужденец в собствения си дом...

— Изрази се достатъчно ясно...

— Понякога и там се чувствам чужд, но поне мога да разчитам на разбиране... — Внезапно спря.

— О, и коя е тя? — попита Елизабет.

— Говоря за колеги и делови партньори. Те разбират какво правя и се възхищават от работата ми. Не само ти искаш да бъдат оценени материалите ти в „Интимно“. И аз имам нужда от одобрение.

Елизабет кимна.

— Мат, онази вечер, когато ти казах, че сме се отчуждили един от друг, ти обеща да го обсъдим. Хайде да го направим сега.

— Необходимо ли е? Това е само временно. Когато дойдеш в Хюстън, всичко ще се оправи. Впрочем защо не дойдеш още сега?

— Защото Питър още не е завършил.

— Да, права си. Това ли е най-важното? Нещата се променят, Елизабет, и ние трябва да се научим да приемаме промяната. Все по-трудно ми е да пътувам. Със същия успех Питър би могъл да завърши в Хюстън, а ако предпочита да остане тук, може да отиде да живее при Лидия и Спенсър. Те много ще се зарадват.

— А Холи? Тя също иска да завърши тук годината.

— Излиза, че нашият брак зависи от желанията на двама тийнейджъри?

— Тези тийнейджъри са наши деца. И ми се струва, че имат нужда от родителите, или поне от единия от тях.

— За Бога, става дума само за пет месеца!

— Същото се отнася и за тебе. Защо да не продължиш да пътуваш между Санта Фе и Хюстън само пет месеца?

— Защото работя там, по дяволите!

— Е, по дяволите, а тук е моето семейство!

Мат блъсна чашата си.

— Тук е отвратително шумно. Хайде да си тръгваме.

С което бе приключен разговорът за техните отношения.

Думите ги изгаряха отвътре, но те ги потиснаха, защото на следващия ден — последния ден от годината — бяха решили да закарат децата на ски в Нуево, заедно с Изабел, Сезар, Лус и Мая, така че нямаше кога да мислят за себе си. Изабел и Сезар бяха поканили неколцина приятели на вечеря. Холи бе отказала пет покани за Нова година, тъй като предпочиташе да прекара празника с родителите си и с Лус. Питър щеше да посрещне Новата година с Мая.

— Ще дойда с моята кола — каза той, — тъй като не съм сигурен кога ще се прибера.

— Но нали ще дойдете на ски с нас? — попита Елизабет. — Ще ни е приятно.

— Разбира се.

— А на вечерята?

— О, не. Обещах да отидем у тях.

— С нейните родители ли? — попита Холи.

— Всъщност не. Те заминават за Албъкърк — заекна Питър.

Елизабет и Мат се спогледаха, след което отклониха поглед. „И ние бяхме същите, когато бяхме млади“ — помисли си той.

Пристигнаха в Нуево рано, още по обяд, извадиха ските и тръгнаха покрай покритото със сняг корито на реката. Останаха без дъх от ледения планински въздух, но долината беше защитена от ветрове и само след четвърт час се беше стоплило и се радваха на ясения зимен ден.

Следобед, уморени, но весели, намериха укритие под навеса на една скална пещера. Изабел и Сезар запалиха огън от елови клонки. Лус извади от раницата си вино, сирене, ябълки и наденички, а Мая срамежливо се обади:

— Двамата с Питър направихме бисквити, ако искате, можем да ги опитаме.

— Питър и татко денонощно си хапват бисквити — обади се Холи. — А ние с мама вчера изпекохме хляб, но съм забравила ножа.

— Аз имам — успокой я Изабел.

Настаниха се на плоските каменни плочи до огъня и започнаха да се хранят, като мълчаливо наблюдаваха искрите, които изскачаха от дима и оставяха на снега дълги вълнообразни следи. Сенките ставаха все по-дълги. Мат сложи още един дънер в огъня и след малко пламъците лумнаха с нова сила. Единственият звук, който нарушаваше тишината, бе случайният крясък на сойка или тихото шумолене на падащ сняг, когато катеричките прескачаха от клон на клон. „Колко чистота и доброта има в този момент, увиснал между вчерашния и утрешния ден — замисли се Елизабет. Спомни си, че не бе споделила с Мат намерението си да купят място в Нуево. — След днешния ден няма да има нищо против. Независимо от всичките ни проблеми не може да не разбира колко е важно за нас да имаме убежище, нещо като обещание за спокойно бъдеще.“

Когато се върнаха в къщата на семейство Арагон, вече се бе стъмнило. Изкъпаха се и се преоблякоха в трите малки спални, след което се настаниха до огъня, където Сезар им поднесе греяно вино с подправки, а Елизабет и Изабел приготвиха новогодишната вечеря в кухнята.

Гостите се настаниха на плетените от Сезар възглавници пред малки масички. След като се нахраниха, Холи и Лус се оттеглиха, за да си поприказват на спокойствие, а останалите останаха край огъня.

Разговорите се въртяха около времето, новите заселници, които започнали да строят вили в долината, за реколтата през следващата година и за странния Балантайн, който изкупувал земята и я предоставял под аренда на бившите собственици.

— Не беше Балантайн — обади се Изабел и се пресегна да сложи още няколко съчки в огъня. — Името на онзи човек беше Болинджър.

— Побъркан — каза Сезар. — Освен това е лош човек. Как само побесня, когато Изабел отказа да му продадем земята си.

— Същият човек купи мястото на Закари — обади се Елизабет. — Стори ми се, че...

— А аз се запознах с него — включи се в разговора и Мат. — Забравих да ти кажа. Беше на едно парти в Хюстън. Изглежда не се занимава само с търговия на коли. Купува недвижими имоти по целия свят.

— Така ли? — замислено промърмори жена му. — Миналия август бях решила да събера повече информация за него, но ми се струпа толкова много работа, че почти го бях забравила.

— Каква информация?

— Не зная. Изабел спомена, че той и още двама души били изкупили повече от половината долина. Стори ми се странно.

Мат се намръщи.

— Пред мене нищо не спомена. Странен тип. Много енергичен и импулсивен. Освен това накъсва думите, когато говори.

— В какъв смисъл? — попита Сезар.

— Ну-е-во. Стра-а-нен. А-ра-гон.

— Отвратително — потръпна Изабел.

— И други така говорят. Един от съседите на Изабел спомена, че се носят слухове за прокарване на нов път през долината, и разговорът се прехвърли към плюсовете и минусите на това начинание. От прекарания на чист въздух ден, топлината и виното, на Елизабет й се доспа и тя се сви, сложи глава в скута на Мат и се загледа в пламъците.

— Искам да си купим място в долината, докато Болинджър не е изкупил всичката земя.

Мат не я чу. Разговорът за земята му напомни за последния спор с Рурк, за строежа на курортни селища в близост до защитени природни обекти. Внезапно му се прииска да се прибере в Хюстън, да

се разбере с Рурк и да отхвърли част от натрупаната работа. Разговорът в стаята вече се бе прехвърлил върху бъдещата реколта.

— Ето, дойдохме си на любимата тема — промърмори той.

Елизабет надигна глава.

— Това е животът им. — И тя като него говореше съвсем тихо.
— За тях това е същото, както за теб да работиш за Кигън.

— Мислиш ли, че имаме нещо общо? — учуди се той. — Това са хора, които живеят в умиращо градче наскре малка долина, сгушена в полите на планината. Не виждам никаква връзка. Мене тук нищо не ме привлича.

Тя се изправи и седна.

— Не вярвам, че наистина мислиш така. — Искаше отново да му предложи да купят земя в Нуево, но се отказа. — През всичките години, когато идвахме тук със Закари, непрекъснато си повтаряхме, че бихме искали да си построим лятна къща в Нуево...

— Това беше отдавна. Вече почти не си спомням какъв човек съм бил тогава. Какво съм искал? Възможно ли е да съм бил като тези хора?

— Тези хора са мои приятели — изрече тя, внимателно разглеждайки лицето му на светлината на огъня. — И приличаш на тях много повече, отколкото предполагаш. Те обичат това място и само тази любов ги задържа тук, кара ги да се грижат за животните си, да обработват земята. Много добре знаят, че долината няма бъдеще. По същия начин и ти изпитваш страст към работата си при Кигън. Точно тази страст ще те накара още утре да се върнеш в Хюстън, въпреки че не сме довършили разговора, който започнахме преди една седмица.

— Дайте да ви наляя още вино — прекъсна ги Изабел. — Наближава полунощ и татко иска да вдигне тост.

— Здраве и плодородие — простичко каза Сезар.

Елизабет вдигна чашата си и се наведе да целуне Мат.

— Щастлива Нова година! — И двамата не бяха сигурни дали това беше обикновено пожелание или магическо заклинание.

ГЛАВА 8

Зад стъклените стени на кабинета на Мат в „Чифтейн“ Елизабет пишеше очерк за „Интимно“. Този път главният герой беше баща ѝ.

„На седемдесет и пет години той за пръв път взе в ръка длето. Прокара дълга бразда през парче дъбово дърво и почувства как преодолява неговата съпротива. А когато в ръцете му се появи първият изработен от него предмет, той осъзна, че след петдесет години лутания за пръв път прави това, което иска. И остана много доволен.“

Написа последните думи и си каза: „Също като Мат.“ Замисли се и поклати глава. Не, Мат правеше това, което иска, когато двамата издаваха вестника. След това той беше попаднал в капана на своите амбиции. „Ето за какво трябваше да поговорим на Коледа — разбра тя. — За разликата между мечти и действителност.“ Грабна телефона и набра хюстънския му номер.

— Той е на съвещание, госпожо Лъвъл — извини се секретарката, — с господин Рурк, губернатора и неколцина членове от щатската комисия на Тексас по природните резервати. Вероятно след това ще отидат на вечеря. Да оставя ли съобщение?

— Не — отвърна Елизабет. — Благодаря ви. Само му предайте, че по-късно ще го потърся у дома.

Но тази вечер тя така и не успя да се свърже с Мат, а на следващата сутрин се обади секретарката.

— Вчера веднага след вечерята господин Лъвъл заминал за Остин, госпожо Лъвъл. Обади се току-що и аз предадох, че сте го търсили. Той помоли да ви кажа, че ще се свърже с вас по-късно следобед, когато се прибере в Хюстън.

Елизабет благодари и се замисли какво общо имаше един издател и журналист като Мат с членовете на щатската комисия по природни резервати и защо бе заминал за столицата на Тексас.

Когато се обади, тя веднага го попита и той обясни:

— Получавам от тях информация. Планирали сме статии за използването на земята в Аризона, Ню Мексико, част от Тексас и Южно Колорадо...

— За използването на земята?

— Да. Става въпрос за големи проекти: контрол върху хранителните продукти, напояване, почивно дело, природни резервати. Не можеш да си представиш мащабите, Елизабет. Вероятно ще се промени обликът на няколко щата. Намираме се в центъра на събитията: притежаваме достатъчно вестници, за да въздействаме върху общественото мнение, прокарването на нови законопроекти... Естествено щатът не е в състояние да поеме цялата тежест; трябва да се привлекат също така федерални и частни пари...

Мат продължи въодушевено да обяснява. „Самонавива се“ — щеше да каже Питър, ако беше чул баща си. Напоследък разговорите им по телефона не вървяха гладко: Мат се дразнеше, че го откъсват от работата, а Елизабет се обиждаше и се чувстваше пренебрегната. Затова бе по-добре да говори за земеползването, отколкото да мълчи; по-добре да е въодушевен, отколкото нервен и сърдит.

На следващия ден тя разказа на майка си за този разговор. Лидия се отнесе доста скептично.

— Защо не си му казала, че се чувстваш пренебрегната?

— Не ми беше удобно.

— Няма нищо неудобно да кажеш на мъжа си как се чувстваш. Особено когато той да обикаля из страната и се прави на велик издател.

— Няма значение — въздъхна Елизабет. — Това е само временно. Когато се преместя в Хюстън, всичко ще се оправи.

— Каза ли му, че смяташ да се преместиш при него в Хюстън?

— Не, не успях. Дори не му казах, че миналата седмица купих два парцела в Нуето, съвсем близо до града.

— Купила си земя в долината, без да се посъветваш с Мат?

— Напоследък и двамата правим доста неща, без да се съветваме един с друг. Не ме интересува дали на него му харесва или не. Ще му кажа, когато се върне за почивните дни.

Но Мат не се прибра в Санта Фе, защото се наложи да замине за Денвър.

— Някакъв ентузиаст започнал да издава вестник, без да има понятие как се прави — каза той на Елизабет, когато ѝ се обади в четвъртък. — Сега иска да се измъкне. За нас може да се окаже добра находка.

— Трябва ли да заминеш точно този уикенд?

— Едва сега успях да отделя малко време. Защо, случило ли се е нещо?

Тя едва се въздържа да не отговори рязко.

— Нищо, освен че те обичам и ми е мъчно за тебе.

— Извинявай, скъпа, не исках да прозвучи така. Просто попитах дали вкъщи не се е случило нещо извънредно.

— Не би било зле по-често да си задаваш този въпрос.

— О, за Бога, Елизабет! Опитай се да разбереш...

— Извинявай, Мат, но напоследък само това правя: опитвам се да те разбера. Имаш семейство и деца, които имат нужда от баща, а не от...

— А не от човек, който печели пари, за да живеят добре и да имат по-добро бъдеще?

— Вероятно все пак предпочитат да имат баща. Холи се притеснява за конкурса и тайно се надява да бъдеш до нея. Остават само две седмици.

— Две седмици? Дотогава ще съм се прибрал и ще я успокоя. Ако искаш още сега мога да поговоря с нея. Защо не я повикаш на телефона? Разбира се, ако не е заспала.

— Естествено, че не е. Ако не си забравил, тя е вече на седемнайсет години. Ще повикам и Питър.

— Добре, въпреки че говорих с него вчера. Той ми се обади в службата. Сигурно ти е казал.

— Зная, че и двамата ти се обаждат. Нали плащам телефонните сметки. Но невинаги ми казват.

— Няма значение. Бях на заседание и не успяхме да поговорим, но нали ще се видим следващия уикенд. Впрочем твоят очерк за камерния концерт е истинска находка. Кигън се хвали из целия град. Откъде намираш материали за три статии седмично?

— Като работя по десет часа на ден. Ако се интересуваше повече от нас, щеше да го знаеш. Изчакай да повикам Холи.

„Трябва да престана да мърморя — каза си, докато вървеше по коридора към стаята на Холи — и да намеря начин да го накарам сам да осъзнае поведението си. Защото иначе мога да замина за Хюстън и да намеря един напълно чужд човек.“

Холи помоли Елизабет да не присъства на конкурса.

— Моля те, мамо! Само ще се притеснявам, като знам, че седиш в залата и се тревожиш. Може и да не те пуснат. В операта не обичат в залата да се тълпят обезумели от вълнение родители...

— Не се тревожа за тебе — нежно каза Елизабет. Много добре знаеше, че Холи е уплашена, но не можеше да ѝ помогне. — Страхувах се само по време на моето собствено прослушване: първия път, когато се изправих пред служителите на „Чифтейн“ и когато излезе първият очерк от рубриката. Но не виждам защо трябва да се безпокоя за теб. Сигурна съм, че ще се представиш великолепно.

— Наистина ли? — затаи дъх от вълнение Холи. — И въпреки това моля те... не искам да идваш.

— Добре. Но как ще стигнеш до Албъкърк?

— Питър ще ме закара.

— И него ли не искаш в залата?

— Да. Предпочитам да се поразходи, докато ме чака.

Елизабет кимна.

— Обадете се, ако се забавите за вечеря.

В новата кола на Питър, приятно затоплена от парното отопление, Холи сънливо наблюдава заснежените хълмове.

— Напоследък мама е много мила — каза тя. В отговор Питър само изсумтя. — Какво означава това?

— Старае се да покаже, че двамата с татко нямат никакви проблеми. Иска да ни успокои.

Сестра му въздъхна.

— Зная. Иска и себе си да успокои. — Двамата замълчаха. — Сигурно ако се бяхме преместили в Хюстън още миналата есен, сега нямаше да има проблеми.

— Значи аз съм виновен, че те искат да се разделят?

— Не съм казвала такова нещо... Как така искат да се разделят? Мама ли е споменала нещо?

— Не е необходимо. Само ги погледни, за Бога! Колко време прекарват заедно? По-рано непрекъснато се докосваха. Щом мама влезе в кухнята, татко не пропускаше да я целуне или да я плесне по задника...

— Питър!

— Какво?

— Не е хубаво да се говори така.

— Всички имат задници, Холи. Даже и майките.

След минута тя отново въздъхна:

— Прав си. Променили са се. Татко само... ни идва на гости.

— Ние сме неговият хотел в Санта Фе.

— Точно това имах предвид. А трябваше да сме неговото хюстънско семейство.

— Е, през юни ще се преместим в Хюстън. Жал ми е за тебе. Аз ще завърша тук, а ти не.

— Питър! — изведнъж възкликна Холи.

— Какво?

— Ами конкурса!

— Не бой се, няма да закъснеем. Има много време...

— Нямам предвид това. Ами ако спечеля?

— Е, и? Нали затова се явяваш?

— Цяло лято ще бъда заета с хора на операта! Няма да мога да замина за Хюстън!

Той изруга.

— Е, тогава ще заминете вие двамата с мама, а аз ще остана.

Питър поклати глава:

— Познаваш я. Никога няма да те остави сама.

— Естествено, че няма да остана сама. Ще живея при баба и дядо.

— Хедър е там.

— Дотогава тя ще се е омъжила за Сол.

— Кога по-точно?

— В най-скоро време.

— Хедър никога няма да се омъжи за Сол — мрачно предсказа Питър. — Непрекъснато ще отлага сватбата. А мама и татко ще се разведат. Дядо ще стои денонощно в работилницата си. Всичките ни познати имат нещастен брак.

— Не е вярно!

— Точно така е. Ето, аз заминавам за Станфорд и Мая ще си намери друг...

— А, ето какво те тревожи!

Той вдигна рамене.

— Всичко е толкова... безсмислено. Сигурно ще прекарам живота си надрусан.

Холи изпитателно го погледна.

— С какво?

— Сигурно с кокаин.

— Опитвал ли си?

— Няколко пъти.

— Не си ми казвал.

— Не си питала.

— И хареса ли ти?

— Естествено. Всичко изглежда толкова просто. Ти никога ли не си опитвала? Поне веднъж?

Тя поклати глава.

— Страх ме е да не ми навреди на гласа.

— Кокаинът не влияе върху гласа.

— Нямам намерение да проверявам.

— О, да. Не че те е страх от кокаина, само си пазиш гласа.

— Точно така. — Дватамата замълчаха и Холи отново попита: — А ти, след като толкова много ти е харесало, защо си опитал само няколко пъти?

Той сви рамене.

— Не искам да си провалям научната кариера.

— Аха, значи и ти не се страхуваш от кокаина, само искаш да запазиш блестящия си мозък.

— Точно така.

Дватамата избухнаха в смях. Питър протегна ръка и я потупа по рамото.

— Страхотно хлапе си. Само на теб и на Мая мога да призная, че се страхувам. И то не от дрогата, а да не загубя контрол. Не ми е приятно да не зная какво става с организма ми — нещо в блестящия ми мозък изпитва чувство на вина.

Холи кимна.

— И аз се чувствам по същия начин.

— Разбрах. Радвам се, че си ми сестра, особено откакто порасна.

— Аз ли съм пораснала! Та ти едва напоследък започна да ме настигаш. Нали знаеш, че момчетата се развиват по-бавно от момичетата.

— Знам, непрекъснато го повтаряш. Момчетата в училище те мислят за снобка.

Тя вдигна рамене.

— Много лошо. Нали не мислиш сериозно, че Мая ще си намери някой друг? Тя просто те обожава.

— Мислиш ли?

— Много добре знаеш, че е така, Питър.

— Какво?

— Нали спите заедно?

Питър намръщено се обърна напред.

— Естествено.

— Не ми изглеждаш много въодушевен.

— За Бога, Холи... Не мога да говоря за това.

— Добре.

— То е... както ти би казала — прекрасно. — Замълча. — А ти правила ли си го?

— Не.

— Не си искала?

— Поне не с момчетата, които познавам. Но често мисля за това. И при тебе ли беше така? Преди вие двамата с Мая...

— Естествено. Сега също... Имам чувството, че само за това мисля. Даже когато си пиша домашните... А ти наистина ли не харесваш нито едно момче?

— Защо, някои са много симпатични. Но не ми е приятно да ме пипат. Чела съм в романите за най-различни пози — отвратителна история. Колкото повече чета, толкова повече се убеждавам, че не искам да... бъда с човек, когото не обичам. — Тя потрепери от отвращение. — Сигурно съм единственото момиче в класа, което още не го е правило. Почувства ли се истински мъж след първия път?

Той сви рамене.

— Вероятно да. Но най-вече бях изключително щастлив.

— О, Колко хубаво. В училище никой не е споменавал, че е бил щастлив. Всички непрекъснато говорят за секс, все едно че са били на пазар или са се возили в автобус — нещо съвсем обикновено. А аз искам да бъде необикновено и прекрасно и... да съм щастлива. Зная, че в училище ме смятат за глупачка и студенокръвна снобка... но съм толкова обърквана! Хем го искам, хем — не; хем ме е страх, хем умирам да разбера какво е усещането... Опиши ми го.

— Близост, топлина, екстаз.

— Значи не е за ушите на малките сестрички.

Двамата пак се засмяха.

— Добре — призна Питър. — Не зная какво чувстват момичетата, но мисля, че зависи от момчето. То трябва да бъде внимателно.

— Това вече е друго. Искам да го направя с някого, който има опит и се съобразява с мен. Страх ме е да не попадна на момче, за което ще бъде само поредната бройка. — Холи се изчерви. — Двете с Лус често си говорим за това. Извинявай, ако те притеснявам.

— Защо? Аз не се отнасям с Мая по този начин.

— Защото я обичаш. Само да можех и аз да обикна някого...

— Е, достатъчно е много да го харесваш. Обичам Мая, но не съм сигурен, че ще я обичам цял живот. Майка ѝ е казвала да не позволява на никого да я докосва, преди да се омъжи.

— Вече никой не вярва в тези неща.

— Майка ѝ вярва. Веднъж исках да поговоря с татко какво мисли за секса и за брака, но той остана в Хюстън за почивните дни.

— Защо не му се обади в службата?

— Обадох се, но го нямаше. Даже мислех да отида до Хюстън, но после се отказах. Не ми се тича след него. Ако се чувстваше истински баща, щеше по-често да си идва.

Холи кимна.

— Изглежда и мама мисли така. Затова престана да му се обажда. — Помълчаха малко и тя каза: — Ще ми липсваш, когато заминеш за Станфорд.

— Страхотно семейство: аз в Калифорния, ти — при баба и дядо...

— Евентуално.

— Разбира се. А мама в Хюстън. Също евентуално. А татко непрекъснато ще пътува из страната и от време на време ще ни удостоява с присъствието си.

— Питър, това, което казваш, е отвратително.

— Мамка му, Холи, яд ме е на него!

— И мене, но не бива да говориш така.

— Изобщо не му пука какво мислим за него. Понякога си мисля за мама. Дали си няма някого?

— Не! Питър, какво ти става? Нито татко, нито мама имат любовници. През юни ще се съберат и всичко ще се оправи.

— Сигурно. Вече сме в Албъкърк. Къде е университетът на Ню Мексико?

Холи разтвори картата и му обясни накъде да кара.

— О, Божичко, цялата се разтрепери!

— Искаш ли да дойда с тебе?

— Не зная. Да. Не. О, Питър, умирам от страх!

— Стига, сестричке! Само като те чуят, направо ще изпадат от креслата си. Ще бъдеш истинска сензация — най-доброто сопрано в хора на операта на Санта Фе.

Холи дълбоко си пое дъх.

— Добре, разрешавам ти да дойдеш с мене.

— Ако спечелиш, ще се обадиш ли на татко да му кажеш?

— Естествено. Питър, искаш ли за известно време да не говорим за него? Имам си достатъчно тревоги... Наляво. Хайде да не говорим нито за него, нито за мама.

— Добре. — След няколко минути той каза: — Това ли е сградата?

— Май че да. — Холи цялата се разтрепери.

Питър отново я докосна по рамото.

— Успокой се. Аз съм тук и съм убеден, че ще спечелиш.

В бледосиня вълнена рокля, с пепеляворуси коси, свободно пуснати на раменете, Холи стоеше съвсем сама на сцената на университетската зала и безмълвно гледаше малката група хора на първия ред. Нямаше как да знае, че когато я видяха да излиза зад кулисите, те бяха затаили дъх пред красотата ѝ. Тя виждаше само любопитството им — същото, което проявяваха и към останалите

изпълнители. В дъното на залата, сам сред празните редици, беше седнал Питър и ѝ изпрати въздушна целувка.

Но Холи не можеше да започне. Беше забравила думите. Гърлото ѝ се беше свило; усещаше топка в стомаха си; ръцете и краката ѝ тежаха като олово. Имаше чувството, че всеки момент ще се строполи на земята. „Веднага трябва да се махна от сцената — помисли си. — Иначе ще умра направо пред хората.“

Белокосият мъж на пианото прошепна:

— Всички се стягат в първия момент. Да започваме ли?

Холи отчаяно кимна. Без да отмества поглед от нея, пианистът изсвири първите акорди и изведнъж тя всичко си спомни. Запя и вълшебната музика на Моцарт изпълни залата. Песента беше за любовта между мъж и жена и в трелите, и думите, които излизаха от гърлото ѝ, Холи вложи цялата си любов. „О, колко искам да обичам някого — мислеше си тя — и да бъда обичана.“ Протегна напред ръце и леко се наведе към слушателите, а в гласа ѝ имаше страст и болка, копнеж и очакване. Когато свърши, никой не произнесе нито звук.

— Браво! — извика Питър.

Сестра му се изчерви от неудобство.

— Точно така — каза един от мъжете на първата редица. — Знаете ли някоя английска песен?

Холи цялата засия и весело кимна на пианиста. Той засвири „Малкият барабанчик“ — народна коледна песен, която нямаше нищо общо с Моцарт и беше трудно да се повярва, че я изпълнява същото момиче. Гласът на Холи беше толкова чист и силен, че когато свърши, всички започнаха да ръкопляскаат. Една жена от журито кимна на пианиста и той подаде на Холи един лист. Тя притеснено погледна нотите. Беше ария от „Питър Граймс“ — съвременна опера, която не бе разучавала. Разчитане на непознат нотен текст влизаше в задължителната програма на конкурса. Дълбоко си пое дъх и започна да пее, като внимателно следеше нотите. След като и последната нота замря във въздуха, леко се поклони и без да смее да се обърне назад, си тръгна от сцената.

Питър я чакаше зад кулисите.

— Имам най-прекрасната и талантлива сестра на света. — Прегърна я и изчака да престане да трепери. — Защо не ме предупреди, че си суперзвезда?

— Не съм — едва успя да прошепне.

— Напротив. И скоро всички ще го разберат. Ти ще станеш най-великата, най-прекрасната... Божичко, какъв глас!

— Госпожице Лъвъл? — приближи се един от мъжете, които седяха на първия ред. — Бихте ли дошли с мен, ако обичате? Бихме искали да поговорим с вас.

Седнала начело на масата, Елизабет слушаше как Холи и Питър разказват на Мая за прослушването. Оттогава бяха минали три седмици и те бяха описвали събитието стотици пъти, като всеки път добавяха нови подробности.

— Казаха, че за пръв път виждат момиче на нейната възраст с такъв глас — въодушевено изрече Питър. — Вземат само двайсетина ученици от цялата страна. Едно от условията е да са навършили двайсет години, но понякога правят изключение, както направиха за Холи. Казаха, че я очаква блестящо бъдеще.

— Прилича на приказка — въздъхна приятелката му.

— Но е още по-хубаво — рече той. — Защото е истина.

— Още не мога да повярвам — каза Холи, — но това е само началото. Две години ще пея в хора на операта, след това ще следвам в консерваторията.

Елизабет слушаше звънкото гласче на дъщеря си, гордото боботене на Питър и нежния глас на Мая. От време на време ги подсещаше да се хранят, за да не изстине обядът. Ядосваше се, че Мат отново не е с тях.

Много добре знаеше, че Питър за пръв път е поканил Мая на вечеря, а той в последния момент се бе обадил да предупреди, че няма да успее да се върне, но ще се постарее да си дойде в неделя, макар и само за един ден. „Извини ме пред Мая — беше казал. — Като си спомня как изглежда Питър, когато говори за нея, е нетърпение очаквам да се запознаем. В неделя може да отскочим до Нуево.“

— Ако изобщо се прибереш — каза Елизабет.

— Казах: ще се постарая. Впрочем непрекъснато търся подходяща къща. Защо не дойдеш да я изберем заедно?

— Добре.

— Не си много въодушевена.

— Не ми е лесно да бъда въодушевена, Мат, след като ти разочарова Питър и всички нас.

— Нали миналата седмица си бях вкъщи? Заедно отпразнувахме успеха на Холи. Правя каквото мога, Елизабет. Тук е истинска лудница. Даже Кигън не е ходил на почивка.

Тя не искаше да се карат: напоследък телефонните им разговори често завършваха с остри думи.

— Добре — бързо се съгласи. — Тогава те чакаме в неделя.

— Обичам ви. Всички заедно.

— Ние също, Мат. И ни липсваш.

— Още малко търпение. Само три месеца.

В съседната стая Холи запя „Малкият барабанчик“ и обясняваше на Мая:

— Не е трудно. Просто през цялото време трябва да поддържаш ритъма на барабана. Опитай и ти.

Тя се присъедини към Холи, а след тях запя и Питър, без да се притеснява, че няма никакъв слух. Елизабет се усмихна, като погледна трите глави, доближени една до друга: косите на Холи бяха светлоруси, на Мая — черни, а на Питър — яркочервени.

„Като цветна мозайка — помисли си. — Или като живота ми напоследък. Различни събития, хора, чувства...“

В известен смисъл тя нямаше от какво да бъде недоволна. Благодарение на новите вестници, които купуваше Мат, нейната рубрика стигаше до стотици хиляди читатели, които непрекъснато я затрупваха с писма. За пръв път имаше възможност изцяло да се посвети на писане и вече я възприемаха като сериозен автор, а не като домакиня, която в свободното си време си играе на журналистка. Но ѝ липсваше Мат: вече не бяха съдружници нито в работата, нито в семейството. А той, изглежда, беше прекалено ангажиран и заслепен от успеха си, за да го забележи.

— Никак не беше зле! — възторжено извика Питър. — Особено за двама аматьори, които пеят заедно с примата на операта на Санта Фе. По-точно Мая не беше зле, а аз бях отвратителен.

— Всички бяхте чудесни — засмя се Елизабет, докато влизаше в стаята. Реши да отложи мрачните мисли за по-късно през нощта, когато щеше да лежи в леглото сама и да гледа с надежда към

телефонния апарат. Напоследък рядко имаше желание да потърси мъжа си, защото нямаха какво да си кажат.

— Жалко, че татко не може да ни чуе — въздъхна Холи. — Това беше една от любимите му песни.

— В неделя ще дойде ли с нас в Нуево? — попита Питър.

— Да, ако успее да се прибере.

— Добре. Просто исках да проверя дали няма промяна.

— Засега не. Искате ли за десерт плодове? Освен това двете с Холи сме направили шоколадов сладкиш. — В този момент се позвъни на вратата. — Питър, иди да отвориш — помоли Елизабет. — Холи, а вие двете с Мая раздигнете масата. Отивам да сложа кафе.

След малко Питър се върна в кухнята заедно със Сол.

— Отвратителна работа — каза той, след като целуна Елизабет по бузата. — Виж на какво попаднах, докато преглеждах „Кепитъл Обзървър“ от тази седмица. — Подаде ѝ вестника, където с червено беше отбелязал репортаж за решенията на щатската законодателна комисия със заглавие „Долината Пекос: държавен природен резерват Нуево и язовир. Доклад от 9–10 март, 21.00.“

— Нищо не разбирам — озадачено го погледна тя.

— Какво? — в един глас се обадиха двете момичета.

— В Нуево няма нито резерват, нито язовир — обади се и Питър.

— Така е — потвърди Сол. — Но, изглежда, някой е решил да ги построи.

Мая се намръщи:

— Защо ни е язовир?

— Добър въпрос. Следващият е: защо аз нищо не зная за това? Обикновено преди заседание на щатската комисия вестниците са пълни с подробности по проекта и хвалебствия за чудесата, които смята да постигне нашето законодателство. А тук всичко е толкова засекретено, че дори журналистическият ми нос нищо не е подушил.

— Някой иска да запази проекта в тайна — сети се Питър.

Сол кимна.

— Точно така.

— Язовирите имат нужда от резервоари — замислено допълни Елизабет. — Цели езера.

— Точно за това ги правят — потвърди Сол.

— Но ако някой построи язовир в долината... Не, не е възможно. Там има град.

— Не може да потопят цял един град! — извика Питър.

— Днес доста градчета се намират на дъното на язовири — каза Сол.

— Ами къщите? — извика Мая. — А полята и домашните животни? И те ли ще бъдат потопени?

— Не, разбира се, че няма да удавят животните. Земята се откупува, а хората си събират багажа и добитъка и се местят на друго място.

— Къде? Баща ми има само една ферма — в Нуево. Как могат да го принудят да се изсели?

— Мая — попита Елизабет, — баща ти собственик ли е на земята си?

— О, не. — Настъпи продължително мълчание. — Разбира се, че не е. Забравих. Онзи господин Болинджър купи и нашата земя. Но това беше преди две или три години! След това ни я даде под аренда. Той никога не е казвал, че си я иска. Имаме договор...

— Болинджър — замислено произнесе Сол. — Преди две-три години. Как е първото му име?

— Не зная. Но той има...

— Тери — каза Елизабет. — Той купи и нашата земя.

— Друг купувал ли е земи в долината?

— Доколкото ми е известно още двама души. Мая, знаеш ли имената им?

Тя поклати глава.

— Баща ми може да ги знае, но исках да кажа, че...

— Каква част от земята са изкупили?

— Повече от половината долина — отговори Елизабет.

— Защо не оставите Мая да си довърши изречението? — извика Питър.

— Извинявайте — обърна се към тях Сол. — Кажи, Мая?

— Имаме договор. Болинджър ни е дал земята и къщата под наем за двайсет години.

— За двайсет? — повтори невярващо той.

Тя кимна.

— Баща ми казваше, че тогава щяло да дойде време да се пенсионира и след като Болинджър предлагал добри пари и ни разрешавал да останем във фермата, договорът бил изгоден.

— Прекалено изгоден — каза Сол, вдигна глава и се загледа в тавана. — Може да ме мислите за недоверчив и циничен тип, но имам усещането, че някой се опитва да прокара през щатското събрание голям проект, без да го огласява публично. Тогава си задавам въпроса — защо? И как е възможно да стане? Тук има нещо гнило. Журналистическият нюх ми подсказва да отида да чуя доклада на комисията.

Елизабет погледна към разтревоженото лице на Мая и разгневения Питър.

— И аз ще дойда — каза. — Не мога да стоя настрана.

В неделя Елизабет, Сол, Холи и Питър пристигнаха в Нуево. Мат не беше с тях — беше се обадил да предупреди, че няма да успее да се върне. Мая беше разказала на баща си за язовира и новината вече се беше разпространила сред хората от долината. Завариха ги да обсъждат положението. Някои яростно жестикулираха, други стояха с наведени глави и чертаеха кръгове с остри върхове на ботушите си. После всички заедно тръгнаха бавно към старата църква и Сезар се опита да отвори тежката порта.

— Елизабет! — извика Изабел, когато ги забеляза. — Какво става тук, по дяволите?

— И ние още не знаем. Доведох един приятел — Сол Милгрим, отговорен редактор на „Чифтейн“ — каза тя и ги запозна.

Ръкуваха се и Сол кимна към вратата на църквата.

— Изглежда някой е свикал събрание.

— Да, аз — каза Изабел. — Опитах се да накарам татко да го направи, но той отказа.

— Стар съм да се боря — потвърди Сезар — едър мъж с широки рамене, рунтави вежди и дълги, увиснали черни мустаци. — Младите трябва да се борят. Ние, възрастните, ще им помагаме, но ще стоим по-назад.

Дъщеря му вдигна рамене.

— Не можах да го убедя. Голям инат е.

— За какво да го убедиш? — не разбра Елизабет.

— Да разбунтуваме града. Сол, приятно ми е да се запознаем. Елизабет ми е говорила много за вас. Мисля, че е най-добре вие да ни обясните какво се мъти в столицата на вашия щат.

— Той е и ваш. Не умея да говоря много добре.

— Сол, те имат нужда от информация — обади се Елизабет. — Знаеш колко безпомощни се чувстват хората, когато не са информирани. Моля те да им помогнеш.

— Само информация ли искате? — обърна се Сол към Изабел.

— А не например лидер от големия град?

— Да — потвърди тя.

Елизабет внимателно се взря в очите на приятелката си.

— Доколкото разбирам, хората от Нуево вече имат лидер.

Изабел разпери ръце.

— Все някой трябваше да го направи. Сега ще влезем в църквата. Седнете на първия ред.

— Сол, нали ще им помогнеш? — отново помоли Елизабет. — Просто им кажи за какво става дума. После можеш да подготвиш материал за вестника.

— Истинският журналист може да бъде само безпристрастен наблюдател.

— Добре, бъди безпристрастен колкото искаш, но после. Защо не се замислиш за тях, а не само за себе си? Ако искаш мога да вода бележки, докато говориш.

Той я изгледа с любопитство.

— Нима тези хора са толкова важни за тебе?

— Те са мои приятели. Предполагам, че и на тебе ти е неприятно, когато някой е оцетен.

Той кимна замислено.

— Елизабет, хората, които имат семейни проблеми, са склонни да проявяват силен интерес към чужди проблеми. Внимавай какво правиш.

— Сол, ти нищо не знаеш за моите семейни проблеми.

— Глупости. Всичко е изписано на лицето ти. Виж, не те карам да изоставиш приятелите си. Но послушай съвета ми: спести си енергията за собствените си проблеми.

Той пръв влезе в църквата; Елизабет бавно го последва. Холи и Питър вече бяха там заедно с Мая, Лус и Сезар. Изабел стоеше на

катедрата. Беше облечена в дълга синя памучна пола и бяла риза с бродерия; тежката ѝ коса беше сплетена на стегната плитка. Изглеждаше много внушително: снажна жена с магнетична усмивка, царствена осанка и силен глас. Тя изчака всички да се настанят на местата си. През прашните прозорци влизаше слънчева светлина. Елизабет преброи осемдесет души, а когато Изабел започна да говори, пристигнаха още няколко.

— Положението е следното. Три четвърти от фермерите са продали земите си; от нас, жителите на града — никой. Дори не знаем кой е собственик на земята, на която се намира тази църква. Не знаем какво става в щатския законодателен орган. Изведнъж се появяват слухове за язовир, под който ще остане половината долина. Не искам някой да залее с тонове вода моя дом и земята ми, но не зная кой евентуално ще бъде виновен за това. Сред нас е един приятел, който може би знае нещо повече — тя посочи към Сол, — и искам да ви го представя: Сол Милгрим, главен редактор на вестника „Чифтейн“ от Санта Фе. — Изабел погледна Елизабет: — Права ли съм.

— Нека си мислят така — тихо отговори тя. — А и в общи линии е вярно.

Той се усмихна, леко докосна ръката ѝ и застана на катедрата.

— Всъщност аз не зная много повече от вас — обърна се към разтревожените хора срещу себе си. — Вчера се опитах да събера малко информация, но щатските чиновници не работят в събота. Ако се интересувате от моето мнение, бих ви посъветвал да не хабите излишни нерви и нищо да не предприемате, докато не разберете кой е вашият противник и какво се планира. Предлагам да изпратите свой представител на заседанието на щатската комисия през следващата седмица с копия на вашите договори за аренда и общо становище за щетите, които ще ви причини едно изселване и т.н. Най-малкото трябва да се поиска отсрочка; проблемът е бил поднесен без предупреждение и имате право да искате да ви бъде предоставена възможност да се ориентирате в обстановката, както и да участвате във вземането на окончателно решение. Ако имате нужда от допълнителна информация, аз ще ви помогна. — Огледа присъстващите и завърши: — Засега това е всичко.

— Значи няма решение — изръмжа Сезар.

— Напротив, това е решение — възрази Изабел и извиси глас:

— Предлагам Сезар Арагон да замине за Санта Фе и да се изправи срещу всеки, който се опита да наводни долината.

Баща ѝ поклати глава.

— Вече отказах. Стар съм за подобни неща. Нека отиде Изабел.

— Предложи я — прошепна Елизабет на Сол.

Той бързо се изправи.

— Предлагам Изабел Арагон да замине за Санта Фе и да се изправи срещу всеки мръсник, който се опита да потопи нашата долина!

Жените извикаха:

— Правилно! — и погледнаха към мъжете, които кимнаха в знак на съгласие.

— Това гласуване ли беше? — попита Изабел.

— Единодушно — каза Сол. — Отсега ти си техният лидер.

— Добре тогава. — Тя огледа своите приятели и съседи. — Не зная какво точно трябва да направя, но обещавам да не се отказвам от борбата.

Някой изръкопляска и останалите го последваха; звукът отекна като ураган в малката църква. Изабел погледна Елизабет и се засмя:

— Тази работа май ще ми допадне.

Приятелката ѝ също се засмя, но очите ѝ бяха замислени.

Питър се наведе към тях и попита:

— Може ли и аз да дойда? Мая също иска да присъства на заседанието.

— По това време и двамата трябва да сте на училище — поклати глава майка му. — Ще ви разкажа какво е станало. А Сол ще напише статия за вестника.

В края на редицата Лус прошепна на Холи:

— Жалко, че мама вдига много шум. Ако наводният долината, ние ще се измъкнем оттам с куп пари. Защо да не приемем?

— Тихо! — изшътка тя. — Някой може да те чуе.

Но никой не им обърна внимание. Хората излязоха от църквата и отново се разпръснаха на групички. Елизабет изчака Сол и двамата си тръгнаха.

— Съжалявам, че не им каза нищо конкретно.

Той поклати глава.

— Много неприятна история. Всичко е скрито-покрито. Болинджър и останалите са само подставени лица.

— Е, на заседанието сигурно ще се разбере кой стои зад тях.

— Не искам да чакам дотогава.

В колата на връщане в Санта Фе всички мълчаха. Само Холи се обади веднъж:

— Не мога да си представя полята и къщите на хората на дъното на езеро...

— Като призрачен град — добави Питър. — Стаи, пълни с вода, вещи плуват на повърхността...

Момичето потрепери:

— Ужасно. И нашата земя, която мама купи, също ще потъне...

Всички отново замълчаха. Сол спря пред тяхната къща, за да ги остави.

— Ще се видим в сряда на заседанието — каза той на Елизабет. Но нейното внимание беше привлечено от човека, който стоеше пред входната врата и ги чакаше. Сол, Холи и Питър проследиха погледа ѝ и видяха Тони Рурк.

— Тони! — щастливо изпищя Холи и хукна да го посрещне. Брат ѝ тръгна след нея, но без да бърза.

— Сол се обърна към Елизабет:

— Приятна изненада?

— По-скоро усложнение — отговори тя и се наведе да го целуне по бузата. — Благодаря ти, че ни докара. До сряда.

Тони се усмихваше на сияещата Холи, която вече му разказваше за последния си конкурс.

— Значи скоро ще имам повод да те покана в моето предаване — чу го Елизабет да казва, когато се приближи. — Скъпа Елизабет, колко се радвам да те видя отново.

Погледът му беше открит и честен като на малко момче. Гладко избръснат и красив мъж с прошарени коси и тъмни очи. Беше облечен в яке от агнешка кожа и риза без яка. „Типична телевизионна звезда“ — помисли си Елизабет. Въпреки това ѝ стана приятно, когато видя възхитения му поглед. Изведнъж осъзна, че от последното посещение на Мат преди две седмици не бе общувала с мъж, освен със Сол. Дори тогава съпругът ѝ беше отишъл за няколко часа „Чифтейн“, за да се обади по телефона и да напише няколко писма.

— Оставаш за вечеря, нали? — попита тя Тони.

— Предпочитам да вечеряме навън. Отдавна не сме излизали заедно.

— Чудесно — каза тя и погледна към децата си. — Вие двамата имате домашни, нали?

— Прекрасно знаеш, че винаги имаме домашни — сърдито отговори момичето.

— Какво ти става? — попита я Питър.

— Нищо. — Забила поглед в земята, Холи каза на Елизабет: — Извинявай, но... смятам да се поразходя, преди да си напиша домашното.

— Добре, скъпа — нежно изрече майка ѝ. — Съжалявам, че ви оставям сами. В хладилника има малко лазаня...

— Ще се оправим — отвърна Питър и се намръщи. Не можеше да разбере какво ѝ ставаше на сестра му.

— Искам да си взема душ и да се преоблека — обърна се Елизабет към Тони.

— Добре, Холи и Питър ще ми правят компания — каза той и тя се качи в стаята си. Когато се върна след малко, Питър режеше домати, Тони пиеше скоч, а Холи му обясняваше как се прави лазаня.

— Защо не останеш да вечеряме вкъщи? — убеждаваше го тя. — В хладилника има всичко необходимо.

— Нямам толкова време. — Тони вдигна поглед към Елизабет, която тъкмо влизаше в стаята, и не можа да скрие възхищението си. Беше сменила джинсите и ризата в защитен цвят е бяла вълнена рокля и огърлица от силно полирани дървени плочки, които приличаха на ахати. Косата ѝ падаше на раменете като вълни от тъмен бронз; на изкуственото осветление очите ѝ изглеждаха светлосиви.

— Господи, каква елегантна дама — възкликна Тони. — Съгласна ли си да отидем в „Ранчо Енкантадо“? Направих резервация.

Тя се замисли. Това беше любимият ресторант на Мат.

— Чудесно — съгласи се накрая и целуна Холи и Питър за довиждане. — Няма да се бавя много. Ако някой се обади...

— Да? — остро попита Холи.

— Просто предайте, че ще се прибера около десет. Приятна вечер и на двамата.

— Е, какво ще кажеш? — попита Питър, когато вратата се затвори зад тях.

— За кое?

— За мама и Тони? Чудя се дали да не се обадя на татко и всичко да му разкажа.

— Няма какво да му разказваш — разплака се сестра му.

— Ей, какво ти е? — попита той.

— Нищо! — Тя бързо си избърса очите и подсмръкна. — Защо поне веднъж не сервираш масата? Никога нищо не правиш вкъщи.

— Бо-о-ожичко! — промърмори Питър и започна да вади чинии и чаши от шкафа, фалшиво затананика една от песните на Холи, като мърмореше неясно там, където не помнеше думите.

— Добре — засмя се тя и отново си избърса очите. — Успя да ме убедиш. С тебе е по-добре човек да говори, отколкото да те слуша как пееш. Благодаря — каза, когато той сипа лазаня в чинията ѝ. — Просто съм разстроена. Заради Нуево и всичко останало...

— Естествено, че ще си разстроена — каза Питър и си сложи огромна порция. — А сега нещастните и изоставени деца на семейство Лъвъл трябва малко да похапнат. — Вдигна чашата с газирана вода и каза: — Наздраве!

Тони взе ръката на Елизабет и я целуна.

— Липсваше ми. Както обикновено.

Тя отмести ръката си, за да вземе чашата е вино.

— Заминаваш или се връщаш в Лос Анжелис?

— Не. Бях в Хюстън.

Тя бързо вдигна поглед.

— Видя ли се с Мат?

— Да, вчера. Беше на вечеря у баща ми. Много зает човек е мъжът ти. Среща се е политици, купува вестници, пише уводни статии... И всичко прави както трябва. Баща ми го обожаваше.

„А това изглежда ти е неприятно — помисли си тя. — Двамата с Кигън никога не сте се разбирали и въпреки това се надяваш да обожаваш тебе, а не Мат.“

Веднага се досети защо Тони се е отбил в Санта Фе. Беше разбрал, че Мат прекарва почивните дни в Хюстън.

— Той ще си дойде следващата седмица — каза тя. — А през юни, след като Питър завърши, всички ще се преместим в Хюстън.

— Наистина ли? — Той отвори менюто. — Какво хубаво виждаш там?

— Всичко.

Поръчаха си и Тони започна да разказва за Лос Анжелис и за работата си.

— Напоследък нямам късмет. Все ме пращат на разни отворителни места. Например в Квебек през февруари, в най-големия студ. Последния път бях на една подводница. Изпитах такава клаустрофобия, че когато се прибрах, се наложи да изпия три мартинита, докато осъзная, че съм си у дома, в собственото си легло, а не на онзи плаващ ковчег.

Елизабет се засмя.

— Защо напоследък рядко споменавааш хората, от които вземаш интервю?

— Знаеш ли, може да ти се стори странно, но аз почти не ги помня. Всички говорят за едно и също — секс и пари. Извинявай: пари, успех и секс — в този ред. Любимият ми участник в предаването е Тони Рурк.

— Забелязала съм — усмихна се тя.

Изведнъж лицето му стана меланхолично.

— Но не питаш коя е любимата ми жена. Бродя самотен из пустия си дом и шепна умолително: „Елизабет, скъпа Елизабет! Защо не си при мене!“ Но тя не чува...

— Тони, кога ще пораснеш?

— Винаги се държа като мъдър старец. Само с тебе мога да се отпусна. Кое то отново ми напомня за твоите материали. Ставаш все по-добра.

— Обичам работата си и ми е приятно, когато говориш така. Но ми е неприятно, когато се преструваш.

— Не играя театър. Наистина мисля така.

— Тони, престани.

Той разпери ръце.

— Както искаш. Непрекъснато мисля за тебе. Питай която и да е от моите приятелки. Всички се интересуват коя е русата жена на снимката до леглото ми.

Елизабет се засмя с престорено облекчение.

— Значи все пак има приятелки? Тъкмо се бях уплашила, че от любов към мене си решил да постъпиш в манастир.

— С терапевтична цел, скъпа. Всеки мъж има нужда от жени. Понякога обаче съм наистина самотен. Непоносимо е да чуваш само звука на собствените си стъпки... Чувствам се някак празен, невидим...

— Значи ние, останалите простосмъртни, за тебе сме нещо като огледало, което те кара да се чувстваш реален.

Той я погледна с възхищение.

— Много си проникателна. Ето една добра идея: напиши очерк за хората, които се чувстват реални само когато се отразяват в очите на околните.

— Наистина ли искаш да те опиша?

— Прекалено съм известен за „Интимно“.

— За съжаление е така. Но ако някой ден започна да пиша за известни хора, които се чувстват невидими, ти ще бъдеш първият ми герой.

— С тебе се чувствам не невидим, а всемогъщ.

— Всемогъщ?

— Да, защото успявам да те разсмея.

— Ето какво те привлича в мене. Мъжете обичат да се чувстват силни.

— Опитвам се да те ухажвам, Елизабет.

— Ухажването изисква двама души, Тони. А аз имам нужда само от приятелство и малко смях.

— Засега.

— Отново драматизираш нещата. Имаш много и красиви жени, интересна работа. Нима това не ти носи удовлетворение?

— А твоето писане носи ли ти удовлетворение?

— Да, разбира се. Но сега говорим за теб.

— Добре. Да, моята работа ме удовлетворява. Разбира се, като изключим подводниците. Харесва ми всеки миг, прекаран пред камерите, особено когато задавам неудобни въпроси на хора, които примигват, но не отказват да отговорят, защото вниманието на милиони зрители означава за тях много повече от собствените им чувства или интимния им живот. Знаеш ли кой момент обичам най-много? Светването на червената лампа, която показва, че съм в ефир.

— И ти не си вече Тони Рурк — отбеляза Елизабет, — а прочутият „Антъни“, любимец на милиони зрители. Милиони огледала, които те правят реален. И всемогъщ, когато те харесват и ти ръкопляскаат.

— Скъпа Елизабет, подиграваш ли ми се?

— Не — сериозно изрече тя, — всеки има нужда от обич и аплодисменти.

— Ето, аз ти предлагам и двете. Обичам Елизабет Лъвъл; възхищавам се на „Интимно“. Знаеш ли, че изядох пъстървата, без да усета вкуса ѝ?

Тя се засмя:

— Поръчай си втора порция.

— Уви, не мога да си го позволя. Телевизионните камери са безмилостни към всеки излишен грам. Но от време на време мога да си позволя десерт. — Той кимна на сервитьора. Поръчаха си ябълков сладкиш с ром, а след това кафе и коняк.

Беше им приятно да седят на светлината на свещите и да си говорят. Елизабет си помисли, че за нея това е най-хубавата вечер от месеци наред.

— Разкажи ми за вечерята у Кигън — внезапно смени тя темата. — За какво си говорихте?

— За политика. — Тони изчака сервитьорът да му налее още една чаша кафе. — Според баща ми трябва да направя политическа кариера. Казах му, че съм доволен от мястото си в телевизията.

— Мат също ли мисли, че трябва да се захванеш с политика?

— Не сме говорили за това. Имаше и други хора. О, говорих с още един човек, който каза, че те познава. Отидох да върна колата на Чет и в кабинета му заварих някой си Артнър. Каза, че е работил при вас.

— Кел Артнър е в Хюстън? И е бил в кабинета на Чет?

— Да, точно така се казваше. Бил работил в „Чифтейн“, а преди няколко месеца Чет го открил в някакъв провинциален вестник, който Мат купил от човек на име Грѐм от Розуел, и го довел в Хюстън. Светът е малък.

— Да — Елизабет си спомни последния път, когато бе видяла Кел и с каква злоба той блъскаше чекмеджетата, когато Мат го бе уволнил. А сега Кел беше при Чет. — Мат знае ли, че Кел е там?

— Нямам представа. А трябва ли?

— Струва ми се, че да. Аз ще му кажа. Какво друго прави в Хюстън?

— Срецах се с красиви жени и мислех за тебе. — Той се наведе напред. — Хайде сега да поговорим за тебе. Напоследък знам само, че пишеш интересни материали за хора, които бих искал да познавам. С какво друго се занимаваш?

— О, и аз като Мат съм много заета. Сега трябва да се боря да не бъде потопен един град.

— Така ли? Какво се е случило?

— Изглежда някой иска да построи язовир.

— А ти се опитваш да спасиш града и ще напишеш очерк за него?

— Искам да го спася, защото там живеят мои приятели. Не всичко се прави за пари или слава, Тони.

Той се облегна назад и замислено я погледна.

— Елизабет тръгва на кръстоносен поход. Ти си единственият кръстоносец, когото познавам.

— Не тръгвам на кръстоносен поход, Тони. Вече ти казах: искам да помогна на приятелите си.

— Каквато и да е причината, звучи примамливо. Може ли и аз да участвам?

— По какъв начин?

— Нямам представа. Ти ще ми кажеш. Готов съм да направя всичко, което искаш.

— Добре, все ще измисля нещо. Засега никой не знае какво ще стане.

— Е, твоите приятели са и мои приятели.

— Предупреждавам те: може наистина да те повикам на помощ и да ти отнеме известно време.

— Скъпа, никога не отказвам да участвам в нещо, което ще ми помогне да избягам от скуката и самотата. Ако мога в същото време да ти бъда полезен, ще се чувствам като в рая. Хайде да пием за това. — Вдигна чашата с коняка и провъзгласи: — За кръстоносната Елизабет. И за Тони, нейната вярна дясна ръка.

Беше един часът, когато Мат вдигна телефона. Елизабет непрекъснато му звънеше, откакто в единайсет се раздели с Тони.

— Помислих си, че отново си в командировка — каза тя, когато чу гласа му.

— Бях на дълга и тягостна вечеря — отговори той.

— Гласът ти звучи така, сякаш си преуморен.

— Направо съм изцеден. Отвратителна седмица. Правим промени във вестника във Финикс. Нов шрифт, нов размер...

— Зная какво имаш предвид; ако си спомняш оттук започнахме и в „Чифтейн“.

Той замълча.

— Ако имах желание да се карам с някого — каза след малко, — бих казал, че това напомняне е излишно.

— Прав си. Извинявай, Мат. Непрекъснато имам чувството, че забравяш коя съм или поне какво сме правили заедно.

— Не съм забравил. Просто по цял ден се налага на всички всичко да обяснявам. Тук не са много хората, с които мога да разговарям така, както с теб.

— Ами Кигън?

— Той нищо не знае за вестниците; а и няма претенции. Ако не беше така, нямаше да има нужда от мене. Впрочем срещнах твоя приятел Тони. Вчера беше на вечеря у Кигън и заяви, че щял да става сенатор. Смята, че това е истинското му призвание.

— Кой?

— Нали точно това ти обяснявам, Тони. Предполагам, че е пазил политиката за черни дни. Каза, че телевизионните звезди рано или късно остаряват, губят популярност и затова по-умните от тях навреме се замислят за следващата си кариера. Защо се смееш?

— Защото той ми разказа съвсем различна версия.

— Обаждал ти се е? Тази вечер?

Елизабет направи пауза и каза:

— Не. Тони беше тук. Покани ме на вечеря.

— Поканил те е на вечеря. И къде се намира сега?

— Моля?

— Питам къде е сега?

— Разбрах въпроса ти — студено отвърна тя. — Но предпочитам да не коментирам.

— Не ми говори с този тон!

— Защо? Ти ми задаваш оскърбителен въпрос...

— На който ти така и не ми отговори.

Тя дълбоко си пое дъх.

— Отиде в „Ла фонда“ и сигурно отдавна е заспал, защото рано сутринта заминава за Лос Анжелис. И като заговорихме за спане, искам да ти пожелаая лека нощ, Мат. Уморена съм...

— Не ми затваряй телефона, по дяволите! Щом смяташ, че съм те оскърбил...

— Да, ти ме оскърби. Щом предполагаш, че спя с Тони, защо не го кажеш направо. Преди няколко години вече говорихме по този въпрос, забрави ли? Обвиняваш ме, като че ли това е причината за нашите проблеми. Не е така. Бих могла да излъжа, че Тони не е идвал, но аз никога не съм те лъгала, Мат. И ти много добре го знаеш. А сега, хайде да затваряме. Наистина съм уморена...

— Добре, извинявай — каза той. — Имах отвратителна седмица... Вече ти казах, нали? Не затваряй, искам да те попитам нещо. Даже смятах утре да ти се обадя. Искан да погледнеш една къща, а освен това заминавам за четири дни за Ню Йорк...

— През почивните дни?

— Вероятно да. Нищо не мога да направя. Но бих искал да дойдеш в Хюстън в сряда и четвъртък. Смятам да се освободя от всички останали ангажименти, за да бъдем само двамата. Ще разгледаме къщите и след това ще слезем с колата до Галвестън, ще отидем на плаж, а после ще обядваме... Чуваш ли ме, Елизабет?

— Да. Не мога да дойда в сряда, Мат.

— Спокойно можеш да си дадеш два дни почивка. След като аз мога да отменя няколко заседания заради тебе, защо ти да не можеш да отложиш писането?

— Не е там работата. Двамата със Сол ще ходим на заседание на щатската комисия. В Ниево нещо се мъти...

— Сол ще ти разкаже какво е станало; не е задължително и ти да ходиш.

— Да, но аз искам да присъствам.

— И то повече, отколкото да дойдеш в Хюстън.

— Ако дойда в Хюстън, ти ще се прибереш ли за уикенда?

— Сега ще се изнудваме ли? Нали ти казах, че трябва да бъда в Ню Йорк.

— Е, струва ми се, че държа да присъствам на заседанието също толкова, колкото ти да заминеш за Ню Йорк.

— По дяволите!... — Тя чу как Мат дълбоко си пое дъх. — Извинявай. Цяла вечер се извинявам, нали? Слушай, помисли си за сряда. Ако искаш, утре пак да се чуем?

— Или вдругиден?

— Само че се обади по-рано. Трябва ми време, за да преместя заседанията за друг ден. — И понеже тя нищо не каза, той продължи с нещастен глас: — И двамата имаме ангажименти. Следователно не можем да не се съобразяваме с това. Дори когато става въпрос за Холи и Питър.

— Които ти няма да видиш още една седмица.

— И на мене не ми е приятно не по-малко, отколкото на тебе.

— Не говоря за себе си, а за тях.

— За Бога...

— Мат, искам да си легна. Скоро пак ще се чуем.

— Обади се утре.

— Ще се опитам.

— Елизабет, чуваш ли ме? Искам утре да ми се обадиш.

— Лека нощ, Мат.

Приключиха разговора без обичайното „обичам те“. Не си казаха и „липсваш ми“. А тя забрави да го предупреди за Кел Артнър.

В неделя след заседанието на щатската комисия хората от Нуево отново се събраха в църквата. Изабел и Сол се изправиха на катедрата.

— Помолих Изабел първо да даде на мен думата — започна Сол. — Тя смята да ви се извини за това, че се е провалила. Но не е необходимо да се извинява. Тя се държа точно както беше обещала: смело и открито, и направи силно впечатление. Струва ми се обаче, че нейното изказване беше излишно: решението вече бе взето, и то отдавна.

Елизабет отново водеше бележки. Спомни си претъпканата, задушна стая, отегчените лица на членовете на щатската комисия по земеползване и курортно дело, които се въртяха и си говореха помежду си, докато Изабел се опитваше да защити интересите на хората от Нуево. Когато свърши, благодариха на нея и на Тери Болинджър за

стегнатото представяне, както и на председателя на комисията Тадеуш Бент за отчетния доклад за състоянието на околната среда, курортите, резерватите и работните места, които бяха разкрити през последните четири години.

— Четири години! — възмутено ѝ прошепна Сол. — А ние нищо не подозирахме. Защо е тази тайнственост? Няма значение — добави. — Зная отговора. Докато проектът се пази в тайна, никой няма да се интересува от земите край Нуево, а Болинджър и другите двама спокойно ще могат да ги изкупуват. Повече ме интересува защо щатската комисия им помага. И кой стои зад Болинджър и неговите хора.

Застанал пред хората в църквата, Сол ги огледа един по един и завърши:

— Изабел направи всичко възможно. Трябва да се гордеете с нея. Никога не го забравяйте.

Той слезе от катедрата и Изабел застана на неговото място.

— Ето как стоят нещата. — Силните ѝ ръце здраво стиснаха ръба на катедрата, а очите ѝ горяха от гняв. — Комисията прие решение, че природният резерват и водният резервоар ще бъдат от полза за целия щат. Гласуваха единодушно законодателният орган на щата да отпусне средства за построяване на язовир на река Пекос при Нуево, което означава създаване на езеро с площ от две хиляди акра или близо километър и половина на широчина и пет километра на дължина.

— А Болинджър? — попита бащата на Мая.

— Този мръсник притежава повече от половината долина. Изглежда другите двама са изкупували земята от негово име. Той дарява земята от единия бряг на езерото за държавен парк. Освен това неговата компания ще осигури средства за прокарване на нов път през долината, тъй като сегашният ще бъде частично потопен. Обеща да финансира и петнайсеткилометров тунел през планината.

— Но защо е всичко това? — извика някой.

— Защото тази змия Болинджър иска да построи курортно селище: през зимата туристите ще идват, за да карат ски; през лятото — за голф, езда, плуване и риболов. Той вече има земя за курорта, но се нуждае и от езеро. А за това е необходимо да се построи язовир. За да има язовир пък, трябва да има решение на щатската комисия. И

понеже Болинджър е много умно влечуго, той прави дарения, за да си подсигури съгласието на щатската комисия.

През редиците в църквата премина приглушен ропот.

— Но ние сме подписали договори за аренда — възмути се бащата на Мая.

Изабел поклати глава.

— Ако щатското правителство прецени, че един проект е от значение за населението на щата, то има право да прекрати личните арендни договори.

През редиците премина въздишка като полъх на вятъра.

— Чакайте! — обади се Сезар. — Няма да стане! Кой е този червей и какво си въобразява? Той не притежава града — никой от нас не му е продал земята си — както не притежава и останалата част от долината. Значи не могат да я потопят.

Изабел потърси с очи Елизабет. „На нея се падна тежката участ да донесе лошите новини“ — помисли приятелката ѝ. Знаеше колко ѝ е трудно, но Изабел не се опита да смекчи съобщението.

— Щатът има право да отчужди земите ни или да прекрати арендните договори и да изкупи земята, ако се прецени, че е от полза за щата.

— Или по-точно за Болинджър — гневно извика от мястото си Питър.

— Курортното селище е на Болинджър, но от другата страна на езерото ще има природен резерват. Направиха ни една отстъпка: удължиха срока, в който трябва да освободим земята с една година — до следващия март.

— Защо? — извика Питър. — Нали законодателният орган на щата първо трябва да гласува решението на комисията. Ако те откажат...

Изабел го прекъсна:

— Вече го гласуваха. Тази сутрин. — Гласът ѝ се извиси над надигналия се ропот. — Но изграждането на язовира започва напролет, щом времето...

Думите ѝ бяха заглушени от възмутени викове.

— Как така?

— Значи искат да ни отнемат къщите?

— А църквата...

Изабел кимна.

— Всъщност ще ги изкупят.

— Ще ги изкупят! — Сезар се изплю. — Но цената те ще я определят.

— Сол каза, че обикновено дават добри пари — отвърна Изабел.
— По реалната пазарна стойност.

— Реална стойност! Когато насила ни принуждават да напуснем земята си!

Гласовете се надигнаха отново. Елизабет бързо водеше бележки, като описваше хората, възраженията им, достойнството и решителността на Изабел, която правеше всичко възможно, за да запази деловия тон и да не допусне събранието да премине в необмислен бунт. Докато пишеше, чу как Мая каза на Питър:

— Изглежда догодина няма да мога да дойда в Станфорд даже мама да ме пусне. Трябва да остана със семейството си.

— С какво можеш да им помогнеш?

— Не зная. — Поклати глава. В очите ѝ имаше сълзи.

Той се изправи и извика:

— Какво може да се направи?

Изабел протегна ръка, за да ги накара да я изслушат.

— Първо ще се опитаме да издействаме забрана върху строежа до януари следващата година, когато е заседанието на законодателния орган. Ако това не помогне — Сол също смята, че едва ли ще успеем — тогава ни остава да опитаме да анулираме законопроекта през януари.

— След като вече е започнал строежът на язовира? — попита Мая.

— Винаги може да се спре нещо, което не е завършено.

— Как? — попита Питър. — Какво, по дяволите, можем да направим?

Елизабет постави ръка на рамото му.

— Ще измислим нещо. Вече имам някои идеи. В края на краищата имаме пред себе си цяло лято, за да решим как да привлечем вниманието на законодателния орган към нашите проблеми.

Чак вечерта, когато се прибраха в Санта Фе, тя си спомни, че през юни трябваше да се преместят в Хюстън при Мат.

Тони мълчаливо седеше в ъгъла на стаята с нисък таван и слушаше как Елизабет взема интервю от Изабел. Двамата бяха дошли още рано сутринта, пиха кафе и ядоха питки с мед, докато Изабел разказваше как е отраснала в долината, завършила класа по керамика в гимназията в Пекос, а на дванайсет години продала първата си купа.

— Сигурно си била много горда — каза приятелката ѝ.

— Направо бях във възторг — призна си тя и се загледа в току-що покаралите листенца на бряста под прозореца, които леко трептяха на лекия априлски ветрец. — Почувствах се много важна. Вече не бях обикновено момиченце от планината, а голям човек. Мечтаех да спечеля много пари и да се махна от долината.

— Защо?

— Всички младежи мечтаят за това. Включително и Лус.

— Но все пак си останала?

Изабел поклати глава и тъжно се засмя.

— Така и се разминах с богатството. След четири години реших да замина за град, в който има художествени галерии, и се озовах в Денвър. Веднага го намразих. Не съм създадена за живот в голям град.

— И си се върнала в Нуево.

Изабел кимна.

— Нямаше как. Омъжих се и вече бях бременна с Лус. Баща ѝ беше собственик на галерия и успя да ме убеди, че съм най-великата художничка в Западните щати и че съм извадила голям късмет, като съм се озовала в леглото му. Но нямаше никакво желание да става баща и когато бременността започна да ми личи, просто ме изрита на улицата. Нямаше къде да отида и се върнах тук, в Нуево. После се запознах с втория си съпруг. Той беше най-прекрасният баща и съпруг в целия свят.

— Значи си се върнала у дома.

— Точно така. Тук е моят дом. Единственият. Усетих го още щом слязох от автобуса, отворих вратата и влязох в тази къща. — Тя се замисли. — Смятам да престана да се занимавам с керамика.

— Да, зная — каза Елизабет.

— Знаеш? Боже, нима не си изненадана? Откъде знаеш какво имам предвид?

— Добре, разкажи ми. Тогава ще разбера дали съм била права.

— Сигурно си се досетила, сестричке моя. Всичко започна в църквата... После, на заседанието на комисията, когато видях онези копелета с лъжливите очички да решават от какво имаме нужда, без изобщо да се интересуват кои сме и какво искаме, аз си помислих: а защо не? Ще бъда десет пъти по-добър представител от тях.

— Значи смяташ да се кандидатираш за депутат в щатския законодателен орган?

— Ти си ми сестра и ме разбираш по-добре от останалите. Да, права си. Решила съм да вляза в политиката. Мислиш ли, че мога да успея?

— Убедена съм, че ще съсипеш опозицията. На заседанието на комисията беше великолепна. От тринайсет години помагаш на хората, които имат проблеми, и всички те познават. Вярвам, че ще спечелиш. Том Ортис ще се кандидатира ли отново?

— Том остарява. Представител е на района от петдесет години. Мисля, че вече се е уморил. А и да не е, хората са се уморили от него. Наистина ли мислиш, че няма да загубя?

— Не съм специалист. Но наистина мисля така.

— Хубави думи. Още не съм решила какво да правя, нали разбираш? Просто понякога си мисля за това, докато седя пред грънчарското колело.

— За какво друго мислиш?

— О, например какво ще стане с нас, когато Лус си отиде. За това, че напоследък татко започна много да забравя; за това, че вече никога няма да имам мъж...

Тихите им гласове, нежни и интимни, питащи и отговарящи, се преплитаха до ранния следобед. Накрая Елизабет затвори бележника и каза:

— Благодаря ти, Изабел. Беше чудесна.

Изабел я прегърна.

— По-трудно е да си намериш истинска приятелка, отколкото мъж. С тебе никога не се чувствам самотна. — Тони се надигна от ъгъла на стаята и Изабел подскочи. — Толкова тихо седя през цялото време, че те бях забравила. Следващия път, като дойдеш, ще те оставим и ти да кажеш нещо.

— Двете с Елизабет говорите много по-добре от мене — каза той и наведе глава, за да не се удари в ниския таван. Седна в колата и

изчака двете приятелки да се сбогуват. След малко дойде Елизабет, седна на шофьорското място и запали мотора.

Тони мълчаливо се възхищаваше на изящния ѝ профил. Без да отмества поглед от пътя, тя се обади:

— Не е ли по-добре да се любуваш на пейзажа.

— Предпочитам да гледам тебе. Освен това го запомних още на идване.

— От тази страна е съвсем различен.

— Точно това се опитвам да ти внуша и аз. От моя гледна точка всичко е съвсем различно.

Тя се засмя.

— Моят верен и последователен Тони! Вече се разбрахме: няма да дойда нито във вилата ти в Италия, нито в имението ти в Калифорния. Хайде да поговорим за Изабел.

— Предпочитам да поговорим защо преди малко ме нарече „моят Тони“?

— Нима съм го казала? Имала съм предвид „моят приятел Тони“. Кажи ми хареса ли ти?

— Разбира се. Много добра жена. Малко простовата, но приятна.

— Изобщо не е простовата.

— Ами. Посветила се е на баща си, на дъщеря си, на грънците си, на долината. Нито е красива, нито умна, нито изтънчена; липсва ѝ сексапил. Тя е просто една добра и честна жена, която и двамата харесваме. Но е простовата. — Елизабет нищо не каза и той продължи: — Има ли някакво значение? Тя е твоя приятелка, не моя; никога няма да я видя отново. Искам да поговорим за теб. Не, недей да се мръщиш. Имам предвид твоето интервю с нея. Знаеш ли колко си добра?

— Да. Зная, че съм добър журналист, Тони. Това ми е професията от доста години. Но това интервю беше особено важно. Двете с Изабел сме решили да причиним малко неприятности на Болинджър.

— Пет пари не давам за вашия Болинджър; говоря за Елизабет Лъвъл. — Той въздъхна дълбоко. — Ако имах твоя талант, щях да се прославя, а ти го пропиляваш за шепа вестници.

Елизабет го погледна, след което отново се съсредоточи в пътя.

— Какво означава това?

— Че трябва да дойдеш в телевизията.

— Аз съм пишещ журналист, Тони. Не обичам телевизията. Прекалено е бърза и повърхностна за моя вкус.

— А ако ти предложат самостоятелно предаване?

— Какво предаване? Няма значение, защото във всички случаи ще откажа. Наистина обичам да подреждам думите върху лист хартия, а не да ги изрека и да ги забравя. Освен това нямам намерение да пътувам до Лос Анжелис или друг голям град, за да търся популярност пред милионна публика. — Внимателно взе завоя край Песос и отново увеличи скоростта.

— Откъде ти хрумна, че някой може да ми предложи самостоятелно предаване?

— Нямах предвид отделно предаване. Искях да ти предложа да се включиш в моето. И преди съм ти предлагал, но след като видях как работиш, настоявам. Елизабет, нека поговоря с моя продуцент за тебе. Може да стане малък скандал — о, не исках да кажа това! Недей да се мръщиш. По-хубава си, когато се усмихваш. Все едно през есента ще трябва да предложа нещо ново. За разнообразие...

— За да отложим черните дни, когато ще се наложи да се прехвърлиш в политиката?

Той замълча и попита:

— Кой ти каза?

— Съпругът ми.

— Разбирам. Не ме е разбрал.

— Така ли? Само преди пет минути те чух да говориш за вечна слава.

— Никой няма вечна слава. Даже рейтингът на Бог спада.

— Тогава какво си казал на вечерята у Кигън?

— Казах само, че телевизията и политиката много си приличат. И двете дават първа награда на онзи, който е способен да убеди публиката, че искрено вярва на глупостите, които бръцолевы, и че ги е измислил съвсем сам. Но ти наистина си талантива и след като блестящият ти съпруг се е поддал на очарованието на баща ми, защо ти да не направиш кариера в телевизията? Какво ще правиш, когато един ден децата тръгнат по своя път? Ще седиш по цял ден пред пишещата машина? Част от времето — да. Не е необходимо да се отказваш окончателно от писането. Но през останалото време?... Слушаш ли ме?

— Да — каза Елизабет.

— Нека да поговоря с продуцента си. Ако той не се съгласи, ще се откажа от идеята. Поне за известно време. Продуцентът е като съпруга: или правиш компромис, или — развод. А аз не мога да се развеждам и със съпругите си, и с продуцентите си. Искаш ли пак да поговорим следващия път, когато дойда в Санта Фе? Дотогава ще зная мнението му.

— Да.

Тони въздъхна с облекчение и се съсредоточи в гледката през прозореца на колата.

Горда като кралица, Изабел Арагон стоеше на брега на река Пекос край Нуево. Разпери ръце като криле на птица и обгърна долината, в която бе родена. „Ето какво искат да унищожат — каза тя. — Ние сме беззащитни жители на една несигурна страна, в която непрекъснато нещо се руши, а миналото е без значение. Приличаме на сираци, които не познават корените си и не знаят какво значи дом. Само нищожните хора се чувстват силни, когато успеят да измамат някого. Чуйте ме, нищожества! Това е нашият дом! От векове нашите корени дълбоко са се сраснали с долината. Тук са погребани петнайсет поколения и ние още пазим в сърцата си техните мечти, радост и мъка. Някои от нас продадоха земите си, подмамени от пари и щедри обещания. Но сега ще ви покажем как се борят хората за своя дом. Ще откупим земята си. Сигурно не вярвате? Почакайте само. Денонощно ще работим, докато не съберем достатъчно пари. А дотогава ще проправим път до правителството на щата и няма да ви пуснем в нашия град...“

Елизабет завърши очерка с думите, които Изабел беше произнесла в църквата:

Нищожни хорица са решили, че могат да се промъкнат в домовете ни като стоножки. Искам да им кажа само: „Няма да стане! Имате много крака, но и ние не сме малко и няма да ви е лесно да ни прогоните...“

Това беше най-добрият й материал. Когато се появи във всички вестници на Рурк, започнаха да ваят писма и телефонни обаждания. И на десети май, три седмици по-късно, той беше препечатан в „Лос Анжелис Таймс“. Тони откъсна страницата и я изпрати на своя продуцент с кратка бележка: „Ето, виж! Ти отказа да поканим Елизабет Лъвъл с нейните неизвестни хора в предаването «Антъни». Защо тя да е достатъчно добра за «Таймс», но не и за тебе?“

— Защото става въпрос за зрители — каза продуцентът на следващия ден по телефона. — Никой няма да си включи телевизора заради хора, които не познава.

— Тогава се обади в „Таймс“ — посъветва го Тони — и ги питай за кой материал получават най-много писма.

След една седмица продуцентът се обади отново:

— Откъде разбра за писмата?

— Проверих лично. Е, и какво се оказа?

— Петдесет писма, деветдесет и две телефонни обаждания, осемдесет и едно предложения за парична помощ за жената от долината.

— Ха! Е, ще пробваме ли Елизабет за предаването?

— Тони, да не се чукаш с нея? Не искам истерични жени да ми се мотаят из краката, защото когато се опиташ да ги изхвърлиш...

— Не се тревожи, тя не е от този тип.

— Не ми отговори на въпроса.

— Любовният ми живот не е включен в договора — заяви той — и нямам намерение да го обсъждам с тебе.

— Да, но обсъждаш с мене рейтинга си, който впрочем непрекъснато спада. Вече не си толкова забавен както преди пет години...

— Никой от нас не става по-забавен с възрастта, даже и ти.

— Или защото зрителите са отегчени от знаменитости — в което искрено се съмнявам, — или защото ние не успяваме да намерим

интересни хора. Или и двете. Добре. Съгласен съм приятелката ти да направи няколко пробни снимки, но ако смяташ да превърнеш предаването в място за сексуални закачки...

— Казах ти да не се притесняваш — отвърна Тони. — Аз ще се оправя с нея.

— Има още нещо. Зная, че не си падаш по грозотии, но мислил ли си как ще изглежда Елизабет Лъвъл пред камерата?

— Смятай, че камерата е изобретена специално за нея. Слушай сега. Тя нищо не подозира за рейтинга ми. Не е необходимо да ѝ го казваш.

— Нима си въобразява, че го правиш от благородни подбуди? Така да се каже, от дъното на меркантилното ти сърце?

— Тя не подозира, че е меркантилно. Нали ще внимаваш какво говориш?

— Разбира се, бъде спокоен. Особено ако ни помогне да спасим предаването.

— Мъдро решение. — Тони затвори и веднага се обади на Елизабет.

— Имам новини — започна той. — Продуцентът ми, който е отвратителен тип, но не е глупак, скоро ще те потърси, за да ти предложи място в „Антъни“. Или по-точно няколко пробни предавания. Разбра ли за паричните помощи, предложени в „Таймс“?

— Да, изпратиха ми писмата. Искат да отпечатат и други мои материали. Да се съглася ли?

— Не и, преди да си си намерила агент. Аз ще ти препоръчам някой познат. Разбра ли какво ти казах за предаването?

— Да. Колко често ще пътувам до Лос Анжелис?

— Зависи. Ако искаш, може да правим записите на място, а може да докараме твоите хора тук, в студиото. Предполагам, че ще ти е приятно.

— Не зная, Тони. Трябва да си помисля.

— Какво да направя, за да те убедя? Искаш ли да те поканя на вечеря? Например да те заведе да опиташ прословутата супа от костенурка на Би Монтоя в Албъкърк?

Тя се засмя.

— Как разбра за супата на Би?

— Гледам телевизия. Тя се прочу благодарение на телевизията. И с тебе ще бъде така. Съгласна ли си за вечерята?

— Само не днес.

— Добре тогава, в най-скоро време. Нали ще ми се обадиш, когато решиш какво да правиш?

— Разбира се. Много ти благодаря Тони.

Елизабет затвори и замислено погледна телевизора.

Питър завърши училище през последната неделя на май. Мат, Елизабет, Спенсър, Лидия, Холи и Мая едва успяха да си намерят места точно под надписа „Страна на чудовищата“ на претъпкания стадион, където се проведе тържеството. Когато извикаха името на Питър, Мая дълбоко си пое дъх от вълнение, а съучениците му започнаха да ръкопляскаат.

— Защо ръкопляскаат? — попита Холи.

— Защото е първенец на класа и се гордеят с него.

— Цялото училище се гордее с него — обади се Мат. — Освен това те приветстват един способен млад мъж, който сам е постигнал нещо. Питър показва на всички, че успехът се постига само с труд.

— Много мъдро — каза Елизабет. — Затова ли всички ти се възхищават в Хюстън?

— Някои да — спокойно отговори той.

— А останалите?

— Останалите мислят, че добре се справям с работата си.

След няколко минути официалната церемония приключи и стадионът се изпълни с абитуриенти и техните близки. Семейството на Питър го заведе на тържествен обяд, на който присъстваха също така Сол и Хедър и неколцина приятели от „Чифтейн“.

— Беше чудесно — сподели Елизабет с Мат по-късно вечерта, когато седяха на двора и пиеха чай с лед. — Питър мечтаеше точно за такова тържество. И което беше най-важното, и ти беше там.

— Нима си допускала, че е възможно да не дойда?

— Преди няколко месеца — никога.

— А сега — да.

— Естествено.

Той внимателно се загледа в една бисквита.

— Осем месеца — промърмори. — Минаха толкова бързо, че просто не мога да повярвам. Но осем месеца бяха достатъчни, за да престанеш да ми вярваш.

— Струва ми се, че ми даде достатъчно основания. — Тя се наведе напред и сложи ръка върху неговата. — Мат, трябва да намалиш темпото. Постигна много повече, отколкото някога сме мислили: дваисет вестника...

— Дваисет и един — автоматично я поправи той.

— Добре, дваисет и един. Не знаех за последния.

— Искях да ти разкажа тази вечер. Не е голям, но предлага възможност да...

— Мат, искам да поговорим.

— Вече те чух. Искаш да се откажа от нещо, което още не съм довършил. Какво искаш? Да се прибера в Санта Фе и да издавам „Чифтейн“?

— Не, ако ти не искаш. Точно преди една година имахме два вестника и крояхме планове за „Дейли Нюз“. Сега ти издаваш дваисет и един вестника, изнасяш речи из цялата страна, оказваш влияние върху сената и неговите решения по земеползване... Какво не ти достига, за да си доволен?

Двамата се погледнаха и едновременно си спомниха думите, които Рурк беше произнесъл в Аспен: „Защо трябва да има граници за мечтите?“

— Не ме интересува бройката — каза Мат. — Но след като се стремим към влияние в няколко щата, трябва да притежаваме основните вестници в тях. Затова засега не можем да спрем да купуваме.

— Нима дваисет и един вестника не са достатъчно, Мат? Не говоря за Кигън и неговата корпорация, а лично за тебе. Спомням си, когато говорехме за един или два вестника...

— А ти не си ли доволна, че твоята рубрика излиза в дваисет и един вестника?

— Никой не ме е питал дали нямаше да се задоволя с десет или петнайсет.

— Е, сега те питам. Щеше ли да си доволна?

— Да, по същия начин, както сега съм доволна от дваисет един и нямам нужда от трийсет. Мат, за мене съществуват и други неща,

освен славата. Какъв смисъл има да печелиш много пари, когато те не ни носят радост? Какво от това, че сме си изплатили дълговете, когато не можем да излезем на разходка с Питър и Холи... или просто да отидем някъде сами? Само от време на време прелитаме между Хюстън и Санта Фе, а напоследък го правим все по-рядко, защото всички сме прекалено заети. Все едно че не сме женени. Мат, слушаш ли ме?

Той беше вперил празен поглед в маслиновата клонка, която се очертаваше на звездното небе. Въздухът ухаеше на божури. Мат дълбоко въздъхна.

— Да, разбира се, че те слушам. През последните месеци и аз имах някои основания да съм недоволен, но се надявах да ги преодолеем. Въобразявах си, че градя нашето бъдеще...

— Но сам. Без мене.

— Така се случи. Ти сама реши да останеш тук, докато Питър завърши, и това ми се стори логично.

— Сега разбирам, че съм сбъркала. Изглеждаше толкова просто. Вярвах, че ще успеем да запазим отношенията си въпреки голямото разстояние. Беше романтично, но не и реалистично.

— Не съм съгласен. Решението беше добро за Питър, а аз непрекъснато бях в движение. Предполагам, че нямаше да се виждаме по-често дори ако живеехме заедно. Но както и да е. Започнал съм нещо голямо, а ти искаш от мен да се откажа по средата на пътя.

— Никога не съм искала да се откажеш. Само те помолих да забавиш темпото, така че да можем да живеем заедно.

— Нали решихме да живеем заедно в Хюстън. Ако беше дошла да видиш къщата, сега щяхме да си събираме багажа, а не да разговаряме. Знаеш ли колко пъти си идвала в Хюстън след тържеството у Кигън?

— Три пъти.

— Да, за осем месеца.

— Не ми е приятно там, Мат. А и на тебе не ти е приятно, когато идвам. Може непрекъснато да си бил в движение, но си успял да си намериш приятели и да си създадеш своя среда. Но това не са мои приятели и моя среда.

— Защото винаги се държиш като гостенка. Ако живееше там, щеше да е съвсем различно.

— Защо? Защото внезапно щях да откроя какви приятни хора се крият зад неприятна външност и поведение, или защото тези хора са важни за твоята империя?

Мат нетърпеливо махна с ръка.

— Винаги можеш да си намериш приятели, които ти харесват. Да не искаш да кажеш, че в целия Хюстън няма човек, достоен за твоего приятелство? Преди беше по-склонна да рискуваш.

— А ти сигурен ли си, че искаш жена, готова да рискува, или предпочиташ жена, която да ти помага да се изявяваш като вицепрезидент на „Рурк Пъблишинг“? Добра домакиня, образована, изискана, привлекателна...

— Какво лошо виждаш в това? Нали работим заедно...

— Никога не съм искала този вид работа.

— Това не е работа. Това е нещо, което правим заедно. Знаеш, че не искам да престанеш да пишеш; гордея се с таланта ти и с материалите ти. Но колкото повече ми помагаш, толкова по-бързо...

— Мат, чуваш ли ме изобщо какво ти говоря? Не съм убедена, че такъв живот ми допада.

— Защото не ме разбираш.

— Кое не ми пречи да разбера, че ти много си се променил, и то благодарение на хората, с които работиш или постоянно общуваш...

— Никога не си харесвала работата, която ми предложи Кигън. Не разбираш колко е важно...

— И най-вече ти колко си важен, докато я вършиш.

— Какво лошо има в това? Елизабет, чуй ме. Тази страна се управлява от една малка група хора. Защо и аз да не съм сред тях? Защо да не се възползвам от възможностите, които ми се предоставят? Ако не бях сграбчил късмета си в Аспен, или ако се оттегля сега, никога повече няма да имам подобен шанс. Отново ще стана издател на вестник в малък град, без влияние и без значение. Ще се превърна в един от хората, за които пишеш, и които нямат дума в решаването на съдбата на страната. Мислиш ли, че ще се задоволя с това след последните месеци?

„Ти си изключително амбициозен“ — Елизабет отново си спомни тези думи на Рурк.

Мат се изправи и подпря ръце на масата.

— Точно когато постигнах някакви успехи и се научих да разполагам с власт и пари, ти ми говориш да забавя темпа, за да прекарваме повече време заедно.

— Искам го, защото си ми съпруг и те обичам.

— Никога не съм отричал, че си ми помагала. Без тебе не бих могъл да се справя с „Чифтейн“. Забрави ли колко упорито работехме? И за какво? За да удвоим тираж от десет хиляди. В страната има десетки милиони читатели, а ние сме се загрижили за двайсет хиляди от тях. Ти също ставаш все по-известна, печелиш повече... За Бога, Елизабет, с всяка предприета от мен стъпка, аз работя и за твоята кариера...

— И само това има значение, нали, Мат? Голям, по-голям, най-голям успех?

— Защо не?

— А кога това е било основното нещо в живота ни?

Внезапно настъпи тишина. Мат придърпа стола си с крак и седна. Елизабет сложи още лед и листа от мента в чашите и наля чай от стъклената кана, която Изабел беше изработила специално за нея миналата Коледа.

— Мат, сериозно ли мислиш, че не искам да успееш?

— Изобщо не мога да разбера какво искаш. През последната година ти използваш всеки удобен случай, за да подчертаеш, че не харесваш Кигън, не харесваш Чет, не ти е приятно, че Чет познава Кел Артнър, не ти харесва, че аз съм се променил... Би ли ми казала какво харесваш тогава?

— Харесвам предишния Мат. Харесваше ми как се обичахме. Харесваше ми, когато преди две години започнахме да работим за себе си и за никой друг. И къде отиде всичко това? Не ти ли е неприятно да се превърнеш във вярна сянка на Кигън...

— Не си права. Непрекъснато се опитвам да те убедя, че той ми дава необходимата свобода. Правя това, което искам.

— Е, и докато правиш каквото си искаш, той е успял да те подчини. Защото повечето неща, които каза преди малко, са идеи на Кигън Рурк, а не на Мат Лъвъл.

— Ти нищо не знаеш за неговите идеи. Освен ако... — Намръщи се. — Освен ако Тони не ти разправя разни невероятни истории за ужасния си баща. Той често ли се отбива в Санта Фе?

— Два-три пъти месечно.

— Значи почти толкова често, колкото и съпругът ти.

Времето ти е идеално запълнено, нали?

— Тони не идваше толкова често, когато ти си беше вкъщи! — ядоса се Елизабет. — И го остави на мира; той няма нищо общо с нашите проблеми. Познавам Кигън много преди тебе...

— Но не и по-добре от мене. През последната година всеки ден разговарям с него и му имам доверие. А ти?

Тя нищо не каза.

— Тогава няма защо да го критикуваш. Но ти предпочиташ да си спомняш с умиление миналото, което е незначително и бледо в сравнение с настоящия момент благодарение на, възможностите, които ни дава Кигън Рурк. — Когато Елизабет продължи да мълчи, той попита: — Прав ли съм? Нима нищо не ти харесва?

— В нашите отношения ли? Да, нищо не ми харесва.

Мат отмести стола си назад.

— Още веднъж те питам: ще дойдеш ли в Хюстън?

— А ти искаш ли го?

— Никога не съм казвал, че не го искам.

— Това не е отговор, Мат. Каза, че смяташ да продължиш да пътуваш и няма често да се виждаме, така ли?

— За известно време, да.

— Колко време? Месец? Година?

— Не зная.

— Следователно при добър късмет може да се виждаме през почивните дни. Естествено, и аз трябва да пътувам за моите интервюта, така че в най-добрия случай може и да се засечем веднъж месечно. А Холи непрекъснато ще остава сама в Хюстън, където няма нито приятели, нито баба и дядо.

— Ще си намери приятели.

— Разбира се. А когато двамата с тебе успеем да се приберем вкъщи по едно и също време, аз ще изпълнявам ролята на домакиня, добър слушател и сексуален партньор, а със свободната си ръка ще пиша...

— Престани.

— Добре, не съм ли права? Можеш ли да обещаеш, че ще ни остава време един за друг? Кажи, че наистина искаш да живеем заедно,

което означава да споделям с тебе мисли и чувства, защото не мога да замина за Хюстън и да премълчавам какво мисля за тебе, за Кигън или дори за Чет и Кел.

— Тогава не е необходимо да идваш.

Думите му отекнаха в притихналата градина.

— Нямах точно това предвид — поправи се Мат. — Искам да разбереш колко е важно всичко това за мене. Говоря за тръпката от властта и силата... Не е толкова просто, Елизабет. Става въпрос за оцеляване сред акули, безскрупулни хищници... — Наведе се към нея. — Имам нужда да бъдеш до мен, да ми помагаш да не губя вяра в собствените си сили. Когато завърша изграждането на информационната верига и назнача доверени хора, тогава ще имам повече време за жена си и достатъчно пари.

— Чудесен план — промърмори Елизабет. — Надали ще има по-щастливо семейство от нашето.

Той мрачно я изглежда.

— Наистина ще бъдем щастливи.

Тя прокара пръст по гърлото на каната.

— Какво ще кажеш, ако започна да правя телевизионни интервюта, наред с тези във вестниците?

— Да започнеш в телевизията? — Той се замисли. — Идеално. Всеки зрител ще свърже името ти с материалите от местния вестник, а това е най-добрата реклама. Естествено трябва да настояваш да се запази названието „Интимно“...

Елизабет скочи и почти тичешком влезе в къщата. Той тръгна след нея и я завари нервно да обикаля из кухнята, здраво стиснала ръце в юмруци.

— Какво има, по дяволите?

Тя го изглежда с укор.

— Очаквах да ми кажеш какво мислиш за моята работа в телевизията, Мат, и как това според теб ще се отрази на нашето семейство, а не върху вестниците на Рурк...

— Непрекъснато повтаряш едно и също.

— Явно не е достатъчно. Искам ние с децата да бъдем поне също толкова важни за теб, колкото онази компания. А дори и по-важни. Разбираш ли какво искам да кажа, или изобщо си забравил за нас?

— Не повече, отколкото ти си ме забравила. Непрекъснато се опитвам да ти обясня какво става е мене, но ти мислиш само за себе си. А сега ме чуй. Седни, по дяволите, и ме изслушай!

— Не искам да сядам.

Той вдигна рамене.

— Е, добре. — Стояха един срещу друг в уютната кухня, но между тях зееше пропаст, все едно че земята се бе разтворила. — Още веднъж ще ти обясня всичко отначало. За пръв път от много години аз съм господар на живота си. Не живея живота на баща ми, а своя; животът, който беше пред мен, когато се оженихме. Помниш ли?

— Дали си спомням? Та ние живеехме този живот, когато издавахме „Чифтейн“. Нима тогава не си беше господар?

Той замълча.

— Да, но тогава... Остави ме да си довърша мисълта. „Чифтейн“ беше само ученическа мечта; за това мечтаех, когато бях на двайсет и три години. Мислех, че два вестника са ми напълно достатъчно.

— Може би наистина са достатъчно.

— Може би. Но основната причина, поради която Сол се задоволява с един вестник, е, че той е изживял своя звезден час. А моят още не е дошъл. Аз едва сега започвам. И съм готов на всичко, за да го постигна. Кигън ми даде възможност, а ти се опитваш да ме спреш. Винаги задаваш въпроса, защо той избра точно мене. И нито веднъж не ти мина през ума, че ме е избрал, защото съм много добър. Всеки път като дойдеш в Хюстън, започваш да критикуваш хората, с които работя. А сега искаш да се откажа, извинявай — да намаля темпото, — да довърша това, което ще ме направи щастлив!

Елизабет поклати глава.

— Не, никога няма да бъдеш щастлив. Късно е. Винаги ще имаш чувството, че големият и вълнуващ свят минава някъде покрай тебе. И винаги ще обвиняваш мен.

— Не и ако...

— Не и ако приема живота, който ти ми предлагаш. Но и за това е късно. Сега научавам, че съм се опитвала да те забавя, Мат. Искях само да сме заедно и да говориш от името на двамата. Ето какво липсва в твоята история. Не забравяй, че когато дойдохме тук, за да се грижим за Закари, ти не беше единственият, който се отказа от мечтите си. Аз също чаках. Но Кигън не дойде да ме потърси в Аспен, той

дойде за теб. И ти се въодушеви като хлапак и се втурна да променяш света. Така свършиха нашите ни мечти. Дори не попита колко време ще прекарвам в Лос Анжелис...

— В Лос Анжелис?

— Няма значение — Лос Анжелис, Ню Йорк, Берлин, Москва... Тебе просто не те интересува. Единственото, което ти направи впечатление, бе какво ще бъде отражението върху твоите вестници. Заприличал си на Кигън — той винаги се е интересувал преди всичко от себе си. Сигурно е доволен, че така добре си усвоил уроците му.

Гърлото я заболя. Извърна се настрани и се облегна на кухненския плот.

— Каза, че не е необходимо да идвам в Хюстън. И наистина мислиш така. Искаш да повярваш, че имаш желание да дойда при тебе, вероятно защото смяташ, че така е правилно, но подсъзнателно усещаш, че ще си много по-щастлив сам, без мене. Съгласна съм: ще стоя настрани, докато вие двамата с Кигън гоните пари, власт и влияние. Без моите неудобни въпроси и критика. Понякога хората стигат най-далече, когато са сами. — Тя бързо тръгна към вратата, без да се обръща към Мат, от страх да не се разплаче. — Искях да намерим начин... да...

— По дяволите, Елизабет, обичам те. — Той застана зад нея, прегърна я и зарови лице в косите ѝ. — Ела с мен. Помогна ми преди, направи го и сега. А после ще имаме всичко, което пожелаем. Всичко можем да постигнем, когато сме заедно.

Тя сложи ръцете си върху неговите и си спомни колко пъти телата им са били толкова близо, дори още по-близо, съединени в едно цяло.

— Ще дойда да живея в Хюстън, ако си съгласен да бъда до тебе, когато мисля, че си прав, и няма да те подкрепям, когато мисля, че не си. Съгласен ли си с това условие?

— Труден въпрос. Опитай се да си отговориш от мое име.

— Твоят отговор е отрицателен. Не ме искаш в Хюстън. Предполагам, че наистина ме обичаш, или поне обичаш своята представа за идеалната жена: обичлива съпруга, майка, жена с успешна кариера, може би дори телевизионна звезда. Идеална партньорка за главния издател на Кигън Рурк. Защо стоиш зад гърба ми?

— Не искам да виждаш очите ми.

Тя кимна. Изведнъж я обзе спокойствие.

— Надявах се, че греша, но съм права, нали? — Обърна се към него и го погледна в очите. — Обичам те, Мат, но искам да си отидеш. Веднага.

— Ще ти се обадя. Кажи на Питър и Холи...

Елизабет кимна. Настъпи продължително мълчание. След това той се обърна и си тръгна.

ТРЕТА ЧАСТ

ГЛАВА 9

Още от създаването на „Антъни“ Бо Бойл стана негов продуцент и до голяма степен дължеше кариерата си на това предаване. Тони притежаваше приятна външност (дори може да се каже, че беше красив), бързи реакции, остроумие и обезоръжаващ талант и умееше да събужда майчински инстинкт у жените. Караше ги да се чувстват желани, но без да предизвиква презрението на мъжката част от зрителите. Бо не му завиждаше, тъй като се интересуваше единствено от себе си, а Тони беше идеалното средство за един начинаещ продуцент, който пред нищо не би се спрял, за да стигне до върха. Така че когато Тони и неговото шоу започнат да губят популярност — нещо закономерно в света на телевизията — Бо Бойл щеше да загуби само едно средство, нищо повече.

Но засега „Антъни“ го устройваше, въпреки че докато наблюдаваше чистия профил на Елизабет Лъвъл в съседното студио, той си помисли: „Може би е дошло време да се ориентирам към нещо по-добро.“ Бо затвори телефона и съобщи:

— Обади се Тони. Ще закъснее. — Бързо прекоси помещението и промени позата на Елизабет, за да намери по-добър ракурс. „Господи, кучият му син определено има нюх — мислеше си той. — Успял е да изрови истинско съкровище дори от мексиканската пустиня, където сигурно се срещат само гущери, кактуси и прерийни кучета. С това лице и крака тя ще накара Америка да онемее.“ — Каза да започваме без него.

— Бих предпочела... — опита се да възрази Елизабет, но се усети, че е неуместно. — Добре, какво трябва да правя?

— Е, Лизи, хайде да помислим. — Забеляза как през лицето ѝ премина сянка. — Имаш ли нещо против да ти казвам Лизи? — Бо въздъхна. — Живеем в забързан свят. Елизабет е прекалено дълго. Какво ще кажеш за Лиз? Лайза? Бетси? Бес? Нито едно не ти харесва. Е, нека е Елизабет. Колко официално. Колко почтено. Е, Елизабет, какво ще ни покажеш, докато дойде Тони? Хайде да опитаме да вземеш интервю от... — започна да барабани по облегалката на стола

— да кажем от Грег Росков. Тя проследи погледа му и забеляза стреснатия поглед на оператора. — Всъщност това е чудесно попадение. Грег помага на милиони зрители да гледат „Антъни“, но никой не знае кой стои зад камерата. Невидимият човек! Грег, нали си съгласен да помогнеш?

Настъпи мълчание. „Да те вземат дяволите, Тони — помисли си Елизабет. — Ти ме въвлече в тази история, а сега никакъв те няма.“

Бяха минали само две седмици, откакто Мат се бе върнал в Хюстън, а тя имаше чувството, че е останала съвсем сама. За ваканцията Питър си беше намерил работа в една галерия на Палас Авеню и цялото си свободно време прекарваше с Мая. От девет сутринта до късна вечер Холи беше заета с хора на операта. Лидия се готвеше за началото на туристическия сезон, а Спенсър почти не излизаше от работилницата и правеше резбовани свещници, които щедро раздаваше.

Елизабет изцяло се отдаде на писане. В някакъв трескав устрем вземаше по две-три интервюта на ден. След това се прибираще вкъщи и сядаше на машината. За пръв път беше доста напред в разписанието. И добре, че стана така, защото много скоро се обади Тони. Беше получил одобрението на продуцента си и тя трябваше да замине за Лос Анжелис на пробни снимки. На летището я чакаше лимузина, която я откара в Телевижън Сити в Холивуд. Оттам я заведоха в студиото, което приличаше на пещера, а за най-голяма изненада на Елизабет — и на редакцията на вестник.

Зад нея операторът вдигна рамене.

— Нямам какво да кажа. Не зная как да се държа пред камерата.

— Не е необходимо! — възкликна Бо Бойл. — От тебе се иска само да се държиш естествено, а Елизабет ще се погрижи за останалото. Ще използваме декорите на Тони. — Застана на платформата, където беше подреден луксозен кабинет с мебели от махагон и кожа. Целта беше да се представи Антъни Рурк като заможен човек и малко сноб. — Грим — заповяда Бо Бойл. — Роберта, разполагаш само с десет минути.

Елизабет улови погледа на Грег Росков.

— Добре — каза тя и се усмихна. — Защо Роберта да не ни гримира и двамата?

Той поклати глава.

— Бойл ще получи инфаркт. Никой не се интересува как изглеждам.

— Освен мене — възрази Елизабет. — Представи си как ще изглеждаш до мене, когато цялата ме наплескат с кремове и пудра.

— Като удавник.

— Точно така. Хайде, Грег. Заедно участваме в тази авантюра. Или и двамата ще изглеждаме като новородени бебета, или и двамата като удавници.

Той се ухили и се поотпусна. Елизабет го хвана за ръката и го поведе към гримьорната. Грег погледна красивите ѝ крака и блестящата коса и реши, че е готов да направи всичко за нея. А Бойл да върви по дяволите.

Но когато се върнаха на дивана в луксозния кабинет, който той всяка седмица наблюдаваше през обектива на камерата, отново се притесни.

Елизабет разбираше, че трябва да го накара да се отпусне, да създаде спокойна и приятелска атмосфера, но не знаеше как. Не можеше да се съсредоточи. Светлините на прожекторите я заслепяваха и тя се чувстваше уязвима и изложена на показ. Камерите се бяха вторачили в нея като еднооки чудовища; коприненият костюм беше залепнал за гърба ѝ; сърцето ѝ силно биеше и всеки момент щеше да се пръсне. Погледна настрани и видя в екрана на телевизора жена — толкова уплашена, напрегната и дори отчаяна. „Горкичката“ — помисли си и в същия момент се досети, че виждаше собствения си образ.

Някой закачи на ревера ѝ метална щипка.

— Микрофонът — каза тих глас. — Отпусни се, изглеждаш прекрасно.

— Благодаря — прошепна тя.

— Звук — произнесе друг невидим глас.

— Елизабет, би ли казала няколко думи — обади се Бо Бойл някъде зад заслепяващите лампи. — Разкажи за времето или изброй няколко френски крале, каквото и да е. Проверяваме микрофоните.

Елизабет погледна към притеснения Грег, наведе се напред и го попита:

— Преди малко, когато те чух да разговаряш с останалите оператори, останах с впечатлението, че познаваш всеки сантиметър от

студиото. Откога си в телевизията?

Хванат неподготвен, Грег отговори, без да се замисля:

— От десет години.

— Още не записваме — извика Бойл. — Достатъчни са само едно-две изречения.

Без да отделя поглед от Грег, Елизабет тихо каза:

— Извинявай, Бо. Просто Грег ми е по-интересен от френските крале. Нищо не ни пречи да започнем интервюто, докато проверявате микрофоните.

След кратка пауза продуцентът се обади:

— Както искаш. — Отмести стола си така, че да наблюдава едновременно лицето ѝ и телевизионния монитор.

— Веднага ли започна като оператор?

Грег поклати глава.

— Не, като осветител.

— Сигурно не всеки може да стане оператор?

— Точно така.

— Защо? — попита Елизабет.

— Сложно е.

Тя въздъхна.

— И какво го прави толкова сложно?

— Много неща.

Мълчание. „Ужас — отчаяно помисли тя. — Тъп, муден и безсмислен разговор. Ако беше обикновено интервю за вестника, после щях да имам достатъчно време да го направя интересно. Сега не може да се отлага.“

С периферното си зрение забеляза, че на една от камерите светна червена светлина. „Значи записват“ — досети се тя. Дланите ѝ се овлажниха и имаше чувството, че всеки момент ще припадне. Пое си дълбоко дъх.

— Добре, Грег — решително каза тя и го погледна право в очите. — Представи си, че искам да се науча да работя с телевизионна камера, но всички ми се подиграват. Казват ми, че това е мъжка работа, а аз смятам да докажа, че не са прави. Тогава идвам при тебе и те моля да ме научиш на всичко, което знае един оператор. Откъде ще започнеш?

Той се ухили:

— Вярно е, че е мъжка работа.

— Глупости — заяви Елизабет и стана.

— Внимавай, микрофона! — извика някой и тя го откачи. Тръгна към най-близката камера и се опита да я премести до дивана. Оказа се, че не е толкова лесно.

— Добре — каза, когато се върна при дивана и отново закачи микрофона. — Камерата е доста тежка и трудно подвижна, но ако е само въпрос на мускули, всеки може да се научи. Има доста жени, които са физически силни. Защо тогава твърдиш, че операторската работа е само за мъже?

— Така. — Той продължи да се усмихва, но вече със симпатия и изведнъж започна да говори. Разказа за работата на продуценти и режисьори, които седяха в контролната зала и казваха на операторите накъде да насочат камерите и къде да ги фокусират; описа как се свързват с оператора; разказа за микрофоните.

Елизабет го слушаше внимателно и забеляза как гласът му се променяше всеки път, когато споменеше...

— А камерата? — направо попита тя. — Разкажи ми по-подробно за нея.

— За коя по-точно? За първата ми камера ли? Няма да повярваш, но аз започнах с обикновена „Брауни“. — След това започна да говори как като малък мечтаел да стане фотограф, но не бил достатъчно добър, за да издържи на жестоката конкуренция. — Всеки може да си купи фотоапарат и шансовете някой да се прочуе... Особено ако не си гений... Отказах се. Тогава попаднах на малка телевизионна станция в Чикаго, където имаше само една камера, един режисьор и се правеха предавания на най-различни езици: полски, литовски, испански и т.н. Така и не разбрах дали изобщо някой ги гледаше, освен може би близките им, но за мене това нямаше значение. Важното беше, че ми дадох възможност да се докосна до камера.

— Да се докоснеш? Както се докосва жена?

— Да, е... точно това е усещането... Тя непрекъснато ти играе номера, разбираш ли?

Елизабет запази спокойствие, но вътрешно беше развълнувана. Това беше най-хубавият момент в интервюто, когато човекът отсреща започваше сам да се разкрива.

— Значи работата на оператора е като състезание? — тихо попита.

— Не, разбира се. — В гласа му прозвуча презрение. — От тебе зависи къде да застане тази дама, местиш я, където на тебе ти е удобно, и ѝ показваш какво искаш да направи. Същото е, когато си с жена и успяваш да контролираш чувствата ѝ. Усещаш камерата по същия начин, разбираш ли?

— Значи аз не мога да усетя камерата, защото съм жена, така ли? — попита Елизабет. — Ето защо това била мъжка работа.

Грег отново се ухили.

— Най-после го разбра. Не мога да си представя как се бориш...

— Ами жена ти? — попита тя. — И с нея ли се отнасяш по същия начин?

Той вдигна рамене.

— Умният човек никога не смесва работата със семейството. Ако ме чуе какво приказвам, жена ми ще реши, че съм се побъркал. — Леко се намръщи и на челото му се появиха две вертикални бръчки. — Мамка му. — Грег огледа студиото. — Забравих, че записват.

— Това е само проба — успокои го Елизабет. Погледна към Бойл, който надничаше зад платформата. — Достатъчно ли беше? — попита го.

— Да — отговори Бо.

Изведнъж се появи Тони и коленичи пред нея.

— Скъпа Елизабет, ти си истинска вълшебница. Грег — той протегна ръка и операторът автоматично я пое, — ти си царят на камерата и направо ме зашемети. Ако не искаш, няма да пускаме материала, но дано успеем да те убедим, че ни предостави истинско съкровище. Благодаря ти, Грег. — Тони говореше с добре поставен глас. — Ти оказа голяма услуга на нашето предаване.

Грег се надигна от дивана и попита Елизабет:

— Сигурно съм изглеждал като глупак.

Тя стана и го целуна по бузата.

— Беше чудесен. Много ми помогна, защото беше искрен. Обещавам ти, че нищо няма да пускаме без твое разрешение.

Той кимна:

— Вярвам ти. — Поколеба се за миг, след което целуна Елизабет. — Благодаря ти. Беше ми много приятно. Имах чувството, че наистина

се интересуваш от това, което казах.

Без да става, Тони изчака Грег да си тръгне и озадачено я погледна.

— Изглежда наистина се интересуваш повече от добрия Грег, отколкото от мене.

— Тони, моля те, престани. Цялата треперя. Наистина ли мина добре?

— Много повече от „добре“. — Той я целуна. — Ето го и Бо. Носи се насам с пъргава стъпка. Сега ще започне да се надува и да обяснява, че винаги ти е имал доверие. Ти си истинска находка, Елизабет: изцеди всичко възможно от Грег и накара целия екип, включително и него, да те обикнат. От този момент ние ще се превърнем в най-добрия екип, който е виждал светът.

— Доколкото си спомням — каза Питър — и ако правилно съм забелязал, ти и татко заедно работехте, разхождахте се, хванати за ръце, възторжени като пубертета...

— Питър, вече сме обсъждали този въпрос — отвърна Елизабет. Енергично плъзна точилката по тестото и направи голям кръг.

— Да, но това беше преди да се захванеш с онзи глупак Тони. Кошмара на телевизията.

— Престани, Питър, работата е добра.

— О, така ли? Значи това се казва работа? И то добра? Този тип от години се влачи тук като някоя хиена и накрая успя да те примами в своето шоу. Нима очакваш някой да повярва, че това е обикновена работа, например като работата на секретарка или продавачка в плод и зеленчук...

— Много те моля да не поставяш думите ми под съмнение! — избухна майка му. Обърна се и го изгледа с възмущение. — Напоследък имам достатъчно проблеми и нямам намерение да слушам никакви инсинуации от собствения си син, който, вместо да ми помогне, създава допълнителни главоболия.

— Извинявай. Мамо, наистина съжалявам. Държах се като жалък идиот, нещастен глупак...

Елизабет се засмя.

— Стига, успя да ме убедиш, че искрено се разкайваш. Искаш ли да ти разкажа за новата си работа или предпочиташ да поговорим за нещо друго?

— Второто. Хайде да поговорим за теб и татко.

Тя се стегна и отново се зае с тестото. Започна да прави малки кръгчета.

— От две седмици само за това говорим. Нямам какво повече да ти кажа.

— Точно така. Разбрах, че вие двамата преследвате различни цели и имате различни идеи как да ги постигнете; затова временно сте се разделили. Но до Коледа всичко ще се оправи. Дрън-дрън. — Той отново подхвърли ябълката. — Не съм толкова глупав, че да се хвана на подобни приказки. Добре, добре, извинявай. Вярвам ти. Само че ми изглежда невероятно подло... и тъпо.

— По-приятно ли щеше да ти бъде, ако бях измислила някаква убедителна причина? Например че баща ти има друга жена или че аз имам любовник. Или че баща ти ме бие. Или че аз го бия. Или че двамата размахваме ножове, пистолети, правим скандали?

— Просто ми кажи как се чувстваш.

— О! — Елизабет въздъхна, взе лъжица и започна внимателно да поставя плънка от мляно месо и подправки в средата на всяко тестено кръгче. Направи четири питки и каза: — Чувствам се ужасно. Мат много ми липсва и се страхувам, защото не зная какво мисли и какво смята да направи. Притеснявам се, защото това не може да не оказва влияние върху теб и Холи. Радвам се, че участвам в предаването на Тони, а в същото време изпитвам чувство на вина, понеже не зная дали имам право да се радвам, когато баща ти го няма и... — добави тя, без да мисли — липсва ми неговата любов; не обичам да спя сама, да излизам сама, да лежа будна по цели нощи и да мисля къде съм сгрешила.

— Господи — прошепна Питър.

— Оказа се по-сложно, отколкото си представяше, нали? — тъжно попита тя.

Той кимна замислено.

— Понякога изобщо не се сещам, че и другите могат да имат проблеми.

Тя бързо се обърна към него.

— Питър, извинявай. Изобщо не попитах. Какви проблеми имаш?

— Нищо, след десет години всичко това няма да има значение.

Елизабет се усмихна.

— Свързано ли е с Мая? Или с мен и баща ти? Или със заминаването за Станфорд? Всичко това или нито едно от посочените?

— От всичко по малко. Не се тревожи, мамо. Имаш си достатъчно проблеми.

— И ти си част от тях, Питър. Мая ще се запише ли в Станфорд?

— Все още не се знае.

— А сигурен ли си, че искаш да дойде с тебе?

— Казах й, че искам.

— Но хората се променят.

— Според нея обаче не е така.

— Значи това е проблем.

Питър вдигна рамене.

— Вчера видях Лус — рязко каза той. — На Пласа. Събираше подписи под петицията за кандидатурата на майка й.

Елизабет усети, че синът й се опитва да смени темата, но не можа да сдържи любопитството си.

— Каква кандидатура?

— За щатския законодателен орган. Лус каза, че когато се явяваш като независим кандидат, задължително трябва да имаш петиция.

— О, чудесно. Преди няколко дни Изабел спомена, че е решила да се кандидатира. Тя ще бъде много добър представител...

— Лус не е много въодушевена. Ядосва се, че могат да пропуснат възможността да продадат изгодно земята си и да се махнат от долината. Лус е права за себе си, нали? За мене Нуево е едно приятно градче; за нея това е затвор.

— Всички седемнайсетгодишни момичета мислят така. Лус не е в затвор. Само след една година тя смята да постъпи в колежа на Санта Фе. Освен това много добре знае, че Изабел не иска да продаде земята и да напусне долината. А ти би ли искал да живееш в Нуево?

— Един ден, може би. Откакто ти купи там парцел, често мисля за това. Холи ще се върне ли за вечеря?

— Да, в осем и половина. Обещах да я изчакаме. Гладен ли си?

— Не. Мамо?

Елизабет го погледна и с болка осъзна колко много прилича на баща си. Двамата се различаваха само по цвета на косата. Във всичко останало Питър беше копие на Мат няколко години преди да се оженят. Един Мат на двајсет и три години, с дълбоки, сериозни сини очи, пълни с обич...

— Да — каза тя с дрезгав глас. — Какво има?

— Не исках да кажа, че имаш нещо с онзи... как му беше името? С когото работиш сега. Страхувам се само, че се отчуждаваш от татко...

— Почакай. — „Защо винаги се опитвам да защита Мат?“ — помисли си тя и каза: — Хайде да поговорим открито, Питър. И двамата с баща ти решихме, че така е най-добре.

Питър внимателно я изгледа.

— Значи той ни е оставил и е отишъл да живее сам в чужд град, а ти смяташ, че за момента това е най-доброто решение?

— Да — твърдо каза тя.

— Плаща ли ни поне сметките?

— Още миналия път, когато ме попита, ти казах, че ги плаща.

Защо смяташ, че нещо се е променило оттогава?

— Така ми се стори — смути се той.

— Питър, непрекъснато се опитваш да ме заловиш в лъжа. Но аз винаги ти казвам истината — и тогава, и сега. Защо ми нямаш доверие?

— Защото онзи кучи син се е измъкнал...

— Питър!

— ... свободен като птичка и те е зарязал с всички проблеми...

— Достатъчно, Питър!

— ... а това не е честно...!

— Вероятно си прав — каза след малко Елизабет и той се изненада. — В момента това е положението. Аз не се оплаквам и не искам да говориш за баща си по този начин. Забранявам ти. Ясно ли е? Оценявам желанието ти да ме защитиш...

— Е, все някой трябва да го направи!

— Тогава се постарай да изхвърляш редовно боклука, а не всеки ден да се караме за това! — В Погледа му забеляза обида и бързо добави: — Извинявай, не исках да те засегна. Има различни начини да

помогнеш на хората, които обичаш, а за мене най-важното е да бъдем приятели.

Той кимна.

— Разбирам. Имам чувството, че трябва да поема неговите задължения към семейството.

Елизабет отвори уста, за да възрази, но замълча. Върна се при плота и продължи да слага плънка в питките.

— Защо не му го кажеш? — попита тя спокойно.

— Опитах се да говоря с него по телефона. Той каза същото: имали сте различни цели в живота. Дрън-дрън. Извинявай.

— Не мислиш ли, че е по-добре да поговориш с него лично, а не по телефона?

— Той ни покани да му отидем на гости. Двамата с Холи. Аз отказах.

— Мисля, че трябваше да отидете, Питър. Не искам да се отчуждавате от него.

— Той сам се отчуждава от нас.

— Но все пак ви кани да отидете в Хюстън.

— Значи ти искаш да отидем? И двамата?

— Искам да имате баща. Разбира се, че държа да отидете.

Настъпи тишина. Питър взе кофата с боклука и излезе. Елизабет тъкмо смяташе да го предупреди, че още не е пълна, но се отказа. Стана й смешно. След малко той се върна и каза с подчертано безразличие:

— Е, струва ми се, че двамата с Холи няма да умрем, ако отидем да видим стареца. Хем да проверим как е. Само ще те помоля ти да купиш билетите. В противен случай ще трябва да си изпразня спестовната книжка и няма да мога да замина за колежа. Ще си стоя тук, докато стана беловлас старец с треперещи крака, и по цял ден ще изхвърлям боклука...

Елизабет се обърна и сложи ръце на раменете му, като внимаваше да не го изцапа с брашно.

— Разбира се, че аз ще купя билетите. Много те обичам, Питър. Не зная какво... — тя спря и преглътна, за да не се разплаче — ... какво щях да правя без моя мил защитник.

Питър и Холи мълчаливо гледаха през илюминатора на самолета, докато се спускаха над хюстънското летище „Интерконтинентал“.

— Опитай се да го разбереш — тихо каза Холи. — Вместо да се държиш така, като че ли той е виновен за всичко.

— Виновен е.

Самолетът леко се плъзна по пистата и се доближи до терминала. Пътниците започнаха да разкопчават коланите си.

— Моля ви, останете по местата си — каза стюардът в микрофона, — докато самолетът спре окончателно.

— Нали ще го целунеш? — попита момичето.

Той вдигна рамене.

— Ти си по тази част. Аз вече съм голям.

— Бащите и синовете винаги се целуват, ако се обичат — отбеляза тя.

— Зависи. — Питър сви рамене.

Самолетът спря и пътниците тръгнаха към изхода. Питър и Холи останаха на местата си и тя отново изтъкна обичайния си аргумент:

— Татко трябваше да напусне Санта Фе. Той има нужда от размах, а и мама изглежда не се интересува много...

— Изглежда не се интересува? Какво, по дяволите, искаш да кажеш? Значи той е в Хюстън, защото не са го оценили в забутаното градче Санта Фе, така ли?

— Не...

— Или намекваш, че мама го е прогонила? Не виждаш ли, че тя си остана вкъщи, страда и се тревожи за бъдещето, а според теб тя е виновна?

— Нищо подобно! Казах само, че не го разбира.

— О, за Бога! Тя е живяла с него деветнайсет години и го разбира по-добре от всички останали.

— Откъде знаеш? Някои хора се променят, а околните дори не го забелязват.

Питър замълча, тъй като сестра му беше права. Нали това беше неговият проблем с Мая?

— Освен това — продължи Холи, — дори да го разбира, мама не осъзнава колко много неща иска да постигне татко.

— Разбира се, той най-подробно ти е обяснил своите намерения, преди да напусне щастливия ни дом — саркастично изрече Питър.

Тя сведе поглед към ръцете си.

— Знаеш, че не е така. На следващия ден ни се обади от Хюстън.

— И най-подробно обясни своите намерения и чувства...

— Добре, не го направи! Всъщност никога нищо не е казвал. Нали затова сме тук? За да го чуем от неговата уста?

Останалите пътници се бяха изтеглили. Питър стана и измъкна раницата си.

— Проклет да съм, ако зная за какво сме тук. Вероятно не трябваше да идваме...

— О, престани — ядоса се Холи. Наведе се и измъкна чантата си изпод седалката. — Млъкни и не ни разваляй уикенда. Може и да научим нещо за родителите си. Понякога имам чувството, че изобщо не ги познаваме. Може да открием нещо, което...

— Добре, защо не? — развесели се Питър и я прегърна. Настроението му бързо се промени. — Ето, всеки момент ще стъпим в златната среда на Слънчевия пояс, както пише в рекламите; ще си залепим златни усмивки на физиономииите и ще прекараме едно златно време, а всичко, до което се докоснем, ще се превърне в чисто злато.

— Великолепна идея — хитро се усмихна тя и двамата слязоха от самолета. Отдалече видяха Мат, който се извисяваше над останалите и внимателно оглеждаше пасажерите. Холи махна за поздрав.

— Първо отиваме в апартамента ми — каза той и прегърна дъщеря си, която веднага се притисна към него. — След това смятам да прекараме следобеда на плаж в Галвестън. Или предпочитате нещо друго?

— Не, искаме само да сме с тебе — каза Холи и остро погледна брат си.

— Здравсти, татко. — Той сдържано отговори на прегръдката на Мат и отново установи със странно задоволство, че е висок колкото баща си. Двамата се целунаха и за свое най-голямо учудване Питър изпита истинско облекчение.

Докато вървяха към паркинга, Мат разказа за Галвестън и за големия ураган, в който през 1900 година бяха загинали шест хиляди души и бяха унищожени пристанището и градът.

— Оттогава построиха вълнолома — достатъчно широк, за да минават и коли, и хора...

— Твое ли е това чудо? — възкликна Питър.

Мат погледна колата, отключи и обясни на смаяното момче.

— Не, колата е на „Рурк Ентърпрайзиз“, а аз само я ползвам.

— Тука така ли е? — попита Питър. — Всички ли имат служебни мерцедеси за четирийсет хиляди долара?

— Зависи — отговори Мат и прибра чантите им в багажника. — Рурк има четири коли. Други компании имат по десетина и даже повече. Разстоянията тук са огромни и хората прекарват голяма част от времето в колите си. И понякога установяват с тях нещо подобно на приятелски отношения. — Докато говореше, той погали колата с дългите си изящни пръсти. Питър се ухили. След малко и тримата се смееха. — Ето защо е необходимо да имаш служебен мерцедес или кадилак. — Настаниха се на предната седалка и Мат включи климатичната инсталация. — След малко ще стане доста приятно.

— Винаги ли е толкова горещо? — попита Холи. Откакто бяха излезли от летището, тя имаше чувството, че се движи през плътна стена от горещина. — Как издържат местните хора?

— Така е само половин година и хората приемат горещината по същия начин, както ние в Санта Фе приемаме праха. Остава им само да чакат по-скоро да дойде зимата.

— Колко градуса е?

— Сигурно около четирийсет. — Мат плавно излезе от паркинга. — Но Хюстън е забележителен с това, че влажността на въздуха е деветдесет процента, даже повече. Климат — рай за комарите, а преди изобретяването на климатичната инсталация — ад за всички останали.

— Санта Фе повече ми харесва — каза момичето. — Поне не плуваш в собствен сос.

Мат се усмихна.

— Сухият въздух на пустинята определено е по-приятен от местната влага. Но не се налага да се вариш в собствен сос, Холи, навсякъде има климатични инсталации. И като започнахме този разговор, искам да ви предупредя, че имам нов апартамент.

— Да ни предупредиш? Да не е нещо като мерцедеса? — попита Питър.

Мат остро го изглежда.

— Донякъде. Малко е голям за сам човек, а и сградата е впечатляваща, но е удобен за приеми. — Децата нищо не казаха. След

малко баща им започна да разказва историята на Хюстън, за да отклони евентуалните обвинения.

„Всъщност те отдавна не са деца — помисли си, докато минаваха през тежката метална порта, пред сградата, в която живееше. — Вече са големи, красиви и умни младежи, които имат изисквания към мене и това ме задължава. Същото може да се каже и за жена ми, но това не ни помага да преодолеем противоречията си.“ Мат съжаляваше, че Елизабет не е с тях. Трябваше лично да я покани, а не да подхвърли на Питър, че може да вземе и майка си, сякаш не държеше да е тук. А може би наистина беше така и Питър го беше усетил. Може би искаше да прекара уикенда само с децата. Може би се надяваше, че отново ще се сблизат, ако са по-дълго време заедно.

Холи и Питър с интерес разглеждаха сградата — висока и бяла, с просторни тераси на всеки ъгъл. Мат заобиколи по алеята към гаража, мина покрай фонтана и козирката над тъмните стъкла на входа, но те вече бяха забелязали униформения пазач.

— Добре ви пазят от простосмъртните — промърмори момчето, когато се качиха в асансьора и Мат натисна бутона за трийсет и седмия етаж.

Мат също не беше свикнал с апартамента и когато чу възклицанието на Холи и видя каменното лице на Питър, все едно че го видя за пръв път. Преди три седмици беше споменал пред Никол, че предпочита да си купи жилище, вместо да живее в апартамент под наем. Беше му казала, че Рурк притежава три апартамента за гости и тя наскоро е завършила дизайна на единия от тях.

— Малко е голям за сам човек, но нали ще посрещаш гости, така че може и да ти хареса. Цветовете ти подходат. Всъщност, все едно че са подбрани специално за тебе.

— А не беше ли така?

Тя се усмихна.

— Кигън намекна, че скоро ще започнеш да прекарваш тук повече време и не е зле да подготвя нещо подходящо за твоето положение... — Погледна го е онази странна смесица от откровеност и пресметливост в прекрасните си кехлибарени очи, която толкова го привличаше. — Естествено, че докато обзавеждах апартамента, непрекъснато мислех за тебе. Но няма да се обидя, ако не го искаш. Дори ще ти помогна да намериш друг.

Разбира се, не се наложи да търси друг апартамент. Още щом влезе в мраморното фоайе, облицовано със светла ламперия и кристални полилеи, и премина към луксозно обзаведените стаи, той не можа да му устои. Най-силно го впечатли усещането за простор, тъй като новият апартамент беше поне три пъти по-голям от този, в който живееше в момента. Никол беше постигнала приятно съчетание между лекота, солидност и комфорт с оттенъците на синьо, сиво и ръждивокафяво в цветовете на мебелите, които се открояваха на фона на студените бледосиви стени. Апартаментът заемаше целия етаж на сградата и имаше стъклени външни стени. Когато Мат въведе Питър и Холи в просторната дневна, трапезарията и облицования в дъбово дърво кабинет, щорите бяха спуснати наполовина, за да спрат палещите лъчи на слънцето, но въпреки това всичко беше залято в светлина. Имаха чувството, че ясното небе на Тексас се слива със земно-небесните цветове на апартамента.

Стиснал здраво устни, Питър, който беше прекарал последните години в изучаване на история на изкуството, не можеше да не оцени картините, сребърните и златните скулптури, които украсяваха елегантните стаи, но не се чувстваше комфортно. Всичко беше идеално, подбрано в тон, поставено точно на мястото, където трябваше да бъде. Спомни си тяхната къща в Санта Фе с ниските тавани и ярки, живи цветове, обичайния безпорядък, защото винаги се намираше някой, който да не прибере след себе си дрехи, книги или чинии. Прохладата там идваше от каменните стени, а не от изкуствения въздух на климатичната инсталация. Не беше идеално, но се усещаше присъствието на живи хора. В по-голямата от двете спални Питър забеляза чехлите на баща си, оставени до леглото. Внезапно му се доплака. Обърна се и излезе от стаята. След малко с безизразен глас изрече:

— Предполагам, че доста добре печелиш.

— Двеста хиляди долара годишно — със същия тон отговори Мат. — Майка ви го знае; не виждам причина да не го знаете и вие. Холи, това е твоята стая; Питър ще спи в кабинета. Диванът е застлан, Питър.

— Нямах ли слугиня? — попита момчето. Искаше да прозвучи презрително, но гърлото му още бе стегнато.

— Имам, но тя не идва в събота. — Мат отвори следващата врата. — Ето я банята на Холи, а тук е твоята. Кухнята. Заредих хладилника. Ако сте гладни, вземете си нещо за хапване. Сега трябва да проведе два телефонни разговора и тръгваме. Носите ли си джинси? Защо не се преоблечете, докато свърша? Ще се почувствате по-удобно.

— Добре — каза Холи. Беше ѝ мъчно за баща ѝ, защото изглеждаше по-притеснен и от тях. Но също така се тревожеше за Питър; за сърдития Питър, който много искаше да престане да обича баща си. „Само аз разбирам всички — помисли си тя. — Зная, че татко дойде в Хюстън, за да не пропусне големия си шанс за интересна работа, а мама искаше най-вече да запази семейството. Но не трябваше да спира татко, защото така само го отблъсна и се чудя дали няма някоя...“

Холи не можеше да си представи Мат с чужда жена. Вярваше, че в живота му има място само за две жени: съпругата му и дъщеря му.

— Всеки ден започваме в девет — разказваше тя в колата, когато излязоха от пренаселения град. На магистралата Мат включи автоматичното управление и те плавно се понесоха покрай равни, зелени поля, изпъстрени с петролни кладенци. — Първо имаме урок по движение на тялото: ходене, седене, обръщане — все неща, за които никога не се замисляш, но се оказа, че има най-различни начини да ги правиш! Както и да показваш чувства само с тяло, без да използваш думи или мимика...

Мат се усмихна.

— Ето защо имаш походка като на балерина.

— Сега се уча. Упражнявам се, но още не съм свикнала. Докъде бях стигнала? О, да, до уроците по движение на тялото. След това започват часовете по грим, фризьорство и езици; после по сценично поведение. Имам и час по постановка на гласа, а освен това индивидуално обучение; имаме и майсторски клас, ходим на посещения при оперни певци и специалисти по оперно изкуство... Дали не пропуснах нещо?

— Репетициите — сухо се обади брат ѝ от задната седалка. — Толкова са тъпи, че все ги забравяш.

Всички се засмяха и Холи си помисли колко им беше приятно заедно.

— Да, репетициите са най-хубавото нещо. Имам чувството, че цял живот съм се готвила за това. Разбираш ли какво имам предвид? — Мат бързо я погледна и кимна; слушаше много внимателно. — Подготвяме шест представления едновременно. Представяш ли си? Татко, всичко е толкова... ярко и вълнуващо, даже най-досадните повторения, защото работим заедно с професионалисти. Все едно че си на изпит, но всеки гледа да ти помогне, защото всички имаме една цел — идеално представление. Всъщност не. Не е като изпит, а като съревнование. Всеки се стреми да даде най-доброто от себе си и да постигне съвършенството, за което е мечтал...

Гласът ѝ заглъхна, когато видя лицето на Мат. Обърна се към Питър и се намръщи, щом забеляза, че той се е втренчил в баща им.

— И ти ли се чувстваш така, откакто работиш при господин Рурк?

— В общи линии, да — тихо каза Мат и лицето му помръкна.

Холи погледна през прозореца и извика:

— Погледнете! Палми и кактуси растат заедно. Как е възможно?

— Има и остролист — каза Мат. — Срещат се заедно, защото са жилави по природа. Лесно се приспособяват към чужда среда.

— Като някои издатели на вестници — обади се Питър.

В колата настъпи пълна тишина.

— И дори когато започне сезонът — продължи Холи, все едно че не е прекъсвала разказа си, — и всяка вечер има представление, няма да спрем с уроците. От време на време ще има прослушване за нови опери. И така цели три месеца.

— Доста натоварено лято — каза баща ѝ, — но предполагам, че си щастлива. — Отново настъпи тишина. — Питър — пак се обади Мат, — в Галвестън ще поговорим.

— Добре — каза той.

Минаха по широкия мост, който водеше до острова, след което Мат направи кратка обиколка из забележителностите: показва им къщите, построени през четирийсетте години на миналия век, старите викториански сгради, реставрирани и превърнати в музеи. След това се спуснаха до брега и Мат спря колата направо на пясъка. Имаше прилив и спокойните вълни се удряха в брега; бялата пяна се приближаваше и се оттегляше в океана като дантела.

Холи си свали маратонките и чорапите.

— Питър, събуй се! Хайде да се надбягваме. Нищо, че ще загубиш, защото не си ходил на уроци по движение и не знаеш как се тича.

— Ха! — изсмя се той. Разбираше, че сестра му се опитва да го отвлече от мрачните мисли, и ѝ беше благодарен, но от къде на къде беше решила, че ще успее да го надбяга? Бързо смъкна маратонките и хукна напред. Зад гърба му Холи изпищя възмутено. Питър забави крачка, защото не се интересувахе от победата. Вдиша дълбоко свежия океански въздух и се заслуша в крясъците на птиците. След малко забеляза сянката на Холи и се обърна да я посрещне.

Мат наблюдаваше своите красиви дългокраки деца и си помисли, че много ги обича: „Дано запазят за цял живот този смях и тази свобода и целият свят да бъде отворен пред тях...“

Но по-късно, когато тримата седнаха на пясъка, той каза:

— Бедата е там, че не можем да запазим свободата, която имаме, докато сме млади. В момента, в който разберем какво искаме от живота, изборът ни се стеснява: правим определени стъпки, спазваме правила, установяваме връзки с хора, независимо дали ни харесват или не...

— Искаш да кажеш, че не ти е приятно да живееш в Хюстън? — попита Питър.

— Искам да кажа, че живея в Хюстън, защото нямам друг избор, ако искам да постигна нещо.

Момчето се опита да потисне гнева си, но не успя. Бавно пресека през пръстите си шепа пясък и каза:

— Но освен това имаш и семейство, за което трябва да помислиш.

— Добре, хайде да поговорим за това. — Мат се облегна назад, зарови ръце в пясъка и се загледа в пеликаните, застанали край пенливите вълни. Приличаха на група спореци политици.

— Имам две деца, но те са големи. След няколко месеца синът ми отива в колеж; дъщеря ми ще напусне дома следващата година. И всеки от тях отдавна има свой личен живот и нямат нужда от родителите си така, както когато бяха деца. Дори ако бях останал при вас, вие щяхте да тръгнете по своя път...

— Мама никъде не се кани да заминава!

— А би могла: поканих я да дойде при мене. Тя предпочете да остане в Санта Фе.

— Защо? — попита Холи.

— Това е въпрос, на който тя сама трябва да отговори. Странно защо не сте я попитали.

— Питяхме я — отвърна момичето. — Каза, че вие двамата преследвате различни цели.

— Права е. А целите, които аз съм си поставил...

— Цели! — изсумтя Питър. — И двамата говорите като справочник за кандидат-студенти.

Мат се засмя.

— Може би си прав. — Изведнъж стана сериозен. — Имам чувството, че майка ви иска да ми попречи да осъществя целта си — извинявайте за израза — да изградя верига от вестници, която ще ми осигури власт и влияние, за които винаги съм мечтал. А майка ви не е доволна, че реших изцяло да се посветя на тази цел и да отложам останалите неща. Не харесва това, което правя; не харесва хората, с които работя; не й харесва как виждам бъдещето; не й харесва как оценявам миналото.

— Да, но харесва тебе — тихо се обади Холи.

При тези думи той изпита толкова остро чувство на загуба, че зарови ръце в подвижния пясък. Но гласът му остана все така спокоен.

— И двамата се харесваме, Холи. Но не е достатъчно. Какво би казала, ако ти предложи да се откажеш от операта и да се преместиш в Хюстън?

— Нямаше да се съглася.

— Естествено. А и ние нямаме право да искаме от тебе такава жертва. Никой няма право да иска от друг човек да се откаже от големия си шанс. Той се явява толкова рядко.

— Тогава какво правят хората, когато не са съгласни един с друг?

— Компромиси.

— Което означава да се прави това, което ти искаш.

— Може би. Или поне за известно време.

— Мама има нужда някой да се грижи за нея — изрече с равен глас Питър. — Ти я остави сама да се справя и с къщата, и с работата си. Всъщност с двете работи.

— Как така двете работи?

— Поредицата във вестниците и представленията с онзи човек.

— Защо винаги се преструваш, че не помниш името му? — възкликна Холи. — Татко, става въпрос за Тони Рурк и за предаването „Антъни“, в което мама прави по едно интервю седмично. — Тя внимателно погледна лицето му. — Мислех, че знаеш.

— Да, през май тя ми беше казала нещо подобно. — Очите му останаха вперени в океана. — Но не обърнах внимание на думите ѝ.

— Както и да е — настойчиво продължи Питър. — На нея лежат къщата, работа на две места, непрекъснато се занимава с нашите проблеми. Понякога се налага да помага на Сол в „Чифтейн“ и през цялото време е съвсем сама!...

— Има теб и Холи, родители, приятели...

— Но няма съпруг! Когато замина за колежа, кой ще се грижи за нея?

Мат учудено повдигна вежди.

— Значи нямаш доверие на майка си, така ли?

— Какво, по дяволите, искаш да кажеш?

— Мислиш, че майка ти не може сама да се грижи за себе си. А аз имам доверие в нея. Вярвам, че знае какво прави и какво решение да вземе.

— Мамка му! — Питър рязко се отмести и стана. Отиде до брега.

— Татко, това не беше хубаво — колебливо изрече Холи.

Мат се загледа в източената фигура на сина си, леко приведена над повърхността на водата.

— Питър трябва да разбере, че сме достатъчно възрастни, за да управляваме живота си.

— Той смята, че ти управляваш живота на мама.

— Значи греши.

Момичето се загледа в пеликаните.

— Вярно ли е, че ще се прибереш вкъщи до Коледа?

— Вкъщи? Имаш предвид да се върна да живея в Санта Фе?

Тя кимна.

— Холи, не мога да... Защо питаш?

— Мама мисли, че ще се прибереш.

Той седна и обхвана коленете си с ръце.

— Не зная дали наистина вярва в това. Но майка ти много добре знае, както впрочем и вие двамата с Питър, защото непрекъснато го

повтарям, че не мога да си тръгна и да захвърля всичко. Нито сега, нито на Коледа. Мило мое момиче! — Той я прегърна през раменете, а тя сложи глава на рамото му. — Обичам ви двамата с Питър; приятно ми е да сме заедно. Гордея се с вас. Искам да бъдем приятели, да ми идвате на гости, да пишете и да се обаждате по телефона. Но аз няма да се върна в Санта Фе. Преди много години се установихме там заради баща ми, а и вие с Питър бяхте мънички и имавте нужда от сигурност. Но вече пораснахте... Не мога да се върна назад. В моя просторен апартамент винаги има място за майка ви, ако реши да дойде в Хюстън. Това не е тайна за никого и спокойно можете да ѝ го кажете.

Холи седеше с изправен гръб и имаше чувството, че ще заплаче.

— Искаш мама да дойде в Хюстън и ти е мъчно за нея? Настъпи едва доловима пауза.

— Разбира се.

— И искаш да ѝ го кажа, така ли? — остро попита тя.

Мат въздъхна.

— Холи, дай ни малко време. Сигурна ли си, че майка ти наистина е нещастна? Тя никога не е имала собствен живот, както впрочем и аз. Може би и двамата искаме да си починем един от друг. След това ще видим. Не ни пришпорвайте...

Очите на Холи го гледаха сериозно.

— Струва ми се, че говориш така, за да се освободиш от чувството за вина.

Той усети нещо подобно на удар в стомаха.

— Не зная — каза и с облекчение забеляза, че Питър се приближава към тях.

Той спря пред Мат.

— Мисля, че си прав. Сетих се за Мая — тя непрекъснато се тревожи какво ще стане, когато замина за Станфорд. Сигурно и мама се чувства по същия начин, понеже е жена и си стои вкъщи...

— Зная.

— Не че не искам да си щастлив, обаче...

— Зная — повтори Мат. — И се гордея с тебе, защото се грижиш за семейството си. Същото Се отнася и за Холи. Нормално е да мислите главно за себе си и за своите проблеми, а вместо това се тревожите за нас. Това означава много за мене.

Всички замълчаха.

— Защо се тревожи Мая? — попита Мат, когато синът му седна на земята. — Нали и тя щеше да заминава за Станфорд?

— Изпусна срока за подаване на документите. Първо майка й искаше да я изпрати в Аржентина, после се оказа, че е закъсняла за есенния семестър. Не се знае дали ще успее и за зимния.

— Може би ще успее да помогна. Понякога едно телефонно обаждане където трябва... — Мат замълча. — Или предпочиташ да не се меся?

— Не, просто... По дяволите, не е хубаво да се говори така, но...

— Но би предпочел да си свободен, когато отидеш на новото място.

Питър изсумтя.

— Не ми е приятно да си го мисля, камо ли да го произнеса на глас. Чувствам се като предател. Сигурно познаваш това чувство.

— В известен смисъл.

Обядваха в „Уентълтреп“, като предварително се отбиха в хотела да се преоблекат. Холи си сложи бяла рокля, а Мат и брат й — бели памучни панталони, ризи и вратовръзки, и тя си помисли, че бяха изключително красиво семейство. Разположиха се в уютната зала на ресторанта, която имаше по-скоро европейски, а не американски вид, поръчаха си прясно уловена риба и пиха бяло вино.

В неделя Мат беше направил толкова богата програма, че се наложи да се откажат от някои удоволствия. Питър предложи да разгледат паметниците по улиците на града и прекараха цялата сутрин в колата, обикаляйки творбите на Миро, Дюбюфе, Невелсън и дори „Геометричната мишка Х“ на Клос Олденбург, която Питър познаваше от албумите по модерно изкуство. Холи предложи да закусят в облицования с мрамор и коприна хотел „Ремингтън“. Масата им се намираше почти до камерния оркестър; тихата музика ги обгръщаше като нежна мантия, а те си говореха, все едно че никога не се бяха разделяли.

Вечерта, след като бяха посетили няколко музея, планетариума в Херман Парк и зоологическата градина, Питър каза:

— Прекарахме много по-добре, отколкото бях очаквал.

— И аз — призна Мат, също толкова искрено. — Време е да се върнем вкъщи, да приберем багажа и да тръгваме за летището.

— Вкъщи! — изненада се Питър.

— Да, в моя дом — отвърна Мат, докато преминаваше през металната порта. — Аз живея тук. — Когато влязоха в апартамента, той отиде в кабинета си и включи телефонния секретар. — Тръгваме веднага щом се приготвите.

Докато си прибираха дрехите и мидичките, които бяха събрали на плажа в Галвестън, Питър и Холи разсеяно слушаха гласовете, които се обаждат на баща им: един човек имаше проблем с тиража на вестника в Денвър; друг питаше за уводната статия, посветена на новия скиорски комплекс в Пагоса Спрингс; след това се обади топъл, леко дрезгав женски глас: „Мат, направила съм резервация за винарната на Тони за следващия четвъртък. Нещо като сбогуване с приятелите, преди да се отправя към по-хладни места. Моля те, ела. Обади се.“

Мат влезе да провери дали са готови и видя, че лицето на Питър беше станало като камък.

— Каква е тази винарна на Тони? — попита Холи. — Да не би Тони Рурк да има тук къща?

— Не, това е ресторант — отвърна Мат — и няма нищо общо с Тони Рурк. Сервират приятен обяд, а вечерно време там се провеждат частни сбирки. Питър, когато канят майка ти на парти...

— Никой не я кани.

— Е, ако я поканят, би ли я посъветвал да не ходи?

Питър прикова поглед в обувките си. „Майка ми не познава човек с подобен глас.“

— Сигурно не.

— Надявам се. И тя, както и аз, има нужда от приятели. — Мат отново включи телефонния секретар и взе багажа. — Тръгваме ли?

В колата ги попита:

— Нали пак ще дойдете? Искam по-често да се виждаме.

— Двоен живот — промърмори Питър.

— Какво? — попита Холи, като се наведе напред.

— Двоен живот: две семейства, два града. По-рано имаме едно семейство. Сега имаме две.

— Е, в такъв случай се използват всички предимства от създадената ситуация — каза Мат и паркира мерцедеса пред летището.

— Разбира се — изрече той и се замисли върху думите на баща си. Когато дойде време да се качат на самолета, Холи отново прегърна баща си и го целуна, а Питър му стисна ръката, но не можа да се въздържи и каза:

— Наистина ли си толкова безчувствен към това, което става със семейството ни?

— Не — отвърна Мат. Дръпна Питър към себе си и го прегърна. — Непрекъснато мисля за вас и много ми липсвате. Всички. Но нямам избор.

— Ще се обадиш ли на онази жена?

— Да, тя ми е приятелка. Чуйте ме и двамата. — Той задържа ръцете им. — Искам да бъдем приятели много повече отпреди. Трябва да си помагаме. Искам да разберете какво правя и защо е толкова важно за мене. Имам нужда от вашето одобрение. И обич.

— Е, поне това имаш — каза Холи. — Ще предадем поздрави на мама.

Минаха през вратата, обърнаха се и отново видяха Мат по същия начин както на идване: стърчеше с една глава над останалите изпращачи, съвсем сам.

ГЛАВА 10

Никол пусна плътната копринена наметка от голите си рамене и се отпусна с въздишка в удобното кресло.

— Любимото ми място — изрече с леко дрезгавия си глас и се усмихна на Мат. Той престана да разглежда пищната украса на „Колондор“ и бързо се обърна към нея. — Как прекара почивните дни? В работа или развлечения?

— По малко и от двете — отвърна Мат. — Децата ми бяха на гости и трябваше да се отбранявам от нападки.

— Е, сигурно не през цялото време.

— Не, всъщност беше много приятно. Обичам да съм с тях. Но от време на време имаше и стрелба, и то без предупреждение.

— Предполагам, че от сина ти, който сигурно е на страната на майка си.

Той взе менюто.

— Какво предпочиташ? Вино? Коняк?

— Коняк. — Тя искаше да каже още нещо, но замълча и Мат ѝ беше благодарен за това. Беше ѝ дал да се разбере, че няма намерение да обсъжда семейството си, и тя прие без възражения.

Той остави менюто.

— А ти какво прави през почивните дни?

— Трябваше да развличам някакви инвеститори, които Кигън ухажва заради хотела и бизнесцентъра в Брекенридж. Без да искам научих доста подробности за данъците и политическия живот в Колорадо. Хайде да си говорим за нещо по-приятно.

— Добре, разкажи ми за пътуването. Не знаех, че заминаваш. — Приблужи се сервитьорът и Мат поръча за двамата по чаша коняк. — Нищо не спомена миналата седмица.

— Извинявай, явно си въобразявам, че всички са в течение на плановете ми. Нали знаеш, че никой не остава в Хюстън през юли и август.

— Освен неколцина истински труженици.

— И ти можеше да си вземеш отпуска, нали? Не вярвам Кигън да те държи чак толкова изкъсо...

— Какво общо има Кигън? Просто имам много работа.

— Извинявай, не трябваше да го казвам.

Сервитьорът постави питиетата на масата.

— Аз трябва да се извиня. Завиждам ти, че ще се измъкнеш от тази горещина. Къде заминаваш?

— В Мейн. Имам малко местенце.

Мат си спомни разкошната ѝ къща и апартамента, който беше приготвила за него.

— Нямам голямо доверие на твоето определение за „малко“. Какво имаш предвид: малка къща, малък хотел или може би малко градче?

— Малък остров. — Погледна го лукаво и двамата се засмяха. — Имам наистина малка къщичка и още по-малка моторница, с която ходя до малкото градче на брега.

— Плюс малък персонал.

— Да, двама души. През лятото моите потребности са доста елементарни.

— При тебе нищо не е елементарно.

Никол се усмихна и вдигна чашата си.

— За елементарните потребности.

Леко докоснаха чашите си. Тя остана абсолютно неподвижна и отново му позволи да я разгледа. На приглушената светлина на старинните аплици раменете ѝ изглеждаха като алабастр на фона на черната рокля с избродирани черни рози. Беше си сложила колие с черна роза на сребърна верижка. Косата ѝ представляваше черен облак, който подчертаваше кехлибарения цвят на очите. Никол излъчваше съблазнително, леко тръпчиво ухание. Устните ѝ се изкривиха от задоволство, когато забеляза погледа му.

— Радвам се, че ти харесва.

— А ако не е така?

— Тогава ще го променя... или ще се опитам да те накарам да го харесаш.

Той тихо се засмя.

— Кое от двете е по-лесно?

— Зависи къде се намираме и какво правим.

Ароматът на тръпчивия ѝ парфюм се смеси с тежката миризма на алкохола и Мат инстинктивно се отдръпна назад, за да установи някаква дистанция.

— Разкажи ми за Мейн — помоли той. — Никога не съм бил там.

— Прохладен климат и гори — отговори тя, като още веднъж му позволи да определи темата на разговора, без да проявява нетърпение, разочарование или гняв. — Скалиста почва и стръмни брегове, високи вълни, прохладни нощи с черни сенки върху бялата луна. Дива красота, идеална противоотрова срещу знойното хюстънско лято и сезона на приемите.

— Ти обичаш приемите.

— Да, не си представям живота без тях. Но Мейн е като свежа сутрин след безумна нощ: прохладно място, където можеш да си починеш, да подредиш спомените си и да планираш следващото бурно прекарване...

— Прилича ми на заговор срещу бъдещето.

— Заговорите са за зимата и шпионите. А аз мечтая. И се старая плановите ми да съвпадат с мечтите ми.

Сервитьорът се доближи до тяхната маса и Мат поръча още два коняка, след което се усмихна:

— Добре казано. А сега ми разкажи за своя малък остров.

През очите ѝ премина сянка, която изчезна толкова бързо, че не беше сигурен дали не беше досада. Но тя покорно изпълни желанието му, като описа подробно къщата с десетте стаи и оградения с борове парк, поддържан от местен градинар, който отглеждал кученца, хризантеми и далии в огромни кашпи, а също така домати и салата; разказа колко обичала да плува до скалите, да кара водни ски и да купува местна керамика от магазинчетата по крайбрежието. Истинска светска жена, Никол по десетки безмълвни начини му показва, че го намира за много привлекателен мъж. „Идеална събеседничка“ — помисли Мат и реши да ѝ предложи да вечерят заедно. Но все едно че беше прочела мислите му, в следващия момент тя спомена, че имала ангажимент за вечеря в осем и половина.

— Трябва да се прибера, за да се преоблека — каза и стана. — Беше ми много приятно. Предлагам в най-скоро време пак да излезем. Ако забравиш да ми се обадиш, аз ще те потърся.

„Питър щеше да изсумти — помисли си Мат, когато се разделиха пред хотела — и да каже, че ми върти номера. И щеше да е прав.“ Но дори синът му беше заплепен от гласа на Никол по телефона; той щеше да оцени нейния чар и удоволствието на всеки мъж да бъде желан и преследван.

Но и тогава Питър щеше да намери начин да му припомни, че е забравил майка му.

Ала Мат не беше забравил. Напоследък мислеше за Елизабет много по-често, отколкото преди. Често посягаше към телефона, но или никой не отговаряше, или тя беше там и бързо предаваше слушалката на децата или на Лидия.

От друга страна, дните и нощите му бяха толкова заети, че той просто нямаше време непрекъснато да мисли за нея. Веднага щом се разчу, че се е пренесъл в Хюстън, заваляха покани за светски събирания; увеличиха се и часовете, прекарани в офиса. Мат продължаваше да купува вестници и всяка седмица преглеждаше докладите на издателите, които му бяха пряко подчинени.

— Не можеш да се справиш сам — казваше Чет, оставяйки нова папка с документи на бюрото му. — Всички нови хора правят тази грешка. Поговори с господин Рурк да ти назначи помощник, дори двама.

— Благодаря — отрязва го Мат. — Когато преценя, че наистина имам нужда от помощ, ще уведомя господин Рурк. Това ли е финансовият отчет на „Остин Стар“?

— Точно така. — Чет се обърна към вратата. — Нямам търпение да продадат вестника. Ако имаш въпроси, на твое разположение съм.

Мат разсеяно кимна. Ако беше тук, Елизабет сигурно щеше да го предупреди да внимава с Чет и щеше да е права. Но нямаше нито време, нито нерви да се занимава с този човек. Не само защото беше твърде зает, а и защото изпитателният срок явно още не беше завършил: всички негови решения внимателно се обмисляха; всяко действие се наблюдаваше. Усещаше, че трябва да стъпва внимателно и непрекъснато да се самодоказва.

— Нещо трябва да се направи — каза на Рурк няколко седмици след посещението на Питър и Холи. В края на юли Хюстън изнемогваше от горещини и животът в града беше почти замрял, с изключение на претрупаното с работа бюро на Мат. Сега беше

разтревожен от писмото, което му бе изпратил директорът на „Тъксън Кол“. — Дугън заплашва със стачка — обясни Мат. — Искан да подпишем нов договор половин година преди да е изтекъл предишният. През първото полугодие не успяхме да повишим печалбата. Смятам в понеделник да отида лично и да разбера какво става.

Рурк се намръщи.

— Досега винаги сме имали добри отношения с Дугън. Какво става?

— Не мога да разбера. Струваше ми се, че всичко се развива по план. Нещо пречи на работата.

Рурк замислено кимна.

— Какво има, Мат? Ти купи „Кол“ преди седем месеца. Досега би трябвало да има напредък.

— Не мога да разбера. Когато го купихме, техниката и дисциплината на персонала бяха в много лошо състояние, но...

— Същото се отнасяше и за веригата на Греъм. Половината от вестниците, които купуваш, имат проблеми, но винаги успяваш да ги съживиш. Защо се провалихме точно с този вестник?

Той поклати глава.

— Не мога да накарам персонала да се размърда. Много са бавни и като че ли нарочно искат да докажат, че вестникът няма да се оправи. Имам чувството, че някой ги е подкупил, за да го провалят. Но това, разбира се, е абсурдно: нали тогава ще останат без работа.

Рурк се облегна назад.

— Разбрах обаче, че и те получават писма за „Интимно“.

— Това е единствената успешна рубрика. Не зная какво щяхме да правим без нея.

— Трябва да намериш начин да оправиш нещата, Мат. Ти единствен отговаряш за тези вестници. Няма друг. Трябва да успееш и в Тъксън. Предлагам да изпратиш Чет за информация, преди да отидеш там.

— Не мисля, че в Тъксън имаме нужда от Чет.

— Напротив. Нека да проучи ситуацията. Достатъчно често си използвал неговите доклади и знаеш, че е много точен. Може да ти спести една седмица изслушване на лъжи. И не се поддавай на никакви увещания. Дай им да разберат, че ние не преговаряме под дулото на

пистолета. Уволни Дугън, уволни, ако е необходимо, целия състав; винаги можеш да вземеш хора от другите вестници, докато назначиш нови. Осигурил си им нова печатна преса — знаят, че вече е поръчана — и не си длъжен да правиш повече отстъпки, ако не спазват договора.

Мат изведнъж изпита неприязън.

— Не съм „им осигурил“ печатна преса. Поръчах нова, понеже двама души бяха ранени, докато работеха със старата. Разбира се, че ще преговарям; добре се разбирам с Ърни Дугън и мисля, че той е прав. Наистина сме застрашени от стачка заради лошите трудови условия. Не трябваше да отлагам с една година новото оборудване. Вината е моя. Но не вярвам, че той ще ни изнудва; знае, че още нямаме печалба.

— Няма да споря, щом смяташ, че добре се познавате с Дугън — учтиво каза Рурк. — Но бих искал Чет да проведе предварителен сондаж. Довери ми се, Мат. Убеден съм, че няма да съжаляваш.

Той се поколеба. Не му беше приятно, че Чет ще отиде да шпионира Ърни Дугън; но в края на краищата това не го засягаше. Докато добрите отношения с Кигън Рурк го засягаха лично.

Ърни Дугън беше висок най-много един и шейсет, имаше гъста черна брада, с която много се гордееше. Често казваше, че признава два вида спорт: покер и преговори за трудови договори, и се отдаваше и на двата с необикновен ентусиазъм. Когато за пръв път покани Мат на покер и след това двамата отидоха да пийнат по чашка, той беше определил Мат като единствения почтен издател. Но сега, когато Мат пристигна в Тъксън и на летището го чакаше Чет, ситуацията беше съвсем различна.

— Строил е целия профсъюз и още двама от националния комитет — съобщи Чет в колата — и всички те чакат.

— По телефона казах на Ърни, че искам да поговорим насаме.

Чет вдигна рамене.

— Нищо не зная. Повиках неколцина от нашите хора, за да нямат мнозинство. Впрочем, предпочитам да не казваш, че съм те предупредил за неговия екип. Имам чувството, че ни е подготвил изненада.

— Изненада? Не е в стила на Ърни Дугън. Какво става тук?

— Въобразява си, че здраво ни държи за топките, и ще се опита да ни накара да подобрим условията. Само не се издавай, че си предупреден: не искам да загубя източника си на информация.

Така два пъти в течение на няколко минути той го помоли да си държи езика зад зъбите пред Ърни. Мат замислено го погледна, но Чет се бе съсредоточил в шофирането и останалата част от пътя премина в мълчание.

— Отивам в кабинета на издателя — каза Мат, когато пристигнаха. — Кажи му, че ще го чакам там. Да дойде само с изпълнителния директор. Никой друг. После да влезе Ърни.

— Но всички очакват да...

— Чет.

— Добре. Момент само.

— Не се бави много. — Мат огледа мрачния кабинет, който издателят така и не бе сметнал за необходимо да обзаведе, тъй като очакваше вестникът всеки момент да фалира. Когато издателят и изпълнителният директор влязоха, той изобщо не им предложи да седнат и веднага започна: — Искam лично да говоря с Дугън и да разбера какво става тук. Има ли някаква пречка да го видя?

Издателят вдигна рамене.

— От няколко седмици правя опити да разговарям с него. Той гледа през мене като през стъкло.

— Попитахте ли го защо?

— Не, естествено; това щеше да ме постави в неизгодна позиция.

— Вече сте в неизгодна позиция. От няколко месеца се опитвам да ви накарам да задвижите вестника, но вие не сте в състояние да го направите и Дугън го знае. — Погледна си часовника. — Искam да говоря с него, затова трябва бързо да приключим. Смятам да доведа нов административен персонал. Предлагам да ви прехвърля и двамата в някой от нашите вестници в Ню Мексико. Ако не сте съгласни, сами си потърсете работа. Новите хора пристигат следващата седмица.

— Трябваше да ни предупредите по-рано! Една седмица е крайно недостатъчен срок! — рязко възрази изпълнителният директор.

— Предупредени бяхте от седем месеца. Нали ви казах, че очаквам печалба?

Двамата мъже се спогледаха.

— В Ню Мексико няма много големи вестници — каза изпълнителният директор.

— Не ви изпращам в големи вестници — отвърна Мат и им подаде две папки. — Ето ви сведения за вестниците и за градовете, в които се намират. Ако приемете и решите да се съобразявате с начина, по който управлявам, след няколко години може да ви преместя в по-големи вестници. Докато говоря с Дугън, помислете върху предложението ми.

Издателят протегна ръка и когато Мат я пое, каза:

— Съжалявам. Искях вестникът да тръгне, но имам чувството, че си блъскам главата в тухлена стена.

Той кимна и си помисли, че вероятно е постъпил прекалено сурово.

— Уведомете ме за решението си.

След няколко минути влезе Ърни.

— Благодаря ти, че дойде — каза Мат, след като се ръкуваха. — Какво те накара да свикаш цялото профсъюзно войнство?

— Същото, което е накарало тебе да свикаш хората си — отвърна Дугън. — Взаимната любов и доверие.

Мат поклати глава.

— По телефона ти казах, че предпочитам да уредим проблема неофициално. Не сме във война, Ърни.

— Да, но натам отиват нещата, Мат. Ти свика своите приятели, аз — моите. За какво искаш да разговаряме?

— Престани. Искам да говорим за всичко, което те притеснява. Но първо да се изясним: аз никого не съм викал. — Внезапно му хрумна нещо. — Да не би Чет да ти е казал, че аз съм свикал хората на събрание в заседателната зала?

— Виж, Мат. Не обичам да говоря за другите. Двамата с теб можем да се разберем и ако искаш да започваме.

Мат взе един стол и наля кафе в две пластмасови чашки. Услужливият Чет! Сигурно и на Ърни е казал: „Не казвай на Мат, че съм те предупредил...“ Какво му ставаше на този човек? Защо след двайсет години работа при Рурк е решил да играе на два фронта? Единственото, което бе постигнал, бе да попречи на Мат Лъвъл да предотврати една стачка...

Единственото ли? Това никак не беше малко.

Усети, че се задушава от гняв. Ако Елизабет беше тук, щеше да намери начин да се справи. Умееше да се разбира с хората.

— Добре, Ърни. Носиш ли списък?

— Да, и сигурно знаеш коя е първата точка, Мат. Инцидентът в печатницата не беше случайност. Причината е, че някой не искаше да отпусне пари за нови преси...

— Съгласен съм.

— ... и двама души... Какво?

— Казах, че съм съгласен. Отложихме купуването на пресите и сгрехихме. Сега правим всичко възможно, за да поправим грешката. Платихме обезщетение на пострадалите; покрихме медицинските разходи, които не се покриваха от застраховката; запазихме им работните места; поръчавме ново оборудване за печатницата. Включително и компютри. Ако това са ти оплакванията, Ърни, забрави ги. Всичко е уредено.

— Да, но не съвсем. — Той си подръпна брадата, като избягваше да го погледне в очите. — Прекалено много неща се забавиха. Не става въпрос само за пресите, но и за заплати, премии, участие в печалбите...

— Никога не е ставало дума за участие в печалбите, Ърни.

— Зная. И ако държиш на тишината и спокойствието, крайно време е да поговорим. Освен това пенсионният план...

— Най-добрият в Тъксън...

— Което не е кой знае какво. Налага се да преразгледаме условията за годишния отпуск, болничните, длъжностните характеристики...

— Добре.

— Какво?

— Ако правилно те разбирам, искаш изцяло да променим договорите, след като се разбрахме да замразим повишенията за две години, докато „Кол“ стане печеливш вестник. Сега си решил да получиш всичко, без да те интересува съдбата на вестника. Нали така?

— Мат, по дяволите, никога не си ми говорил по този начин!

— Както и ти никога не си ми поставял ултиматуми, Ърни. Какво ти става, за Бога?

— Хубаво е да играеш покер с приятели — важно заяви Дугън, — но не и когато единият блъфира с приятелството, за да изнудва

другия.

— Копеле! — тихо изруга Мат.

— Върви по дяволите, Мат. Работим за различни хора. Аз отговарям пред колегите си; ти — пред корпорацията. Навремето това изобщо не ми мина през ума, но когато собственикът започне да се подмазва на профсъюзния лидер, винаги си има причина.

— И някой ти помогна да стигнеш до този извод, нали, Ърни?

Дугън нервно си подръпна брадата.

— Наемният труд и ръководството не спят в едно легло; в противен случай на единия от двамата му го начукват. Няма нужда друг да ми дава акъл.

— Но не мислеше така през месеците, когато се разбирахме и работехме заедно?

Настъпи мълчание.

— Ще обсъждаме ли нови договори? — попита Дугън.

— Не. — Мат наля още кафе и без да иска изля няколко капки върху масата. Стана му неприятно. „Колко съм наивен — помисли си. — Как съм могъл да вярвам на Ърни? Рурк явно го познава по-добре от мене.“ — Тогава хайде да поговорим с останалите — рече и тръгна към вратата. — Искам да им кажа някои неща.

— През главата на издателя? — попита Ърни.

— Вече всичко си изясних и с него, и с изпълнителния директор. Хайде, Ърни, сам си го изпроси.

Мат застана пред персонала на вестника. Ърни мрачно го наблюдаваше от един страничен стол близо до изхода. Чет беше седнал в най-отдалечения край на залата.

— През първите два месеца, след като купих „Кол“, отбелязахме известни успехи; оттогава едва се крепим. Миналата седмица дори ми мина през ума, че се държите така, като че ли някой ви плаща, за да провалите вестника.

— Чакай малко! — извика Дугън.

— Не още, Ърни. Ще говориш, когато ти дам думата. Никого не обвинявам, просто казвам как изглеждат нещата отстрани. Дойдох да поговорим, да разбера какво ви тревожи и да потърсим начин да съживим вестника. И какво намирам? Моят приятел Ърни Дугън се опитва да разговаря с мене от позицията на силата. От известно време

преговарям с Бил Фолуърт за „Сентинел“. Възможно е да го купя. Нямам нужда от два вестника в Тъксън...

Ърни Дугън усети какво става, скочи на крака и извика:

— Гадно копеле! Да не искаш да кажеш, че ще ликвидираш „Кол“?

— При персонал, който създава проблеми, и след месеци работа на загуба трябва да съм пълен идиот, за да продължа да наливам пари в „Кол“, когато просто мога да купя „Сентинел“.

Дугън тръгна към Мат. В очите му се четеше паника.

— В този град има три вестника, а ти смяташ да закриеш единия от тях. Ще отнемеш работата на хората, като много добре знаеш, че няма да могат да си намерят друга, тъй като ти ще си собственик на единия от останалите два вестника!

— Съвсем правилно си ме разбрал — хладно отвърна Мат.

— Мамка му! Предварително си го обмислил. Готов си да унищожиш един вестник, само и само да стане на твоето!

— Не. Ще закрия „Кол“, защото не носи печалба, а ако изпълня и вашите искания, изобщо няма да мога да го издавам.

— Това не са искания, а програма.

— Не, вие имате само искания. Не чух нищо за увеличаване на производителността, за удължен работен ден, за по-добро качество на репортерската и издателската работа. Не видях никакви идеи за това как да помогнем на хората от този щат или на „Кол“ да оцелее. Чух само искания. И нито едно от тях не беше съобразено с простия факт, че този вестник няма достатъчно читатели, за да реализира печалба.

— По дяволите, можем да преговаряме за всичко това!

— Под един чаршаф? А кой ще бъде отгоре? Седни, Ърни. Сега ще ви обясня как точно се прави това.

Дугън спря и извика:

— Работата ми е да преговарям, а не да седя и да те слушам.

— А моята работа е да направя този вестник печеливш. Ако седнеш, ще ти кажа как.

Дугън ядно го погледна, след което се върна на мястото си и седна.

— Да започнем от договора — каза Мат. — Ако настоявате за нов договор с променени условия, ще се насоча към „Сентинел“. А ако това не ви устройва, предлагам да се задоволим с настоящия, като го

продължим до осемнайсет месеца при същите условия и без нови клаузи. Нищо не казвай, Ърни, не си хаби енергията. Още не съм свършил: Повтарям: замразяваме заплатите и допълнителните плащания за осемнайсет месеца. Отнася се за всички — редактори, ръководство, технически персонал. Но се налага да намалим и останалите разходи. На първо място — съкращение на персонала с двайсет процента...

Чу се тих ропот. Всички се обърнаха към Дугън, но той нищо не каза.

— ... защото ми омръзна „Кол“ да бъде второразреден вестник. Сигурен съм, че и на вас също. Ако реализираме печалба, след година и половина ще преговаряме за нови договори и ще изплатим увеличенията, които се полагат като дял от печалбата. Започваме веднага след Деня на труда. Ръководството ще внесе своя дял с рекламна кампания по радиото и телевизията. Но ние можем да привлечем читателите само временно. Основното е вестникът да бъде интересен. Надявам се да стане такъв за осемнайсет месеца. Има ли въпроси?

Изскърца един стол. Мат се обърна и видя, че Чет Колфакс напуска стаята. Ърни разглеждаше пръстите на ръцете си и мълчеше. Някой попита за заплащането на извънредните часове; друг — за медицинските осигуровки. Накрая предпазливо се обади редакторът на научния отдел:

— Относно качеството на работата... Останах с впечатление, че ако си гледаме работата както трябва, бихме могли да се договорим за по-добри условия.

Мат се постара да остане спокоен.

— Как?

— Като се договорим да работим добре срещу по-добро заплащане. Защото ако приемем тези условия, тъй като изглежда нямаме никаква алтернатива... Тогава бих искал да поговорим за използване на повече снимки, графики, чертежи, а може би и на цветен печат?

Обадиха се и други и започна оживена дискусия. Мат слушаше, от време на време се обаждаше, но основно остави другите да говорят. Замисли се за Чет. Колко ли пъти е идвал в Тъксън през последните

седем месеца? Помисли си и че Елизабет надали щеше да одобри начина, по който разреши проблема. Почти чуваше хладния ѝ глас...

Той разтърси глава като куче, което излиза от водата. Нямахше нужда жена му да му казва какво да прави. Да, беше действал грубо, но резултатите бяха добри. Само реши занапред да внимава повече с Чет Колфакс.

Самолетът се приземи над обвития в зноен облак град и Мат погледна към боровете, които преди винаги го учудваха. Смяташе да се обади на Рурк вкъщи, но после се отказа. Не обичаше да докладва по телефона. Предпочиташе да вижда пред себе си лицето на събеседника и да следи неговите реакции.

Най-добрата новина напоследък бе успехът на „Интимно“. „Елизабет сигурно има материали за цяла книга — помисли Мат и реши да ѝ се обади. — Но сигурно сама се е...“

— Как пътувахте, господине? — попита някакъв глас до лакътя му. — Винаги съм казвала, че не е зле някой симпатичен и елегантен издател да повдигне реномето на бричката ми...

Той се засмя на шегата и попита Никол:

— Откъде разбра кога пристигам?

— Кигън спомена нещо. Може ли да те закарам вкъщи?

— Естествено. Няма нищо по-отвратително от тексаски шофьор на такси в пиковите часове.

Каза го само защото не беше пътувал с Никол.

— Мат, не се притеснявай толкова — засмя се тя и мина на сантиметър от един бял кадилак. — Карам кола от десетгодишна и съм доста добър шофьор. Ако получиш инфаркт, няма да можем да вечеряме заедно, а аз от две седмици само за това мечтая.

— От две седмици и нищо не си ми казала? Оттогава най-малко три пъти говорихме по телефона.

— Четири. Казах ти, че се отказах от прощалния прием и заминаването за Мейн.

— Не вярвам, че причината е в желанието ти да вечеряш с мен.

— Никога нищо не правя само поради една причина. И не ме питай кои са останалите; все едно няма да ти кажа. Както сигурно си

разбрал през изминалите девет месеца, обичам изненадите. А сега защо не се отпуснеш?

Мат бързо установи, че движението беше станало още по-оживено. Реши да не ѝ напомня да намали скоростта и се облегна назад. Сигурно във въздуха беше много по-безопасно. А що се отнасяше за вечерята...

— Не съм в блестяща форма — предупреди я той. — През последните три дни бях твърде претоварен. Но ако искаш да те заведе в „Ла Резерв“!...

— Никъде няма да ме водиш. Каня те вкъщи. Напоследък толкова често излизаме, че ти дължа поне десетина вечери.

— Не съм ги броил. Предпочитам да вечеряме навън, Никол.

— Мат, ако от време на време не практикувам готварските си способности — както и някои други спортове — ще загубя тренинг.

Той се усмихна.

— Не вярвам. Отиваме на ресторант.

— Ама ти си изключителен инат...

— И други са го казвали.

— ... който не се поддава на никакви ласкателства.

— Вярно ли е?

Тя се засмя.

— Да, и много добре го знаеш. Добре. Довечера отиваме на ресторант, но следващия път аз ще приготвя вечерята.

— Ще си помисля. Във всички случаи съм поласкан от поканата.

— Мат! Надявах се, че играеш честно!

— И аз съм добър в изненадите.

Тя се усмихна.

— Вярно е. А какво мислиш за компромисите?

— По този въпрос повече информация можеш да получиш от вестникарския профсъюз в Тъксън. Оттам сигурно ще кажат, че съм безкомпромисен. Но не е така. Поне невинаги. Добре, Никол. Следващия път ти ще приготвиш вечерята.

— Така вече е по-добре. Но не ми се ходи в „Ла Резерв“. Хайде да отидем в рибния ресторант.

— О, толкова е шумно, пълно е с хора и обслужването е лошо.

— И прекалено обикновено за човек, който употребява изрази като „поласкан съм от поканата“.

Мат се засмя и усети как умората започва да си отива. Никол беше приятна за компания.

— Още веднъж извинявай за моя инат. Щом трябва, готов съм цяла нощ да чакам келнера в рибния ресторант.

— Благодаря. Първо ще те оставя у вас да се преоблечеш. Няма за къде да бързае. А дотогава защо не ми разкажеш за пътуването?

За пръв път от една година Мат се отпусна. Не се бе чувствал толкова добре от времето, когато двамата с Елизабет работеха в „Чифтейн“.

По-късно, по време на вечерята, Никол попита:

— Случи ли се нещо, което не ти е приятно да си спомняш?

Той остави менюто:

— Защо?

— Имам чувството, че постоянно пропускаш нещо.

— Всъщност не ти казах какво се случи в Тъксън. — Поръчаха и той й разказа набързо какво се случи в редакцията на „Тъксън Кол“. — Предполагам, че вече няма да има игри на покер и съжалявам за това. Но останалото мина добре.

— Добре? Било е чудесно, Мат. Още в началото си заложил на победа и всички са го разбрали. Ако беше отстъпил пред Ърни, жив щяха да те изядат. Постъпил си правилно. А за покера не се тревожи. Ти излъчваш вътрешна сила и привличаш хората.

Той не обърна внимание на думите й, но се усмихна.

— А аз се надявах, че си привлечена от моя ум и очарование.

— И от тях също — отговори на усмивката му тя и смени темата. След като разговорът свърши, Мат осъзна, че току-що бе подготвил доклада си за Рурк.

„Забележителна жена“ — помисли си по-късно същата вечер, докато си сваляше вратовръзката пред огледалото. И изведнъж му дойде наум, че цялата вечер Никол нищо не бе споменала за себе си.

На следващата сутрин, когато влезе в кабинета си, Мат завари Кигън Рурк седнал на ниския диван да разлиства списание за изкуството в Югозападните щати.

— Виждам статия от Питър Лъвъл за дървената скулптура на индианците хопи — каза той и вдигна поглед. — Това синът ти ли е?

Мат се засмя доволно.

— Не е зле за едно осемнайсетгодишно момче, нали?

— Бърз старт. Прилича на баща си.

— По-скоро на майка си. Адски е добър в писането. — Той отиде до барчето и включи кафеварката. — Сутринта се обадох в Тъксън. Пресмятат как да направят двацет процента икономии, без да се съкращават хора. В края на седмицата очаквам да получа новия им план за работа.

— А какво направи с Дугън? — попита Рурк. — Да не си го набил? Или го хипнотизира?

— Нито едно от двете. — На вратата се почука и влезе Чет Колфакс. Мат погледна към Рурк.

— Аз поканих Чет да присъства на разговора — обясни Рурк. — Предполагам, не си изненадан. Нали бяхте заедно там.

— Не бих искал да ви прекъсвам — каза Чет.

Кафеварката заклоочи и Мат наля кафето в кана.

— Кафе?

Рурк кимна.

— Та какво направи с Дугън?

Мат седна и подробно описа разговора с Дугън, а след това и срещата в конферентната зала, без изобщо да споменава Чет. Докато говореше, забеляза как изразът на Рурк се промени от интерес към задоволство и накрая на лицето му се разля широка усмивка.

— Гениално — каза. — Осемнайсет месеца спокойствие. А идеята да превърнеш конфронтацията в диалог за подобряване качеството на работата е просто великолепна. Браво, момчето ми. — Приблужи се до Мат и сложи ръка на рамото му. — Радвам се, че работим заедно. Естествено, никога не съм се съмнявал в успеха ти. Нали, Чет? Дори когато ти се беше притеснил?

— Притеснил? — студено се обади Мат. — И за какво толкова се беше притеснил, Чет?

Рурк отиде да си налее още кафе и отговори вместо него:

— Понякога Чет се държи като баба и се плаши и от сянката си. Беше убеден, че Дугън и неговите хора лесно ще ти видят сметката. Още повече че досега ти не се беше сблъсквал с подобен проблем. Аз обаче решително бях заложил на тебе срещу Дугън. Ти притежаваш мозък и класа, които на него определено му липсват. Ето какво пропуска Чет.

— Чет рядко пропуска нещо — отбеляза Мат.

— И слава Богу — отвърна Рурк. — Искаш ли кафе, Мат?

— Благодаря. Чет, притеснява ли те още нещо?

Той поклати глава.

— Нима? — продължи да настоява за отговор Мат.

— Какво имаш предвид? — попита Рурк.

— Чет често пътува до Тъксън. Малко преди да си тръгна научих, че за последните осем месеца той е бил там шест пъти. Кое то ме кара да се питам защо, още повече че пред мен нищо не е споменавал.

Рурк бързо разреши проблема:

— Чет посещава всички наши обекти по моя заповед. Обичам да засичам информацията, Мат, и ти добре го знаеш. Сигурен съм, че е пътувал шест пъти до Тъксън, понеже го е сметнал за необходимо. Чет, имаш ли нещо да кажеш по този въпрос?

Той премести безизразния си поглед от Рурк към Мат и каза само:

— Не.

— В редакцията беше твърде напрегнато — остро продължи Мат.
— За шест пъти Чет все е трябвало да забележи нещо.

— Нищо съществено, за да си позволя да те безпокоя.

— Вярно, че Чет нищо не пропуска — ехидно каза Мат. — Или е решил да не обръща внимание на проблема, или се е интересувал повече от сексуалния живот на Дугън.

— Това също влизаше в задачата му. Не знаехме, че ще намериш по-добър начин да се справиш с профсъюза. И за да си дойдем на думата: как щеше да постъпиш, ако се беше разбрало, че блъфираш за „Сентинел“?

— Сигурен бях, че ще мине.

— А ако не беше, щеше ли да препоръчаш на борда да го купим?

— Не. Фолуърт иска прекалено много.

Рурк отново се усмихна широко.

— Значи не си имал предварителен план?

— Нямах нужда от план.

— Господи — засмя се Рурк, — чист хазарт. Ето каква била тайната на твоя успех. В тебе има известна доза наивност, Мат, но не се спираш и пред силови методи. Нищо чудно, че постигаш каквото искаш; всъщност ти си напълно непредсказуем. Наистина ли става

въпрос за наивност, или е само поза? Ако е второто, можеш всички да ни сложиш в малкия си джоб.

— Никога не залагам на пози и не мисля, че наивност е точната дума. Много добре знаех какво правя — заяви Мат.

— Сигурен съм, че е така. — Рурк замълча и после добави: — Предпочитам да бъда осведомен от самото начало, Мат. Идеята да се обърнеш към Фолуърт беше гениална, но това е хазарт, който можеше да ни причини много по-големи неприятности от стачката в „Кол“. Затова когато смяташ да използваш подобни методи, бих искал да бъда информиран предварително.

— Взех решение в последния момент.

— Разбирам. Но те моля в бъдеще да се съобразяваш с молбата ми.

Настъпи кратка пауза и Мат си представи как изглеждаха отстрани: Чет със закръглени очички и дискретен костюм с дискретна вратовръзка; Рурк в светлосив вълнен костюм, слаб и елегантен, с маникюр; Мат също в светлосив костюм, но не толкова елегантен, тъй като имаше нужда от подстригване и никога в живота си не си беше правил маникюр; всъщност замисляше се за състоянието на ноктите си само защото маникюрът беше символ на превъзходството на Рурк.

Мат кимна.

— Ще го запомня. — Взе лист хартия от бюрото и го подаде на Рурк. — Ето доклада от командировката. Ако с Тъксън е приключено, бих искал да поговорим за сенатските избори в Ню Мексико.

Рурк се обърна към Чет:

— Тази сутрин повече нямаме нужда от теб. На бюрото ми има списък, за който искам да се погрижиш.

Той веднага остави чашата и тръгна към вратата. Задържа ръка на дръжката и с напрегнат глас изрече:

— Мат, аз съм напълно съгласен с господин Рурк. Ти свърши прекрасна работа в Тъксън. Надявам се да ме потърсиш, ако имаш нужда от услугите ми. С удоволствие ще ти помогна. — Кимна и на двамата и излезе.

— Е, какво става с изборите? — попита Рурк и се върна на дивана.

— Не разбирам защо си решил да подкрепиш Грийн. Той е един уморен възрастен човек, който отдавна не се интересува от Ню

Мексико. Прекарва повечето време от годината във Флорида или разказва интересни истории на твоите приеми. Сондирах мнението на неколцина бизнесмени от щата — проявяват голям интерес към конгресмена от Албъкърк Дан Хелър — млад, енергичен, изключително интелигентен, с остър ум. Събрах доста информация за него: харесват ми неговите възгледи за политиката; харесват ми и идеите му за земеползването. Подкрепят го някои ключови фигури от Конгреса. Донесох цяла папка със сведения за него. Запознай се с материалите, за да дам знак на нашите вестници да започнат да го подкрепят през ноември.

— Действаш прекалено бързо, Мат. Смущава ли те нещо в гласуването на Грийн за земеползването?

— Нищо не ме смущава в Грийн, освен възрастта и умората. Защо трябва да се ангажираме с него, когато има по-добър кандидат?

— Значи си сигурен, че конгресменът е по-добър.

— Да, виж материалите. Предполагам, че и на тебе ще ти хареса.

— В папката е представен само неговият публичен образ.

— Искаш да кажеш да изпратя Чет да се порови из сексуалния му живот?

— Щом се налага. Но не тази година. Ако е толкова млад и умен, колкото казваш, значи умее да чака, докато му дойде времето. Анди Грийн работеше върху всяка отделна точка и алинея от законите, които представляваха интерес за мене. Освен това ние сме приятели, Мат, и аз обещах да го подкрепя.

Мат отиде до прозореца и се загледа в небостъргачите в центъра на Хюстън, където също се провеждаха подобни заседания, на които се определяха размерите на предизборните кампании, политическите длъжности, животът на обикновените хора...

— Нищо не си ми казвал.

— А трябваше. Извинявай, грешката е изцяло моя. Миналата седмица играхме тенис с Анди и тогава взехме това решение. Той иска само още един мандат, преди окончателно да се оттегли. Имам думата му. И той моята. Вече не мога да се откажа.

Без да отмества поглед от прозореца, Мат каза:

— Ще го накараш ли да обещае, че преди да се оттегли, ще предложи нашия кандидат?

— Вече ми обеща.

Беше казано прекалено бързо и Мат се обърна да го погледне.

— Нима вече си мислил за следващата кандидатура след шест години?

— Когато му дойде времето, ще видим какво може да се направи за конгресмена Хелър. Засега само това мога да обеща. Впрочем, след като се заприказвахме за Ню Мексико, отбележи си да подкрепим и един друг човек, Том Ортис. Кандидатура се да бъде преизбран в същото събрание. Толкова отдавна заема този пост, че се е превърнал в почти фиктивна фигура. Досега никога не е имал реална опозиция, но тази година от планините е изпълзяла някаква испанка и се е изправила срещу него. Разбрах, че е била всички рекорди по брой на подписите за своята кандидатура. Том веднъж ми направи услуга; бих искал да му помогна сега, като го подкрепим в „Чифтейн“. За опозицията, разбира се, нищо лошо — като жена и особено испанка, тя е практически неприкосновена. Освен по линия на опита — липсва й опит и точно на това трябва да наблегне Милгрим. Той знае как се прави. — Рурк замълча и изпитателно го изгледа. — Има ли някакъв проблем?

— Предполагам, че не. Но „Чифтейн“ не е част от „Рурк Ентърпрайзиз“.

— Строго погледнато, е така — спокойно заяви Рурк. — Но аз гледам на този вестник като част от твоята верига; когато говорихме за нашите позиции в Ню Мексико, ти сам спомена „Чифтейн“ и „Сън“.

— И така да е, направил съм грешка. Това са независими вестници. Издателските решения се вземат от жена ми и Сол.

— Това не означава, че те не биха изпълнили предложение, което излиза от тебе.

— Но е възможно. Не съм проверявал.

— Напоследък Милгрим направи няколко репортажа срещу посегателството върху природните резервати. Сигурно си ги чел.

— Не, доста съм изостанал с четеното. Имам пълно доверие в Сол и винаги оставям „Чифтейн“ за края. Ще прегледам репортажите му, но те надали имат нещо общо с изборите. Ако Сол и Елизабет са решили да подкрепят онази жена... Знаеш ли как се казва?

— Знаех името й, но съм го забравил. Мат, проблемът е твърде незначителен, за да си изостряме отношенията.

— Точно затова предпочитам да го разрешим веднага.

Рурк стана и си погледна часовника.

— Трябва да присъствам на едно заседание в центъра. Бих искал още малко да помислиш за „Чифтейн“.

— Добре, но не виждам причина да променям мнението си.

— Мир и хармония — усмихна се Рурк. — Още веднъж те поздравявам с добре свършената работа. Гордея се с тебе, Мат. Ела на вечеря у дома в събота. В Хюстън са на посещение няколко губернатора и е добре да се запознаеш с тях. Доведи и Никол, за да не скучаеш. — Той леко го потупа по рамото — жест, който не използваше за никой друг от служителите си.

Но освен обичайното задоволство този път Мат усети и нещо различно: стори му се, че в жеста на Рурк имаше не толкова топлота, колкото натиск.

В „Бърдуочър“ тихо свиреха джаз. Никол задържа за миг дланта си върху ръката на Мат.

— Сега по-добре ли си? — попита го тя.

— Много по-добре — въздъхна той. — Почти престанах да мисля за тежката седмица. Избрала си много приятно място. — Премести свещта, за да вижда по-добре лицето ѝ. — Станала си още по-хубава. Какво си направила с косата си?

— Промяна в прическата. Роклята ми изисква нещо драматично.

Роклята беше черна, а на слабото осветление изглеждаше като пяна. Носеше само един ред перли, който се спускаше почти до кръста ѝ. Косата ѝ беше опъната назад и прибрана в тежък кок. Развеселен, Мат попита:

— А кога нямаш нужда от нещо драматично?

— Когато се събуждам сутрин — отговори тя. — Тогава съм отпусната и със забавени реакции. Мога да чувствам, но не и да разсъждавам.

Той си представи дългите крака и изящните ръце на Никол спокойно отпуснати сред меките чаршафи. Обзе го желание. И тя веднага усети. Очите ѝ се впиха в неговите, преди да успее да отмести погледа си.

— Имаш удивително лице, Мат. Много по-изразително, отколкото на повечето мъже. Никога ли не се преструваш?

Той се засмя.

— Никога. Както и никой от мъжете, които познавам.

— О, обзалагам се, че го правят. Не си го забелязал, само защото техните маски са предназначени за нас, жените — искат да ни направят впечатление и да събудят любопитството ни. Коя жена ще устои на предизвикателството да разбере какво се крие зад суровия поглед на един мъж?

— Вероятно ти.

Никол отметна глава и го изгледа с любопитство.

— Вярно е — призна. — Маските ме отегчават, а страшните мъже зад тях — още повече. Предпочитам откритото лице.

— Но в него няма предизвикателство — напomini й той.

— Всъщност съвсем не е така.

Изчака я да продължи.

Тя поклати глава.

— Не сега. Когато дойде подходящият момент, ще ти обясня какво имам предвид.

Музикантите изчакаха аплодисментите да стихнат и оставиха инструментите си. В салона се чуваха тихи разговори, звън на кристал, преместване на столове. Мат си изпи водката и погледна към чашата на Никол.

— Искаш ли още да останем?

— Да, ако нямаш нищо против. Хайде да послушаме още малко.

Той се облегна назад. Никол продължаваше да контролира техните срещи, като грижливо подбираще местата, които посещаваха, определяше темите, по които разговаряха, а той нямаше нищо против, защото тя нищо не искаше в замяна и никога не му противоречеше.

Но тази вечер беше отишла по-далече. Първо го бе възбудила, след това го бе накарала да се смее и накрая бе повела разговор, с който бе поставила под контрол чувственото напрежение. След напрегнатите месеци в центъра на „Рурк Ентърпрайзиз“, където Мат не можеше да се отпусне нито за миг, за него беше удоволствие да се потопи в тази атмосфера на очакване и обещание. За пръв път осъзна, че отлагането бе също толкова възбуждащо, колкото бързия успех.

Музикантите се върнаха по местата си и отново зазвуча тих джаз. Никол продължи разговора отпреди един час, като че ли никога не го бяха прекъсвали:

— Наистина ли мислиш, че двамата с Кигън имате съществени разногласия?

— Не зная — отвърна Мат, който нямаше желание да говори за работа.

— Интересно, дали би могъл да промениш отношението си към него и работата си в Хюстън, ако наистина възникнат разногласия?

— Не вярвам. Възхищавам му се, а мисля, че и той ме харесва...

— Така е. Знаеш, че много те цени.

— Значи винаги ще се разберем. Когато двама души работят заедно, от време на време се появяват несъгласия. Готов съм да отстъпя по важни за него неща, но ако и той направи същото за мене.

— Кигън има много твърди убеждения — замислено изрече Никол, — но често не ги изразява достатъчно ясно. Обича да действа подмолно. Приятно му е да държи хората на разстояние, да ги кара да гадаят какво има предвид.

Той си спомни, че преди известно време в Аспен Елизабет беше използвала почти същите думи.

— Може би това е маската, която си слага пред жените. Аз не го виждам по този начин.

— О, скъпи — въздъхна Никол, — Кигън е човек, който носи маска пред всички, няма значение дали са мъже или жени. Само не и пред мене, и затова не ме отегчава. Но, Мат — тя отново постави ръка върху неговата, — не си променяй мнението за него. Дори ако забележиш нещо, което не ти харесва, не си отивай; остави го да ти помогне да успееш. Зная, че и сам би могъл да постигнеш всичко — власт, пари — но ако той ти ги предлага по-лесно и по-бързо, не се отказвай. Нали знаеш, че и той не е започнал от нулата. Стъпил е на нефтените кладенци, разпръснати като пипала на октопод в земите на баща му.

Забеляза, че Мат се намръщи, и попита:

— Не знаеше ли? Още в началото на века баща му започнал да купува земи на юг — стотици хиляди акри — и то на много изгодни цени. Построил си е къща някъде в Арканзас и ужасно се ядосал, когато се опитал да изпомпа от земята вода за басейна, а тя била замърсена с нефт. Старият Рурк похарчил хиляди долари, за да си набави чиста вода. Горкият човечец; починал много преди да разбере колко е богат. Кигън обаче знаел и използвал черното злато, за да

изгради своята империя. На негово място и ти щеше да постигнеш същото, Мат.

Ръката ѝ леко докосваше неговата. Облегна се назад и отпи от коняка.

— Достатъчно сме говорили за Кигън тази вечер. Зная, че аз започнах, но предлагам да спрем. В момента нямаме нужда от неговата компания.

— От никого нямаме нужда. Ти притежаваш удивителната способност да направиш всички останали излишни. — Мога ли да предложа тост за най-приятния събеседник?

— Да пием един за друг. И за Мейн.

— Защо точно за Мейн?

— Защото не си там. Радвам се, че реши да прекараш лятото в Хюстън, въпреки че както е добре известно, „никой не остава в Хюстън през лятото“.

Тя тихо се засмя.

— Вярвам, че човек трябва да опита всичко. Поне веднъж в живота си. Всеки ден отправям горещи благодарности на Бога за това чудесно откритие — климатичната инсталация, без която до средата на август щях да се влача в доста окаяно състояние.

— Много окаяно — сериозно потвърди той.

Тя отново се засмя.

— Всичко е благодарение на тебе. Ти си единственият човек, който успя да ме задържи тук, при това в добра форма. Благодарна съм ти, Мат. — Кехлибарените ѝ очи се приковаха към неговите, а гласът ѝ го обгърна от всички страни като звуците на кларинета. Затаи дъх — толкова силно я желаше. Леко отмести стола си назад. — Но искам да те помоля за една услуга — внезапно каза тя. — Нека тази вечер аз да реша как да се забавляваме.

Той дълбоко въздъхна. Спомни си, че само преди няколко минути беше объркан и заинтригуван от нейната непредсказуемост.

— Струва ми се, че вече си решила. Ти избра да дойдем да слушаме джаз в „Бърдуочър“. И да си облечеш черна рокля.

— Искам още. Може ли да продължа?

— Ако ти доставя удоволствие.

Тя сложи лакти на масата и умолително стисна ръце.

— Хайде да поиграем на пинг-понг. Ако не ме лъже паметта, веднъж те чух да се хвалиш, че си голям експерт.

Силно озадачен, в първия момент Мат не знаеше какво да каже.

— Слушахме джаз, пихме водка, а сега предлагаш да играем на пинг-понг?

Тя се усмихна и усмивката ѝ му подежда като магнит. Той най-после осъзна колко е абсурдно всичко това и се засмя.

— Защо не. Какво ми остава да правя? Само дето не съм играл на пинг-понг от студентските години.

— Чудесно. Значи ще те бия.

— Може би. — Докосна с ръка коприната, която едва закриваше рамото ѝ. — Тръгваме ли?

— Добре.

Докато стигнат до нейната къща, от съзнанието на Мат окончателно се бяха изтрили всички тревоги от изминалата седмица. Само красотата на Никол имаше значение.

— Разбира се, не искам да те принуждавам — каза тя и превъртя ключа в ключалката. — Ако не ти се играе, не е късно да се откажем.

— Обещах ти.

Долови леката ѝ, доволна усмивка, докато вървяха към игралната зала. Никол включи лампата, която висеше ниско над масата за тенис, като остави засенчена останалата част от стаята, и си събу обувките.

— В игралната зала е забранено да се влиза с вратовръзка. Обувките са по желание.

Мат си свали самото и разкопча яката на ризата, но не си събу обувките.

— Искаш ли първо да загреем? — попита той.

— Струва ми се, че от три часа само това правим.

Той се засмя. Чувстваше се млад, лекомислен и свободен. Сега красотата на Никол беше някак по-различна. От слабото осветление скулите ѝ изглеждаха по-високи, линията на шията ѝ — удължена, а гърдите ѝ едва се очертаваха под богатия водопад от черна дантела и шифон. Тя взе пластмасово топче и въпросително го погледна.

— Готов ли си? — и изпрати първата топка.

Играеше по същия начин, както караше кола: бързо, агресивно, дръзко. Играеше с намерението да победи. На Мат му бяха необходими няколко минути, докато свикне с малката ракетка, след като години

наред беше играл само тенис, и да си припомни няколко трика, които беше научил в колежа. Но и Никол имаше свои номера и успя доста да го затрудни.

Прекъснаха за кратка почивка. Тя предложи да пийнат „Наполеон“ и когато се върна с чашите за коняк, попита:

— Нали победителят определя наградата?

— Разбира се. — Той отпи от чашата и я остави на плотa, а Никол заобиколи масата. — Къде си се научила да играеш така?

— Имам двама по-големи братя, които са убедени, че жените са второ качество. — Тя хвана ракетката. — Запомнях триковете им, упражнявах се тайно и после започнах да ги побеждавам. Така и не разбраха, че бях тяхна ученичка. Готов ли си?

Вече играеха много бързо и постепенно започнаха да предусещат удара на другия.

— Във всичко ли подражаваше на братята си?

— Да. Пред спалните им имаше кленово дърво. От петгодишна се катеря по дърветата. Когато станах на десет, те вече водеха момичета.

Продължиха да играят мълчаливо още няколко минути. Докато тя подаваше сервис, той попита:

— Значи си научила някои неща и от момичетата?

— Да, например че не е хубаво да се хилиш и да пъшкаш в леглото.

— Само това ли?

— Да. Останалото научих от братята си: винаги да зная какво искам; да се постарая да го получа; да изпитвам удоволствие. Разбираш ли? Те имаха всичко. Аз седях отвън, наблюдавах през прозореца тяхната сила, самоувереност, мъжественост. Спомняш ли си образа на Атлас, който държи света? И аз по същия начин виждах баща си и братята си. Те имаха всичко.

— Но не са имали твоята красота.

— Красотата е слабост. Подай ми топката. Струва ми се, че е мой сервис. — Той ѝ прехвърли топката; тя силно я удари и я изпрати в неочаквана посока. Мат я отби с леко движение на китката. — Десет на единайсет — каза тя. — Мислех, че не знаеш този удар.

— И аз. Не съм го виждал преди. А защо смяташ, че красотата е слабост?

— Защото хората са убедени, че това е единственото, от което жените имат нужда. Ако една жена е красива, никой не си прави труда да я учи на каквото и да било. Всеки иска да притежава красота; всеки мисли, че тя носи слава, богатство, щастие. Абсолютна глупост, но е невъзможно да разубедиш хората. Ако кажеш, че красотата е пречка за властта, веднага ще те обвинят в лицемерие.

Тя отново подаде топката и двамата продължиха да играят: бързо, нападателно, съсредоточено.

— Ти си опасен противник — каза Мат накрая.

Тя се усмихна.

— Само когато реша.

Той внимателно я огледа.

— Подценяваш красотата си.

— Не бих се осмелила. Не съм сигурна, че останалите ми оръжия са достатъчни.

Стреснат от нейната откровеност, той спря и внимателно я погледна. Кехлибарените ѝ очи потъмняха; връхчето на езика ѝ докосна горната устна. Той направи крачка към нея.

— Мат — нежно каза тя, — не сме свършили играта.

— Едва сега започваме — отвърна той и се върна на масата. След няколко минути Никол победи.

Той се засмя.

— Трябваше да се досетя, че ще запазиш някой коварен удар за накрая.

— Въпрос на упражнение. Чудесен си, докато играеш, Мат. Веждите ти се извиват заплашително, устата ти е решително стисната...

— Въобразявам си, че съм морски капитан, който те спасява по време на буря.

Тя тихо се засмя.

— С удоволствие бих се оставила в ръцете ти.

Мат се доближи до нея и взе бутилката от ръцете ѝ. С една ръка леко стисна рамото ѝ, а с другата покри гърдите ѝ. Никол го погледна право в лицето. Каза нещо, но той не чу думите. Тя вдигна ръце и ги уви около врата му.

— Сам призна, че победителят определя наградата. — Меките ѝ податливи устни се разтвориха леко, за да посрещнат езика му.

Целунаха се продължително и Никол леко се отдръпна. Без да отмества ръката му от гърдите си, тя го поведе към кушетката в дъното на залата и двамата потънаха в меките възглавници.

— Колко много те желая — прошепна тя. — Още от първия път, от новогодишния прием, когато разглеждаше дома ми с широко отворени от изненада очи...

— А тази вечер избра тенис на маса. Всички тези проклети игрички...

Очите ѝ бяха затворени, но устните се усмихваха.

— Всичко е игра, Мат. Имената и правилата са различни, но винаги става дума за игра.

— И това ли? — Устните му се впиха яростно в нейните, тъй като думите ѝ го възбудиха още повече. — И това ли е игра?

— Най-хубавата игра от всички, Мат. Скъпи, а ти я играеш толкова красиво. Двамата много си подходдаме. Тази вечер ти определяш правилата...

Той рязко я обърна с гръб към себе си и разкопча ципа на роклята, която се свлече от раменете ѝ. Прекара ръце по голата ѝ кожа и малките гърди веднага настръхнаха при допира на пръстите му. От гърлото ѝ се изтръгна тих мъркащ звук и тя се протегна, за да ѝ съблече бельото. Ръцете му отново се плъзнаха по стегнатото ѝ тяло, след което стигнаха до гладките бедра и копринената ивица между тях.

Тя потръпна и се изви над него като делфин, който се издига в морето.

— Сега е мой ред, скъпи — промърмори тя и наведе глава. Езикът ѝ се плъзна по врата му и тя леко го захапа, докато бързите ѝ гъвкави пръсти разкопчаваха ризата му.

Мат почувства топлия ѝ дъх, когато тя стигна до колана и ципа на панталона. Езикът ѝ продължи да се движи, а ръцете ѝ смъкваха дрехите му. „Четири месеца — помисли си той, не съм бил с жена от четири месеца...“ Но мислите му отлетяха под докосването на езика на Никол; покри с ръце гърдите ѝ, а тя го възбуди с пръсти и го пое в устата си. По тялото му се разля желание като разтопено сребро.

Мат усети, че вече беше негова. Освободи се от устата ѝ и легна върху нея. Тя се изплъзна и с усмивка, все едно че наистина си играеха, остана отгоре и се бавно се задвижи. В кехлибарените ѝ очи се отразяваше приглушената светлина в игралната зала; на гърдите ѝ

проблеснаха перлите. Мат почувства с пламналата си кожа мраморната прохлада на бялото ѝ тяло. Гърдите ѝ бяха над лицето му и той пое с устни първо едната, а после и другата. Чу как тя произнася името му с нисък шепот като полъх на вятъра, който обгръща сключените им тела. След малко игралната зала, както и миналото, просто престанаха да съществуват.

ГЛАВА 11

— Каня те на вечеря — съобщи Тони по телефона. — В четири, най-късно в пет съм у вас.

— Съжалявам, Тони. Заминаваме. Всъщност ще бъдем в Лос Анжелис.

— Нали каза, че тази седмица няма да идваш?

— Решихме в последния момент...

— Ние?

— Децата и аз. Двете с Холи искахме да изпратим Питър, който заминава за колежа. Смятаме да прекараме няколко дни — в Лос Анжелис. Отдавна им бях обещала да заминем някъде с колата, но Холи беше заета в операта.

— Чудесно. Аз съм великолепен екскурзовод. Ще им уредим незабравимо прекарване.

— Много си мил, Тони, но аз все още добре се ориентирам в града. Не искам да те ангажирам.

— Но аз просто копнея да бъда ангажиран. Искам да те видя. Забрави ли, че обеща тази седмица да ме поканиш в Санта Фе? Обади се, когато пристигнете. Сигурно ще отседнете в бунгалата в Бевърли Хилс? Елизабет? Ще се обадиш ли или аз да ви търся?

— Ако ни остане време, ще се обадя, Тони. Искаме да прекараме почивните дни само тримата.

— А аз предлагам да ги прекараме четиримата. Помисли си за предложението ми.

По пътя от Санта Фе до Лос Анжелис тя имаше много време за мислене. Пустинята изнемогваше от жегата и от ръждивокафявия пясък се издигаха топли вълни към бледото небе.

— Ще видим ли Тони? — попита Холи, докато минаваха край Палм Спрингс — странен оазис, внезапно възникнал сред пясъците, като цветна картичка, залепена върху безкрайната пустиня.

— Няма да имаме време — отвърна Елизабет.

— А ако случайно го срещнем в телевизионното студио?

— Надали ще го срещнем. Тони не идва в петък.

— Можем да му се обадим по телефона.

— Не е необходимо — остро изрече майка й. След малко добави с по-мек тон: — Ще видим как ще ни стигне времето, Холи.

Повече не споменаха Тони, въпреки че по-късно, когато Елизабет ги заведе да им покаже телевизионния център, гримьорните и студиото на „Антъни“, през цялото време знаеше, че Холи го търси с поглед, а Питър гневно настръхва пред всеки, който поне малко напомняше за него.

— Ето тук снимаме „Антъни“. — Отвори високата врата и се отмести, за да направи път на децата. — Това са декорите на Тони — Елизабет махна с ръка към библиотеката, където през юни беше направила първия си запис с Грег Росков.

— Никак не прилича на кабинета, който се вижда по телевизията — отбеляза Питър. — Като застана вътре, имам чувството, че половината стая е нереална.

Елизабет се усмихна.

— Ако зрителите нямаха въображение, телевизията отдавна да е фалирала. А в този ъгъл са моите декори.

Холи бързо тръгна натам. Беше развълнувана от усещането за студио: полумрак, мистика и романтика. Аплодисментите и зрителите в операта, които ставаха на крака, за да извикат изпълнителите на бис, бяха чудесни, но това бяха само стотина души. Телевизията означаваше милиони зрители.

Приближи се до платформата, седна и се огледа: селска порта, дървена ограда, а пред нея — кресла с плътни възглавници и маса от маслиново дърво, на която имаше чаши, кана с лимонада и кафеварка. Зад оградата се виждаше тънката синкава ивица на далечни планини.

— Също като декорите в операта! — възкликна тя. — Наистина отблизо изглежда някак нереално.

— Да не си се приготвила за интервю при мама? — попита Питър и отиде при нея.

— Не. По-скоро ти си за интервю. Заминаваш да учиш в колеж и сигурно те измъчват мисли за живота и любовта, които непременно искаш да споделиш със зрителите на „Интимно“.

Питър отметна глава и се загледа в десетките лампи, които висяха от тавана.

— Първото, което бих им казал, че никой не знае със сигурност дали любовта е вечна. И второ, да не се отчайват, понеже нещастieto също не е вечно.

— Доста цинично — отбеляза сестра му — и мъгляво. Защо не кажеш направо какво имаш предвид? Не искаш Мая да идва в Станфорд.

— Това вече не е за телевизията — отвърна Питър. — Много е лично. А тъй като мама много добре умее да кара хората да се разкриват, не искам да ме интервюира.

— Няма да мислиш така, когато станеш знаменит антрополог и писател — каза Елизабет. — Хората ще искат да узнаят на какво се дължи успехът ти.

— А ти би ли участвала в предаването на мама? — обърна се Питър към сестра си.

— Не, и аз като тебе се страхувам да не кажа нещо излишно. Например как си тръгнал по широкия свят и си изоставил Мая.

— Ти нищо не разбираш. Тя не иска да ме обвързва, защото сам ще се развивам много по-бързо; тя не иска да ме забави.

— Тя ли мисли така или ти?

— И двамата! Освен това тя има работа у дома. Помага на Изабел в предизборната кампания.

— Да, на доброволни начала. Всички в Нуево помагат на Изабел.

— Не, тя е на платена длъжност и върши страхотна работа. Ако Изабел спечели, Мая ще бъде нейният административен секретар. Както виждаш, тя си има свои планове за бъдещето!

— Един ден може отново да се съберете.

— Не зная! По дяволите, вече ти казах: нищо не е сигурно!

— А какво става с нашето пътешествие? — попита Елизабет, която мълчаливо ги наблюдаваше. Децата ѝ бяха пораснали. — Продължаваме ли?

— Не ми беше приятно да се разделям с нея — каза Питър. — Не беше лесно, разбери.

— Разбираме — тихо изрече Елизабет. — Хайде да тръгваме.

— Та то е цял един град — отбеляза Питър, докато минаваха през затревената площ към следващата сграда. — Толкова много хора,

за които никой не подозира, че съществуват, а те са непрекъснато тук и работят здраво, за да се появи нечие лице на телевизионния екран...

— И трудът им не отива напразно, когато става дума за лицето на майка ти — внезапно се обади Тони Рурк.

Елизабет не видя как се промени погледът на Холи, но Тони забеляза, макар и с нищо да не се издаде. Питър също видя как проблеснаха очите на сестра му и се намръщи, но само след миг тя се овладя, все едно че се намираше на оперната сцена.

— Мама каза, че в петък не идваш в студиото — отбеляза Питър.

— Вярно е, но за днес имах предчувствие, че ще попадна на изключително интересни посетители — отвърна Тони. — Ще ми позволите ли да ви покажа града? Предлагам като начало да вечеряме заедно. А утре ще се превъплътя в ролята на възторжен екскурзовод, който вижда в Лос Анжелис земния рай.

— Мамо, моля те — погледна я с надежда Холи.

— Само не утре — възрази Елизабет. — Това е последният ни ден е Питър и искам да го прекараме само тримата. Но ще ми е приятно да вечеряме заедно, Тони. Благодаря ти.

— Хайде да отидем някъде, където ходят прочутите хора — помоли Холи.

— Имай ми доверие — каза Тони и ги заведе в „Ма Мезон“. Когато седнаха на масата, той с интерес наблюдаваше разочарованите физиономии на Питър и Холи, които оглеждаха заведението. — Има ли някакъв проблем? — попита.

— Не е... точно това, което очаквах — прошепна момичето.

— Особено след като видя паркинга, пълен е мерцедеси и ролс-ройси — довърши мисълта й той. — Това е част от очарованието на „Ма Мезон“.

Холи обаче не виждаше нищо очарователно. Тони им беше обяснил, че това е един от най-известните ресторанти в града. Представляваше неголяма зала с ниски тавани и избелял платнен навес наместо покрив, пластмасови столове с възглавници и стар килим. Като си спомни в какви ресторанти ги бе водил Мат в Хюстън, тя очакваше да види блестящи жени, облечени в коприна. Обаче всички бяха във всекидневни костюми и не носеха бижута. Изглеждаха съвсем обикновено.

— Скъпа Холи — Тони за миг задържа ръката ѝ в своята, — „Ма Мезон“ нарочно демонстрира непретенциозност. В това има известно очарование, когато не е прекалено. И ако внимателно се огледаш наоколо, ще видиш, че е точно така. Изящна роза в малка ваза. Само една свещ на масата. Келнерите са в официално облекло, но с престилки до коленете, което им придава домашен вид. Изящен порцелан, сребърни прибори. Нищо натруфено, но високо качество. А сега погледни лицата около себе си. Представи си ги с грим и ти гарантирам, че веднага ще ги познаеш. Отпусни се и се опитай да почувстваш атмосферата. Предлагам да започнем със салата от омари. И вино. Пиеш ли вино?

— Малко — изчерви се тя.

— Елизабет? — обърна се Тони към нея. — Скъпа, изглеждаш възхитително. Не съм виждал тази рокля.

— Нова е. От малък бутик на Родео Драйв. — Тя също се изчерви, когато усети как очите му бавно изучават лицето и тялото ѝ.

— Ти си единствената жена, успяла да открие малък бутик на Родео Драйв. Но суровата коприна просто е създадена за тебе. А виж колието ми е добре познато...

— Подарък от колегите в „Антъни“ — обясни тя, като забеляза подозрителния поглед на Питър.

— Вярно е — веднага я подкрепи Тони, — но аз изпълних главната роля при избора му в един не толкова малък бутик на Родео Драйв. Отива чудесно на роклята ти. Успя да затъмниш свещите на „Ма Мезон“.

Елизабет отново се усмихна и подаде листата с вината, за да го накара да млъкне.

— Вярно, виното. Добре, че ми напомни. Какво ще кажеш за бутилка монтраше? Или две? Децата също може да се присъединят към нас.

Холи примря от мъка. Децата! И как само гледаше майка ѝ! Усети ръката на Питър върху своята и видя изпълнения му със съчувствие поглед.

— Не му обръщай внимание — изрече през зъби той. — Непрекъснато играе.

Холи кимна.

— Благодаря. Много си мил.

— Винаги съм бил много мил брат. — Той се ухили.

Холи се отпусна и реши да последва съвета на Тони. Загледа се в останалите посетители. До масата им се приближи собственикът, ръкува се с Тони и поздравя майка ѝ за предаването. В този момент момичето наистина разпозна няколко телевизионни артисти. Направи му впечатление, че някои от тях също се обръщаха към тяхната маса. „Сигурно се чудят защо Тони Рурк е довел тези деца на вечеря — помисли си и ѝ стана смешно. — Много важно. Затова пък един ден ще научат коя е Холи Лъвъл, прочутата певица.“ Само не знаеше с кого би дошла на вечеря в „Ма Мезон“.

— ... объркването през първата година в колежа — чу тя гласа на Тони, който обясняваше нещо на Питър. — Не обичах баща си и не ми беше мъчно за него. Но ми липсваше познатата среда. Мразя промените. Непрекъснато се страхувах да не объркам нещо, например да кажа нещо неподходящо на момче, което мрази Тексас и спи със зареден пистолет под дюшека, или да започна да заеквам пред най-красивото момиче на випуска...

— Явно не си заеквал много, защото накрая се ожени за нея — усмихна се Елизабет.

— Напротив, точно както се опасявах, непрекъснато говорех глупости. Например: „Би ли се омъжила за мене?“ И така няколко пъти и все пред неподходящи жени. Обичах едно момиче, но разбрах това, когато вече беше станало късно.

Той продължи да разказва за следването си и за годините, прекарани в Хюстън, когато постъпил на работа в компанията на баща си, и как през цялото време мечтаел за Холивуд. Когато най-после мечтата му се сбъднала, трябвало да започне съвсем отначало.

— ... и така отново се страхувах от мъже с пистолети и да не кажа някоя глупост пред красива жена.

— И да се ожениш за нея? — попита Питър.

— Да, и въпреки че ме беше страх да не се ожения, непрекъснато ми се случваше точно това. Но не и напоследък.

Холи се опиваше от гласа му. Хранеше се колкото се може побавно, за да продължи удоволствието. Дори си поръча десерт, въпреки че отдавна се чувстваше преяла. Искаше вечерта никога да не свършва, но накрая Тони плати и всички се приготвиха да си тръгват.

— Тук е толкова хубаво — отчаяно изрече тя. — Никак не ми се връща в хотела.

— В хотела? — възкликна Тони. — В този ранен час? В Лос Анжелис, града на мечтите?

Елизабет наблюдаваше с какво въодушевление Холи и Питър, който отдавна беше забравил, че мрази Тони, приеха да потанцуват в заведението на име „Меркуцио“. „За всичко е помислил“ — помисли тя с благодарност. После, докато Тони им показваше от колата забележителностите на нощния Лос Анжелис, тя осъзна, че е трогната не само от неговото внимание към децата, но и от възхищението към нея, което той не криеше.

„Интересно, какво очаква от мене?“ — мислеше си в леглото, след като се прибраха в луксозното бунгало, наето от „Антъни“ за гостите на предаването. Напоследък Тони беше станал много деликатен. Не спомена нищо за Мат, само отбеляза, че се справя с Рурк много по-добре от собствения му син.

— Синове и бащи рядко се разбират — спокойно завърши той.

За сметка на това често говореше за Елизабет и нейните успехи пред камерата. С всяко следващо интервю тя се чувстваше по-свободно и успяваше да разкрие истинската същност на човека, който седеше срещу нея. Тони редовно ѝ предаваше ласкавите отзиви на Бо Бойл, който беше известен с това, че рядко прави комплименти, особено на жени.

На следващата сутрин Елизабет се събуди от тихото почукване на Питър на вратата.

— Предлагам да станем по-рано — каза той. — Нали днес ще бъдем само тримата?

— Да, разбира се — промърмори тя. — След десет минути съм готова.

Закусиха набързо и Питър позволи на Елизабет да седне зад волана.

— За да мога спокойно да гледам през прозореца — обясни той.

И наистина, по време на обиколката из града, който се простираше по зелени хълмове и покрити с цветя долини, двамата с Холи не се отделиха от прозореца. Възхищаваха се на разкошната растителност, толкова различна от пейзажа, с който бяха свикнали: дори с розовия камък на къщите и тъмнозелените пинии Санта Фе

просто бледнееше пред цветовете на Калифорния. Минаха покрай изумрудени ливади, напоявани от малки водоскоци, покрай високи цъфнали кактуси, издължени палми, увенчани с корона от екзотични листа, коралови дървета с дълги хоризонтални клони, огромни червени цветя, на които всяко листенце беше с размерите на детска глава.

— Толкова много цветове — каза Холи. — На този фон Хюстън изглежда направо сив.

— Като се замислиш, Лос Анжелис е някак див — обади се Питър.

— Хюстън е суров като нефтен кладенец.

— Лос Анжелис е куполи, минарета, статуи.

— Хюстън е правоъгълен, огромен и модерен...

— Лос Анжелис е жив плет с формата на животни, гъби и фалоси...

— Хюстън е елегантни жени, надменност и мъже с каубойски шапки...

— Лос Анжелис е елегантни жени, зелено червило и мъже с каубойски шапки.

Двамата избухнаха в смях. „Техните два свята — помисли си Елизабет. — И две семейства.“

Обядваха в малък ресторант на открито и излязоха от Сънсет Булевард към белите порти на Бел Еър. Елизабет караше бавно по стръмното извито шосе, а под тях градът се виждаше като на картичка и постепенно изчезваше в мъглата на хоризонта. Питър и Холи извиваха вратове с надеждата да видят луксозните имения, скрити зад високите огради и дървета.

— Жалко, че не можем да влезем вътре — въздъхна Холи. — Тони тук ли живее?

— Не, той живее в Малибу. Ако искате, можем и там да отидем.

Щом излязоха на Тихоокеанската магистрала, пътят през цялото време минаваше по брега на океана. Питър и Холи с интерес разглеждаха белите пясъци и тъмносинята вода, осветена от слънцето, в която като малки цветни точки се виждаха плувци и бели платноходки. Холи се замисли колко много километри бяха изминали за един ден и въздъхна:

— Колко е голяма земята. А Санта Фе изглежда толкова малък град...

— Да, малък е — съгласи се Елизабет, — но и той притежава своето очарование. Това важи за всеки град на земята.

— О, значи и Хюстън не е лош — лукаво подхвърли Холи.

— Да — отвърна майка ѝ, — вероятно и в Хюстън има много красиви места, но аз не ги познавам. Наближаваме Малибу. Предлагам да помълчим и да се насладим на гледката.

От едната страна на шосето се извисяваха планини, от другата беше океанът.

— Как можем да слезем до брега? — попита Питър, когато завиха и видяха един пазач, който охраняваше отбивката от пътя.

— Точно тук не можем — обясни Елизабет. — Тази отсечка е частна.

— Искаш да кажеш, че някои хора притежават част от брега?

— В тази част на Малибу, да.

— И Тони ли е от тях? — попита Холи.

— Да.

— Защо да не видим неговата къща? Охраната сигурно ще ни пусне, ако знае, че сме приятели на Тони.

— Охраната всеки ден се сблъсква с хора, които твърдят, че са приятели на Тони.

— Но ние наистина сме негови приятели!

— И така да е, няма да опитваме. Следващия път ще го накараме да ни покани на гости.

— Ти си идвала тук — изрече Холи с равен глас.

— Да, един ден и ти ще дойдеш. Но днес ще отидем на обществения плаж.

Спуснаха се по пътя, който минаваше под частните имения, и когато слязоха на плажа, настроението на Холи се колебаеше между разочарование и радост от красотата, която ги заобикаляше. Доброто ѝ настроение се завърна едва когато седнаха на тревата и си устроиха вечеря на открито с пушена риба и картофена салата, които Елизабет купи от Малибу.

Имаше много хора като тях, разположили се направо на земята или на сгъваеми столове. Наблизо се гонеха деца и радостно пицяха, като от време на време сядаха да си починат при родителите си и след малко отново хукваха по брега.

Вечерта беше топла, подухваше лек ветрец и изведнъж Питър си спомни как навремето цялото семейство отиваше на пикник, а Холи спомена, че баща ѝ ще хареса това красиво място. Така разговорът се прехвърли към Мат.

— Струва ми се, че не е много щастлив — каза момичето. — Много работи и явно му е интересно, но всеки път, когато се чуем по телефона, повтаря колко му е мъчно за нас. Не разбирам как е възможно толкова да се обичате с татко, а ти да излизаш с Тони, докато татко е в чужд град, съвсем сам и изоставен...

Постепенно гласът ѝ заглъхна. Хората край тях започнаха да си прибират багажа.

— Ако баща ти се чувства самотен, много добре знае къде да ме намери — изрече накрая Елизабет, — но пред мен никога не е споменавал, че е нещастен. Холи, той сам реши да замине за Хюстън без мене. Последния път, когато разговаряхме, ми каза, че точно това иска. Оттогава нищо не се е променило. Вие се виждате с него по-често от мене и по-добре знаете какво иска. Но доколкото разбирам, той продължава да мисли, че ще се справи по-добре, ако аз не съм с него. Когато си промени мнението, надявам се да ми го съобщи. А аз ще кажа на вас.

— Ами Тони? — попита след миг Холи.

— Тони е мой приятел. Познаваме се от двайсет и пет години; той ме покани в телевизията; харесва ме и не го крие; приятно ми е с него. Какво според вас трябва да правя? Да се затворя вкъщи и да чакам какво ще реши съпругът ми?

Холи притеснено се размърда. Питър се обърна и погледна майка си.

— Не можеш ли да си намериш други приятели? Не ти ли е приятно е Изабел или с Хедър и Сол?

Елизабет се усмихна.

— Разбира се, че ми е приятно.

— Но на тебе ти трябва мъж — каза Холи. — Някой, който да ти казва колко си хубава в сурова коприна.

Елизабет я изгледа и тя сведе очи.

— Приятно е да бъдеш харесвана. Да излизаш на вечеря. Да има с кого да говориш за работата си. Ти искаш същите неща, Холи.

Надявам се да ги откриеш с мъжа, когото обичаш. Ако ли не — поне с мъжа, който ти е приятел.

Питър сънливо се обади:

— Интересно колко приятелки има татко в Хюстън.

— Питър! — извика Холи.

— Не зная — тихо каза Елизабет. Беше й неприятно и неудобно да говори за това. — Сигурна съм, че има приятели. Като всеки човек и той има нужда от хора, а и вие знаете колко е привлекателен баща ви... Сигурна съм, че има много най-обикновени приятели...

Елизабет обгърна коленете си и мислите й полетяха далеч от Лос Анжелис. Досега не се беше замисляла за това, но защо Мат да не спи с други жени? Беше нормален мъж, който след двайсетгодишен брак не беше свикнал да спи сам... Особено след като купиха „Чифтейн“ и двамата отново станаха толкова близки.

На следващата сутрин за последен път закусиха с Питър.

— Нали ще се грижите за Мая? — попита той, когато стана от масата. — Все едно често ходите при Изабел. Не е зле от време на време да й се обаждате.

— Разбира се — отвърна майка му.

— Обещаваме — обади се и Холи. — Двете с Лус ще й създаваме достатъчно работа, за да няма време да ти изневерява.

— Нямах това предвид. — Той се изчерви като рак. — Когато хората дълго време са разделени, не можеш да очакваш да... О, мамо, извинявай...

Тя се направи, че нищо не е чула.

— Пригответи ли си багажа?

— Разбира се.

— Сложи ли всичко в колата?

— Мамо, престани. Сам мога да се оправям. Освен това — той се ухили — няма нищо страшно. — Набързо прегърна Холи, след което така силно стисна Елизабет, че дъхът й секна. — Съжалявам, че няма да мога да се грижа за тебе, мамо. Оставаш съвсем сама.

Тя сложи ръце на гърдите му и го погледна в очите.

— Не съм сама, Питър. Всъщност ти отиваш да живееш сред непознати хора. Но съм сигурна, че ще се справиш. — Целуна го и нежно го прегърна. — Толкова се гордея с теб, мило дете. Много ще ми липсваш. — Усети как тялото на сина й се стегна, защото едва сега

той осъзна, че се разделя с близките си. — Радвам се, че заминаваш да учиш това, което искаше — бързо продължи тя. — Нали ще пишеш? Докато четем писмата ти, ще се чувстваме по-близо до тебе.

— Разбира се, че ще пиша — отново се ухили се той. — Страх ме е да не намеря входната врата заключена, когато си дойда за Коледа.

— Глупости. Входната врата винаги ще бъде широко отворена за тебе. Само пиши. Обичам да получавам писма.

Питър се усмихна още по-широко и я пусна.

— Довечера ще се обадя по телефона. Да ви кажа как съм се настанил. Нали вие с Холи вече ще сте си у дома?

Елизабет го прегърна. Не искаше да го пусне. „Семейството ми се разпиля — помисли си. — Останахме само двете с Холи в къщата, в която доскоро живеехме четиримата. А след една година и тя ще си отиде. Дотогава... може би Мат и аз...“

Елизабет отстъпи назад и пусна сина си, който вече поглеждаше към колата.

— Сигурна съм, че до довечера ще сме се прибрали, но ако никой не отговаря, опитай пак.

Питър прегърна за последно Холи и каза:

— Грижи се за всички. Ако не възразяваш, от време на време ще ти се обаждам.

Тя поклати глава и прехапа устна.

— И на мене ще ми е мъчно за теб, Питър.

— И внимавай... — започна майка му, но се спря. „Не му казвай да кара внимателно, ще се обиди“ — заповяда си тя. — И внимавай какви шофьори ще срещнеш по пътя.

Децата й избухнаха в смях. Елизабет също се засмя. Питър махна с ръка, скочи в колата и замина.

По пътя към Нуево имаше гъст и задушаващ прах. Тежки камиони пълзяха по извитото шосе. От време на време се чуваха взривове; по цели дни не стихваше ревът на машините и предупредителният вой на клаксоните на камионите.

Елизабет мразеше да идва в долината — място, което доскоро възприемаше като убежище сред чистотата на природата и безвремието, — но много добре знаеше, че за Изабел, Мая и за всички останали жители на долината беше още по-трудно да живеят редом с ужасяващия шум на строителната площадка. Затова поне веднъж

седмично стискаше зъби, плътно затваряше прозорците на колата и отиваше да ги види.

В Нуево всичко се беше променило. Сол изпълни обещанието си и нае адвокат с надеждата, че ще успее да получи съдебно нареждане за спиране на обекта, докато не се изясни въпросът с язовира, но не успя.

Администрацията на обекта бе настанена в изоставена ферма на върха на хълма, която преди доста време беше продадена на Тери Болинджър. Там построиха бараки за работниците, тоалетни и складове за гориво, паркинг за коли и камиони. Под строителния обект бяха започнали да копаят канал, за да отклонят река Пекос от града. Ако всичко вървеше по план, следващото лято щяха да затворят канала, да върнат реката в коритото ѝ, а след като бъде готова и язовирната стена, реката щеше да залее града и ниските части на долината и да образува езеро.

— Няма да им позволим да осъществят намеренията си — твърдо заяви Сезар пред Елизабет.

Другото ново нещо бе, че Нуево се бе превърнал в център на кампанията на Изабел. Почти във всеки дом, в магазина на Гаспар и в бензиностанцията бяха окачени плакати и обръщения към избирателите, в които се посочваше къде могат да се срещнат и да разговарят с нея.

Отначало Сезар ръководеше кампанията, но скоро Мая стана негов основен помощник. Тя нищо не разбираше от политическа агитация, но познаваше всички в долината и скоро разбра, че с лъчезарната си усмивка успява да привлече много хора в подкрепа на тяхната кауза. Нуево подкрепяше Изабел, но в някои други градове се надигаха и гласове против нейната позиция, тъй като за пръв път от много години в долината бяха разкрити нови работни места.

— Апокалипсис в Нуево — мрачно изрече Изабел. Двете с Елизабет бяха отишли в най-отдалечения край на долината и наблюдаваха пъплещите камиони. Вече не можеха да седят в тихия двор на Сезар и да слушат крясъка на сойките, които отдавна бяха прогонени от невъобразимия шум. — Може да загубя изборите — продължи тя, без да откъсва поглед от прашния облак над града, — но дори да спечеля, може да се наложи да приема язовира, тъй като на моите избиратели изглежда идеята все повече им харесва.

— И много ли са на това мнение? — попита Елизабет.

— Сигурно. Повечето хора в района смятат, че са ни прецакали и ни съчувстват. Насаме сигурно благодарят на Бога, че не са на наше място. Почти всички в Нуево се надяват да вляза в законодателния орган и да им попреча да съсипят града, но, от друга страна, искат да забогатеят от курорта...

Резкият писък на сирена прониза долината. Подготвяха следващия взрив.

— Ето пак — каза тя. — И всеки път нещо се променя в долината. Никога няма да можем да поправим тези щети.

— Ти си само човек, Изабел, а не Бог — опита се да я успокои Елизабет. — Мислиш ли, че избирателите ти очакват да спреш обекта?

— Някои да. Но вече престанах да давам обещания, защото не зная дали ще мога да ги изпълня. Какво да кажа на хората? Особено на онези, които получиха работа, без да загубят земята и домовете си. Те не са против язовира. А и защо трябва да бъдат? Нуево губи всичко и това се отнася дори за онези, които в момента печелят на обекта. Ройбол и останалите ще са си отишли до следващата пролет, когато изтече едногодишната отсрочка. Аз съм по средата. Което означава никъде.

— Не мисля, че тук има средно положение — замислено изрече приятелката ѝ. — Не сме обмислили една друга възможност — да имаме язовир и курорт, но да запазим града. А хората от Нуево да имат работа и пари.

— Какво ми разказваш? Вълшебна приказка? Когато построят язовира, в Нуево ще живеят само риби. А що се отнася до компенсациите... Елизабет, нали разбираш, че каквото и да ни платят, няма да е достатъчно...

— Нямах предвид компенсациите.

— А какво?

— Да използваме язовира, а не да се борим против него.

— Боже, и ти ме изостави! Нали и ти имаш земя, която ще бъде наводнена? Как да убедя останалите, щом даже ти си на тяхна страна?

— Не съм. Опитвам се да открия решение. Разсъждавай трезво, Изабел: какво може да се направи, когато нещата не се развиват така, както искаме? Какво може да се спаси, ако така и така няма да постигнем целта си?

— Това думи на политически експерт ли са?

— Това са думи на човек с опит. — Тя седна на земята и отпи от лимонадата си. — Сега разкажи за своята кампания. С какво мога да ти помогна? Мислех да те поканя в телевизията, но нямам право да работя с хора, които са в публичното пространство; те са запазени за Тони. Може би по-късно, ако ме харесат, ще мога да избирам.

— Още ли нямаш отзив? Вече от няколко месеца водиш предаването.

— Само няколко телефонни обаждания. Нищо особено. Тони казва, че трябва да мине повече време. Мат твърдеше същото за вестника.

— Като спомена Мат...

— Не.

— Извинявай.

Елизабет леко докосна ръката ѝ.

— Съжалявам, не исках да бъда груба. Станала съм много нервна напоследък. Не мога да свикна с празната къща, в която сме само двете с Холи. А и за нищо не ми стига времето. По-рано се справях с трите материала за вестниците, но откакто пътувам всяка седмица до Лос Анжелис...

— Холи ми каза. С частен самолет.

— Да, самолета на предаването. Обикновено Тони го използва. Спестява време, защото не се налага да се прекачвам в Албъкърк, а вземам самолета направо от градското летище на Санта Фе. Но не ми остава достатъчно време за Холи, а и майка ми очаква поне веднъж седмично да вечеряме заедно.

Хедър иска непрекъснато да говорим за Сол, а като дойда тук и виждам какво става с долината, сърцето ми се свива.

— Да, разбирам те. — Изабел прегърна приятелката си. — Трябва да си даваме кураж една на друга. Дали да не потърсим някой бар за самотни жени?

Елизабет прихна.

— Откъде ти дойде наум?

— Лус и Холи си говореха оня ден...

— Лус и Холи! Надявам се, че нямат подобни проблеми!

— Не, но казах, че ако не си намерят интересни мъже, докато остаряят, тогава ще отидат на бар за самотни жени.

— Кога смятат да остарееят?

— На дваайсет, и пет.

Смехът им почти заглуши шума на елеваторите. След това изведнъж им олекна и решиха, че каквото и да се случи, може да бъде поправено.

„А защо не? — мислеше си Елизабет в колата на връщане в Санта Фе. — Трябва ни само малко време, за да съставим план за действие и ако наистина вярваме в себе си, защо да не успеем?“

Преди да тръгне, тя се бе обадила на Сол да го предупреди, че ще се прибере за петъчното заседание на „Чифтейн“.

— Ще се върна следобед, а ако възникне нещо неотложно — сутринта.

— Няма нищо спешно — успокои я той. — Нали знаеш колко е тихо след края на фиестата. Дори смятах да си взема отпуска и да замина на почивка, ако успея да убедя годеницата си да ме придружи.

— Защо не се ожениш за нея? — рязко попита Елизабет.

— Моля? Какво искаш да кажеш?

— От доста време престана да говориш за датата на сватбата, нали?

— Така е. Пообщувах с природата в горите на Нуево, преди динамитът да направи общуването с природата невъзможно. И там стигнах до извода, че никой човек няма право насила да кара друг човек да го обича. Не искам Хедър да се омъжи за мен, а после да изпитва чувство на вина, че ме е изоставила. Ако тя не ме обича достатъчно, за да преодолее вътрешната си съпротива към брака, тогава и аз не го желая.

— Сол, говориш глупости.

— Може. Но сигурно ще стана на сто години, докато я накарам да ме обикне толкова, колкото аз я обичам. А освен това тя беше права, когато преди доста време ми каза, че и така ни е добре: и в леглото, и като приятели. Смятам, че съм щастлив човек. Колко семейни двойки могат да се похвалят, че притежават тези две неща? Или може би тя не е моят тип жена?

— Сигурно. До утре, Сол.

„Тъжна е“ — помисли си Сол и съжали, че Мат не е до него, за да му каже какво мисли за него. В същия момент забеляза, че помощник-печатарят му прави някакви знаци през стъклената стена.

— Какво има? Дойде ли човек от сервиза?

— Току-що. Бях излязъл за малко и когато се върнах, той вече работеше върху пресата.

— Как е минал покрай охраната?

Не зная, може би е влязъл през задния вход.

Сол се намръщи и отиде в помещението с пресата.

— По дяволите, как успя да проникнеш в сградата? — попита той. — Идваш два дена по-късно, а на всичкото отгоре влизаш като че ли си собственик на... — Млъкна, понеже човекът се изправи и той видя, че срещу него стои Мат, усмихнат и с протегнатата ръка.

— Наистина съм собственикът, или поне така мисля. Ключът ми още става за задната врата.

— Дяволите да те вземат. — Той му стисна ръката. — Как се сети да наминеш, точно когато имахме нужда от техник?

— Късмет. Реших да видя какво става, без да минавам през редакцията и да притеснявам хората. Хлапето, което беше тук, ме помисли за техник и веднага ме информира за пресата. Лоша охрана, Сол. Всеки може да влезе. Освен това момчето не внимава — как си представя, че един техник ще дойде облечен в костюм? Къде е печатарят?

— Болен е. Знаех си, че хлапето няма да се справи. Оправи ли машината?

Мат отново се ухили.

— Станал си истински главен редактор. Пресата ти е на първо място. Искаш ли да я изпробваме?

— Разбира се. — Мат извади смачкания лист, който беше заседнал в машината, и отново я зареди. Сол го изгледа критично. — Май че от това повече костюм не става.

Той си погледна ръкава.

— Очевидно. Но не е зле човек от време на време да се поизцапа малко. Иначе може да забравя миризмата на печатница...

— Е, ти ако можеш, добре. Аз не мога.

Мат пусна пресата и се усмихна.

— Тръгна. Това да не беше критика, Сол?

— Позна. Жена ти ми е приятелка, Мат. Тревожа се за нея.

— Сол. Това не е твоя работа.

— Напротив. Ако приятел не може да поговори с тебе за жена ти, кой тогава може?

— Тя самата.

— Тя замина за Лос Анжелис и исках да те предупредя...

— Сол, ще си останем добри приятели само ако престанеш да си пъхаш носа в живота ми.

— Добрите приятели си говорят по-често. Или поне си пишат писма. Четеш ли изобщо докладите, които ти пращам?

— Рядко. Дори рядко чета „Чифтейн“. На главата ми висят прекалено много издатели, които имат нужда от ръководство. Ти не си сред тях. Съжалявам, ако се чувстваш пренебрегнат.

— Не се дръж с мене като с изоставена любовница, Мат. Нямам желание да ме бомбардираш с указания от Хюстън. Обичам сам да съм си господар. Просто исках да чуя мнението ти за приятелството.

Мат огледа стаята и си спомни колко беше прост животът му само преди една година. Имаше един вестник, една жена. И приятел.

— Липсваш ми — каза той на Сол.

— Мат — рязко изрече Сол, — искам да купя „Чифтейн“. Чакай, засега нищо не казвай. Откакто си в Хюстън, аз издавам вестника съвсем сам. Елизабет се опитва да ми помага, но просто няма време, въпреки че често я използвам като редактор...

— И тя се е съгласила?

— Успокой се; с нищо не се е съгласявала. Предложих ѝ го миналата седмица; изслуша ме учтиво и каза, че ще си помисли. Искам и ти да си помислиш. Ти имаш други вестници; Елизабет пише нейната поредица и работи в телевизията. А аз искам „Чифтейн“. Проблемът е, че нямам достатъчно пари, но ако вие двамата се съгласите да задържите известна част от акциите...

— Не. — Мат имаше чувството, че се задушава. Гърлото му се бе свило, мускулите му се стегнаха, като че ли се намираше в тясна килия без въздух и без да има възможност да се движи. — Съжалявам, Сол. Разбирам те, но не мога да го продам.

— Не можеш или не искаш?

— Не мога.

Той внимателно го погледна.

— Но това е една микроскопична част от твоята империя.

— По дяволите, не! Вестникът не е част от никаква империя. Това е отделен вестник и е мой. И такъв ще си остане.

— Твой и на Елизабет. Или си забравил?

— Слушай, кучи сине, достатъчно! От тебе се иска само да издаваш моя вестник. А живота си аз мога сам да управлявам! — Сол подсвирна продължително. Мат затвори очи. — Божичко, Сол, извинявай! Това, което казах, е отвратително. Не исках да прозвучи по този начин.

— Не е необходимо да се извиняваш. Знаеш, че няма да напусна. Вече ти казах: искам да остана тук, в този град и искам да купя вестника.

Мат отиде до прозореца и забеляза камионите на разпространителите пред задния вход. Не трябваше да се връща. Решението му беше импулсивно. Питър се бе обадил от Станфорд и след като си поговориха, изпита непреодолима потребност да види Холи и пристигна в Санта Фе. Реши първо да се отбие в редакцията на „Чифтейн“. В края на краищата вестникът беше негов, а той не беше стъпвал тук от месеци. Беше сбъркал. Трябваше да покани Холи в Хюстън. Тук все казваше каквото не трябва.

Облегна се на прозореца и попита:

— Сол, отдавна исках да попитам: коя е жената, която предлагате за мястото на Том Ортис в законодателния орган на щата?

Сол се усмихна тайнствено и след малко вече се смееше на глас:

— Наистина ли не знаеш? Ще ме убиеш, Мат. Изабел Арагон.

— Изабел?... — Мат също се засмя. — За Бога, но това е чудесно! Законодателният орган вече никога няма да бъде същият! Жалко, че никой не ми е казал.

— Сигурно никой не е предполагал, че може да те интересува.

Той се направи, че не го е чул.

— Довечера ще разпитам Холи.

— Заради нея ли си в града?

— Да, главно заради нея. Бях забравил колко е приятно да те види човек. — Отново огледа познатата до болка стая.

— И ти ми липсваше, Мат. Ти си страхотен издател, но не съм сигурен, че имаме какво да си кажем. Имаш ли време да се обадиш на Хедър?

— Разбира се. Тя тук ли е?

— В кабинета ми. Извинявай, в твоя кабинет.

Хедър седеше зад стъклената стена. Четеше някаква книга, но когато забеляза Мат, лицето ѝ светна от радост. „Горкото ми момиче — помисли Сол. — Въобразява си, че всичко е наред, но само ще се убеди още веднъж, че на мъжете не може да се разчита.“

— В печатницата случайно открих стар приятел — каза той, когато отвори вратата.

— Мат, колко се радвам, че се върна! — Хедър го целуна по бузата. — Ръкавът ти е изцапан с машинно масло. Какво си правил? Елизабет замина за...

— Хедър — тихо каза Сол.

Тя го погледна, след това отмести поглед към Мат.

— О! За колко време си тук?

— Само за една вечеря с Холи. — Зелените ѝ очи загубиха топлотата си и му стана неудобно. — Бях по работа във Финикс и се отбих да... — Улови погледите, които си размениха Хедър и Сол, и разбра, че си спомниха колко се дразнеше той самият, когато Тони се отбиваше в Санта Фе между два полета.

Очите на Хедър блестяха като смарагди.

— Сол — каза. — Имам няколко въпроса върху раздела за операта. Кога можеш да ми отделиш малко време?

Той я погледна замислено. Копнееше да я целуне. Знаеше какво се опитва да направи Хедър и ѝ беше благодарен, но нямаше да помогне. Мат не се интересуваеше чак толкова от работата им, за да се прибере в Санта Фе. За него те бяха дребни риби.

„По дяволите — помисли си Сол, — а какво всъщност губим?“

— Хайде да поговорим сега — предложи той. — Издърпа креслото си от бюрото и премести два избелели стола. — Защо не седнеш, Мат? Тъкмо ще ни дадеш някой ценен съвет като човек от големия град. — Без да чака отговор, седна и взе папката, която му подаде Хедър. — Преди няколко месеца Елизабет направи следното предложение...

Двамата с Хедър започнаха да говорят, без да го включват в обсъждането. След малко Мат не издържа и започна да се обажда. Идеята беше добра и той можеше да я въведе и в останалите си вестници. Постепенно двамата със Сол изцяло водеха разговора, а Хедър се обаждаше от време на време и си мислеше, че липсваше само

Елизабет, за да се превърне обсъждането в старата игра на подаване и преработване на идеи, каквато често играеха преди заминаването на Мат.

Изведнъж Сол каза:

— Имам доста работа и трябва да ви оставя. Мат, защо не останеш до утре? Не бих искал да ви се натрапвам на вечерята с Холи, но сутринта бихме могли да...

Магията свърши. Мат се облегна назад и поклати глава.

— Чакат ме във Финикс. Въпреки това бих искал да погледна какво става при вас.

Сол кимна. Беше обзет от разочарование и носталгия по миналото, което като че ли бе оживяло през изминалия един час.

— Ще използваме някои от твоите съвети — каза.

— Дано — отговори Мат. — И аз ще направя същото с вашите. Разбира се, леко изменени. — Поколеба се дали да тръгне веднага и каза: — Много ми беше приятно.

Обади се вкъщи — всъщност в дома на Елизабет — от телефона на бюрото на Барни Кел. Холи вдигна телефона.

— Освободих се по-рано, мила. Можеш ли да ми отделиш един час?

— О, да — каза Холи. — Чудесно. Мама не е тук...

— Зная. Ще се видя с нея следващия път. Много ми беше домъчняло за тебе. Да дойда ли да те взема след десетина минути?

— Добре. Ще те чакам отпред.

„Прекалено официално — помисли си той. — Държа се като нещо средно между баща и младеж, който я кани на среща.“ Погледна към стъкления кабинет, където Сол седеше в креслото на Мат Львъл, а до него — Хедър, която бързо водеше бележки в една от неговите папки. Почувства се самотен и се замисли къде всъщност беше неговото място? „Може би никъде“ — сам си отговори.

ГЛАВА 12

През прозореца на къщата на Тони в Малибу Елизабет наблюдаваше спокойния океан, в чиито води се отразяваше залезът и хвърляше на стените сребристи, кораловочервени и виолетови сенки. Цветовете и форми се преливаха в непрестанно движение, докато накрая бяха погълнати от тъмнината на нощта и на тяхно място се показаха звезди.

След малко никой нямаше да обръща внимание на звездите на небето, тъй като Тони беше организирал прием в чест на Елизабет и най-ярките звезди щяха да бъдат вътре, в къщата. Още през първата половина на октомври Тони и Бо Бойл бяха готови със списъка на гостите и бяха поръчали поканите, но временно ги заключиха в бюрото. Бяха решили да ги използват само ако рейтингът на „Антъни“ се задържи на същото ниво до края на месеца.

Рейтингът обаче се покачи с три и половина точки и предаването се нареди на второ място сред най-гледаните в Америка. Критиците тържествено обявиха огромния успех на „Интимно“ на Елизабет Лъвъл, поставила начало на новата американска страст към тайния живот на „незабележимите хора“. Две минути след обявяването на резултатите поканите бяха разпратени, а Бо Бойл в пристъп на необичайна щедрост обеща да осигури няколко каси „Дом Периньон“ за тържеството на Тони.

— Тони, караш ме да се чувствам като дебютантка на годината — каза Елизабет, докато слушаше как двамата мъже за последен път уточняват списъка на поканените. — След толкова пищно тържество мога да вървя само надолу.

— Хайде първо да вдигнеш рейтинга ни с още пет точки — засмя се Бо — и аз лично ще ти поръчам конкорд. За да видиш, че можеш да се издигнеш още по-високо.

Елизабет си спомни как я спираха хората на пазара в Санта Фе; сега по същия начин я забелязваха в ресторантите на Лос Анжелис и бутиците на Родео Драйв. Когато ѝ каза за тържеството, Тони я

предупреди, че смята да покани най-важните хора от телевизията и киното, тъй като тя вече била една от тях.

— Пропуснали сме Пол Маркам — замислено отбеляза Тони, докато за сетен път проверяваше списъка с имената.

— А защо да го каним? — възрази Бо. — Нали се разбрахме: никакви вестникарски агенции.

— Държа и той да присъства.

— Вече имаме сто трийсет и седем...

— Ако те притеснява шампанското, аз ще платя една бутилка за Маркам. Бо, само си помисли. Нали искаме „Интимно“ да излиза в повече вестници?

— Без съмнение. Нали изпращаме на агенциите копие от всеки брой, три пъти седмично...

— Но няма резултат. Маркам не е като останалите; има повече усет. Искам да се запознае с Елизабет и съм решил да го подкупя с твоето шампанско.

Бо въздъхна и включи името му в списъка.

— Има ли още?

— Не се сещам. На някои се налага да се обадим по телефона; поканите няма да стигнат по пощата.

— Зная. Момичетата ще се заемат с това утре. — Бо стана и целуна Елизабет. — Трябва да тръгвам, защото закъснявам за едно представление. Донесе ни късмет, Елизабет. Само дето не си склонна да ти казвам Лизи.

— Не е такава жена — защити я Тони. — Да те изпратя ли?

— Зная къде е вратата. Чао, Е-ли-за-бет!

Тя се усмихна.

— Чао, Бо. Помня за конкорда.

— Споменава ли съм някакъв конкорд? Грешка на езика. Утре рано имаме запис, Тони. Очаквам те точно в осем.

Той безгрижно махна с ръка.

— Мразя да ставам рано. Особено ако се налага да се правя на бодър, остроумен и очарователен. Но ще се постарая. — Веднага щом Бо излезе, той се обърна към Елизабет: — Искаш ли нещо? До вечерята има още три часа, а готвачът ми е голям сноб. Предпочита да го уволня, но не и да сервира по-рано. Още нещо за пиене? Закуска? Френски ордьовър?

— Френски ордъовър.

— Веднага. Сигурно си мислиш, че се шегувам. — Натисна с палеца на крака си едно копче в долната част на масата и след миг се появи слугата. — Ордъоври, две бутилки марго и ако ме търсят по телефона — няма ме. Видя ли? — обърна се той към Елизабет. Не е хубаво да се отнасяш лекомислено към моите предложения.

— Отнасям се към тебе с цялата сериозност, Тони — отвърна тя.

— Не е вярно, или поне не съвсем, но рано или късно и това ще стане. А що се отнася до приема, скъпа Елизабет, това е най-малкото, което заслужаваш. По време на твоите интервюта ти говориш не само на човека срещу себе си, но и на всички зрители. Там е тайната на успеха, скъпа Елизабет. Слушаш ли ме изобщо?

Тя кимна:

— Да, Тони. Благодаря ти.

— Елизабет — повика я той, тъй като отново се бе загледала в океана. Между веждите ѝ се бе появила дълбока бръчка. Обърна се към него и той ѝ подаде чаша вино и чиния с малки триъгълни сандвичи. — Нали това си поръча?

— Извинявай, Тони; но нещо от това, което каза преди малко, ми напомни за... миналото.

— Няма да правя повече така. — Сложи сандвичи в чинията си и продължи: — Бях започнал да ти обяснявам защо реших да дам този прием. За да те накарам още веднъж да дойдеш вкъщи. Постоянно те каня, но ти си идвала само пет пъти; направих ти ключ — отказа да го вземеш; предложих ти да отсядаш в моя апартамент за гости, когато идваш в Лос Анжелис. В края на краищата не става дума за леглото ми! Хайде да прием за най-красивата и желана жена, която познавам. Господи, представяш ли си как ще пострада репутацията ми, ако се разчуе, че ме пренебрегваш?

Елизабет се засмя.

— На никого няма да казваме. Обещавам. Все пак предпочитам да отсядам в хотел, Тони. Така е по-добре.

— За кого е по-добре?

— За мен.

— По този въпрос може да се поспори.

— Но няма да го направим. Защото се чувстваме добре заедно и се надявам, че няма да развалиш всичко.

— Е, какво да каже човек в подобна ситуация? Моя премъдра Елизабет. Но един ден ще ти омръзне да бъдеш мъдра. Ще искаш да бъдеш обичана. И точно този момент чакам. Опитай сандвичите: едните са с пастет от печени чушки с топено сирене, а другите — с пастет от омари и червен пипер. Все не успявам да запомня кое какво беше. Защо се смееш?

— Защото двата вида пастет нямат нищо общо помежду си и всяко дете може да ги различи. Е, кой от двама ни хитрува? Първо казваш нещо, което знаеш, че не бих искала да чуя, а след това правиш всичко възможно да ме разсмееш.

— Дамата е много проникателна — обърна се Тони към един гларус, който кацна на терасата. — Непрекъснато трябва да измислям разни остроумия, за да задържа вниманието ѝ върху себе си. — Той извади една кутийка от джоба си. — В какъв цвят смяташ да се облечеш за тържеството?

— Още не съм решила, но те моля да прибереш това нещо. Моля те. Вече ми подари едно колие...

— То беше от колегите.

— Да, всички са дали по десет долара, а ти си доплатил останалото.

— Не би трябвало да го знаеш.

— Няма значение. Много го харесвам и често го нося, но не мога да приема повече скъпи подаръци от тебе, Тони. Недей да спориш...

— Защото се чувстваме много добре заедно и аз не трябва всичко да развалям, нали? — Тя се засмя и той дълбоко въздъхна, като погледна замислено кутийката в ръката си. — Златна гривна. Какво да я правя сега? Няма значение. Нищо не казвай. Ще я прибера за времето, когато решиш, че вече не искаш да бъдеш толкова мъдра. Е, успокой се. Вече ще се държа прилично. След малко ще вечеряме, а утре цял ден ще работим.

Тони протегна крака върху масичката.

— Ти си единствената мълчалива жена, която познавам. Не се въртиш непрекъснато. Не си навиваш косата на пръста и не си разглеждаш ноктите; не се взираш в огледалото, за да провериш дали червилото ти не се изтрило за радост на цялата козметична промишленост. Седиш почти неподвижно; говориш тихо. Представям си как седим заедно на терасата и гледаме океана. Никога не го правя,

когато съм сам, защото ми е скучно. Смейш се, а аз съм съвсем искрен. Както и да е. Говоря много. Разкажи ми какво правиш в Санта Фе, когато не си при мен. За какво мечтаеш? Изобщо, разкажи ми нещо.

Елизабет наистина рядко споделяше с Тони, но и това беше много повече, отколкото преди му казваше за цяла година. Докато обсъждаха интервюто за следващия ден, тя си помисли колко бе приятен Тони и колко бе успокояващо да поговориш с някого, включително и за работа.

— Прекрасна моя Елизабет — каза накрая той и взе ръцете ѝ в своите. — Имаш нужда от златна гривна.

— Достатъчен ми е твоят поглед, Тони — отговори тя безгрижно. — Ти си изключително елегантен домакин. Виждала ли съм този син блейзър и преди?

— О, не познаваш и една трета от моите блейзъри от Бриони. Трябва непрекъснато да организирам приеми, за да ти ги покажа. Погледни колко сме красиви и двамата! Идеалната двойка!

Елизабет се обърна към отражението им в огледалото и бързо отмести поглед. Тони беше прав. Изглеждаха великолепно един до друг: тя — с ярка медноруса коса, той — тъмен, елегантен, със сини, почти прозрачни очи и аристократичен нос.

— Изключителна двойка! — повтори Тони, а Елизабет веднага си помисли колко отдавна двамата с Мат не бяха изглеждали като изключителна двойка.

След половин час къщата на Тони заприлича на пчелен кошер. Пристигнаха всичките двеста души, които бяха поканили. На висок глас поздравяваха Тони и Елизабет и на свой ред им отправяха покани и многообещаващи погледи. Никъде по света цифрите на рейтинга не се превръщаха в приятелство с такава скорост, както в тази част на Калифорния, разположена между Холивуд и Малибу.

— Определено имаме успех — прошепна Бо на Тони, докато гостите безпогрешно разпознаваха в тълпата Елизабет и един по един минаваха да разменят с нея по няколко думи. — За тях знаменитостите са като хляб наш насъщни.

Елизабет се усмихваше — тиха, уравновесена, грациозна — и по блясъка на очите ѝ Тони разбра, че е доволна. За пръв път се намираше в центъра на вниманието на толкова много хора, всички богати, известни и вечно недоволни; хора, които искаха и получаваха. „Това

донякъде се дължи на красотата ѝ — помисли си той, — въпреки че в Лос Анжелис има повече красота на квадратен сантиметър, отколкото в целия свят.“ Разбираше, че в този свят на професионални красавици Елизабет изпъкваше не само защото беше облечена в златиста рокля, която малко жени биха се осмелили да облекат, без да изглеждат вулгарно, но и защото използваше дискретен грим и винаги внимаваше в разговора, вместо да се върти, за да види кой още е в залата и дали гледа към нея. Притежаваше непресторената красота на дете на пустинята.

— Това не е ли самият Маркам? — смушка го Бо.

Тони се усмихна още по-широко.

— Той е. — Видя как Пол Маркам хвана Елизабет за ръката и я поведе към малкия дансинг, където оркестърът свиреше тиха мелодия. — Всичко е наред, Бо. Пий си шампанското и се отпусни. Вече няма за какво да се тревожим.

— Тони Рурк не сваля поглед от нас — каза Маркам на Елизабет. — Надявам се, че не е ревнив; не умея да се дуелирам.

Тя се засмя.

— Ако се стигне до дуел, Тони пръв ще хукне да бяга. Но нищо няма да се случи. В края на краищата тържеството си е мое.

— Така е. И както дочух, напълно го заслужавате. Спасили сте рейтинга на предаването.

Елизабет се намръщи.

— Чувала съм го и преди. Вероятно преувеличават. Винаги става така с предаване, което се задържа на върха четири години.

Той се усмихна.

— Харесва ми отговорът ви. Лоялността е рядко срещано явление в телевизионната индустрия. — Маркам имаше кестенява коса и сини очи, а брадата му бе леко прошарена. На безименния му пръст проблесна широк венчален пръстен. Очите му гледаха Елизабет с възхищение, но разговорът беше чисто делови. — От шест месеца ви наблюдавам — каза той, когато се отдалечиха от оркестъра. — Прочетох материалите ви във вестниците; следих предаванията по телевизията. Притежавате редкия талант да убеждавате хората, че наистина се интересувате от тях.

— Всъщност наистина се интересувам от тях и проблемите им.

— Ако е вярно, то вие сте единствената в телевизията, която разсъждава по този начин. Може би точно затова са ви избрали. Ако е необходимо, бихте ли се съгласили да пътувате из цялата страна, за да правите интервюта?

Елизабет внезапно се развълнува.

— Да — отговори. — Не много често, но бих могла да си го позволя. Дъщеря ми не е завършила гимназия и не искам да я оставям сама.

— Това може да се уреди — каза Маркам. Музиката спря, но те останаха на дансинга. — Елизабет, предлагам ви договор с „Маркам Фичърс“, ако искате нашата агенция да се заеме с разпространението на „Интимно“. Много съм впечатлен. Вие сте изключителен журналист и забележителна жена. Никога не унижавате хората, не им се надсмивате и не държите да се наложите на всяка цена. И никога не допускате публиката прекалено близо — знаете кога трябва да спрете. И последно — а това никак не е маловажно — вие сте изключително красива. Бихме ви предложили да водите три рубрики за нашите абонати; четиристотин вестника от Ню Йорк до...

— Четиристотин!

— Приблизително. От Ню Йорк до Хаваите и от Торонто до Бермудските острови. Тук не е мястото да говорим за пари, но заплащането ще бъде изключително добро.

Това беше мечтата на всеки журналист. Повечето се надяваха да пишат за петдесет, седемдесет, дори за сто вестника. Но за четиристотин!

— Разбирам, че не можете да ми дадете отговор веднага — каза Маркам. — Сигурно очаквате да получите по-конкретни условия...

— Не. Разбира се, интересуват ме подробностите, но не сега. — Тя дълбоко си пое дъх. — Извинявайте, малко съм разсеяна. Просто си спомних за един човек, който получи също толкова изгодно предложение и после целият му живот се промени.

— Опасявате се, че същото може да се случи и с вас?

— Може би... Да, всъщност точно от това ме е страх.

— Толкова много, че сте склонна да откажете?

Елизабет го погледна. Усмивката му беше топла, а очите — две чисти езера, които нищо не криеха. Остави се да я завладеят звуците на музиката и реши да му се довери. Този човек беше сериозен и не й

предлагаше нищо илюзорно. Помисли си дали да каже на Мат? Последния път, когато му беше споменала за работата в телевизията, той бе проявил интерес само към отражението на този факт върху вестниците на Рурк.

— Замислихте се — отбеляза Маркам. — Мога ли да ви помогна?

Елизабет отново погледна очите му — топли и добри.

— Засега не — усмихна се тя. — Опитвам се да свикна с тази мисъл. — После тръсна глава и се засмя на глас. — Разбира се, Пол. С удоволствие ще приема. Мечтая за това още от университета.

— Радвам се — каза той. — А сега защо не ми разкажете повече за себе си? Любопитен съм. Къде сте се научили да разговаряте толкова добре е хората? И особено да ги изслушвате? В наши дни никой никого не изслушва. Вие сте мечтата на всеки мъж: красива жена, която умее да слуша.

— А за какво мечтаят жените? — попита Елизабет.

— Вероятно за същото. Не познавам нито една жена, която мисли, че мъжът ѝ я слуша, когато му говори. А вие го правите. Освен това вие сте непозната, така че не представлявате заплаха за зрителките.

— Ако наистина мислиш така — обади се Тони зад гърба ѝ, — защо досега не си предложил договор на Елизабет?

Маркам се усмихна.

— Искан да се убедя, че обществото се интересува от съдбата на хора, които обикновено не забелязва. Много хора купуват книги за Бет Дейвис, Джоан Колинс, Джейн Фонда или Джон Белуши. Много хора включват телевизора, за да гледат богатите, прочутите, престъпниците... Знаеш го, Тони. Нали са гости на твоето предаване?

— Благодарение на тях съм прочут. Защо да се променям? Нека Елизабет прониква в тайните мисли на онзи келнер, на градинаря ми, на човека, който ми глади панталоните, и на всички останали, които ми изглеждат абсолютно еднакви.

Тя го погледна.

— Наистина ли мислиш така?

— Да. Навремето ми се наложи да тегля черта между тези, които заслужава да познаваш, и останалите. Не стана ли време за вечеря? По

аристократичното кимване на главния готвач виждам, че трябва да отведе гостите на масата.

В просторната зала с изглед към терасата и звездното небе, надвиснало над черните води на океана, бяха сервирани двајсет кръгли маси с небесносини покривки, кристални чаши и порцеланови чинии с кобалтови орнаменти. Мястото на Тони беше от дясната страна на Елизабет, от лявата — на Пол Маркам. Още седем души бяха удостоени с честта да седят на тяхната маса, въпреки че за Елизабет всички поканени на тържеството бяха еднакво прочути. Тони набързо ѝ ги представи: имаше двама главни герои от детективски сериали; червенокоса красавица, която изпълняваше ролята на любимата на престъпника от телевизионна сага за богато семейство корабостроители; водещ на вечерно политическо предаване; сценарист на сапунени опери; актриса, на която бе поверено сутрешно предаване. Накрая Тони прошепна:

— А това е Поли Перит. — Много добре знаеше, че тя ги чува, и продължи: — Непрекъснато ни тероризира с клюките, които публикува в своята скандална рубрика. Бъди мила, дипломатична и никога не сваляй гарда си, когато общуваш с нея.

— Боже, описа ме като истинско чудовище — въздъхна Поли и разряза една яребица. — Не му обръщай внимание, Елизабет. Имам нежно сърце и лесно се разплаквам, докато гледам филми. Освен това съм почитателка на „Интимно“. Много ще съм ти задължена, ако ми отделиш пет минути за кратко интервю.

— Каква хубава идея — каза Тони. — Може ли и аз да присъствам?

Тя му намигна.

— Добре ме познаваш, сладурче. Двете с Елизабет ще станем първи приятелки и без твоята помощ.

— Да си сменим местата — предложи телевизионният детектив. — Някога били ли сте интервюирана, Елизабет?

— Не и от професионалист — отговори тя. — Ще ми бъде интересно. Хайде да оставим разговора за кафето. Ако искате, можем да се преместим в библиотеката.

— Чудесно — измърмори Поли и се върна към яребицата. Тя не участваше в разговорите и изглежда се интересуваеше само от храната, но когато нещо ѝ правеше впечатление, цялата се превръщаше в слух и

зрение, за да не пропусне нещо. „Тази жена не търси добри новини“ — помисли си Елизабет и си спомни какво я беше посъветвал Тони.

— Тони е много сладък — каза Поли, след като приключиха с плодовата салата и станаха от масата. Един от келнерите ги заведе в библиотеката и след малко донесе торта и кафе. — Боже, какво удоволствие! Любимият ми кейк Амарето! — възкликна и заби вилицата си в сладкиша.

Елизабет отпи от кафето.

— Какво бихте искали да ви разкажа за себе си?

— О, естествено, всичко. — Поли прибра няколко трохички от чинийката. — С шеметна скорост успя да постигнеш слава и богатство, а един от най-видните ергени между Мисисипи и Тихия океан е в краката ти. Както става обикновено. — Отпи от чашата си и погледна Елизабет. — Всъщност зная доста за тебе. Но не точно това, което ме интересува. Чудно ми е как успяваш да бъдеш толкова толерантна?

— Към какво по-точно? Политически възгледи? Религия? Книги за подрастващи?

— Към съпрузи, които се подвизават в Хюстън.

Настъпи пълна тишина. В съседното помещение оркестърът плавно премина от Моцарт към Шопен.

— Прозвуча много грубо — каза Елизабет. — Бихте ли се изяснили.

— Това беше моята изненада — отвърна Поли, — а грубостта помага, когато искаш да изненадаш някого. Като колега журналист ти не може да не го знаеш. Щом притиснеш някого до стената, можеш да го накараш да си изпее и майчиното мляко. Беше ми интересно дали ще се хванеш, но ти, естествено, се оказа достатъчно умна, за да не реагираш. Както и да е, скъпа, твоят Мат се държи доста свободно и всички го знаят. Затова ме интересува и твоето мнение. Двете сме в един бизнес и обичаме да се ровим из интимните мисли на хората. Затова пак ти казвам: истина е. Никога не използвам непроверена информация. Само голата истина.

— Не е маловажно и по какъв начин я събирате — гласът на Елизабет прозвуча като камшик. Беше отвратена, когато чу името на Мат от тези изцапани с крем устни и от наглостта на тази особа да сравнява „Интимно“ със своите гнусни клюки.

Поли присви очи.

— Боже, Боже, колко сме смели. И то след като изрично ни предупредиха да се държим мило и дипломатично.

— Дипломацията има ефект, когато и двете страни спазват правилата. Очаквам да ми обясните какво точно намекувате.

— Нищо не намекувам, мила. Просто съобщих един факт. — Поли отпи от кафето. — Според последните слухове от Хюстън най-скандалната любовна двойка били нашумелият напоследък издател и дамата, която притежава игрална зала. Тя е много известна светска дама, той — преуспяващ бизнесмен в областта на информацията. И той я докопал. Вече била негова. — Елизабет продължи да мълчи и другата жена заяви: — Ти си на ред.

— За какво? — попита Елизабет.

— Да кажеш нещо, скъпа. Така се прави интервю. Нали знаеш какво е това?

— Да, въпроси и отговори. Засега не съм чула нито един въпрос.

— Добре, тогава ще те попитам направо: вярно ли е, че твоето мъжленце е най-щастливият мъж между Мисисипи и Тихия океан, защото има прекрасна жена, която пази домашния огън, докато той се търкаля в чаршафите на известната разрушителка на семейства Никол Ренар?

— Никол? — Елизабет мъчително преглътна и лицето ѝ застина като безизразна маска с леко учудено изражение. — Тя е стара приятелка на семейството. Бяхме заедно на ски в Аспен. Много красива жена, нали, Поли? Или не я познаваш лично?

Беше успяла да я обърка. Другата жена разклати чашата си с вино, но видя, че беше празна.

— Значи Аспен — каза и се огледа наоколо.

— Да. Съпругът ми наистина е щастлив от успеха ми и ме подкрепяше още от самото начало. В течение на няколко години двамата с него издавахме вестник, което естествено ви е добре известно. И следващата есен, когато дъщеря ни замине да учи в колеж, ние отново ще работим заедно. Мислим да си купим къща в Тексас. И, разбира се, Никол ще бъде чест гост и нашия дом. Както и нейните приятели. Тя има доста приятели, но това, разбира се, също, ви е известно, защото вие много старателно събирате факти. Освен това никога нищо не намекувате, защото предпочитате голата истина; и сте

груба само когато искате да изненадате някого. Още нещо да ви интересува? В противен случай бих искала да се присъединя към нашия домакин и добър приятел, чиято единствена грешка тази вечер бе, че ни сложи на една маса.

Елизабет излезе бързо от библиотеката, като си мислеше: „Лъжа е. Мат никога не би... без да ми каже.“

Тони стоеше до масата и я чакаше. Когато видя лицето ѝ, усмивката му се стопи.

— Случило ли се е нещо? Елизабет? Да не сте се сдърпали с Поли?

— Напротив, според нея двете сме в един бизнес и много добре се разбираме.

— Сериозно ли го каза? — Тя не отговори. — Е, разбира се, не е тук мястото да обсъждаме този въпрос. — Прегърна я и я заведе на дансинга. Елизабет отпусна глава на рамото на Тони, затвори очи и се замисли за Мат: „Как си могъл да допуснеш хората да ни обсъждат? Ако си искал жена, защо поне не избра някоя, която не се предлага така явно? Не знаеше ли, че ще ме нараниш? Или това изобщо не те интересува?“

С бузата си усещаше мекия кашмирен блейзър на Тони, ярката светлина изгаряше очите ѝ през спуснатите клепачи. Не биваше да се отпуска и да се оплаква. Спомни си какво беше казала на Изабел: ако нещата не стават така, както искаме, трябва да се измисли нещо друго.

И тогава реши да замине за Хюстън.

Тони ѝ предложи да използва служебния самолет и да я придружи. Тя прие само първото.

— Трябва да отида сама, Тони; не искам да обсъждам случилото се с тебе.

— Само ми кажи ядоса ли Поли? Тя си тръгна, преди да говоря с нея.

— Не. Поли ме ядоса и аз ѝ показах какво мисля за нея. Тони, моля те, не споменавай повече онази особа.

— Не знаеш колко е влиятелна, Елизабет. Опитвам се да ти кажа...

— Добре, ще ми кажеш, когато се върна. Моля те. Организирай си прекрасен прием в моя чест. Покани Пол Маркам, с което ми оказа

голяма услуга. Моля те, Тони, не разваляй всичко с разговори за онази особа.

— О, Боже! Онази особа. И тя ли говори така за тебе?

— Нямам представа. — Бързо го целуна и той разбра, че ще се наложи да я чака много по-дълго, отколкото бе предполагал.

Елизабет първо се отби в Санта Фе, като по време на краткия полет се постара да се пренастрои от забързания ритъм на Лос Анжелис към бавния темп на дома. Самолетът изцяло бе на нейно разположение. Имаше две облицовани с кожа кушетки, четири кресла, наредени около овална маса от розово дърво, и добре зареден бюфет. Тя се отпусна на едната кушетка. Спомни си какво ѝ бяха разказали Сол и Холи за бързото прелитане на Мат през Санта Фе. „Модерен брак — тъжно си помисли. — И двамата обикаляме страната с отделни служебни самолети.“

На летището я чакаше Лидия.

— Много луксозно изглежда — каза, когато видя самолета. — Така е по-удобно, отколкото всеки път да летиш до Албъкърк. Но ми изглеждаш бледа.

— Така ли? — Елизабет прегърна майка си през кръста и я поведе към колата. — Може би така ти се струва, защото си разбрала по гласа ми, че съм разстроена.

— Човек започва да се чувства много особено, когато децата му започнат да четат мислите му — Лидия вдигна глава и се загледа в един облак, който бавно плуваше в лазурното небе, — и понякога не знае какво да каже.

— Само това, което мисли. Искаш ли аз да карам?

— Да, скъпа. Вече не виждам добре на слънчева светлина. Какво е направил? Друга жена?

— Да.

— Трябваше да се очаква.

— Очаквах го. Но не предполагах, че е сериозно.

— И не може да бъде. Той е женен за тебе и те обича. Това е само увлечение, Елизабет. Какво друго може да бъде?

— Точно това смятам да разбера. — Караше бързо и когато минаха покрай гимназията, попита: — Нали нищо не си казала на Холи?

— Естествено. Само ти имаш право да ѝ говориш за баща ѝ.

— Смятам да кажа само, че заминавам за Хюстън. Това е единственото, което зная със сигурност.

— А след като не си сигурна — каза Лидия, — защо не си затвориш очите? Все едно че няма никаква жена — или дори приятелка, — опитай се да се помириш с него и да започнете отначало?

Елизабет отмести поглед от пътя и учудено погледна майка си.

— Сериозно ли говориш?

— Мила моя, повечето бракове са спасени благодарение на преструвки. Нали и ти вярваше в компромисите? Ето, така дори звучи по-приятно.

— Нямам нужда от приятни определения. Искам истината.

Лидия въздъхна.

— Ти си мечтателка, Елизабет. И винаги си била.

Елизабет продължи да кара мълчаливо и накрая спря пред книжарница и галерия „Еванс“.

— Ти също — каза тя. — Винаги си била мечтателка. Нали затова отвори този магазин.

— Но в този момент съпругът ми е в работилницата си и прави люлеещи се столове. Толкова е въодушевен, че изобщо забрави и за книжарницата, и за галерията. Ела да прием чай. В момента Хедър ме замества, но искаше да те види. Елизабет, мило дете — тя се обърна към нея и я прегърна, — много се гордея с тебе. Завиждам ти и понякога се замислям дали и аз не съм могла да постигна нещо повече, когато бях на твоите години. Но всичко е правилно: дъщерята трябва да отиде по-далече от майка си. Само в брака съм те изпреварила, скъпа, защото още имам съпруг.

— И аз имам — отвърна Елизабет. — Мамо, да не си ми обявила състезание?

— Не, не, за Бога. — Лидия отвори вратата на колата и слезе. — Просто исках да ти предам малко от мъдростта на напредналата възраст.

Елизабет се засмя и влезе след нея в магазина.

— Каква приятна гледка — каза Хедър и я целуна. — Страхувахме се, че си отчаяна. Пътуваш със служебен самолет до Хюстън, спиращ само да пренощуваш в Санта Фе...

Елизабет седна на масата и Хедър наля чай в две чаши. Лидия ги остави сами, тъй като имаше клиенти.

— Разкажи ми за себе си.

— Защо?

— Защото майка ми току-що ме посъветва да се преструвам, че между Мат и мен нищо не се е променило.

Хедър се намръщи.

— Защо?

— За да спася брака си.

— О, да. Възможно е да има ефект. Но не вярвам да си мечтаеш точно за такъв брак. Лидия попита ли те дали има друга жена? Чудехме се дали не си е намерил някоя. Познахме ли?

— Така казват.

— И ти заминаваш за Хюстън, за да разбереш истината?

— Заминавам за Хюстън, за да разбера какво още ни свързва. Ако толкова се е променил, че има сериозна връзка, а не случаен флирт, както предполагам...

— Ти имаш ли случаен флирт?

— Не, но това няма значение. Мислех, че ако изчакам... Преди известно време разбрах колко е наивно да си въобразявам, че Мат ще издържи дълго без жена. Той е сексуален мъж и никога не е бил лишаван, особено през последните две години, когато прекарахме толкова чудесни... — Замълча, защото гърлото ѝ се сви от болка. — По дяволите! Оказа се, че никак не е лесно да се говори за тези неща.

— Както и да бъдеш безпристрастен и да си кажеш: „Естествено е мъжът ми да има някоя и друга връзка... Какво ме засяга?“ Сигурно много те боли? Не бива да криеш, като че ли в това има нещо срамно или старомодно. Нормално е да те боли.

Настъпи тишина.

— Хедър — каза Елизабет, — откога си започнала да се държиш майчински с мене?

Тя се усмихна широко.

— Вероятно съм пораснала. Започнала съм да обръщам внимание на хората около себе си, не само на собствените си проблеми. Сол веднага щеше да каже, че съм узряла за брак.

— Не е ли прав?

— Вероятно... О, да не започваме пак. Сега говорим за тебе. Какво ще стане, ако разбереш, че с Мат вече нищо не ви свързва?

— Не зная. Не съм се замисляла.

— Не вярвам да е така. Нали знаеш, че Мат отказа да продаде „Чифтейн“ на Сол. Много яростно си бранеше правата. Според нас той здраво се държи за Санта Фе. Страхува се да не ви загуби.

Лицето на Елизабет светна.

— Не бях се замисляла за това. Може би си права и той иска да има място, където го очакват... И нещо, с което да замени вестниците на Рурк...

Хедър се намръщи.

— Не трябваше да говоря излишни...

— Не, няма нищо. Това е само предположение, а може да се окажеш права. Вероятно по този начин иска да ни каже, че не е взел окончателно решение.

— Елизабет, на твоето място не бих се надявала...

— Не се надявам, просто мисля. Благодаря ти, Хедър; ти си истинско съкровище. Даде ми нов материал за размишление. И за чая ти благодаря. — Тя скочи и си облече сакото. — Моля те, иди довечера у нас да посрещнеш Холи. Обясни й защо не съм я взела със себе си в Хюстън. И прекарай вечерта с нея. Още веднъж ти благодаря; ще поговорим, когато се върна.

Махна на майка си, пак кимна на Хедър, която седеше мълчаливо и се ядосваше, че не бе държала затворена голямата си уста — както казваше Сол — и не бе премълчала някои неща.

Мат я чакаше в кабинета си. Предишния ден се бе обадила на секретарката му, за да предупреди за пристигането си.

— Не е необходимо да го безпокоите — каза тя, когато секретарката предложи да я свърже с него. — Просто му предайте, че утре ще мина да го видя. Не, не зная точно в колко часа. Вероятно сутринта.

Така Мат беше подготвен, но по усмивката му личеше, че не знае какво да очаква. Излезе да я посрещне и леко я целуна по устните.

— Изглеждаш чудесно — изрече учтиво.

„Мрази неясните положения — помисли Елизабет — и иска предварително да знае какви са перспективите. Трябва да внимавам, защото секретарката слухти — нищо не казва, но цялата е слух и зрение като Поли Перит.“

— Ти също — пак така любезно отвърна тя. — Холи ме предупреди, че си започнал да побеляваш; според мен малко преувеличава.

Той се засмя.

— Откри ми три бели косъма, но веднага ги откъснах.

— За да ѝ доставиш удоволствие, или за себе си?

— Сигурно от суетност. Искаш ли да обядваме? Освободих се до края на деня.

— Не съм гладна. Хайде първо да отидем в апартамента ти.

— Добре, но направих резервация...

— После. Ако не възразяваш.

Мат помоли секретарката да промени часа на резервацията в „Ремингтън“ и двамата с Елизабет се качиха в асансьора и мълчаливо слязоха във фойето.

Просторното помещение беше пълно със служители, които излизаха на обяд. Елизабет и Мат все така мълчаливо тръгнаха към паркинга. Дори когато видя колата, тя нищо не каза. Питър и Холи я бяха предупредили за белия мерцедес.

— Още не съм ти показал Хюстън — пръв наруши мълчанието Мат, когато се включиха в оживеното движение на Уестхаймър.

— Вярно е — съгласи се Елизабет и се загледа в сградите, край които минаваха. Всичко тук ѝ изглеждаше огромно. Помисли си, че надали човек, който намира тези размери за нещо нормално, би се задоволил с по-скромен живот. Обърна се към съпруга си: — Може би трябва да отложим разглеждането на града за друг път.

— Как е Холи? — попита след малко той.

— Добре. Има нов преподавател по пеене, от Ню Йорк...

— Да, научих. Похвали ми се по телефона.

— О, тогава сигурно ти е казала и за Джулиард Скул?

— Не. Там ли е решила да следва? Започва от най-доброто.

— Преподавателите ѝ са единомисленици, че ще издържи приемния изпит.

— Да, Ню Йорк. Доста е далече от къщи.

— Така е.

Отново се умълчаха. Мат мина през внушителната желязна порта и спря пред стъклената будка на входа.

— Джони, не паркирай колата в гаража — помоли той пазача. — Няма да се бавим дълго.

Представи си как изглежда фоайето в очите на Елизабет. С луксозните полилеи, светлата ламперия и източните килими, то приличаше повече на фоайето на хотел, отколкото на жилищна сграда. Но тя нищо не спомена нито за обстановката на партера, нито за огледалния асансьор. Отново Мат пръв наруши мълчанието, когато отключи вратата на апартамента.

— Разбира се, голям е за сам човек, но е удобно...

— Защото се налага да посрещаш много гости. Холи и Питър ми казаха. — Елизабет влезе в дневната и отново ѝ направи впечатление ненужният лукс и размерите: огромни мебели, големи платна модерна живопис, живи и ярки цветове. Без да иска изпита и възхищение: беше прекалено смело и не беше в стила, който според нея подхождаше на съпруга ѝ, но определено беше изтънчено и вълнуващо.

— Искаш ли да разгледаш апартамента? — попита той.

— Разбира се. — Елизабет го последва в двете големи спални помещения, кабинета и кухнята, която според нея не беше използвана често, но беше оборудвана с всичко необходимо.

Върнаха се в дневната и Мат отвори вратата към терасата.

— През лятото не е възможно да се отварят прозорците — обясни, — но сега е много приятно.

Тя излезе навън в топлия октомврийски ден, закри очите си с ръка и погледна надолу към равния, гъсто населен град. В далечината се виждаха високи сгради, над които се извисяваше Транско Билдинг.

— Искаш ли нещо за пиене? — попита Мат.

— Да, вермут.

Седнаха на столовете от ковано желязо, покрити с меки възглавници, но на известно разстояние един от друг.

— Изглеждаш чудесно — отново каза той. — Много ми харесва костюмът ти. От Санта Фе ли е?

— Не.

— От Лос Анжелис?

— Бевърли Хилс.

— Къде по-точно в Бевърли Хилс?

— От колекцията на Родео е. Модел на Унгаро.

Веждите му учудено се повдигнаха.

— Радвам се за тебе. Заслужаваш най-доброто. „Интимно“ е невероятно успешна рубрика, Елизабет, а и ти ставаш все по-добра. Същото мога да кажа и за предаването по телевизията, но аз имам специално отношение към материалите ти във вестниците.

Тя се усмихна хладно: същите думи би могла да чуе и от напълно непознат.

— Специални поздравии за „Маркам Фичърс“ — допълни той.

— Това вече е истински триумф.

Очите ѝ се разшириха от изненада.

— Но разговорът с Пол Маркам се състоя едва вчера.

Той се усмихна.

— Той ми се обади миналата седмица, за да попита каква длъжност заемаш при нас. Обещах да променим договора ти е „Рурк Ентърпрайзиз“ ако се окаже, че влиза в противоречие с техния.

— Нищо не си ми казвал.

— Той ме помоли. Мисля, че вече беше решил, но искаше първо да се срещне с тебе в Лос Анжелис. Много се радвам за тебе. Прилича на сбъдната мечта, нали?

Тя го изглежда.

— И Никол ли е твоя сбъдната мечта?

Във внезапно настъпилата тишина се чуваше само шумът от уличното движение.

— Никол ми е приятелка — отвърна накрая Мат — и често се срещаме на светски мероприятия.

— Много често. А според някои хора в Лос Анжелис даже прекалено често. Дори я смятат за жена, която ти принадлежи.

— Кой, по дяволите, ти каза подобно нещо?

— Има ли значение?

— Не. Никол не е жена, която може да принадлежи на който и да е мъж. — Той стана. — Искаш ли още вермут?

— Не, благодаря.

— Тогава предлагам да тръгваме за ресторанта, защото ще закъснеем.

— Не може ли да хапнем тук? Нещо елементарно. Каквото имаш в хладилника.

Той се поколеба.

— Избрах ресторант, който мислех, че ще ти хареса.

— Предпочитам да разговарям на тихо място. Моля те, Мат. — Тя се изправи. — Нека да видя какво мога да приготвя за обяд.

— Не, аз ще се погрижа. Отпусни се, ти си ми гостенка. В кабинета има списания, ако ти стане скучно.

„Не ме интересуват списанията. Искам да разбера защо не желаете да ме пуснете в кухнята“ — помисли тя. Но нищо не каза. Вместо това използва отсъствието му, за да разгледа още веднъж апартамента. Не изпитваше никакво неудобство. Навсякъде имаше книги: явно Мат и тук четеше много. Барчето беше заредено с уиски, вермут, „Столичния“ и няколко вида коняк. На медна поставка за вестници бяха струпани вестници и списания, издадени в Ню Йорк, Лондон, Париж, Рим и Йерусалим; имаше огромен телевизор и компактдискове, които съдържаха почти всички концерти и квартети, които бяха събирали заедно през годините.

Гардеробът в голямата спалня беше открит и без да изпитва чувство на вина, тя го отвори. Освен мъжки дрехи, които никога не беше виждала, имаше и черна кашмирена рокля с бие от бяло кадифе и монограм „Р“, избродиран на белия маншет. „Моят размер — каза си. — Какво съвпадение.“ Тихо затвори вратата на гардероба и се прехвърли в кабинета.

Зад бюрото, затрупано с компютърни разпечатки, бележки, написани на ръка, и изрезки от вестници, имаше малка снимка на Никол в сребърна рамка. Изглеждаше по същия начин, както я помнеше от Аспен и празненството у Рурк. Устните ѝ бяха изкривени в лека усмивка, очите — като тъмен кехлибар; беше облечена в черна дантелена рокля с дълъг наниз от перли. Със сребристо мастило беше написала на снимката: „На Мат, шампион по пинг-понг и други игри.“

Елизабет вдигна поглед и забеляза отражението си в огледалото на съседното помещение — банята, чиято врата беше отворена. Застана пред огледалото: беше елегантна, облечена с вкус, красива. Всички казваха така. „Но аз съм на четирийсет и три, а тя няма деца в колежа, които да ѝ напомнят за възрастта. Тя изобщо няма деца. Тя е вечно млада.“

— Намери ли това, което търсеше? — попита Мат и отражението му внезапно се появи зад гърба ѝ. Очите ѝ се впиха в неговите. „Дали Никол те кара да се чувстваш вечно млад?“

— Имаш ли нужда от нещо? — попита той.

„От обич, грижи, от мъж и дом.“

— Не, благодаря. Искам да ти помогна за храната.

— Всичко е готово. Помогни ми само да пренесем чиниите, ако си съгласна да обядваме на терасата.

— Чудесно. Колко си способен, Мат.

— Каза, че предпочиташ нещо елементарно. Както виждаш, възползвах се от предложението ти.

— А аз от твоето — каза Елизабет и понесе подноса към стаята, — понеже каза, че сам ще се справиш по-бързо.

— Аз съм сам. И сам определям скоростта си. Да не си дошла в Хюстън, за да се представяш за измамена съпруга?

— За пръв път питаш защо съм дошла в Хюстън.

— Бях сигурен, че рано или късно ще ми кажеш.

Сложиха на масата покривка, прибори, чаши и бутилка вино, плато с грозде, нарязани нектарини, сирене и английски солени бисквити.

— Салфетки? — попита тя.

— Сега ще донеса. Нали знаеш, че винаги ги забравям.

— Да. Винаги ги забравяш.

Той отиде в кухнята и се върна след миг.

— Да не съм забравил още нещо?

— Не. Обедът е прекрасен. Благодаря ти.

— Аз трябва да ти благодаря. Ти ме научи да действам в кухнята. Помниш ли, че по-рано не можех да нарежа нектарини, без да ги направя на пюре.

— Наистина ли помниш такива неща?

— Защо да не ги помня?

— Защото ми се струва, че не си запазил много от миналото.

— О, имаш предвид апартамента. — Той вдигна рамене. — Не е точно това, което сам бих избрал, но вече свикнах с него. Заради Никол ли дойде в Хюстън?

— Разбира се. Това надали те учудва.

— Така ли? Не дойде, когато те поканих да живееш тук; нито веднъж не дойде на гости с Питър и Холи. Как тогава да не съм учуден, когато пристигаш само защото си чула, че имам приятелка? Да не си очаквала, че „Рурк Ентърпрайзиз“ е нещо като манастир?

— Не. Очаквах, че ще спиш с когото ти падне.

— Какво? Кога съм спал „с когото ми падне“?

— Никога. Ето защо реших, че ще го направиш сега. — Елизабет се наведе напред и подпря брадичка на дланите си. — Нали непрекъснато правиш неща, които никога преди не си правил? Запознахме се в първи курс на университета. Мат, имал си приятелка в последния клас на гимназията, след това срещна мен. Никога не си спал с друга, освен е мене, никога не си живял сам, винаги си работил с близки хора — с баща си или с мене. Сега правиш точно обратното. Изглежда, изживяваш някакъв пубертет...

— Значи пубертет.

— Може би не използвах най-подходящия израз...

— Колко мило, че го признаваш.

— И колко мъдро да се захванеш за една дума, вместо да се замислиш върху това, което казвам.

— Разбрах какво искаш да кажеш. Не одобряваш поведението ми и го определяш с термин, който ти дава възможност да изпитваш чувство на превъзходство.

— По-скоро се чувствам съсипана — уморено изрече Елизабет. — След като си тръгна през май, отначало си помислих, че идеята да се разделим за известно време не е толкова лоша и вероятно имаме нужда от това. Освен това предвиждах някои неща, но нито едно не се сбъдна...

— Какви неща?

— Предполагах, че ще започнеш да правиш неща, които не си правил преди, и след това ще пораснеш... — Елизабет се усети и бързо се поправи: — Ще се събудиш и ще започнеш да разсъждаваш по-трезво. Например имах предчувствие, че ще разбереш какво представлява Кигън Рурк и ще престанеш да го боготвориш; мислех, че ще пожелаеш отново сам да си бъдеш господар. Сигурна бях, че ще ти липсват семейството и времето, когато работехме заедно. Мислех също така, че случайните връзки ще ти омръзнат и ще си спомниш колко много се обичахме... Но нищо подобно не се случи. Не мога да

повярвам колко съм била глупава. А ти се събра с онази безчувствена кучка, която просто се премести от леглото на Кигън в твоето...

— Стига. Не знаеш какво говориш.

— Зная само това, което виждам. И което чувам.

— Ти виждаш и чуваш само това, което искаш. Не живея с Никол, но съм щастлив, че тя е с мен. Тя е приятен човек и много ми помага...

— Чиста, смела, почтена и вярна. Едно обикновено момиче от Тексас.

— Нищо няма постигнеш с този сарказъм. Никол е добра приятелка, която никога не ме критикува, както не критикува моята работа и човека, за когото работя. Знаеш ли как се чувствах, когато дойдох в Хюстън? Учех се да работя и бях в изпитателен срок под непрекъснатото наблюдение на Рурк и неговите хора. Имах повече работа, отколкото можех да поема. Но не се отказах. Купувах вестници и ги съживявах, превръщах ги в печеливши издания; разработих допълнителни страници за училищата; установих контакти с политически лидери... По дяволите, започнах да придобивам някакво влияние. Това беше моята мечта, и ти го знаеш. Всеки път, когато правех крачка напред или печелех битка, аз се обръщах назад, за да получа одобрението на жена си, а къде беше ти? До мене, да ме подкрепиш и споделиш радостта ми от успеха? Нищо подобно. Жена ми си седеше у дома в Санта Фе или в телевизионното студио в Калифорния и се възмущаваше, че искам да използвам предоставения ми шанс, докато все още съм млад. — Той наля още вино. — Толкова бях преуморен, че вечерно време заспивах като труп, но не забравях колко ми липсваш и те желая, а ти изобщо не се интересувах от мене. Чаках те да се отбиеш, да кажеш, че ти е мъчно за мен и ме обичаш, и да решим как да подредим живота си. Сол също ми липсваше, но това е друг въпрос. Много неща ми липсваха, но няха намерение да пропусна шанса, който ми предостави Рурк.

— Естествено — промърмори Елизабет. От месеци не го бе чувствала толкова близък. Искаше да докосне тъмната, непокорна коса и за малко да протегне ръка и да погали бръчките край очите му. „По дяволите — проплака тя наум. — Усмихни ми се, както преди. Покажи ми, че си мъжът, когото познавам, а не чужд човек.“

— През първите четири месеца не съм се срещал с нито една жена, защото цялото ми време беше посветено на компанията. Чаках като добро момче, както ти би се изразила, но изведнъж разбрах, че няма какво да чакам. Никол ми даде онова, което очаквах от тебе: изслушваше ме, възхищаваше ми се, окуражаваше ме, помагаше ми. Тя дори се отказа да замине на почивка, за да бъде с мен. Би могла да се поучиш от...

— Как смееш! — Топлотата, която Елизабет изпитваше, за миг изчезна. — Никога повече не ме карай да се уча от тази...

— Нямаше да го кажа, ако беше опитала да ме разбереш!

— О, значи ти си бил неразбран съпруг! Така ли се представяш пред Никол? Изобщо имаше ли тя нужда от обяснения? Не те ли покани сама в леглото си? Кой намери този апартамент? Кой го е обзавел?

— Никол намери апартамента и го обзаведе, защото жена ми отказа да дойде в Хюстън! Ако беше дошла преди пет месеца, когато Питър завърши...

— Добре! Трябваше да го направя! Доволен ли си? Но забравяш една малка подробност — ти не ме искаше. И въпреки това трябваше да се преместя при тебе. Холи щеше да живее при баба си и дядо си, аз щях да пиша материалите си в свободното време между приемите и вероятно щях да се науча да премълчавам това, което не ми допада в работата ти, Кигън и всичко останало... Но знаеш ли каква е истината? Нищо нямаше да се оправи, защото ти искаше да правиш само това, което ти е приятно...

— Като истински пубертет...

— Точно така. Но пубертетите нямат съпруги и...

— Престани! Ако ще говорим за пубертети, защо забравяме Елизабет Львъл? Без мъж, който да ѝ пречи, тя има пълна свобода да прави кариера в Холивуд — представете си само: купува си дрехи от колекцията на Родео — и от време на време прелита като пеперудка до Малибу...

— Откъде знаеш за...

— Или не е забелязала, че съпругът ѝ си е отишъл, или така ѝ е по-удобно...

— Не е вярно! Как можеш да говориш така! Не сме се виждали от пет месеца и през цялото време ми липсваше!

— Но не достатъчно, за да живееш с мен! За Бога, ти дори не си при Холи — единствената причина, която изтъкна против преместването в Хюстън.

— Не беше единствената причина, и ти много добре го знаеш. Никога не съм се разделяла с Холи за повече от един ден седмично; ти си този, който се отнася безотговорно...

— И ако ще си говорим за пубертет, аз поне не спя със старата си любовница, с която съм спал и на седемнайсет години!

Внезапно настъпилата тишина ги обгърна като пелерина и почти заглуши уличното движение, рева на излитащ самолет и кристалния звън на чашата на Елизабет, когато тя я остави на масата:

— Твоите шпиони явно работят денонощно, но не са...

— Не желая да слушам никакви оправдания или подробности.

— Нямам намерение да се оправдавам. Дойдох в Хюстън, за да разбера дали нещо ни е останало...

— Досега твърдеше, че си тук заради Никол. Но тя няма нищо общо. Пристигаш от леглото в Малибу, за да ми съобщиш, че нищо не ни свързва, нали?

— Не, дойдох да ти задам един въпрос и ти току-що ми отговори.

Мат се засрами. Облегна се на парапета и се загледа в небостъргачите в центъра. Странно му бе да усеща зад гърба си Елизабет, тъй като обикновено зад него стоеше Никол и тихо му нашепваше какво става зад стените на високите сгради отсреща. Искаше да се извини на Елизабет, но не знаеше как. Внезапно осъзна, че не знае и какво иска. Имаше нужда от време, за да провери докъде може да стигне по пътя на успеха и тогава щеше да мисли за останалото.

— Ще престанеш ли да се срещаш с нея — попита жена му, — докато си изясним отношенията?

— Не — отвърна той, без да се обръща.

— Тогава... искаш ли развод?

— Не — веднага каза той.

— Мат, моля те, седни. Искам спокойно да изпием по чаша вино, преди да си тръгна. — Той се взря в очите ѝ — широко отворени, ясни сиви очи, които почти се сливаха с цвета на небето. — Моля те — повтори тя.

Той се върна на стола и напълни чашите.

— Спиш ли с него?

— Какво те интересува, след като си имаш Никол?

Той се усмихна измъчено.

— Аз не съм влюбен в Никол.

— И аз не съм влюбена в Тони, Мат. Попитах те дали искаш развод?

— Вече ти отговорих — не.

— Защо? Преди малко каза, че вече нищо не ни свързва.

— Нямах предвид това.

— А какво?

— Не зная.

— Не може да не знаеш, когато става дума за тебе самия...

— Не зная! Има толкова неясни неща. А ти? Искаш ли развод?

— Не.

— Искаш ли да живееш с мене?

— Да. Но не тук. Не искам да бъда част от империята на Кигън.

Той вдигна рамене.

— Значи, нищо не се променило.

— О, да, или поне не се е променило много. Ти продължаваш да печелиш успехи; все така разчиташ на Кигън...

— Но не... — Мат замълча. Искаше да й каже за онези кратки изблици на неприязън към Рурк, за дребните разногласия относно политическите кандидатури... Но не можеше да го направи. Предпочиташе да сподели съмненията си с Никол, но не и да признае на Елизабет, че е била права. — Не толкова, колкото преди. Напоследък сме почти равнопоставени.

— Тогава всичко е наред. — Гласът ѝ трепна; тя се застави да се усмихне и седна силно изправена на стола. Но когато се опита да отпие от виното, не успя. — Трудно се пие вино на чужда територия — прошепна, отиде в дъното на терасата, където имаше дървена кашпа с прецъфтели азалии, и изля чашата. — Не искаш развод — каза тя на Мат, — защото напоследък си изгорил прекалено много мостове и за известно време не искаш повече промени. Затова си отказал да продадеш на Сол „Чифтейн“, нали? Приятно ти е да знаеш, че има място, където те чакат. Нищо, че нямаш намерение да се върнеш, приятно ти е да знаеш, че ние сме си все там, за всеки случай.

— Не искам да продавам „Чифтейн“, защото го усещам като част от себе си.

— Част от нас двамата.

— Не съм забравил.

— Не може да бъде!

— Не съм забравил, но вече съм го надскочил! Не мога цял живот да дремя на старите си лаври. Ако можеше да приемеш, че всичко се променя: хора, цели, бракове... тогава може би щяхме да успеем да започнем отново.

— Ако можех да приема всичко това? Но ти не ми позволяваш! Аз също бих могла да те науча на някои неща. Дори когато се променят, хората могат да споделят своите цели. И могат да спасят брака си, но само ако наистина го искат...

— Така ли виждаш нещата? Че не съм искал да спася нашия брак?

— А опита ли? Какви шансове имаше бракът ни пред облагите, които ти предложи Кигън?

— Това не е състезание! По дяволите, изобщо не става въпрос кой печели и кой губи.

И отново настъпи пълна тишина. Елизабет се изправи, бързо прекоси терасата и влезе в дневната. Спря се объркана, тъй като не знаеше какво да прави. Мат беше на няколко крачки от нея, но ги разделяше огромно разстояние. Обърна се и видя на фона на яркото небе на Тексас висок и елегантен бизнесмен. Един непознат.

Елизабет се почувства сама и беззащитна. Трябваше веднага да си тръгне. Предпазливо излезе в антрето, като внимаваше да не се препъне, и взе чантата си от малката масичка до входа. Точно когато се опита да отвори вратата, Мат застана зад гърба ѝ.

— Извинявай — каза. — Не исках да има състезание.

— И аз — отвърна тя. — Но вероятно това е единственото, което остава, след като свърши партньорството. — Той стоеше толкова близо до нея, че ръцете им почти се докосваха. Изведнъж толкова силно ѝ се прииска да я прегърне, че я заболя. — Отивам си — тихо изрече Елизабет. — Надявам се, че ще намериш... това, което търсиш. Обичам те, Мат. — Обърна се и бързо затвори вратата след себе си.

Цялата трепереше, когато изтича до асансьора. Страхуваше се, че Мат може да тръгне след нея, а тя не искаше повече да говори.

След няколко часа беше в Санта Фе. Точно когато влизаше, телефонът иззвъня и тя бързо вдигна слушалката с надеждата, че е Мат. Беше Тони.

— Не мога да говоря — каза тя. — Току-що влизам и...

— Зная. Непрекъснато ти звъня. Само ми кажи какво става? Ако си стягаш багажа, за да заживееш щастливо в Хюстън, ще ти кажа „довиждане завинаги“. Ако смяташ да се присъединиш към многолюдната партия на разведените, предлагам ти утеха като колега и човек с опит. Моля те, Елизабет, кажи ми. Трябва да зная.

— Не се местя в Хюстън, Тони. Но не искам да говоря...

— Не е необходимо. Просто ме изслушай. Имам да ти кажа нещо друго. Чуваш ли ме?

Тя затвори очи.

— Да.

— Двамата с Бо разработваме план за предавания с известни хора в Европа. Искаш ли да участваш с паралелни предавания, както в Америка?

Думите му бавно проникнаха в съзнанието ѝ.

— Искаш да дойда с тебе в Европа, така ли?

— Точно така.

Елизабет затвори очи и си представи Мат на терасата на фона на Транско Билдинг. Спомни си снимката на Никол с кехлибарените очи в сребърна рамка. Спомни си мълчанието и затворената врата. Стисна здраво слушалката и отвърна:

— Добре.

ГЛАВА 13

Фоайето на хотел „Плаза“ излъчваше онова чудно съчетание на изисканост и величие, че дори унилият ноемврийски дъжд в Париж не бе в състояние да развали настроението на Елизабет. Тони въздъхна с престорено възхищение и я заведе на регистрацията.

— В Париж е най-хубаво през май, юни и септември. Не мога да разбера как можахме да изберем за запис точно ноември. Както и да е; отговорът е добре известен. — Той подаде паспорта ѝ на администраторката. — Нали трябваше да вдигнем рейтинга на предаването преди февруарската чистка в телевизията. И най-важното — исках да блесна пред теб на място, където съм особено неустоим. Ето, най-после се регистрираме в „Плаза“.

— Аз се регистрирам в „Плаза“ — поправи го с усмивка Елизабет. — Нали се разбрахме ти да останеш в „Риц“?

— Да, де, разбрахме се. Колко бързо забравям!

Тя се усмихна. Преди една седмица беше казала на Тони „да“ за пръв път от почти двайсет и пет години, но той нито веднъж не показва, че в отношенията им нещо се бе променило.

Елизабет беше очарована от Париж и от континента, който виждаше за пръв път, и след едно цяло денонощие, преминало в път, се чувстваше замаяна не само от новите впечатления, но и от недоспиване и умора. Затова оценяваше търпението на Тони и изпитваше дори нещо подобно на обич.

В началото, докато се приготвяше за пътуването, Елизабет не хранеше особено топли чувства към Тони Рурк. Дори по едно време се ядосваше, че е приела да замине с него за Европа. В самолета съмненията ѝ още повече се засилиха, докато не си спомни думите на Мат: „... тя ми дава онова, което поисках от тебе, но не получих: изслушва ме, възхищава ми се, във всичко ме подкрепя.“

На летището ги посрещна Бо Бойл, който заедно със снимачния екип от три дни беше в Париж. Заснемаха фона и уговаряха интервютата.

— Ето разписанието за днес — делово съобщи той, докато вървяха по терминала, и им връчи по един лист. — Тони интервюира Сидни Кид, световноизвестен автор на трилъри. Намира се в Париж, за да проучи някои средновековни оръдия за мъчение. Ако започне да се разсейва, питай го за сцените със секс и красавици. За Елизабет съм приготвил един младеж от Върмонт, пристигнал в Париж с намерението да стане прочут художник. Сега работи на пазара за месо в Бюси. — Бо я хвана за лакътя и допълни: — Зная, че предпочиташ сама да избираш хората, които ще интервюираш, но този път нямаме време. Освен това съм приготвил фона, снимките, както и приблизителен сценарий...

— Нямах милост, Бо — възмути се Тони. — Прекарали сме четиринайсет часа във въздуха и преди всичко имаме нужда от душ, малко сън и няколко литра кафе.

— Нямате вид на съсипани, още повече че пътувахте в първа класа. Давам ви един час преди записа за душ и кафе; после може да поспите преди вечеря.

Безропотно изтърпяха двата записа, след което се настаниха в едната от лимузините на предаването — другата беше взел Бойл — и Тони каза:

— Стига за днес. Може да се каже, че въпреки дъжда успяхме да изпълним своя граждански дълг. А сега е крайно време да се превърнем от трудови хора в цивилизовани жители на Париж. Запазил съм места в „Тайвон“ и се надявам да останеш доволна. „Плаза“ — каза той на шофьора.

— Моля мадам да ме последва — каза служителката от регистрацията и ги поведе към асансьора покрай палмови дървета и вази с ярки гладиולי, които почти се сливаха с цветните пана на стените.

— Ето апартаментът на мадам — каза жената след малко и отключи вратата.

— Апартаментът на мадам — обидено отбеляза Тони. — А къде е апартаментът на мосю? Естествено, нямам нищо против „Риц“ — стаята е великолепна и ни спасява от всякакви клюки, но се надявах, че...

— И аз — каза Елизабет. Сетивата ѝ бяха изострени от изтощителното пътуване и работата, а сега ѝ действаше и близостта на

Тони. Отхвърли обичайните си скрупули и се поддаде на вътрешния глас, който нашепваше: „По дяволите, защо да не го направя?“ Започна да разкопчава шлифера си с треперещи пръсти. Ръцете му веднага се озоваха на раменете ѝ и ѝ помогнаха да го свали. И също толкова внезапно, както беше започнало, треперенето спря.

— Нека те погледам — помоли той. — Проклетият продуцент така ни изтощи от работа, че не успях да те разгледам както трябва. — Елизабет беше облечена в тъмночервен костюм и лилава блуза — топли цветовете и изчистени линии, подбрани специално за телевизионния екран, които идеално подчертаваха нейната красота. — Колко си изискана. Малко по-бледа от обикновено, но още по-прекрасна. Скъпа Елизабет, толкова дълго те чаках.

Свали сакото ѝ и го пусна на пода. Тя се протегна към него. Прегърна го и в първия момент с изненада установи, че нито раменете му са толкова широки, нито мускулите и устните, които се притиснаха до нейните — толкова твърди, колкото бе очаквала. След малко всичко това нямаше значение — така бе зажадняла за топли ръце и търсеци устни, които да докосват нейните. Отново се чувстваше млада и желана.

С една ръка Тони разкопча блузата ѝ и се наведе първо да я целуне по шията, а след това зарови глава в топлата гънка между гърдите ѝ. Събличаше я бавно, като следваше с устни всяко движение на ръцете си, но не ѝ позволи да му помогне.

— Моля те, нека аз — прошепна той. — Откога мечтая за този момент. Следващия път ще бъде както ти искаш...

Тя легна и мълчаливо го наблюдаваше как се съблича.

— Отново се чувствам на седемнайсет — каза. — Първия път пак така направи — съблече първо мене. Само че тогава не те погледнах — не бях виждала гол мъж.

— Изплаши ли се?

— Не. Нищо не видях.

Той спря и мълчаливо я погледна.

— Наистина ли? Не си спомням. И какво стана после?

— Просто си затворих очите. Тони, много се бавиш.

Той се усмихна.

— Нарочно.

— Променил си се.

— Но не колкото тебе. — Вече напълно гол, той се наведе и започна да се любува на тялото ѝ: бледо, с леки сенки при извивките, розови зърна на гърдите и снопче златисти косми там, където се срещаха бедрата. Затаи дъх. — Прекрасна и недостижима жена... освен в мечтите ми; свежа и изящна, седемнайсетгодишна... — Коленичи до леглото и целуна първо стъпалата ѝ, след това разтвори краката ѝ и започна да ги гали от вътрешната страна все по-нагоре и по-нагоре. Премести ръце на кръста ѝ и с езика си очерта стегнатия корем и златистите косъмчета.

— Тони — дрезгаво прошепна Елизабет.

— Лежи си спокойно — промърмори той. — Нека аз да...

— Не. Искam те.

Той вдигна глава и се усмихна.

— Както кажеш, любов моя.

Премести се нагоре и Елизабет жадно го пое в себе си, надявайки се да запълни пустотата в душата си, в тялото си. Усещаше остриите му лопатки, гърдите ѝ се притиснаха към твърдите черни косъмчета, които покриваха неговите гърди. През годините Тони беше напълнял и сега тя усети, че е по-тежък от... „Стига! Никакви сравнения... нищо не си спомняй“ — заповяда си и след малко се потопи в движението на техните две тела и ритмичното потрепване на ноемврийския дъжд.

Бо Бойл беше направил такова разписание, че не им оставаше нито един свободен час.

— Няма как — беше заявил той. — Имаме два пъти повече записи дневно, а Елизабет държи да се прибере вкъщи за Деня на благодарността. Вие ми поставяте условия, но и аз имам определени изисквания.

Така дните и нощите на Тони и Елизабет се превърнаха в монотонен маратон. Непрекъснато бяха заедно. Закусваха кроасани със сладко и мляко с кафе в леглото, като в същото време изчитаха бележките на Бойл, за да се подготвят за интервютата през деня. След това бяха записите на Тони, а тя го наблюдаваше. Вече не беше толкова остроумен, колкото в началото на предаването. В Лос Анжелис той никога не се съгласяваше да обсъждат работата му, но сега още на

втората сутрин ѝ поиска съвет. Тя му подсказа няколко въпроса и интервюто мина много добре. Скоро Тони вече спокойно използваше помощта ѝ и когато изключваха камерите, съзаклятнически ѝ намигаше.

След това наблюдаваше нейния запис, като често подхвърляше одобрителни забележки и се възхищаваше на удачните попадения. Обядваха и вечеряха заедно в малки уютни ресторанти, където познаваха Тони по име и в които той се отбиваше винаги когато идваше в Париж. Понякога посещаваха нощни клубове, но всяка вечер се връщаха в своята полутъмна стая и се нахвърляха един върху друг със същата страст, както първата вечер в Париж.

Тялото ѝ с готовност откликваше на удоволствието, от което бе лишена през последните четири месеца; беше като опъната струна и реагираше на гласа на Тони, на най-лекото докосване на ръката му, докато я събличаше.

— Удивителна жена — промърмори той на третата вечер в Париж. Бяха се прибрали по-рано и лежаха върху копринената кувертюра. — Ти си мечта за всеки мъж. Моята мечта. — Обърна се и проникна в нея, а тя затвори очи и обхвана бедрата му с ръце. Слушаше кадифения му глас и усещаше как се движи в тялото ѝ. — Имам нужда от теб, докато работя, в леглото, когато ям кроасани... прекрасна, обожавана Елизабет... — Притисна устни до нейните и улови изтръгналата се въздишка.

На следващата сутрин обаче, когато Елизабет спомена, че би искала да разгледа Лувъра, той се намръщи. Закусваха, седнали на коприненото канапе пред френския прозорец, който гледаше към терасата. Пред тях имаше две чаши кафе. Тони поклати глава:

— Няма време за разходки, обич моя. Бойл смята, че сме тук, за да работим, а не да разглеждаме забележителности.

— Изглежда не се интересуваш много от изкуство — изтъкна Елизабет.

— Скучно ми е. Често идвам в Париж, но все не успявам да събера достатъчно сили, за да хукна по музеи и сгради, които миришат на исторически мухъл. Предпочитам да посетя някой добър ресторант или театрална постановка.

— Не се притеснявай — хладно каза тя, — мога и сама да отида. Не ме чакай за обяд, защото смятам да обиколя букинистите на левия

бряг на Сена.

— Ами вечерята! Да не си решила да ме оставиш сам на вечеря?
Тя се засмя.

— Разбира се, че ще се върна за вечеря. Нали не е необходимо непрекъснато да сме заедно? Имам нужда малко да остана сама.

— Добре. — Той се изправи и взе ръката ѝ в своята. — Прави това, което ти е приятно. Казвал ли съм ти колко съм щастлив, че си тук, с мене?

— Да. Но можеш да ми го кажеш още веднъж.

— Караш ме да се чувствам всемогъщ. Правиш дните ми ярки, а нощите — още по-ярки, моя изключителна и най-прекрасна Елизабет. Обожавам всеки момент, прекаран с тебе. Забеляза ли как дъждът спря още на следващия ден след нашето пристигане? Откакто си тук, Париж стана още по-красив.

Елизабет отново се засмя.

— Париж е прекрасен и без моето присъствие. Но ти благодаря, Тони. Приятно ми е, когато говориш така.

— Само това ли ти е приятно?

Тя не отговори, а вместо това попита:

— Нали след четирийсет минути трябваше да си в студиото?

— О, Господи, забравих. И то в другия край на града. Мътните да го вземат Бо, обеща да се обади и да ме подсети. Съвсем е изкукуригал.

— Сигурно се е обаждал в „Риц“.

— Не, предупредих го, че съм тук.

Настъпи мълчание.

— Ясно — тихо изрече Елизабет.

— Забравих да ти кажа. Слушай, уведомих го още първия ден. Нали трябва да знае къде да ме намери, ако нещо се случи.

— Защо тогава му се обаждаш всяка сутрин?

— Защото ти беше толкова притеснена, че предпочетох да се преструвам, че той нищо не подозира. Зная колко те е страх от клюки, но за всички аз наистина съм в „Риц“. Само Бо е в течение.

— И на колко души се е доверил Бо?

— Сигурно е казал на приятеля си. За Бога, Елизабет, цял свят прави така. Защо толкова държиш да се крием?

— За мене това е важно. Непременно ли трябва да демонстрираме публично своите отношения, за да си доволен?

— Доволен съм, защото сме заедно. Добре, ще направя каквото искаш. — Бързо прекара гребена през прошарената си коса. — Добре ли изглеждам?

— Елегантен и доволен от себе си.

— И всичко благодарение на теб. — Целуна я отново и каза: — Тръгвам. Ако се обади Бо, кажи му, че съм в музея на Роден.

— Тони Рурк и музей?

— „Кълъмбия Пикчърс“ снимат там сцена от последния си парижки трилър: двама души са се хванали за гушите в сянката на Мислителя. През почивката ще ги интервюирам. Не се — сърди; това е поредната приумица на Бо. Чао, любима. Ще се видим на вечеря.

На шестата сутрин, докато Елизабет и Тони закусваха, иззвъня телефонът и тя вдигна слушалката.

— Мамо! — извика Холи. — Изабел спечели!

— Спечели! — Елизабет хвърли бърз поглед на Тони и се загърна с халата, сякаш дъщеря ѝ можеше да я види. — Изабел е спечелила изборите — обясни на Тони. — Холи, много се радвам. Никой от нас не се съмняваше, че ще спечели, нали?

— Така е, и все пак толкова се вълнувахме! Жалко, че не беше с нас. Том Ортис се отказа на последния тур, когато разбра, че Изабел е спечелила почти седемдесет процента. После се разбра, че са дори седемдесет и четири! Мамо, а ти как си?

— Добре. Не си ли личи?

— Гласът ти се е променил. Звучи някак странно.

— Сигурно е от седемте хиляди километра разстояние. Всичко е наред, Холи. Кажи ми ти как си?

Момичето разказа за последните дни на кампанията.

— И накрая успяхме! Според Изабел хората били отвлечени от стария Том Ортис, който нищо не правел за своите избиратели. Каза също, че вече нямало единство по въпроса за язовира и не знаела какво да прави през януари, когато се събере щатската комисия.

— Щом се върна, ще поговорим и за това; вече ѝ казах, че имам някои идеи. Целуни я от мен, Холи. Толкова се гордея. Отпразнувахте ли победата?

— Да, имаше тържество до четири сутринта! Дядо заспа, докато обясняваше как се лакират столове, а аз изпях десет песни. Аз, Лус и Мая изпихме по две „Маргарити“ и имяхме ужасен махмурлук. Сол и Хедър не откъсват очи един от друг. Мамо, много са се променили. Досега само се обичаха, а сега вече се и харесват. Това беше най-хубавото тържество в живота ми! Само ти и Питър ни липсвахте.

— И на мене ми е мъчно за вас, Холи. Съжалявам, че пропуснах тържеството. Но ти така и не каза нищо за себе си.

— Няма нищо ново. Не сме се виждали само от една седмица.

— Седмица? Не мога да повярвам. Стори ми се толкова отдавна...

— Защото всичко около тебе е ново. А аз всеки ден правя едно и също. Жалко, че не съм с тебе. Хубаво ли е в Париж?

„А аз спя с мъж, който не ми е съпруг и което е най-странното, това ми харесва...“ — помисли Елизабет и отговори:

— За много неща просто не ми стига времето. Следващия път ще те взема със себе си и заедно ще разгледаме града...

— Не се ли разхождате с Тони?

— Той не обича да се разхожда, а и имаме много работа.

— Как така не обича да се разхожда?

— Вълнуват го само ресторанти и театри...

— И една изискана, забележителна и страстна жена — прошепна Тони и я целуна по врата. Но тя поклати глава.

— Какво става в училище? — попита тя Холи.

— Нищо интересно. Докога си в Париж?

— Още три дни. Нали ти изпратих програма?

— Да, но ми е приятно да произнасям на глас: Париж, Париж, Париж. Наистина ли градът е толкова красив?

— Да, много ще ти хареса. Навсякъде има музика... и величие, дори в най-обикновените неща. Един съвсем различен свят. Градът е като албум с репродукции. Завиваш зад някой ъгъл — все едно че отгръщаш страница и влизаш в нова картина. Разбира се, не е като музей: и тук живеят хора, полицаите регулират уличното движение, като че ли дирижират оркестър... — Елизабет чу в телефонната слушалка въздишката на дъщеря си. — Скоро ще го видиш. Париж е тук и те очаква. Заедно ще го открием, обещавам ти. — Двете си

поговориха още няколко минути и тя затвори. — Всичко ми изглежда толкова далече.

— Но аз съм тук — каза Тони и я прегърна.

— Не, Тони, остави ме. Трудно ми е да превключа.

— От Холи към мен?

— Не, от старата Елизабет Лъвъл към новата.

Той вдигна рамене.

— Всички се променят, скъпа. Просто на тебе ти беше необходимо повече време, както беше затънала в своята пустиня...

— Тони. Не искам да говоря за това.

— Добре. Хайде да видим какво имаме за днес. Удобно ли ти е да ме чакаш тук, да кажем в пет? Поканени сме на чай в „Галери дьо Гоблен“ с журналисти от „Монд“ и „Фигаро“. А утре ще обядваме с неколцина писатели. Нали ще ти е приятно?

— Да. Тони, колко си сладък.

— Вярно е, скъпа. И никога не го забравяй.

— Добре. — Тя се усмихна.

В Рим, докато Тони интервюираше бивш манекен, женен за румънска принцеса в изгнание, Елизабет се запозна с Джингис Голд — млад човек от Балтимор, който преди десет години беше напуснал семейството си и живееше в Европа. Следобед тъкмо беше започнала да пише статията за него, когато се прибра Тони и я целуна.

— Подранил си — отбеляза тя и дописа края на изречението.

— Онзи идиот не можа да каже и десет думи. Единственото, което умее, е да язди кон. Но никой не се интересува от жокеи. Отказахме се от интервюто. — Наведе се и прочете няколко изречения на екрана на компютъра. — Може ли да видя и останалото?

Елизабет върна на първата страница и се отмести, за да направи място на Тони. Той мълчаливо прочете целия материал.

— Чудесно парче. Невероятно визуално. Не разбирам защо хабиш този материал за вестникарска история.

— Хабя?

— Извинявай, нямах това предвид. Искях да кажа, че е идеално за екрана... Смятам да го покана в моето предаване.

Елизабет поклати глава.

— Не искам да изглежда като глупак.

— Няма да бъде глупак; ще бъде самият себе си. Защо толкова се дразниш, когато искам да покана някого от твоите хора в предаването си, Елизабет?

— Защото той не е артист. Той е само един тъжен малък човек, който няма истински живот, просто сменя една фантазия с друга. Пред камерата ще се почувства... самотен.

— Скъпа моя, но той наистина не ти е безразличен.

— Така е, затова не искам да злоупотребявам с доверието му. Не искам родителите му да включат телевизора и да видят сина си, който вече не е техен син; той е никой.

— Но точно такива образи се харесват на публиката, карат зрителите да се размърдат и да започнат да звънят в местната телевизионна станция, за да кажат, че сме велики.

— Тони. Не искам да злоупотребявам с доверието му.

Той вдигна рамене и отиде до прозореца.

— Ти решавааш.

Елизабет замислено го погледна. Тони се обърна и като видя изражението ѝ, веднага се приближи до нея и я прегърна.

— Скъпа Елизабет, знаеш ли как се чувствах на път към хотела? Като провинциален съпруг, който в края на работния ден се прибира в семейното огнище. — Тя разтвори устни и се притисна към него. — Хайде първо да се любим, а след това ти ще ми помогнеш за някои неща.

Тя стана и се засмя.

— Бях съвсем сериозен за работата — каза той по-късно, когато се преобличаха за вечеря. — Трябва да взема някои решения за пролетта и искам да се посъветвам с тебе.

— Няма проблем — отвърна Елизабет, съсредоточена в образа си във високото огледало с позлатена рамка. Предишния ден бяха ходили с Тони на пазар на Виа Кондоти, където цените бяха още по-впечатляващи, отколкото на Родео Драйв, но пък и дрехите бяха по-екстравагантни. Беше си сложила бяла копринена блузка и яркочервена тясна пола. Внезапно си спомни как изглеждаше със сини джинси или шотландска пола, с риза с навити до лактите ръкави и обувки, покрити с праха на строителната площадка. Странно, досега не се бе замисляла за Нуево.

— ... известен, но в началото на кариерата си — говореше Тони.
— Елизабет, ти си просто ослепителна. Трябва да носиш само италиански дрехи. Слушаш ли какво ти говоря?

Тя се засмя.

— Да, в началото на кариерата си. И какво се иска от мене?

— Да ми помогнеш да подбера новите знаменитости за следващия сезон. Бо е приготвил десетина биографии и снимки. Разчитам на съвета ти. Ще ми отделиш ли час-два в някой от следващите дни, за да приключа с тази досадна работа?

— С удоволствие.

Постепенно свикнаха да прекарват няколко часа преди вечеря в обсъждане на професионални проблеми. Най-добрите интервюта на Тони бяха онези, в които той използваше въпросите, предложени от Елизабет. И двамата го знаеха, но никога не говореха за това. Щом Елизабет подхвърлеше някоя идея на Тони, той я развиваше. Бързо си подхвърляха въпроси и отговори и се смееха, когато тя изпълняваше ролята на участник в предаването на Тони и така, докато той научеше въпросите наизуст. Въпреки това той винаги си ги записваше на картончета, които слагаше в джоба си за всеки случай.

Елизабет обичаше времето, когато работеха заедно, а отдолу се чуваше шумът на уличното движение по Виа Венето. Седяха на дивана, правеха кратки записки и си говореха на интимния език на хора, които се чувстват спокойно заедно и добре се познават. Пиеха леко червено вино и похапваха стриди, запечени в тесто и гарнирани с настърган пармезан, олио и лимон, или пастет от печени чушки с аншоа.

След това се преобличаха за вечеря и отиваха в някой от големите ресторанти в Рим, където вечеряха с италиански журналисти или телевизионни сценаристи, с които Бойл бе установил контакт по молба на Тони. Повечето вече бяха гледали „Интимно“ и приемаха Елизабет като своя колежка. Понякога, съвсем по италиански, въздишаха страстно и изказваха възхищението си от тази красива жена, чиято медноруса коса гореше като пламък, а сивите ѝ очи излъчваха мек перлен блясък.

Елизабет беше щастлива.

— Тони, искам да направя предаване с Изабел — каза тя един мрачен следобед. Завесите бяха дръпнати, но шумът на уличното

движение проникваше по-отчетливо от обикновено, а дъждът барабанеше по стъклата на прозореца.

— Представям си Амалфи, слънчева топлина — замечтано обяви Тони и затвори очи. — Цветя. Бели къщи и тъмнозелени дървета. Двамата плуваме в залива и...

— И всичко това само за два дни? — прекъсна го Елизабет.

— ... и правим любов в моето легло във вилата ми — довърши той и двамата замълчаха. Тя се замисли за италианското крайбрежие, което никога не бе виждала. Там и през ноември било топло като през лятото.

— Тони — обади се след малко, — чу ли какво ти казах за Изабел?

— Да, но нали вече си я интервюирала. За вестника.

— Тя ще изглежда великолепно по телевизията. Нали разбра, че е спечелила изборите?

— А ти нали щеше да правиш предавания за хора, които никой не забелязва, а не за политици.

— Тя не е политик, а представител на района в законодателното събрание на щата.

— Все едно.

— Тони, погледни ме!

Той отвори очи.

— Защо толкова държиш на това?

— Защото Изабел наистина е забележителна личност! Колко жени от испански произход са избрани в органите на властта и...

— Кой се интересува от нея?

— Аз. Жените се интересуват. Знаеш, че жените от малцинствата рядко се появяват в публичното пространство, а ето сега Изабел Арагон е дръзнала да се изправи срещу група хора, които искат да потопят нейния град. Дори и да не те интересува — макар да не разбирам защо — нали това е точно онзи вид драма, която търсиш?

— Разбира се. Ако си спомняш, аз бях с тебе в Нуево, когато вземаше от нея интервю. Защо държиш да я поканиш? Като пример за останалите жени, или искаш да й дадеш трибуна, за да спре онова нещо... язовир ли беше?

— Да. Виж, Тони, тя няма да държи речи. Искам да участва в предаването, защото е една прекрасна личност; нямаш представа колко

интересни истории може да разкаже за хората от долината.

— А какво ще кажеш за нейния кръстоносен поход срещу язовира?

— Какво да кажа? Ако реши да говори на тази тема, може и да привлече вниманието на зрителите към проблема. Няма да навреди, ако някой реши да докаже силата на телевизията, или по-точно на „Антъни“.

Тони въздъхна.

— Ще поговоря с Бо. Не вярвам да хареса идеята, но щом за тебе е толкова важно...

— Да, важно е.

— Тогава предполагам, че ще се съгласи. А защо да не поканим баща ми? Той е готов да мине с булдозер по река Оукс, стига това да му донесе печалба. Ще бъде доста пикантно: испаноговоряща домакиня се изправя срещу най-големия манипулатор и господар на река Оукс и накрая го побеждава.

— Престани! Наистина ли смяташ да направиш предаване за Кигън?

— Естествено, че не. Няма да допусна да припари до моето предаване. Както и да е. Досега не сме се карали за „Антъни“, предлагам да не започваме и сега. Днес е последната ни вечер в Рим. Хайде да си починем и да празнуваме.

На следващия ден, след като направиха последните записи, отидоха да пийнат в бара на хотела. Седнаха и Бо Бойл им подаде една папка.

— Ето, нахвърлил съм някои предварителни бележки...

— Не сега, Бо — поклати глава Тони. — След два часа заминаваме за Амалфи — земя на слънцето и любовта — и смятаме добре да си починем от трите ужасни седмици, през които редовно се пребивахме от работа, само и само за да ти доставим удоволствие. Отсега нататък няма да правим нищо друго, освен да ядем и да плуваме.

— И да се забавлявате — допълни Бо, като ги гледаше с любопитство, но се направи, че не забелязва папката, която Тони се опитваше да му върне. — Сложете я в багажа си и ако ви останат няколко свободни минути, можете да я прегледате.

— Ако ни останат няколко свободни минути, в никакъв случай няма да ги губим за твоите бележки.

— В понеделник ви очаквам в Лос Анжелис. — Бо неочаквано се наведе и целуна Елизабет. — Беше великолепна, Лизи. Много по-добра, отколкото си представях. Нито веднъж не изпадна в истерия от претоварения график; интервютата ти са просто блестящи и за три седмици успя да превърнеш Тони в човешко същество. Ти си истинска дама.

— Много си мил, Бо — хладно отговори тя. — Винаги се радвам, когато успея да надмина нечий очаквания. — После го погледна с интерес. — А какво имаше предвид с тези думи за Тони?

— Недей да действаш през главата ми, мила. Бо не искаше да каже нищо особено — гласът на Тони прозвуча като лед, — нали, Бо? Просто търси начин да ме накара да работя и през почивните дни.

— Вероятно — вдигна рамене Бойл. Допи питието си и стана. — Очаквам ви в Лос Анжелис. Приятно прекарване.

Тони сложи пръст на устните й.

— Никакви въпроси за Бо. Никакви разговори за работа. От този момент ние сме на почивка. През последните три дни непрекъснато си представях как най-после заминаваме за Амалфи. Познаваш ли потърпелив човек от мене?

— Не — усмихна се тя.

— А някой, който да те обожават колкото мене?

— В последно време, не. — Елизабет рязко отмести стола си и стана. — Отивам да се преоблека.

Качиха се в апартамента и докато тя прибираше малкото неща, които не бяха изпратили с Бо в Лос Анжелис, той й разказа за шахматистите в Амалфи и за ръчно рисуваните камеи от Равело.

— Но преди да ти купя камей, искам да ти дам един друг подарък — каза и й подаде една кутийка.

Елизабет я взе и се усмихна. Вътре имаше широка златна гривна.

— О, колко е красива. В Рим ли я откри?

— Не, на Родео Драйв. Преди два месеца. Но тогава ти отказа да я приемеш.

— Но аз за пръв път я виж... О, спомних си. Беше преди приема в моя чест.

— Тогава ти казах, че ще я запазя за времето, когато решиш да престанеш да се държиш толкова мъдро с мен.

Елизабет вдигна гривната към светлината. Мат ѝ беше подарил коралова огърлица в Аспен и перли за четирийсет и втория ѝ рожден ден. Какво ли купуваше сега на Никол?

— Никак не се чувствам мъдра — прошепна.

— Три седмици в Европа са достатъчни, за да променят възгледите на хората. Ще си я сложиш ли?

— Разбира се. — Отново ѝ направи впечатление, че Тони никак не беше изненадан от готовността, с която тя приемаше всички негови предложения, въпреки че години наред винаги му бе отказвала.

В Амалфи изведнъж си спомни, че той никога и на нищо не се учудваше; криеше изненадата си по същия начин, както и другите чувства. Допускаше само израз на любов и страст и от време на време — гневни изблици спрямо Бо. Но дали наистина ставаше дума за сериозни чувства? Всъщност Тони беше много потайна личност.

През изминалите три седмици той беше направил всичко възможно, за да ѝ достави удоволствие. Първата сутрин в Амалфи седнаха да закусят на терасата. Пиха кафе и ядоха пъпеш. Елизабет се изтегна в креслото и дълбоко си пое дъх: въздухът беше чист, прохладен и с леко солени морски вкус.

По високия стръмен бряг на залива на Амалфи се виждаха чисти бели къщички, високи и тесни, със симетрични тесни прозорци. На върха на планината се издигаха кулите на манастир, изоставен преди петстотин години. Долу в градчето хората пазаруваха, клюкарстваха, играеха шах, излизаха на риболов в морето, събираха дърва за зимата, готвеха, чистеха къщите си. Животът течеше бавно и дори някак сънливо. Но какво търсеше тук Тони? В сравнение с останалите курорти по италианското крайбрежие в Амалфи имаше най-малко чуждестранни туристи, липсваха ресторанти с три звезди, яхти и луксозни хотели, нямаше и филиали на нюйоркската или лондонската борса.

— Какво те привлича към това място? — попита го тя. — Ти обичаш нощни клубове, скъпи ресторанти и приеми. А тук най-вълнуващото зрелище е плъзгането на сърфистите по вълните.

— За мене най-вълнуващо е да бъда с тебе в леглото — засмя се Тони, но продължи с по-сериозен тон: — Веднага мога да ти отговоря

защо обичам Амалфи. Защото е тихо и обикновено градче, пълна противоположност на Лос Анжелис, градче, в което никой не е чувал за мене. — Усмихна се. — И не е необходимо непрекъснато да изпълнявам ролята на Тони Рурк.

— Ролята?

— Да. Все едно че камерата е включена. Личността, образът, лицето на предаването „Антъни“. Звездата.

— А кога не играеш? — попита тя.

— А ти? — Не знаеше какво да му отговори и той леко докосна страната ѝ. — Толкова си красива. Вярвай ми, Елизабет. Често ти казвам истината. Както сега — честно ти отговорих защо си купих къщичка в Амалфи.

— Да, за Амалфи ти вярвам. — За пръв път Тони не изпитваше желание да говори за себе си и тя продължи: — Но не ме предупреди, че тук е толкова красиво.

— Той вдигна рамене.

— Светът е пълен с красиви места. Навсякъде ми изглежда едно и също. Доволен съм, че те имам; ти си изключително красива жена.

— Ти не ме притежаваш, Тони — тихо възрази Елизабет.

Той въздъхна и се изправи.

— Ела да се поразходим с колата. Искаш ли да отидем в Равело, да хапнем сладолед и да се преструваме на влюбени? Поне това можеш ли да направиш за мене?

— Да се преструваме? Не говориш сериозно.

— Вярно е.

— Тони, чувстваме се добре заедно. Не разваляй всичко.

— Същото каза и в Малибу. В деня, когато отказа да приемеш гривната.

— Да, спомням си.

— Но сега си с нея.

Тя бързо го погледна.

— Това не е нашийник на куче, Тони. Няма да я нося повече, ако я възприемаш по този начин.

— Не... Елизабет, изслушай ме. Обичам те. Според теб колко пъти съм произнасял тези думи?

— Най-много шестстотин.

— О, отново не ме приемаш насериозно. Само веднъж съм ги произнасял и съм вярвал, че казвам истината. Ти си единствената жена, която някога съм обичал. Обичам те и имам нужда от тебе. Искам да се оженим. Благодарение на теб дните ми станаха ярки, а нощите — още по-ярки...

— Чакай малко, Тони. Вече си използвал този израз.

— Какво искаш да кажеш?

— В Париж вече ми заяви, че съм направила дните ти ярки, а нощите — още по-ярки...

Той протегна ръка.

— Извинявай, не съм писател и понякога се повтарям. Ако се постарая да се отнасяш по-благосклонно към мен, ще разбереш, че чувствата ми са искрени.

Елизабет си помисли, че може би наистина е искрен. Както и че никога не можеше да бъде сигурна в това.

— Прав си, не съм много любезна. Извинявай, Тони. Разбира се, че ти вярвам.

— Тогава кажи какво мислиш за предложението ми.

— Отговорът е не, Тони.

— Искаш да кажеш, че няма да се омъжиш за мен?

— Вече съм омъжена и се отнасям сериозно към брака си. Достатъчно е, че се чувстваме добре заедно и си доставяме удоволствие.

— Искам повече от това. В наши дни хората често се развеждат.

— Но не и аз. Мат не иска развод; аз също.

— Защо?

Елизабет стана и отиде до парапета на терасата; загледа се в гладката повърхност на залива.

— Предполагам, защото в момента и двамата сме прекалено отдадени на успеха; изчакваме да видим какво ще стане после.

— Но ти вече не го обичаш, Елизабет. От три седмици сме заедно и не можеш да отречеш, че започваш да се влюбваш в мене.

Тя нищо не каза. Тони внимателно я изгледа и накрая заключи:

— Явно още си влюбена в него.

— Не зная. — Тя се обърна, докосна косата му и изглади една малка бръчка между очите му. — С тебе прекарахме много хубави три

седмици, Тони: работихме заедно, радвахме се заедно и имахме нужда един от друг. Нима не е достатъчно?

— Имам ли избор? — Той улови ръката ѝ. — Оставаме си най-добри приятели. Както винаги. Освен ако... Слушай, мила моя, може и да не го разбираш, но Европа изцяло променя нещата — прилича на бутилка вино и намалява вътрешната съпротива на човека. Нали затова те доведох тук. Ами ако промениш мнението си, когато се върнем?

Тя се усмихна.

— Причината не е в Европа, Тони. Исках да се любим. Предполагам, че пътуването ускори развитието на събитията, но вече бях взела решение. — Тя замълча и каза: — Разбираш ли, промяната настъпи още преди да дойдем тук. — Отиде до стръмната стълба, която водеше до шосето. — Нали щяхме да се разхождаме?

— Каква чудесна идея. — Последва я и когато се качиха в малката кола „Алфа Ромео“, се наведе и я целуна. — Не се тревожи за нищо, скъпа. Просто стой до мене и всичко ще се оправи.

Тони караше бързо, леко и някак безотговорно по тесния път, който се виеше нагоре из планината и от време на време минаваше през някой тунел. Елизабет здраво се вкопчи в седалката.

— Отпусни се, скъпа Елизабет. — Той се обърна към нея и се усмихна. — За нищо на света не бих рискувал живота ти, нито своя. Прекалено високо ценя и двамата.

Елизабет се засмя и се отпусна. Наслаждаваше се на удивителната гледка на крайбрежната ивица: недокосната от човешка ръка, недостижима и вечна. Едва когато наближиха Равело, започна да се усеща човешко присъствие: появиха се хризантеми и ухаещи чайни рози; в далечината се показаха малки къщички, накацали по скалите. Тони спря в центъра на градчето и когато слезе от колата, Елизабет си свали сакото и примижа на ослепителното слънце. Имаше чувството, че се е изкачила на върха на света.

— Идвал съм тук за запис — обясни ѝ, като я видя с какво учудване се оглежда наоколо. — Невероятно място: старинни катедрали, градини, малки улични кафенета... Първо да си вземем сладолед с лешници, а след това ще потърсим камеята, която ти обещах. Стига да намеря онзи човечец, който ги рисува.

Седнаха в малко кафене и с удоволствие хапнаха от сладоледа. На следващия ден се прибираха у дома.

— Елизабет. — Тони повдигна ръката ѝ към устните си и нежно я докосна с език. — Обещай да помислиш върху предложението ми да се омъжиш за мене. Само си помисли. Не искам нищо повече и няма да те принуждавам да отговориш бързо.

— Добре, Тони — обеща тя. — Ще помисля.

Той приближи стола си до нейния и я целуна.

— Моя скъпа Елизабет, скъпи ми съдружникo, обожавам те, възхищавам ти се, желая те, копнея за тебе, твой съм. Можеш да ме командваш както си искаш; само кажи и с готовност ще изпълня всяко твое желание: да те заведе на сафари в Африка, да открадна накитите на руската царица от Кремъл, да ти донеса парфюм от Арабия... Само кажи къде искаш да отидем, и сме там.

— Искам да пресечем площада — засмя се Елизабет — и искам да видя градината зад хотела, да погледна отгоре залива Салермо.

— Много си евтина. Надявам се да повишиш цената си.

Хванаха се за ръце и прекосиха площада. Тони вървеше с лека стъпка. Елизабет си помисли, че беше заради нея. А защо да не му повярва?

Къщата на Кигън Рурк се намиреше на върха на Ред Маунтин и ловеше последните слънчеви лъчи, докато Аспен отдавна бе потънал в сянка. Прозорците на двуетажната дневна се срещаха под ъгъл — като стъклен кораб — и Мат наблюдаваше последните смели скиори, които отправяха предизвикателство към декемврийския студ. След малко, когато слънцето се скрие зад хоризонта, температурите щяха рязко да паднат до трийсет градуса под нулата. Мат беше седнал в удобно кресло, поставено срещу една от кръглите маси в просторната дневна. Отпусна се и протегна крака. Това беше първата му почивка след последното идване в Аспен с Елизабет. „Беше март, преди година и половина“ — помисли си. Несъзнателно погледна към планинския склон от другата страна на долината, където бяха отседнали тогава. Почивката им бе завършила с вечерята в „Краблуник“ с Рурк. И с Никол.

— Мат, скъпи — повика го Никол от вратата, — имаш ли нещо против да се отбием на коктейл преди вечерята у Морт и Лита Хелър?

— Къде? — разсеяно попита той.

— У Форманови. Не ги познаваш. Имат къща в Старуд.

— Както искаш. Но ако пия много, утре няма да мога да се кача на ските.

— Ще се справиш.

Той се засмя и се загледа в Никол. Беше облечена в черен кафтан, който ѝ стигаше почти до коленете. Тя вървеше към спалнята — широка стая със същия изглед като дневната. Имаше огромно легло на издигната платформа, а до него множество бутони за контролиране на осветлението и уредите в цялата къща. След няколко минути Мат се надигна и тръгна към банята. Никол имаше отделна баня, която се намираше от другата страна на спалнята.

— Кои са тези Форманови? — извика той през празната стая.

— Собственици на бейзболен отбор и състезателни коне в Кентъки; имат и хиподром. Сдърпали са се с някакъв конгресмен за данъци и сега правят всичко възможно, за да го свалят. Не представляват нищо особено — всъщност и двамата са досадници, но могат да ти бъдат полезни.

— Нямам нищо общо с Кентъки.

— Така е днес. Но не знаеш от какво ще имаш нужда утре.

— Искаш да кажеш, освен теб? — весело попита той. Сложи си кашмирения пуловер, който тя му беше купила предишния ден от Аспен и взе от нощното шкафче гребена от костенурка.

— Добре изглеждаш — отбеляза Никол, застанала на вратата на банята.

Мат погледна отражението ѝ в огледалото.

— До теб никой няма да ми обърне внимание. — Косата ѝ беше опъната назад, беше си сложила тесен черен панталон и черно-бяла туника, на шията ѝ проблясваха перли. — Пуловерът е чудесен. Благодаря ти, Никол.

Тя го целуна бавно и продължително, а той пхна ръце под копринената туника и ги плъзна надолу към кожения панталон. Тя се отдръпна и се усмихна.

— Роден си да носиш кашмир. Тръгваме ли?

По пътя спряха в Аспен и докато Никол обиколи любимите си бутици, Мат мина през базара и купи кожени колани за себе си и за Питър, игла с тюркоази за Холи и съвсем импулсивно — гривна от ковано сребро за Никол.

Даде ѝ я в колата.

— Благодаря ти за всичко — каза той, докато ѝ слагаше гривната.

Когато излязоха на Мейн Стрит, тя вдигна ръка на уличното осветление и среброто заблестя.

— Прекрасна е. Колко си внимателен.

— По-скоро благодарен. Ако не беше ти, сега нямаше да съм тук. Едва ли щях да си взема отпуск...

— Въпреки че определено имаше нужда от почивка. Толкова беше напрегнат и избухлив.

— И да помоля Кигън да ни отстъпи къщата. Сигурно щях да взема нещо под наем.

— Надали щеше да намериш нещо по-подходящо. Прекалено си почтен, Мат. Аз съм му искала тази къща поне десетина пъти. Кигън обича да проявява щедрост, когато това не нарушава плановете му, а той не обича Аспен през декември. Каза, че винаги можем да разчитаме на гостоприемството му, освен през март, когато ползва къщата.

— За пръв път чувам подобно нещо. Кога ти го каза?

— Вечеряхме заедно миналата седмица, когато ти беше в Денвър. След моста завий надясно веднага при светофара. А сега нека ти кажа някои неща за хората, с които ще се срещнем.

Всяка вечер ходеха на приеми и всеки път се запознаваха с различни хора. Никол познаваше всички. През ноември по време на изборите, когато Мат работеше всяка нощ, за да навакса пропуснатото през претоварените дни от предизборната кампания, тя лично беше предложила да осъществят това пътуване.

Мат и Рурк всяка седмица преглеждаха заедно списъците на кандидатите, за да решат на кои програми и политически фигури трябва да се обърне специално внимание в техните вестници.

— Има един много напорист конгресмен от Тулса — замислено каза Рурк, — искам след две години да отпадне.

— Аз го подкрепих — намръщи се Мат.

— Зная. Този път нямаше да успеем да се освободим от него, затова не повдигнах въпроса. Но имаме нужда от по-подходящ човек в Оклахома, Мат. Прочети още веднъж характеристиката му и пак ще говорим.

— Вече я прочетох. Никога не подкрепям политик, без предварително да съм прочел всичко за него.

Рурк кимна.

— И въпреки това искам още веднъж да погледнеш материалите. А сега да видим докъде стигнахме с язовира в Ню Мексико — Нуево, нали така беше? Дали ще можем да контролираме онази жена, когато влезе в законодателния орган?

Мат се усмихна при мисълта как някой се опитва да контролира Изабел.

— Не. Но там ситуацията се промени. Струва ми се, че хората вече искат язовира. Можем да пуснем серия статии в албъркърския „Дейли Нюз“, както и в останалите вестници от веригата. Имаме достатъчно време до януари, когато започва работата новото събрание.

По време на предизборната кампания Мат разполагаше с верига от трийсет вестника, четири телевизионни и радиостанции, а имаше намерение да купи още вестници с подкрепата на Кигън Рурк. Освен това редовно се срещаше с висши чиновници от цялата страна, с които разменяше информация и съвети. Беше претоварен с работа, но се чувстваше силен и отговорен. Затова Никол спомена, че бил станал раздразнителен и имал нужда от почивка. А когато тя предложи да заминат за десетина дни в къщата на Рурк на Ред Маунтин, той с удоволствие се съгласи.

— Ще се запознаеш с чудесни хора — му каза. — Повечето от тях не обичат туристите и идват през декември, когато е относително по-спокойно.

Тя беше съставила програма за всеки ден. Само за закуските Мат прояви твърдост.

— Ако искаме да прекарам един час повече в леглото, няма да ми е приятно да зная, че някой ни чака да пием заедно портокалов сок или за светски разговор.

Никол се засмя и отстъпи.

— Добре, никакви срещи на закуска.

Но през останалото време тя беше в непрекъснато движение. Още през първите пет дни, прекарани с Никол, Мат се бе запознал с повече политици и бизнесмени, отколкото за една година работа при Рурк.

— Много по-лесно е, когато всички са събрани на едно място — обясни Никол, — затова реших да дойдем тук.

Той си помисли, че вече е идвал в Аспен с Елизабет. Но тогава те с никого не се срещаша. Понякога го обземаше носталгия по онази тиха анонимност, но скоро беше затъмнена от блясъка на един непознат Аспен, в който Мат се оказа в центъра на събитията. Висок, загорял, лъчезарен, леко прошарен и привлекателен мъж, той бързо се превърна в най-модната личност на сезона. А като се добави изключителната красота на Никол, двамата станаха най-търсената светска двойка.

У Форманови всички го поздравяваха по име, въпреки че някои от присъстващите виждаше за пръв път. Никол го остави за малко и отиде да поговори с борсов посредник от Ню Йорк. Мат тихо се оттегли с чаша водка в ръка, като непрекъснато се спираше да поздрави мъже в кашмир и велур и жени в кадифени панталони и ангорски пуловери, гарнирани с кожи.

В дъното на залата, близо до пианиста, който безуспешно се опитваше да привлече вниманието на гостите, беше сервиран студен бюфет. С периферното си зрение Мат забеляза черно-бялата туника на Никол, която разговаряше с висок червендалест мъж и от време на време леко отскачаше назад, за да се спаси от пъргавите му ръце. Мат бързо се обърна и тръгна към нея.

— Мат — радостно се обърна към него Никол, — колко се радвам да те видя. Тъкмо се бях уплашила, че съм те загубила. Ела да те запозная с нашия домакин: Рой Форман, Мат Львъл.

— Здравсти — каза Форман. — Изглежда тука и кучетата те познават. А и Никол приказва само хубави неща за тебе. Тя е хубаво парче. Голям късмет си извадил, че си успял да я докопаш.

— Не съм я докопал — отвърна Мат и разтърси потната му ръка, — но се радвам на нейното приятелство.

— Е, сенаторе, щом предпочиташ, нека го наречем приятелство. И аз нямам нищо против да се възползвам от подобно приятелство.

— Той е издател — с меден гласец пропя Никол, — а не сенатор.

— Все тая: значи той пише и лъже, докато сенаторите лъжат, докато приказват. — Домакинът го изгледа с любопитство. — А ти какво предпочиташ да бъдеш?

— Издател — каза Мат, напълно озадачен.

— Значи ти си единствен. Странни птици сте вие, вестникарчетата. Моят девиз е: „Не ги чети и не вярвай какво пишат.“ Радвам се, че дойде тази вечер. Надявам се утре да се срещнем на ските.

Форман се обърна и изчезна в тълпата.

Мат и Никол се спогледаха и се засмяха.

— Добре възпитан и изтънчен светски мъж — каза той.

— Предупредих те. Но не е зле да поддържаш добри отношения с него. Е, ще направим ли още едно кръгче сред гостите, сенаторе?

— Искам да те предупредя, че веднага им забравям имената.

— Не се притеснявай, нали аз ги помня. Само стой до мене и няма от какво да се страхуваш.

— Вече го разбрах — отвърна той. Двамата последваха примера на Форман и се смесиха в тълпата.

На следващата сутрин срещнаха Форман при лифта на Литъл Нел. С всеки изминал ден групата от новите познати растеше и Мат бе принуден да изслушва различни предложения: от закупуване на инвестиционни ценни книжа до участие в търговия с недвижима собственост във Франция. Той научи много клюки и деловите проекти на хора, чиито фирми можеха да погълнат неговите вестници. Въпреки това те търсеха компанията му.

— Усещат, че ще стигнеш далече — отбеляза Никол последния ден, докато си обличаха екипите. — Освен това могат да ти помогнат.

— Ако им отговоря със същото.

— Разбира се. Повечето са съвсем прилични хора, Мат.

— Говориш така, защото не знаеш какво иска Том Пауъл. — Той навлече тежкия си пуловер. — Приличното предложение, което ми направи, бе да рекламира в нашите вестници, а срещу това аз да напиша няколко уводни статии и да го подкрепя да изхвърля химически отпадъци където си иска.

— Ти какво му отговори?

— Нищо. Стори ми се по-възпитано, отколкото направо да му кажа какво мисля за него.

Никол го изгледа невярващо.

— И нищо ли не каза?

— Нищо. Но ми хрумна нещо. — Мат седна на леглото и се засмя. — Нали вчера температурите паднаха още повече и той през

цялото време жално подсмърчаше. Замислих се дали ще успее да отрови почвата на Аспен, ако падне и умре на място? Ти как мислиш?

— Мат, дръж се сериозно.

— Сериозно? Нали ти обясних, че този човек ми е неприятен. Нещо лошо ли намираш в поведението ми?

— Не, ако това е начинът, по който възприемаш нещата. Готова съм. А ти?

— Много ли е студено?

— Да.

— Искаш ли да се приберем по-рано?

— С удоволствие.

Хедър покани Елизабет, а Сол — Мат, и така всички се събраха на още една сватба, организирана от Лидия и Спенсър. За разлика от сватбата на Елизабет и Мат тази церемония бе не в градината в Лос Анжелис, а в осветената със свещи дневна на къщата в Тесаке. Освен това беше студена вечер между Коледа и Нова година, а не слънчев юнски следобед. Елизабет стоеше до булката, Мат — до младоженеца, от двете страни на местата, което бяха заемали преди почти двайсет години.

И въпреки това участваха в една и съща церемония. Елизабет неволно сравни студеното кимване, което си размениха с Мат, с погледите между Хедър и Сол. Веднага се натъжи. „Къде сгрехихме? Свързваха ни толкова хубави неща, как можахме да ги загубим?“

Очите ѝ започнаха да парят, гърлото ѝ се стегна и тя избяга в библиотеката, докато гостите се трупаха около Сол и Хедър, за да ги поздравят. Искаше да сложи глава на рамото на майка си и да си поплаче. Но Лидия беше заета с гостите, а никъде не се виждаше и Изабел — втората жена, пред която би могла да изплаче мъката си.

— Мамо? — Питър беше дошъл след нея. — Добре ли си?

— Разбира се. — Тя се усмихна. — Просто си спомних миналото.

— Сигурно. — Питър седна до нея на канапето и я хвана за ръката. — С какво мога да ти помогна?

„Моето момче вече е мъж — помисли си Елизабет. — Само три месеца, откакто не е вкъщи, а толкова се е променил. Всъщност губим

децата си не когато напуснат дома, а първия път, когато се върнат. Едва тогава разбираме, че са си отишли, а на тяхно място се е появил непознат възрастен човек.“

— Помогни ми да накарам гостите да се отпуснат. — Докосна ръката на Питър. — Родителите на Хедър и на Сол изглеждат някак объркани. Колкото и да им е било неприятно, все пак дойдоха, затова сме длъжни да им помогнем да се почувстват по-добре. Коя от двете двойки избираш? Аз ще поема другата.

— Ти не отговаряш за тържеството, мамо. Баба чудесно се справя с тези неща. Отпусни се и се порадвай на събитието... Но, изглежда, не ти е много весело, нали? Добре тогава. Погрижи се за наследниците на първите заселници от „Мейфлауър“, а аз отивам да обърна внимание на двама евреи от Ню Йорк, първо поколение емигранти от Австрия. Интересно как нашите влюбени все пак успяха да се съберат?

Преди да замина нямаха подобни намерения.

— Постигнах го сам благодарение на мъничък лък със стрели — обади се Сол от вратата. — Плених любимата си и я пренесох невредима през минното поле на родителското неодобрение. А вие защо сте се скрили тук, когато аз се женя?

— Дойдох да си поема дъх — бързо реагира Питър. — Нали знаеш, че ми прилошава от ангелското гласче на сестра ми.

— Добре лъжеш — каза Сол, — но първа излезе майка ти. Какво има, Елизабет? Искаш ли да разбия носа на нашия почетен гост от Хюстън? С удоволствие ще го направя, въпреки че като кум беше безупречен.

— А може би на мене се пада честа — обади се Питър.

— Не, забранявам ви да говорите така. — Елизабет поклати глава и се усмихна. — Милите ми защитници. След малко ще се стегна и ще се погрижа за твоите родители, Сол.

— Нали се разбрахме, че аз ще ги взема под крилото си? Вече си ги поделихме.

— Кого сте си поделили? — появи се и Хедър. — Какво става тук? Омъжена съм само от десет минути, а съпругът ми вече успя да ми избяга.

— Но не много далече — промърмори той, прегърна я и я целуна по носа. — Нали Хедър е най-удивителната жена?

Тя се усмихна — най-нежната усмивка, която Елизабет беше виждала на това малко, решително личице. Питър също забеляза усмивката и въздъхна.

— Ако беше в колежа, нямаше да имаш време да се възхищаваш на Хедър. — Погледна към майка си и срещна въпросителния ѝ поглед. — Е, вярно е, че често мисля за нея — каза той. — Даже непрекъснато мисля. — Смутено се изкашля и протегна ръка на Сол. — Още не съм те поздравил. Най-накрая успя и възстанови доверието ми в любовта. Но родителите ти не изглеждат особено щастливи.

— Ще свикнат — мрачно отбеляза той и стисна ръката му. — Първо да вечеряме и после пак ще си поговорим за любовта между младите.

— Първо смятам да обърна внимание на родителите ви. — Елизабет се изправи. — Благодаря ви. — Целуна ги и си помисли, че всъщност е щастлива жена. — Хайде да се присъединим към гостите, докато не са решили, че скучаем или плетем интриги, или че просто ни липсва възпитание.

Тръгнаха към вратата и Питър тихо я попита:

— Искаш ли да поговоря с татко?

— Имаш предвид да му предадеш бележка от мене? Не, Питър, много си мил, но ние все още си говорим.

— Не често.

— Да, но учтиво.

— Гадна работа.

— Всичко е наред, Питър. И двамата правим това, което искаме.

— Не е вярно. Преструваш се, че не ти пука...

— Не бих казала, че само се преструвам. Зная, че се тревожиш за мене, но аз живея доста интересно и съм доволна от това, което правя. А ако ще говорим за преструвки и демонстрации на смелост, какво ще кажеш за себе си и Мая? Почти във всяко писмо ти пиша за нея, а ти изобщо не я споменаваш. Искаш ли да поговорим?

— Нека да е друг път. Договорихме се да се видим довечера, след сватбата. Засега нищо не мога да кажа за нас двамата. Бях... щастлив да я видя отново.

— Имаш пред себе си много години... — започна тя, но забеляза, че Мат се приближава към тях и още веднъж целуна Питър. — Благодаря ти, много ми помогна.

Мат прегърна сина си и каза:

— Холи буквално превзе празненството. Изненадан съм колко е укрепнал гласът ѝ. Питър, в средата на януари имам пътуване до Сан Франциско. Защо да не прекараме един уикенд заедно? Ако искаш, мога да дойда в Станфорд, а ако предпочиташ — ти ела в града. Отдавна не сме имали възможност да поговорим на спокойствие.

— Предпочитам да се видим в Станфорд. Но нали и сега сме заедно? Защо да не поговорим по време на вечерята.

— Няма да мога да остана за вечерята. Съжалявам, но...

— Тръгваш си? Защо? Да не би да не ти е удобно да ни гледаш в очите?

— Когато не знаеш какво да кажеш — изрече Мат с равен глас, — по-добре е да премълчиш.

— Охо, станал си истински грубиян под влияние на коравите тексасци.

— Питър! — възмути се Елизабет.

— Извинете — промърмори той, — ако нямате нищо против, ще отида да видя какво правят нашите нюйоркчани.

Когато той се отдалечи, Елизабет погледна Мат.

— И аз съжалявам. Той не искаше да...

— Естествено, че искаше. Опитва се да те защити. Ще поговоря с него, когато се видим в Станфорд. Дано да си оправим отношенията. — Замълча и изведнъж забеляза колко красива бе станала Елизабет. Беше някак по-мека и по-топла, отколкото си я спомняше. Носеше тясна кадифена рокля с прасковен цвят и с остро деколте. Отново му заприлича на цвете, както някой я беше определил преди много години.

Погледна ясните ѝ сиви очи и си спомни как изглеждаха, когато беше с него: ярки, изпълнени с желание и обич; имаше и случаи, когато смехът в тях преминаваше в презрение. „Елизабет нямаше просто да свие рамене и да премълчи на гадното предложение на Том Пауъл за химическите отпадъци. Просто щеше да го смели на кайма.“

Изведнъж се усети, че тя се взира в него с въпросително повдигнати вежди, и каза:

— Много харесах репортажите ти от Европа.

— Благодаря.

— Хареса ли ти старият континент?

— Много.

— Прави ли записи за телевизията?

— Да.

— Само в Париж и Рим?

— Да. Мат, искам да те попитам нещо. Миналата седмица Сол ми показва репортажите и уводните статии за Нуево, които излизат във вашите вестници.

— Е, и?

— Искам да разбера дали ти си ги поръчал?

— Аз работя с издателите... — Той сви рамене. — Да.

— Защо?

— Защото проектът е добър и е полезен за целия щат. Зная какво мислите вие със Сол, а и Изабел заложи много на тези избори, но истината е, че не сте прави. Прочетох десетки доклади за околната среда и икономическото развитие на Нуево и други обекти, предложени за разглеждане...

— Нуево не е обект, предложен за разглеждане; проектът за язовира вече е одобрен. Миналото лято пробиха тунел в планината и започнаха строителството. Непосредствено до града долината е разорана от взривове; прокараха временен канал до реката, нови пътища...

— Е, а ти какво, очакваше? Законопроектът мина, парите са отпуснати, щатът ще има полза... Щеше да бъде престъпление, ако строителните работи не бяха започнали.

— Престъпление е самото строителство! Никой не се съобразява с хората, които губят своите домове, ниви, магазинчета...

— Те ще получат компенсации и ти много добре го знаеш.

— Освен това получават езеро, което не искат; държавен резерват, който не им трябва; частен курорт, от който нищо не печелят, а на всичкото отгоре и компенсации, които не покриват и малка част от нанесените им щети. Мат, ти познаваш тези хора. Нима нищо от това, което ти казах, не те тревожи?

— Съжалявам, че се налага да бъдат изселени хора, но още повече съжалявам, че ние с тебе сме от двете страни на барикадата. Разбери, една шепа семейства не могат да диктуват на целия щат. Нищо не им пречи да се преместят. Ако са достатъчно умни, ще вложат цялата си енергия, за да си изградят нови домове, вместо да се

държат здраво за земята, която трябва да принадлежи на всички, а не на група егоисти. Резерватът ще продължи да съществува и след като никой вече няма да си спомня за тях.

— И ти твърдиш, че съдбата на хората не ти е безразлична!

— Грижа се за интересите на болшинството.

— Защото повечето гласуваха за кандидатите, които ти подкрепяше, а там е властта. Изобщо не те интересува какво става с дребните хорица, защото те нямат никакво влияние. Говориш също като Кигън Рурк.

— Не е точно така, но няма значение. Никога няма да успея да те убедя, че той не е по-черен от дявола. Не разбра нито дума от това, което ти казах. Защиствам интересите на болшинството, но това не означава, че не ме вълнува съдбата на малките групи. Много добре ти е известно, че всеки жител на Нуево е получил списък с местата, където може да се премести, и условията там са близки до тези в Нуево, както и че бяха отпуснати допълнителни помощи за преместването.

Елизабет го погледна учудено.

— Какво? — Той повтори и тя поклати глава.

— Няма нищо подобно. Никакъв списък с подходящи места за заселване и никакви допълнителни помощи не са получени.

— Това е лъжа.

Тя дълбоко си пое дъх и спокойно изрече:

— Аз никога не лъжа. Ако има някой, който би трябвало да го знае, това е бившият ми съдружник.

— Извинявай, не трябваше да реагирам така остро. Но информацията ти не е вярна, Елизабет. Лично видях доклада за допълнителните средства; впрочем това е една от причините да поръчам онези материали, за които ти спомена преди малко. Тя се намръщи.

— Би ли ми изпратил копие от доклада?

— Разбира се. — Погледна си часовника. — Трябва да тръгвам.

— Още не съм свършила — студено каза Елизабет. — Холи спомена, че си предложил да уредиш празненство в нейна чест по случай завършването на училище.

— Точно така. През последната седмица на май.

— Смятах да направим празненството тук, и то през юни, когато и Питър ще се върне.

— Не виждам причина да не го направите.

— Мислех, че трябва да направим празненството заедно, като останалите родители...

Мат поклати глава.

— Холи няма нищо против да се отличава от другите. Кой, освен нея, е приет в училище като „Джулиард“? Колко други момичета имат талант като нейния? Или красотата? — Той се усмихна. — Мисля, че тя има данни за три или четири тържества.

Елизабет не се усмихна.

— Да я попитаме ли какво предпочита?

— Не. — Мат хвърли бърз поглед към стаята, където хората се бяха събрали и оживено разговаряха, но от време на време хвърляха любопитни погледи към тях. Едно време тези хора бяха неговият свят. Оттогава като че ли бе изминал цял един живот. — Две тържества са напълно уместни. Ако Холи иска да поговори с мен за това, кажи ѝ да ми се обади. Тя смята да дойде в Хюстън през пролетната ваканция — разбрахме се малко преди сватбената церемония. — Наведе се и леко докосна с устни бузата на Елизабет. — Трябва да тръгвам. Още утре ще ти изпратя доклада.

Елизабет се загледа след него. По пътя Мат целуна Хедър, стисна ръка на Сол, размени по няколко думи с Лидия и Спенсър, обади се на Питър и тръгна към гаража, прегърнал Холи през раменете.

— Шампанско — подаде ѝ чаша Изабел. — Хайде, ела при нас. Липсваш ни.

Тя ѝ стисна ръката.

— Колко си мила. Винаги намираш най-подходящите думи.

Двете се оттеглиха в другия край на стаята.

— Елизабет, знаеш ли, че той още те обича?

— Не. Не бих казала, че...

— Той също. Но един ден ще го разбере. Трябва сериозно да си помислиш и да си подготвена, когато му дойде времето, за да знаеш как да постъпиш.

Елизабет поклати глава.

— Благодаря ти, Изабел. По-добре да свикна с мисълта, че не ме обича.

— Нали винаги си казвала, че доста разбирам от мъже.

— И още смятам така. Но дори като се замисля... Той много се е променил, Изабел. Не съм убедена, че го харесвам.

— Но продължаваш да го обичаш.

— Това е нещо различно. Но не мога да продължавам да си правя илюзии. Трябва да приема действителността. — Отидоха при гостите. Елизабет се насочи към централната групичка и каза: — Сол! Хедър! — Когато в стаята настъпи тишина, тя продължи: — Още не съм вдигнала тост във ваша чест. Обичам ви толкова много... — Очите ѝ се насълзиха. — Пожелавам ви дълги години щастие. Радвам се, че се намерихте един друг и че стигнахте до този ден... — Сълзите замъглиха погледа ѝ и тя видя как трептящите образи на Питър и Холи бързо застанаха от двете ѝ страни. Усмихна се и протегна ръце към Хедър и Сол. Гласът ѝ укрепна и тя завърши: — Пожелавам ви живот, пълен е обич и радост... най-доброто, което може да предложи един брак.

— Благодаря — отвърна Хедър. Сол целуна Елизабет и всички вдигнаха чашите си. На трептящата светлина на свещите мехурчетата на шампанското заискриха като падащи звезди.

ГЛАВА 14

Когато пристигна за седмичното заседание на редакцията на „Чифтейн“, Елизабет завари на бюрото на Сол материал на Поли Перит, който царицата на скандалната хроника беше пуснала веднага след завръщането си от Ню Йорк.

„Коя е умопомрачителната телевизионна двойка, която успя да свие уютно гнезденце по време на своето турне в Европа? Хайде да се наредим в кръг и да поздравим с бурни аплодисменти розовия роман, сексуалната прозорливост и бързия успех на красивата Лиз... Но нима бракът на прекрасната дама с виден вестникарски магнат не се е превърнал в досадно препятствие към една многообещаваща връзка?“

„Съжалявам, че не послушах Тони, когато ми каза да внимавам с нея“ — помисли си Елизабет.

— Мръсница — промърмори Сол, щом видя материала. — Интересно дали използва услугите на безработни актьори в своето частно ЦРУ?

— Не бих се учудила — въздъхна тя. — Мислиш ли, че Холи и Питър ще видят този боклук?

— Съмнявам се. Пресних го от „Лос Анжелис Тръмпет“, а той не стига до Санта Фе или до градовете около Станфорд. Предполагам, че няма как да попаднат на него.

— Освен ако някой нарочно не им го покаже.

— Това са само клюки, Елизабет. Просто ще им обясниш, че не е вярно.

Тя кимна и го изчака да я попита дали наистина е лъжа. Но той нищо не попита, вероятно защото не искаше да се меси в живота ѝ, или подозираше, че е истина. „Всеки ще си помисли, че е вярно — каза си тя, — и ще е прав. Как можах да бъда толкова наивна и да не се

сетя, че любовният живот на известни хора като Тони Рурк винаги се отразява в светската хроника от единия до другия бряг на Америка?“

Но причината не беше само в Тони Рурк. Откакто бе започнала да се появява на телевизионния екран, личният живот на Елизабет Лъвъл също се бе превърнал в част от новините.

Внимателно сгъна отпечатъка и го прибра в куфарчето си.

— Сол, предлагам да започваме. Сигурно вече си изготвил разписанието за февруари и искам да го обсъдим.

— Ето ти черновия вариант; никога не правя окончателния, без да съм се посъветвал с тебе. — Седнаха на старото кожено канапе, което Мат беше заварил още когато за пръв път беше влязъл в този кабинет, и Сол извади плана.

Елизабет бързо го прегледа, направи няколко допълнения и каза:

— Чудесно. Може ли да поработя в стария ти кабинет? От време на време имам нужда да сменя обстановката.

— В стария ми кабинет? Онази дупка! Ако искаш остани тук, има повече място да си разхвърляш книжата.

Тя поклати глава.

— Сега ти издаваш вестника, Сол, и заслужаваш да работиш в елегантна обстановка.

Той скептично изглежда канапето, разклатените столове, надрасканото бюро и покрития с линолеум под.

— Не бих казал, че е много елегантна. Хедър непрекъснато ми повтаря да си сложа килим.

— Съгласна съм. А и мебелите плачат за смяна. Всъщност защо не направиш цялостен ремонт? Вече можем да си го позволим.

— Предпочитам да изчакам. Истинският собственик може да не хареса цветовете, които съм подбрал.

— Сол. Моля те, направи ремонт. Обзаведи го с каквито искаш цветове. — Стана и си взе куфарчето. — Ако ти потрябвам за нещо, ще бъда в старата ти кутийка.

— Чакай малко, щях да забравя. Хедър е поканила на вечеря някакви хора. Казва, че сигурно ще ти харесат. Както и на Холи.

— С удоволствие ще дойда, Сол. За Холи ще се обадя допълнително. Не зная дали е свободна.

В тесния кабинет, от който започна кариерата на Сол в „Чифтейн“, Елизабет извади материалите и започна да пише очерк за

група младежи, с които се бе запознала в Рим.

— Госпожо Львъл — надникна секретарката, — ще се обадите ли на хората, които ви потърсиха във връзка с „Интимно“?

— Колко са?

— Осем души. Помислих си, че след като сте тук...

— Не разполагам с толкова много време. Моля ви да направите списък и по-късно ще им отговоря писмено.

— На всички ли пишете писма? На четирийсет-петдесет души седмично?

— Всъщност са около триста, ако смятаме и обажданията в телевизията. Но нали имам двама души, които ми помагат с кореспонденцията. — Тя отново се върна към работата. Преди ѝ помагаше Хедър; по-късно Елизабет назначи постоянна секретарка и една студентка от Санта Фе, които бяха настанени на две малки бюра в кабинета у дома. Купи си бюро и компютър и обикновено работеше в стаята на Питър, а когато той се прибираше къщи, се местеше в дневната.

— Искаш ли да ти отделя място за кабинет в редакцията? — предложи Сол. — С нови мебели и врата, която се заключва.

Елизабет отказа. Обичаше да идва тук да работи и да чува шума на редакцията. Но все още се стряскаше, когато вдигнеше глава и зад стъклената стена на главния редактор виждаше Сол, а не Мат.

Тъкмо се съсредоточи и извън телефонът. Беше секретарката ѝ, обаждаше се от къщи.

— Елизабет — каза тя. — Потърсиха те от „Ню Йорк Прес Уоман“. Искат интервю: интересуват се как успяваш да съчетаеш работата във вестника и в телевизията с ролята на съпруга и майка.

„А освен това на любовница, скандална журналистка и обект на клюки — помисли си тя. — И изповедник на момичето, което синът ми изостави, майка на трудна дъщеря в последния клас на гимназията, да не говорим за Изабел и останалите, а и съпруга на човек, за когото мисля постоянно.“

— Много настояват да отидеш в Ню Йорк — продължи секретарката. — Казаха, че си първият журналист, когото канят, въпреки че не пишеш нито за правителството, нито за външната политика. В техните класации „Интимно“ се намира на първо място. И бих си позволила да добавя, че досега май не се е случвало

представител на нюйоркските медии да проявява толкова голям интерес.

На Елизабет ѝ стана приятно от това, че бе получила признание и бе забелязана и търсена от колегите си.

— Добре. Благодари на жената от мое име и ѝ предай, че ще бъда два дни в Ню Йорк; по същото време ще направя и записите за „Антъни“. Затова те моля да отвориш папките с планове за Ню Йорк и Ню Джърси и се обади в тамошната телевизия, за да уточниш датите. Помоли телевизионните екипи да са готови, за да приключим по-бързо със записите.

— Да се обадя ли да ти кажа какво съм направила?

— Не. В четири съм си у дома.

Следващият час беше относително спокоен и Елизабет успя да нахвърли черновата на очерка. После се обади баща ѝ и я покани на обяд в „Хевън“. Малко преди да тръгне, телефонът отново иззвъня.

— Не се карай на секретарката — каза Тони. — Обясних ѝ, че загива американската телевизия, ако на секундата не ме свърже с тебе.

Тя се засмя.

— Сигурна съм, че не е разбрала какво имаш предвид, както впрочем и ти самият. Тони, дойдох тук, за да избягам от телефона и да свърша малко работа.

— Не можеш да избягаш от публиката, която те обожава. Утре в колко да изпратя самолета?

— Около шест.

— Толкова късно? Надявах се да прекараме следобед заедно.

— Целият петък е пред нас. Не мога да тръгна, преди да завърша първия вариант на статията. Искам да напиша материал по интервюто, което ще взема днес следобед. Освен това Холи ще се върне по-рано от училище и смятаме да отидем заедно на пазар. Дано да успея да свърша всичко това до шест.

— Тогава хайде утре вечер да прекараме у дома. В петък ще направиш записа, ще говорим с Бо, после ще отидем да си купиш нещо на Родео Драйв. Готвачът ми е научил нови тайландски специалитети.

— Чудесно. Благодаря ти, Тони. Наистина имам нужда от малко уединение.

— Има ли някаква специална причина за това? — попита той след кратка пауза. — Например измишльотините на Поли?

— Не са измишльотини. В по-голямата си част отговарят на истината.

— Включително и това, че само вашият брак стои между нас?

— Не. Точно тук греша. Тони, трябва да работя. Утре ще говорим.

— Добре. Бо иска да уточним плановете за март и ще мине на закуска. Обади се и от рекламния отдел; искат материалите за американците в Европа, така че си донеси бележките. Попаднах на един чудак, който е написал трийсет романа и не е издал нито един. Прибрал ги е в сейф и е завещал да ги издадат след смъртта му, тъй като е убеден, че мъртвите автори получавали по-високо призвание. Не се смей. Искаш ли да го интервюираш? А, освен това не можах да намеря червената ти пола. Да не си я занесла къщи миналата седмица?

— Да. Защо си я търсил?

— Разглеждах гардероба ти и не я видях на мястото ѝ.

— Как така си ми разглеждал гардероба?

— О, правя го веднъж дневно. За да се убедя, че не съм те сънувал. Довиждане, скъпа Елизабет.

Представи си как Тони Рурк рови из дрехите, които си беше оставила в Малибу, и ѝ стана смешно. Странно защо си беше въобразил, че само ако непрекъснато се прави на клоун, ще успее да я задържи и да я накара да го обикне.

— Напоследък често си мисля разни неща — каза баща ѝ по време на обяда в „Хевън“ — Майка ти непрекъснато повтаря, че е очаквала нещо повече от живота. Изведнъж ми мина през ума, че вероятно и ти се чувстваш по същия начин.

— Не мислиш ли, че същото може се отнася и за много други хора? — меко попита Елизабет.

— Разбираш ли — продължи той, — аз съм на седемдесет и седем години и смятах, че съм достатъчно възрастен, за да правя каквото си искам, стига да съм щастлив. Но не ми е безразлично дали майка ти е нещастна. Обичам я, разбираш ли?

Елизабет се усмихна.

— Защо изведнъж се замисли за това?

— Искаш да кажеш, след като от толкова време се крия в работилницата? Всичко започна на сватбата на Сол и Хедър. И особено

когато ви видях двамата с Мат да си говорите, застанали един до друг, а душите ви бяха на километри разстояние. Стана ми мъчно. Не искам да прекараш живота си неустановена, без семейство.

— Неустановена? Без семейство? — Тя остави чашата с вино на масата и го погледна. — Аз съм на четирийсет и четири години, имам син студент и дъщеря, която завършва гимназия; изплатила съм ипотеката на къщата си; работя любимата си работа; известна съм; получавам повече от сто хиляди долара годишно, да не говорим за парите, които изпраща съпругът ми...

— Какъв съпруг? — Спенсър взе ръката ѝ и погали златната венчална халка. — Имаш ли мъж, или не?

— Не зная. — Елизабет погледна през прозореца. Валеше сняг. Тясната уличка с ниски каменни къщи и затрупаните със сняг дворове изглеждаха замръзнали като на коледна картичка. Толкова далече бяха небостъргачите на Хюстън, луксозното високомерие на Лос Анжелис, старинните каменни сгради и великите паметници на Европа. — Но независимо от това, дали имам или нямам съпруг, аз съм установен и самостоятелен човек. Не бива да се тревожиш за мен.

— Не ме тревожат парите или работата ти. Тревожа се, че няма кой да те топли през нощта. Ето от какво се оплаква майка ти: това ѝ липсва.

— И на мене също — тихо каза Елизабет.

— Тогава кажи ми какво мога да направя? Да поговоря ли с Мат? Да го доведе ли насила тук? Да го накарам да поиска развод? Може би просто имаш нужда от някого, за да си поговориш, да споделиш проблемите си? Зная какво ще ми кажеш — че не ти обръщам достатъчно внимание. Ето, сега те питам: какво става с Тони Рурк? Той се обади веднъж, когато бяхме у вас, а ти беше излязла. Мислиш ли, че той ще се грижи по-добре за тебе?

Елизабет се засмя.

— Не искам никой да се грижи за мене. Харесвам Тони, работим заедно и се чувстваме добре. Но нямам намерение да се омъжвам за него. Не искам да се тревожиш за мен, а само да направиш мама щастлива. Сигурно си решил да прекарваш повече време в магазина?

— Да, понякога. Но по принцип решихме да наемем управител. Лидия се преуморява и има нужда от почивка и разнообразие.

— Чудесна идея — усмихна се Елизабет. — И какво смятате да правите, когато се освободите от ангажиментите?

— Ще пътуваме, ще ходим на кино, на концерти. Ще работим заедно в магазина, а освен това Лидия каза, че иска да ми помага. Ще лакира мебелите. Казах ѝ, че бързо ще стане истински майстор.

Елизабет протегна ръка през масата. Спенсър я пое и поседяха мълчаливо няколко минути.

— Наистина съм добре, не се тревожи — каза тя след малко. — Искам само вие двамата да сте щастливи.

— Няма проблеми. Вече решихме какво да правим. Ти също трябва да се погрижиш за своето щастие, да уредиш живота си.

Излязоха навън на яркото зимно слънце. Спенсър отново я хвана за ръката.

— Моето момиче, ако не обичаш Тони, тогава защо не се замислиш за онзи човек, Маркам? Хедър каза на майка ти, че няколко пъти те е търсил в редакцията. Защо се смееш?

— Защото те обичам. Татко, можеш ли да направиш кутийка за бижута по случай завършването на Холи? С червено кадифе.

— Добре. Майка ти ще я лакира.

— Идеално, значи ще е и от двама ви. Благодаря ти за обяда. Ще ти се обадя тези дни.

Когато слезе от лимузината, която дойде да я посрещне на летището в Санта Моника, Елизабет се опита да разкаже за този разговор на Тони, но той не пожела да я изслуша. Прегърна я и прошепна:

— Божичко, как ми липсваше... Цяла седмица без тебе. Мечтаех за тебе, всяка една минута те желяех. Не мога да понасям тази къща, когато те няма, толкова е пуста... — Докато я събличаше, ръцете му непрекъснато се движеха по тялото ѝ — докосваха, галеха, изучаваха — от което почти ѝ прилоша. — Божичко, побърквам се от желание. — Заведе я в леглото още преди вечеря, а и час по-късно, когато океанът беше тъмен, а тежките вълни силно се удряха в основите на къщата и Елизабет имаше чувството, че я повдигат над земята. Но настойчивите ръце на Тони и милите думи, които шепнеше непрекъснато, не ѝ оставяха много време за мислене.

По-късно през нощта, когато той най-сетне заспа, тя се запита какво ѝ пречи да го обикне. Тони ѝ даваше всичко, за което би могла да

мечтае. Неспокойно се размърда. Той никога не показваше истинските си чувства; освен това обичаше да се налага. „Не мога да го обикна — помисли си, — докато не разбере какво се крие зад тази фасада. По-късно, може би...“

На следващата сутрин, докато чакаха Бойл, Тони отново я помоли да се омъжи за него. Хвана я точно когато излизаше от басейна.

— Прекрасна си — каза. — Докога ще продължава това? Ние се желаем един друг, имаме нужда от сигурност и сме нещастни, когато сме разделени. Няма причина да отлагаме.

Тя седна до него.

— Приличаш на Питър; като беше малък, си мислеше, че ако непрекъснато повтаря нещо, в края на краищата всички ще повярват, че е истина. Вече ти казах, Тони: омъжена съм и не искам да се омъжвам за друг.

— Но аз не съм някой друг. Аз съм единствен и неповторим.

Тя се засмя.

— Вярно е. Но не си мой съпруг. Хайде да се облечем, преди да е дошъл Бо. О, нали няма да забравиш да го попиташ за едно предаване с Изабел? Искам по-скоро да уредя този въпрос...

— Не, не и не. Не питай защо, скъпа моя, но той няма намерение да отстъпи по този въпрос. Извини ме, наистина се опитах да говоря с него. Бо помисли и отказа. Според него тя била обществена фигура и вече си писала за нея, а той иска нови хора, особено сега, когато рейтингът ни се вдигна. Политиците са за моето предаване.

Елизабет кимна.

— Сигурно си прав.

— По-добре направи запис с дъщеря й. Има и драма — младо момиче рядко се среща с майка си, която почти живее в щатското събрание.

Тя се усмихна, но очите й останаха замислени.

— Понякога имаш много интересни идеи, Тони. За Бога, погледни часовника! Бързо да се обличаме, защото искам да се прибера до десет вечерта.

— До десет? Няма ли да останеш?

— Не, Тони, нали ти казах: само една вечер седмично.

— След трите седмици в Европа как можеш да се задоволяваш с това? Ако искаш да се преместя у вас в Санта Фе...

— Не, вече ти казах. Не мога да спя с тебе, когато дъщеря ми е в съседната стая, а синът ми всеки момент може да се обади. — Сложи ръка на главата му. — А сега хайде да закусим. Обещавам да си тръгна чак след вечеря.

— Ако ти забраня да ползваш самолета, няма да можеш да си тръгнеш.

Тя се ядоса.

— Ако настояваш, мога да ползвам редовните полети. По същия начин, ако не искаш да идвам тук, мога да отседна в бунгалото в Бевърли Хилс. Но тогава ще прекарваме още по-малко време заедно. Какво предпочиташ?

— Предпочитам да се омъжиш за мене, да престанеш да хвърчиш като ненормална до Санта Фе и обратно и да се криеш от децата, въпреки че те сигурно отдавна се досещат какво става. Добре, добре, извинявай. Само не се сърди. Хайде да сядаме да работим. После ще обядваме на някое екзотично място и се надявам да ми позволиш една целомъдрена целувка по челото, преди моята Пепеляшка да отлети с въздушната карета.

Дори когато губеше самообладание, Тони бързо си възвръщаше доброто настроение и я караше да се усмихва. Но тази вечер тя наистина държеше да се прибере вкъщи. На следващия ден забрави за Тони, защото замина за Нуево.

Долината беше мека и бяла. Строителните машини приличаха на детски играчки, разхвърлени в пухкавия сняг. Елизабет, Изабел и Сезар седяха пред камината и пиеха кафе с пресни питки с мед. На горния етаж Лус и Холи разглеждаха последните броеве на „Ел“ и „Пари Вог“, които Холи беше донесла от Санта Фе, и мечтаеха да им се случи нещо интересно.

— Имам чувството, че всички чакат да започне строителството — каза Елизабет. — А също и разрушението. Двете неща са свързани.

— Да, а също така са свързани с нови работни места — замислено отбеляза Изабел, — с курортисти и развлечения за младежите.

— Разкажи на Елизабет за събранието — подсети я Сезар. — Изобщо не им пука за хората в този град.

— Вярно е — каза тя, — но е глупаво да си блъскам главата в тухлена стена. Ако беше само една стена — може би. Но четирийсет — не.

— Какво искаш да кажеш? — не разбра Елизабет.

— Вече нищо не може да се направи. В законодателната комисия започнаха да ме забелязват, откакто спечелих изборите, но не слушат какво говоря. През цялото време се опитват да ме убедят, че не е възможно комисията да се свика и още веднъж да дебатира този въпрос. Интересуват се само как да наместят милионите долари, отпуснати за тази година, а не от миналогодишните. Освен това строежът продължи цяло лято. За тях Нуево е като вчерашен вестник и не мога да ги накарам да си променят мнението.

Елизабет остави чашата с кафе.

— Изабел, Мат ми каза, че били обещали на хората от града списък с местата, където могат да се преместят, както и допълнителни помощи.

— Как ли пък не... Обещали... — изръмжа Сезар.

— Обещаха ни ритник по задника, ако не напуснем, когато ни кажат — отвърна Изабел. — Защо Мат мисли така?

— Имало някакъв доклад. Помолих го да ми изпрати копие и всеки момент трябва да го получа.

— Няма никакъв доклад!

Елизабет се замисли. Беше разтревожена.

Вратата се отвори и нахлу студен въздух.

— Да не се натрапвам? — попита Мая.

— Не, разбира се — отвърна Изабел. — Елизабет ще ти налее кафе. Дай ми палтото си, шапката и ботушите. Цялата си мокра... — Внимателно се вгледа в лицето на момичето. — Изглежда ти се е случило нещо много хубаво, очите ти светят като речни камъчета на дъното на реката в ясен слънчев ден. Ела да ни разкажеш новините.

— Днес получих писмо — каза Мая. Усмихна се на Елизабет и се опита да бъде сериозна, но очите ѝ сияеха. — Много е хубаво. Не можах да дочакам да дойдете у нас на обяд. Дано не ми се сърдите, но имах чувството, че ще експлодирам, ако веднага не го споделя с някого...

— Какво смяташ да правиш? — попита Изабел. Сезар беше задрямал и тя понижи глас; опитваше се да бъде сдържана, но на

устните ѝ трептеше усмивка. — Ще се преместиш в Калифорния? Ще учиш политология в Станфорд? Ще работиш за нечия друга предизборна кампания? Да не искаш да кажеш, че оставам без асистентка?

Момичето силно се изчерви и поклати глава.

— Не зная — каза и се обърна към Елизабет. — Искях да ви попитам нещо. Вие по-добре познавате Питър. Той лесно се въодушевява, но зад чувствата може би трябва да има повече разум. Много е упорит, когато става дума за наука, но в личните неща е някак... непостоянен. Нали разбирате какво искам да кажа? Миналата есен каза, че предпочита да замине сам за университета. Стана ми мъчно, но реших, че след като това е важно за него... А сега пише, че бил сбъркал и щял да се чувства по-щастлив, ако отида при него. Разбира се, че е много по-приятно да бъдеш обичана, отколкото пренебрегната, и аз много се зарадвах на писмото му. Сега обаче си мисля дали не е по-добре да го помоля да изчакаме до пролетта, за да видим дали ще продължи да ме иска, или още по-добре до лятото, когато ще се прибере в Санта Фе за ваканцията. И изобщо необходимо ли е жената да променя живота си само защото мъжът си е променил мнението? Ами ако утре реши нещо друго? Ако отново ме изостави, ще бъда нещастна.

След това необичайно дълго излияние тя рязко спря, останала без дъх. Елизабет погледна към Изабел, но тя само поклати глава. Не искаше да се меси. Нека майката на Питър посъветва момичето дали да замине при сина ѝ и кога, и изобщо дали беше разумно да го прави.

Елизабет искаше да отговори, но внезапно попита:

— Това не е всичко, нали? Има и друго, което те тревожи.

— О, толкова сте умна... — Мая разпери ръце. — Срамувам се да говоря за това, но... Обичам Питър и искам да живея с него. Но харесвам и работата си и искам да участвам в борбата за нашия град. Не желая да пропусна нищо от предстоящите събития...

И отново обърна поглед към Изабел.

— Чудесно — сухо изрече тя. — На осемнайсет години все още имаш време да се замислиш кое е най-важно за тебе. Не се тревожи обаче, че ще пропуснеш нещо в Нуето, тъй като изглежда няма да има никаква борба.

— Да не си отстъпила пред онези крадци!

— Отстъпих пред действителността. Законодателният орган няма да си помръдне пръста. И да си призная, не съм убедена, че има много желаещи да се борят. Язовирът носи работа, бизнес, пари, вълнения... Кой, за Бога, ще се бори срещу това?

— Не е честно! — възкликна момичето. — Разбира се, добре е, че има работа, хубаво е, че хората започнаха да се връщат в долината; нямам нищо против туристите и това, че прокараха добри пътища; добре е, че ще има работа и след като завърши строежът...

— Току-що чухме много убедителна реч от гледна точка на опозицията — прекъсна я Изабел.

— Не, искам да кажа, че нямам нищо против всички тези неща, но те за съжаление изобщо няма да ни помогнат.

— Освен дето ни осигуряват работа.

— Добре. Баща ми ще отиде да работи в хотела, а не в своята ферма. Чудесно. Гаспар ще работи в нечий чужд магазин, защото неговият ще бъде разрушен. Ройбол ще работи на чужда бензиностанция, защото неговата няма да съществува. Колко трябва да бъдем благодарни! А къде ще живеем, докато работим за чужди хора? В жилища, които те ще ни дават под наем и всеки ден ще трябва да пътуваме до работните си места. Така богатите, които изобщо не се интересуват от хората в долината, ще се обогатяват от нашия труд и от земята, която фактически откраднаха от нас. Ето кое не е честно!

Смаяна, Елизабет наблюдаваше как от объркано момиченце, което не знае как да подреди живота си, Мая се превърна в сърдита млада жена, готова да се бори срещу несправедливостта. „Ако всички бяха като нея — помисли си, — биха могли да преместят планини. Да преместят планини ли? А не е ли по-добре да преместят града? Каква добра идея — мислеше си тя, — да намерим някой добър великан, който просто да премести Нуево от центъра на язовира и долината, която ще бъде наводнена. Не, дори великан не може да помогне. Цялата земя е изкупена и никой няма да отстъпи място за...“

Елизабет се изправи и развълнувано каза:

— Мая, Изабел, чуйте ме. Ами ако намерим начин да запазим града и в същото време да имате и езеро, и резерват, и курортно селище?

— Няма начин — отвърна Изабел. — Тогава ще бъдем трийсет метра под водата.

— Има начин — възрази Елизабет и извади бележник от раницата си. Скицира долината с града в тесния ѝ край, бента, нарисува овал, който трябваше да изобразява езерото Нуево, резервата от едната страна и курортното селище от другата, пътя, който заобикаляше всички нови обекти. Накрая нарисува град, стъпил здраво от двете страни на пътя.

Мая възкликна:

— Предлагаш да построим Нуево малко по-нагоре?

— Не може — сръза я Изабел. — Земята не е наша. Миналата седмица видях планове на поземлената комисия — целият район е предвиден за разширяване на курортното селище.

Елизабет кимна.

— Да, според техните планове... Но ако Нуево бъде построен тук... — свърза с линии пътя, резервата, курортното селище и града.

— В това може би има нещо — промърмори приятелката ѝ. — Всеки, който иска да стигне до курорта или резервата, първо трябва да мине през града...

— ... и да си напазарува в магазинчето на Гаспар...

— ... да си зареди колата в бензиностанцията на Ройбол... — продължи Изабел.

— ... и да си купи сувенири — включи се в играта Елизабет, — кошница за пикник, топка, за тенис, очила за подводно плуване, картички, аспирин, лосион против изгаряне, тениска...

— Туристи! — възкликна Изабел. — Хора, които безгрижно харчат пари. Боже, колко щеше да бъде хубаво, но е невъзможно.

— Защо си толкова сигурна? — възрази Елизабет. — Някой предлагал ли е подобно решение?

— Естествено, че не. Земята не е наша!

— Но някой може да ни я даде.

— Някой бизнесмен светец? Или по-скоро идиот? Кой нормален човек раздава земя само защото някой го е помолил най-учтиво?

— Точно тук трябва да се измисли нещо. Да открием средство за упражняване на натиск.

— Средство за упражняване на натиск — замислено повтори Мая. — Това нещо като изнудване ли е?

— По-скоро средство за убеждаване — усмихна се Елизабет.

Изабел се протегна през масата и хвана ръката на приятелката си.

— Обичам те, защото искаш да ни помогнеш. Много уважавам гъвкавата ти мисъл. Но ако сега застанеш на наша страна, ще се изправиш срещу мъжа си и неговите вестници.

— Зная — каза Елизабет и отгърна бележника на чиста страница. — Хайде да направим списък на нещата, които ни предстоят.

Изабел ѝ стисна ръката.

— Добре, значи още не искаш да говорим за това. Предпочиташ да изработим стратегията. Как да ти откажа, когато виждам този блясък в очите ти? — Сложи ръка на рамото на Сезар. — Татко! Събуди се. Тук започва да става интересно.

— Опитай се да забравиш камерата — каза Елизабет на Джок Олсон. Техникът беше закрепил миниатюрен микрофон на памучната му риза и Олсон предпазливо го погледна, като че ли очакваше всеки момент да го ухапе. — След малко изобщо няма да го забелязваш. Нали вчера беше спокоен, докато разговаряхме? Днес е абсолютно същото.

— Само дето ни гледат милиони зрители.

Елизабет му се усмихна и той механично отговори на усмивката ѝ. Намираха се в студиото в Албъкърк. Зад тях беше поставена увеличена снимка на Нуево от миналото лято: камиони изхвърляха във въздуха тонове мръсотия, тежки машини дълбаеха планината, навсякъде се виждаха облаци от кал и камъни, причинени от взривовете.

Елизабет кимна на оператора и представи Джок Олсон — син на фермери, завършил строителен техникум в Албъкърк, който беше назначен за началник-смяна на строежа на язовира Нуево. Постепенно той се отпусна и разказа как се е насочил към строителството и дори започна да се шегува.

— Харесваш ли работата си?

— О, да — с готовност потвърди той. — Някои хора биха се съгласили да им отрежат единия пръст, само и само да получат такава работа.

— Е, не вярвам да е чак толкова приятно.

— Не е нужно да е приятно; работа като работа, при това доста тежка и с много трудности. Но заплащането е добро и е сигурна.

Винаги някъде нещо се строи.

— За какви трудности става дума? Да не те притесняват началниците?

— Не, аз сам съм си началник. Аз съм професионалист. Но виж какво, госпожо Лъвъл...

— Елизабет.

— Добре, Елизабет. Виж, там има град. А в този град живеят хора. И те никак не ни харесват.

— Как така? Та те дори не ви познават?

— Няма как да не ни познават. Та ние пазаруваме в този град, храним се там, опитваме се да завържем някой и друг разговор. Обаче има едни мацки...

— Да не би да ви пречат да говорите с момичетата?

— Да. Но не това е най-важното. Мамка му, те... извинявай, изпуснах се... Не ни харесват, защото строим язовир, който ще залее града.

— Но нали това ви е работата?

— Точно така. Аз го разбирам, ти го разбираш, а те не искат да го разберат. Там ще падат големи пари: планирали са хотели, клубове, игрища за голф, яхти... И когато става дума за толкова много пари, нищо не може да ги спре. Хората не го разбират и миналата година направиха жив кордон срещу камионите. Слава Богу, никой не пострада. Но непрекъснато говорят срещу нас. Чак ми стана жал за тях. Въобразяват си, че ако се махнем, всичко ще се оправи.

— Защо ги съжаляваш? Нали искали да ви изгонят?

— Е, право да ти кажа, големи досадници са. Но когато ги опознаеш, оказва се, че са... най-обикновени хорица. Като всички останали.

— Значи ги харесваш?

— Ами да. Някои ми харесват, други — не. Като навсякъде.

— А те харесват ли те?

— Да. Започнахме да се разбираме.

— Да не са те направили почетен гражданин на Нуево?

— Как, по дяволите... Е, Сезар на шега ми предложи да остана в града, но не чак да стана почетен гражданин.

— Кой е Сезар? Някой от града ли?

— Точно така. Страхотен дядка.

— Но как се получи така? Как успя да се сприятелиш с тези хора?

— Просто... често слизаме в града. Дявол го взел, мястото много ми хареса. Обиколил съм цялата страна, видял съм какви ли не красоти, но това място наистина ми допадна — градчето, долината, хората. Често слизаме да си поприказваме с тях...

— Колко души сте?

— Двайсетина. Разказваме си разни истории, споделяме... Сезар ни разказа как някога ходел с един приятел — Закари, вече не бил жив — на лов за зайци... Е, това е доста дълга история. Ами онзи там, Гаспар, собственикът на магазинчето? Той помни всички, които някога са минали покрай Пекос. Или дъщерята на Сезар — Изабел Арагон — сигурно я познаваш? Тя спечели миналите избори и сега е в щатското законодателство...

Елизабет не откъсваше поглед от очите на Олсон и го слушаше много внимателно. Така той постепенно забрави за камерите и се отпусна.

На следващия ден Тони видя откъс от току-що промитата лента и доволно въздъхна.

— Страхотно попадение, скъпа. Откъде го изрови?

— Сезар ми даде идеята. Смятах да взема интервю от него или от Мая, но те ми подсказаха да се спра на външен човек, който разбира проблемите им и е на тяхна страна.

— Ако смяташ да го пуснеш следващата седмица, трябва да предупредиш Бо да направи промяна.

— Вече го помолих да ми отдели няколко минути следобед.

— Добре. Но не забравяй, че сме на вечеря в „Оранжери“. Облечи си нещо по-така.

— Защо?

— Защото трябва да очароваме един потенциален спонсор.

— Имаме ли нужда от нов спонсор?

— Така поне казва Бо. Този бил голяма клечка. Забогатял от внос на японски коли или на немски кинокамери — вече не си спомням. Няма значение. Важното е ние да сме прекрасни и елегантни. В шест ще мина да те взема.

Тони си тръгна, а Елизабет нарязва лентата на петнайсетминутни предавания и изряза нецензурните думи. Малко преди да свърши, в

стаята надникна Бо Бойл и видя последните кадри.

Елизабет: Защо смяташ, че не е хубаво да има езеро?
Нали така се увеличават местата за отдих?

Олсон: Зависи. Просто не ми харесва начинът, по който правят това езеро, това е всичко. Работил съм на много обекти и знам, че никой не строи скъп курорт просто така, само защото има добро сърце. Това се прави за пари, и то за много пари. Но не е редно да се съсипват почтени хора като Сезар и останалите.

Елизабет: Да не искаш да кажеш, че градът може да се запази?

Олсон: А защо не?

Елизабет: Нали ще бъде потопен?

Олсон: Тогава да построят нов. Има много място. В един голям участък от долината нищо не се строи. Мястото си стои така, празно.

Елизабет: Да се построи нов град?

Олсон: Не е толкова трудно. Навсякъде по света се прави. Нали когато мине торнадо, ураган или има земетресение, хората си възстановяват градовете. А тук може да се използва част от свободната земя — на никого няма да липсва. Даже съм съгласен да работя безплатно, за да им помогна. И на себе си бих построил една къщичка, да имам истински дом между два строителни обекта. Онази долина е невероятно красиво място и не бива да се гонят хората оттам! Слушай, това е страхотна идея! В долината има място за всички!

След като чу тези думи, Бойл се обърна и тихо се измъкна от стаята. Прибра се в кабинета си и натисна бутона за автоматично избиране. Нервно потрепваше с пръсти, докато чакаше да го свържат.

— Бойл е — обяви той на секретарката на Рурк и изчака Кигън Рурк да вдигне телефона. — Може да не е важно — каза му, — но реших, че е добре да сте в течение. Лъвъл току-що записа интервю с един тип на име Олсон — строител от обекта в Ню Мексико. Той

излезе с идеята, че няма да е зле да се построи нов град на свободните земи в долината. Казахте ли нещо?

— Не. Продължавай.

— Това е. Нали ме бяхте предупредили да следя за истории, свързани с рудодобив и курортно дело. Затова се обаждам.

— Тя ли го е накарала да каже тези неща?

— Не е ясно. Но тя винаги прави предварителни разговори, така че не бих се учудил, ако е знаела какво ще каже.

— Унищожи записа — каза Рурк.

— Няма проблем. Искате ли копие?

— Не, искам оригинала. Никакви копия. Ясно ли се изразих?

— Пределно.

— И ме дръж в течение какво прави.

— За какво по-точно?

— Няма значение. За всичко. Тя там ли е сега?

— Да. Редактира си записа.

— Довечера при Тони ли ще остане?

— Предполагам. Не ме информира. Но не е използвала бунгалото в Бевърли Хилс, откакто се върнаха от Европа.

— Добре. Какви са отзивите за Тони?

— Колебливи. Понякога го хвалят. Обаче той се е отпуснал. Вече не държи хората на мушката както по-рано.

— Какъв беше рейтингът миналата седмица?

— Двайсет. Откакто я взехме в предаването, сме значително по-добре, но не колкото преди.

— Добре. Дръж ме в течение. И унищожи онзи запис.

Бойл тръгна към монтажната, но размисли. Защо да го прави сега, когато трябва да дава обяснения? Има по-добри начини да премахне една касета.

Изабел, Сезар и Лус доведоха Мая в къщата на Изабел, за да гледат заедно интервюто с Джок Олсон. Холи даже си отмени часа по пеене. Вечеряха, след което се преместиха в дневната и се настаниха пред телевизора.

— Елизабет Лъвъл и поредицата „Интимно“ — обяви говорителката. — Днес видната журналистка ще разговаря с Тери Пелц от Монтана, който мечтаел да стане велик готвач и заминал да учи в Париж...

— Какъв готвач? — попита Мая напълно озадачена.

— Мамо, какво става? — обади се и Холи.

Елизабет в нямо недоумение гледате екрана.

— Някой сигурно е объркал записите. Предупредих Бо, предупредих Тони и оставих пет бележки на бюрата на техниците. По план Пелц трябваше да се излъчи следващата седмица. — Изключи телевизора и каза: — Моля да ме извините, отивам да разбера какво става.

— Ал — каза Елизабет, когато дежурният оператор вдигна телефона. — Кой направи гафа с моя запис?

— Какъв гаф? Когато пристигнах на работа, имаше само четири касети, три на Тони и една твоя — с това момче, Пелц. Нещо не е наред ли?

— Да, но явно вината не е твоя. До утре.

Върна се и застана на вратата на дневната.

— Холи, нали не възразяваш да замина за Лос Анжелис още тази вечер? Някой нарочно е подменил касетите. Искам да разбера кой и защо го е направил.

— По това време няма полети — отбеляза Изабел. Беше разочарована, тъй като двете с Елизабет се надяваха да окажат натиск върху законодателния орган с отзивите, които очакваха след предаването с Олсон.

— Служебният самолет е на летището, нали трябваше да летя утре сутринта. Какво ще кажеш, Холи?

— Мисля, че трябва да тръгнеш веднага. И аз ще дойда. Моля те, мамо. Ще изпусна само един ден от училище.

— Сега не е най-подходящият момент. Вероятно ще избухне голям скандал. Ако искаш, ще те взема следващата седмица, но ще пропуснеш една репетиция.

— На всичко съм съгласна, само да се махна за малко оттук.

— Не е нужно да ми обясняваш как се чувстваш — промърмори Лус и се обърна към Изабел: — Може ли двете с Холи да изпратим Елизабет на летището?

— Всички ще я изпратим. Татко? Събуди се.

Самолетът се издигна над малък сноп светлинки — така изглеждаше Санта Фе на фона на тъмното плато. Елизабет се сети за Изабел, Сезар и момичетата и й стана смешно. След малко усмивката ѝ

се стопи. Някой си беше позволил да подмени предаването ѝ и което беше най-лошото, без да си направи труда да я уведоми.

— Кой беше? — Вече за десети път задаваше този въпрос на Тони, който я беше заварил в къщата в Малибу, когато се прибра от вечеря. Наложил се половин час да го убеждава, че не е пристигнала половин ден по-рано нито от изключителна любов, нито от страстно желание. Просто искаше да поговорят.

— Не зная — отвърна той. — Давам ти рицарска дума на честта, любов моя. Нямам представа. Сигурно е станала грешка и следващата седмица ще пуснем материала ти. Няма проблеми. — Опитал се да я прегърне. — Благословен да е твоят неизвестен зложелател, защото те доведе по-рано при мене. О, недей да се мръщиш, скъпа Елизабет. Направо ми разбиваш сърцето.

— Защо никой не се обади да ме предупреди, че е станала грешка?

— Не зная. Сигурно са решили, че след като пристигаш утре, няма смисъл да те безпокоят вкъщи.

— Все едно, бяха длъжни да попитат как да постъпят. Но явно не са искали да узнаят предварително. Впрочем кои са тези „те“?

— Не зная. Защо не искаш да повярваш, че нямам нищо общо с цялата тази история? Някой просто е направил грешка...

Тя стана и си облече самото.

— Никак не е просто и се съмнявам, че става дума за грешка. Отивам да говоря с Бо.

— С Бо! Елизабет, Бо живее в Лоръл Кениън и дотам има най-малкото един час път с кола. Сигурно вече е в леглото с младия си приятел. Защо и ние да не си легнем! Това може да почака до утре.

— Не може, Тони. Трябва да говоря с него. „Интимно“ е мое предаване, или поне моята част от твоето предаване. Така се бяхме споразумели. И никой няма право да променя нищо зад гърба ми.

Добре, права си, но защо не почакаш до сутринта?

— Може ли да взема колата ти?

Той шумно въздъхна.

— Естествено, че ще те закарам. Сега е единайсет, ще стигнем най-рано в полунощ. Бо ще припадне от възторг, като ни види.

Господи, колко си красива, когато си разярена! Като богиня, измамена от простосмъртен. Добре поне, че има луна.

Елизабет не забеляза луната над Лоръл Кениън, защото беше потънала в мисли. Наистина се наложи да вдигнат Бо от леглото, който ги посрещна по копrienен халат и веднага им наля уиски, въпреки че Елизабет не пиеше твърд алкохол и това му беше добре известно. Това още повече я ядоса.

— Обясни ми какво се е случило — каза тя. — И обещавай, че няма да се повтори следващата седмица, когато смятам да пусна Олсон. В предаването нищо не става без твое знание.

— Ако искам, ще ти обещаая — обърна една чаша уиски, — но аз не искам. — Интервюто с Олсон има политически оттенък и нямам намерение да компрометирам „Антъни“. Същото смятат и в правния отдел на телевизията.

— Правния... — гласът ѝ трепна. — Да не искаш да кажеш, че правният отдел е забранил да се излъчи интервюто с Джак?

— Предаването е политизирано — повтори Бойл и си наля трета чаша уиски.

Тони го изглежда с любопитство.

— Бо, скъпи, Бо — изрече дружелюбно. — Познаваме се толкова отдавна, че и зъбките си знаем. Изобщо не си се консултирал с никакъв правен отдел...

— Дрън-дрън.

— ... и това е много странно — продължи Тони, — защото ако не си ходил в юридическия отдел, как така реши да свалиш предаването?

Елизабет бързо обърна поглед към Тони.

— Смяташ, че Бо е свалил предаването?

— О, да, сигурен съм. Никой друг няма тези пълномощия.

— Значи още в първия момент, когато ти казах какво се е случило, ти си го знаел.

— Скъпа Елизабет, исках да отложим разправията за сутринта. Но след като вече сме тук и Бо започна да ни лъже за правния отдел, искам да разбера защо. Защо лъжеш, малък любопитко Бо?

— Тони, престани да досаждаш. Доста си пил, така че най-добре си закарай политизираната дама в леглото, изиграйте няколко любовни сцени и ми се обадете сутринта.

Лицето на Тони потъмня от гняв.

— Жалко копеле, как си позволяваш да ми държиш такъв тон! Да не си посмьл да говориш така за Елизабет! Веднага искам да обещаеш, че няма да пипаш записите ѝ без нейно позволение, и ще си отидем. Даже ще се опитаме да забравим днешните ги изпълнения!

— Искам да разбера защо го е направил — тихо добави Елизабет. Бойл погледна Тони:

— Стой настрана, Лизи, великият любовник предпочита някои неща да си останат между нас двамата.

Тони погледна Елизабет и решително изрече:

— Разочароваш ме, Бо. Зададох ти много елементарен въпрос и очаквах, че ще го обсъдим като джентълмени, а ти се държиш направо калташки. — Несъзнателно изпразни чашата си и я протегна на Бо да му долее. — Отдавна работиш за мене, Бо, и не забравяй какво съм направил за тебе. Сам доникъде нямаше да стигнеш — да не говорим за Лоръл Кениън, телевизията, радиото — защото нямаш никакъв талант, Бо. Качил си се на главата ми и от години буквално ме експлоатираш...

— Скъпоценния ти талант! Стига, бе, превзето копеле, ти не си в състояние да отличиш задника си от дупка в земята. Без мене щеше да си някой диджей в треторазредна дискотека. Дори с огромни усилия не мога да укрепя предаването; търсим спонсори и им плащаме...

— Стига! Достатъчно! Уволнен си! Повече не искам да слушам гнусните ти лъжи! — изрева Тони.

— А сега ти ме чуй, тъпако. Не можеш да ме уволниш и изобщо не можеш да ми нареждаш какво да правя, защото не работя за тебе. А и за спонсорите е чиста истина!

Тони застина и впери празен поглед в тежките мебели в гостната на продуцента. След това неразбиращо се обърна към Елизабет. Тя се почувства така, сякаш е разбудила дремещо чудовище; не разбираше какво става, но усещаше, че е нещо отвратително; най-много от всичко искаше да избяга, но в същото време не беше в състояние да помръдне от мястото си.

— Работиш за някой друг... Плащаш на спонсори... Нарочно говориш така, защото цял живот си завиждал на моята популярност. Всички знаят, че спонсорите се редят на опашка за моето предаване.

— Всички знаят, че си некадърник, господинчо. А рейтингът на предаването ти пада и отдавна да е свалено, ако някой не беше платил,

за да ти отпуснат три пъти по петнайсет минути седмично...

Устните на Тони се разтегнаха в презрителна усмивка и той проговори с пресеклив глас:

— Ти си виновен за всичко; заради тебе рейтингът ми пада. Никога не съм те харесвал, но те съжалявах, нещастен педераст...

Бойл замахна и празната бутилка болезнено се удари в гърдите на Тони. Елизабет скочи и го хвана за ръката.

— Тони, моля те, ела. Хайде да си тръгваме...

— Не, първо ще му покажа аз на него... — Той се хвърли към Бо, но тя го държеше за ръката. Той обърна към нея изкривеното си от злоба лице и изръмжа: — Остави ме на мира!

— Слушай, жалко нищожество — озъби се Бойл, — предаването ти отдавна да е свалено, ако не бяхме аз и твоето татенце.

Тони застина.

— Лъжеш. Баща ми няма нищо общо с моето предаване. И никога не е имал. Ах, ти, гадно копеле...

— Татенцето, татенцето, татенцето — пропя Бойл. Извади нова бутилка скоч и отпи, без да сваля очи от Тони. — Татенцето плаща на Гарднър да се пише спонсор на твоето предаване; татенцето те издържа от пет години; татенцето ми плаща, за да пласирам твоите глупости пред...

Тони изрева и се нахвърли с юмруци върху продуцента. Повали го на земята, започна да крещи и да го удря.

— Копеле! Лъжлив, гаден мръсник! — Беше по-силен и успя да хване Бойл за гърлото, който се извиваше като змия и хриптеше:

— Работа за... татенцето. — Опита се да се засмее, но се чу само съскане. — От много... години... Дори Лизи знае, че имаш нужда от... помощ... — Юмрукът на Тони размаза носа на Бойл и потече кръв. След малко отново стисна гърлото на Бойл, но той се извъртя и го ухапа. Тони изрева от болка и го пусна. Изправи се и срита Бойл в ребрата, като притискаше към устата си окървавената ръка. Лицето му беше почерняло от гняв. Опита се още веднъж да ритне Бойл, но той се изтърколи настрани, стана и си оправи халата. — Тъп задник, малоумно копеле — изсъска и се хвана за гърдите, където го беше ударил. — Знаеш ли къде щеше да бъдеш сега, ако не бях аз?

Тони продължаваше да притиска ранената си ръка. Лицето му беше преbledняло.

— Млъкни — каза.

Бойл предпазливо протегна ръка към бутилката, отпи и посочи вратата.

— Вън. — Изплю се и изцапа с кървава слюнка халата си. — Казах, вън.

— Тони, тръгваме си. — Елизабет го прегърна през кръста. — Ще разберем дали е вярно за баща ти в...

— Вярно е — потвърди Тони. — Бо не си го измисля, нали, Бо?

— Да.

Елизабет се опита да насочи Тони към вратата. По време на боя се бе вцепенила от ужас пред насилието и злобата, които двамата досега бяха прикривали. В същото време не можеше да се освободи от мисълта, че и тя беше работила за Кигън Рурк.

— Искам да чуя всичко — дрезгаво каза Тони. — Защо не ме оставиш на мира? — Отскубна се от Елизабет, а ръцете му се тресяха. — Искам да науча истината за моето предаване.

— Имаш предвид предаването на баща ти — поправи го Бойл и се подпря на масичката, като дишаше тежко. — Рурк го субсидира, това е. Няма друго.

— Субсиди... — Тони мъчително преглътна. — Знаел си, че аз... работя за него и никога не си ми го казвал.

— Той ми нареди да си мълча.

— Срещу определена цена.

Бойл вдигна рамене и разтърка гърдите си, като се мръщеше от болка.

— Не се продавам евтино. Баща ти обеща да ми намери място като продуцент на телевизионни сериали, когато вече не съм в състояние да лансирам предаването ти.

— Защо?

— Защо ще ме подкрепи ли? Защото съм великолепен продуцент.

— Не, защото е субсидирал... — Тони се задави, докато произнасяше думата — ... моето предаване?

— Нито съм го питал, нито той ми е казвал. Други въпроси?

Тони мълчаливо поклати глава.

— Тони — обади се Елизабет, — мисля, че чухме достатъчно.

— Той вече не се интересува от тебе, Лизи — ухили се Бойл. — Сега предпочита да си оправи отношенията с мен. Загуби го, както

загуби и Олсон. Внимателно ме изслушай какво ще ти кажа. — Отпи от бутилката, след това наля уиски в една чаша и отново отпи. — Искам да запомниш някои неща. Прави каквото искаш, но аз трябва да го одобря. Това означава, че занапред ще ми показваш всичко, което правиш: всяко интервю, всеки запис, всяка редакция минават през мене. И не си позволявай да ми противоречиш, когато реша да спра някой материал. Талантлива жена си, но не ми хареса как си направила интервюто с Олсон и го унищожих. Това са правилата. Не бих искал да се разделим, но няма да търпя неподчинение; работата в телевизията е колективна. И двамата с господин Рурк знаем, че рейтингът ни се вдигна благодарение на теб. Решихме да ти увеличим заплатата и да ти осигурим къща и кола за времето, когато си в града. Ти си много ценна за „Антъни“. Кой знае? — Един ден „Антъни“ може да се превърне в „Интимно“.

Стомахът на Елизабет се бунтуваше; от гняв пред очите ѝ падна червена пелена.

— „Интимно“ никога няма да бъде твое предаване, Бо. За нищо на света. Повече няма да имаш възможност да унищожаваш мои записи. — Хвана ръката на Тони с две ръце и каза: — Тръгвам си. Моля те, ела с мен.

Той се обърна към нея, устните му бяха стиснати.

— Защо спориш с него? Недей; трябва да кажеш, че си съгласна.

— Съгласна? — Елизабет пусна ръката му. Бойл ги наблюдаваше и на лицето му се появи презрителна усмивка, но тя говореше само на Тони: — С какво да съм съгласна?

— С това, което ти предлага! Необходимо ли е да бъдеш така отвратително... горда? Нищо особено не се е случило. Унищожил е едно тъпо интервю. Нали за това говорим през цялото време?

— Говорим за моята работа! — извика тя. — Но за едно си прав — адски съм горда! Гордея се с това, което правя, защото то е част от мене и е важно за хората! Как не можеш да го разбереш!

— Чу ли какво каза Бо за баща ми?

— Естествено, нали това е част от проблема. Да не мислиш, че искам да работя за Кигън повече от тебе?

— Нищо не мога да направя. Какво очакваш от мене? Да си проваля бъдещето само защото ти не искаш да изпълняваш заповеди? Никой не обича да му заповядват. Или си толкова важна, че аз трябва

всичко да загубя заради твоите капризи? Аз имам нужда от помощ, не ти. От тебе, Елизабет, се иска само по едно малко интервю седмично, нищо повече.

Тя затвори за миг очи.

— Не мога да повярвам на ушите си. Къде останаха всички смели приказки, които чувам от месеци наред? Тони, ще потърсим други спонсори. След като рейтингът ни се покачва през последните месеци...

— Не. Не знаеш какво приказваш. Този бизнес е като джунгла. Нямам намерение тепърва да си търся работа. Ще ме схрускат като...

— Погледна я умоляващо. — Послушай Бо. Не е толкова страшно. А ти си прочута, Елизабет. Това е най-важното. Моля те, не ми създавай неприятности. Какво ме интересуват спонсорите; важно е, че имам предаване!

— Тони, престани! — извика Елизабет. — Още повече влошаваш нещата. — Отиде при креслото до вратата и си облече сакото. — Държа се много мило е мене и аз съм ти благодарна. Мога да ти обещавам само, че ще продължа да работя с тебе и ще ти помогна да се измъкнеш от опеката на баща си, защото двамата сме много добър екип. Ще направим ново предаване, хората ни познават...

— Не мога! По дяволите, Елизабет, как не разбираш! Аз съм известен водещ, а не начинаещ хлапак, който тепърва ще хукне да си търси ново предаване, нов продуцент, нови спонсори... От къде на къде трябва да започвам отначало?

— Извинявай, Тони, не съм те разбрала...

— Лизи, чакай малко! Ние те искаме в нашето предаване — извиси глас Бойл. — Не се прави на Жана д'Арк, защото ще съжаляваш. Предлагам ти блестящо бъдеще...

— Повече не искам да те виждам, Тони.

— Не можеш да ме изоставиш просто така! — извика той. — Имам нужда от тебе, Елизабет! Спомни си какво направих за тебе, фактически аз те създадох. Та ти беше погребана в онази пустиня! Никой не те познаваше, никой не се интересуваше от тебе; дори съпругът ти не пожела да остане при тебе. Само аз...

Елизабет не можеше повече да се владее.

— Как не те е срам? Първото, което искам да запомниш, е, че нямаш право да говориш зад гърба на съпруга ми! Кога ще пораснеш,

Тони? От години чакам да престанеш да се преструваш и превземаш. Но ти явно не можеш да живееш по друг начин. Имаш нужда да се криеш, да играеш жалки игрички. Не можеш да бъдеш откровен, защото те е страх, че никой няма да те хареса такъв, какъвто си... Сигурно си прав. Не зная и не ме интересува. Никога не съм те обичала, Тони, и сега разбирам, че просто не е имало кого да обичам — освен едно празноглаво момченце, което си играе на голям мъж. Как ще продължиш да живееш след тази вечер? Изпусна единствения шанс да се изправиш срещу баща си и неговия жалък... шпионин, да защитиш моето, а и своето достойнство. Предпочете да се върнеш в своя затвор — удобен, приятен и сигурен; знаеш, че няма накъде повече да се провалиш. Надявам се да си щастлив, Тони.

Елизабет изтича навън и се качи в паркираната отпред кола. Едва на поредния завой се сети, че това е колата на Тони и че го е оставила насаме с Бойл. Стана й смешно, въпреки че още беше ядосана.

„Сами да се оправят — каза си. — Двамата чудесно си подхождат.“

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ

ГЛАВА 15

В задимената конферентна зала на „Далас Поуст“ Мат тайно отвори сутрешния вестник, за да се спаси от скучната дискусия за рекламната политика. Това беше четвъртото заседание за деня и осмият ден от обиколката на редакциите в градовете между Сан Диего и Далас, оптимистично определена от Чет като среща между четири стени. Беше му писнало. Обърна на втора страница, за да прегледа „Интимно“. Както обикновено в десния горен ъгъл видя снимката на Елизабет, но отдолу имаше странен текст в курсив, който гласеше: „Това интервю беше предназначено за излъчване по телевизията, но по неизвестни причини беше свалено от програмата. Тук представяме оригиналния текст, записан преди три седмици, на шести февруари.“

„Какво ли е станало?“ — помисли си Мат, но преди да успее да се задълбочи в текста, чу как някой произнася името му.

— ... имаме нужда от вашето мнение. — Отговорният редактор гледаше към него.

Мат се опита да си спомни как се казваше, но вече всички имена, дискусии и проблеми се сливаха в едно. Това беше неговата работа и не можеше да я възложи на никой друг. Сам трябваше да уговаря бизнесмените, които рекламираха в техните вестници, да следи за читателския интерес, да се съобразява с неочаквано зачестилите предложения на Кигън Рурк, да отбива критиката и да дава обяснения, когато се окаже, че са засегнати нечии интереси. Всичко това беше доста далече от представата му за журналистика или издателска работа и беше започнало да му омръзва.

Накрая си спомни името на отговорния редактор и постъпи така, както си беше забранил да действа: насочи обсъждането в желаната посока, което доведе до приемане на предложеното от него решение. След това закри заседанието, като обеща на следващия ден да се обади.

Отклони всички покани за обяд, кафе или чаша алкохол в местния бар, сгъна броя на „Пуст“, за да го прочете в самолета, и си тръгна.

„Писна ми. Забравих как се чувства човек, когато си навие ръкавите и влезе в редакцията. Вече не съм вестникар, а някакъв досаден чиновник. Със същия успех бих могъл да управлявам банка или завод и пак нямаше да съм по-далеч от журналистиката, отколкото сега.“

Седна на мястото си в самолета и се отпусна назад. Смрачаващото се небе бе прорязано от светкавици. Искаше власт и я получи. Властта обаче се оказа професия, която предполага двайсет и четири часова заетост в денонощието.

Стюардът донесе поръчаната водка и Мат извади вестника. Имаше няколко часа път. Зачете се в репортажа на Елизабет.

Началникът на строителния екип Джок Олсон има широки рамене, дълбоко поставени сини очи, скрити зад рунтави руси вежди, дълбок глас и чиста широка усмивка. Прилича на дете, което за пръв път е построило пясъчен замък и е на седмото небе от щастие.

— Долината е адски красиво място — казва той, а погледът му се рее в далечината, все едно че вижда пред себе си спокойната долина и малкото градче Нуево, усамотено сред планините на Ню Мексико.

— А хората си го харесват и държат на него! — обяснява той, но се мръщи. Защото жителите на Нуево са прогонени насила от родните им места. Частни предприемачи искат да наводнят долината, да направят езеро и частно курортно селище. А причината, поради която се мръщи Джок Олсон, е, че той е обикнал Нуево.

— Обиколил съм цялата страна, но това място много ми допада. Особено хората. Някой ще извлече огромна печалба, а те няма да получат нищо. А са прекарвали там целия си живот, както техните бащи и прадеди... Никой не бива да бъде прогонен от долината, защото има място за всички!

„Страхотно“ — одобрително промърмори Мат.

Пасажерът до него вдигна поглед от книгата, която четеше, и надникна във вестника на Мат. Видя снимката на Елизабет и каза:

— Много е добра, нали? И ние във Финикс редовно следим нейните репортажи. Какво точно четете? — Погледна по-внимателно и отбеляза: — А, да. За строителния работник. Какъв срам! Постъпили са отвратително с тези хора. Ние с жена ми изпратихме чек; секретарката ми също.

Мат внимателно го изглежда.

— Наистина ли?

— Да. Това е най-малкото, което трябваше да направим. В края на краищата нас никой не ни гони от къщата ни.

Мат замислено кимна.

— Да, прав сте. Наистина е много добра.

След това отново се задълбочи в очерка на Елизабет. Стигна до мястото, където се описваше как Олсон бил приет от хората в града и постепенно придобил чувството, че е един от тях; дори мечтаел да си построи там къща.

Съгласен съм да работя извънредно, за да им помогна — казва той, но много добре знае, че градът е обречен: — Нуево ще бъде потопен, а хората нямат пари да си купят земя на друго място в долината, дори евентуалният собственик да е склонен да им я продаде. Нямат пари за нови къщи, нито да преместят старите. Трябва да се помогне на тези хора, разбирате ли? Те са просто чудесни. Приличат на герои от приказка.

През зимата Джок Олсон работи в канцеларията на строителната компания в Албъкърк. Но през лятото отново ще се върне на обекта. И ще бъде принуден — защото такава е неговата професия — да построи язовирна стена и да потопи града и долината, които обича; да лиши от дом своите нови приятели, чието единствено престъпление е, че случайно са попаднали на пътя на собственика на бъдещия курорт.

В първия момент Мат беше смаян от смелостта на Елизабет; в следващия — изпита невероятна гордост. Репортажът наистина беше великолепен: проблемът беше формулиран много точно и веднага бе предложено решение — без излишно морализаторство и голи обвинения.

Помисли си, че идеята за преместването на Нуето, едва ли бе на Олсон. Но това не беше важно. Олсон беше прав: идеята беше много добра.

Отново го обзе носталгия, но вече не по журналистиката; беше му мъчно за приятелите в Нуето и Санта Фе, които се бореха, за да спасят градчето. Искаше сега да е с тях, защото те помагаша на хората точно така, както той бе мечтал да помага със своите вестници. И те бяха намерили много по-добро решение от неговото — допълнителна финансова помощ за преместването...

Мат се намръщи. Къде ли се беше изгубил онзи доклад? Още през декември, на сватбата на Сол и Хедър, беше обещал на Елизабет да ѝ го изпрати. След това тя няколко пъти се бе обаждала, за да го подсети, и всеки път той бе принуден да признае, че още не го бяха намерили. Беше възложил издирването на Чет, но до ден-дневен той нищо не бе направил. Реши да не отлага и отново да го поиска. В края на краищата ставаше въпрос за най-обикновена услуга.

Самолетът вече се спускаше над Хюстън. Мат извади бележника си и написа кратка бележка на Елизабет. Реши да я пусне още на летището, където го чакаше Никол, за да го отведе в апартамента и да го накара да се почувства у дома.

Елизабет прочете бележката на Мат след два дни, в самолета за Ню Йорк. В бързината я беше пуснала в чантата си и едва сега я отвори. Отново се стресна, като позна почерка му. Крайно време бе да свикне. Нали всеки месец получаваше от него написан на ръка чек и кратка бележка. Но чекът бе пристигнал миналата седмица, така че тук имаше нещо друго. Отвори плика и прочете:

Скъпа Елизабет — беше написано с решителния, леко наклонен почерк на Мат, — успя да направиш от

Олсон истински герой, а от Нуево — американската мечта за истински дом. Репортажът е чудесен и представлява още едно доказателство (макар никой да не се съмнява в това), че ти си най-добрата.

С обич, Мат.

Елизабет няколко пъти прочете бележката и се ядоса. „Най-добрата“, но не по-добра от Никол или Кигън Рурк. Не по-добра от простоватата тълпа богаташи в Хюстън, нито от славата, парите и бързия успех.

Смачка бележката и я пусна на пода, след което си поръча втори вермут, въпреки че никога не пиеше повече от един. Беше минал почти месец от разрива с Бо и Тони и слухът, че е напуснала „Антъни“, се разпространи толкова бързо, че веднага заваляха предложения за участие в радио- и телевизионни предавания. Оттогава непрекъснато беше на път.

Но никога не говореше за „Антъни“ или Тони Рурк.

— Но защо? — беше я попитала Хедър в книжарницата на Лидия, докато разопаковаха кашоните с нови книги. — Ако кажеш истината, ще смъкнеш фалшивия му блясък.

— Мълчанието е много по-унизително, от всичко, което бих могла да кажа — отвърна Елизабет. — Така Бо няма възможност да оспори думите ми.

— Много умно. — Хедър помълча и каза: — Елизабет, докога смяташ да пътуваш за тези предавания?

— Не зная. Мразя да пътувам, но засега нямам смелост да отказвам професионални ангажименти. Вероятно скоро окончателно ще се върна към своята рубрика и „Чифтейн“.

— И ще заживееш щастливо?

— Не, това оставям за вас двамата със Сол. Напоследък изглеждате подозрително доволни един от друг. Да не сте престанали да се заяждате?

— В никакъв случай. Но все по-често се улавяме, че ни е приятно да се разбираме. Едва сега осъзнах колко трудно се живее с друг човек, особено когато си омъжена за него.

— Да, съпругът е нещо по-различно от любовника — промърмори Елизабет.

— Така е. — Хедър отвори нов кашон. — Елизабет, разбирам колко обичаш да те снимат и да бъдеш в центъра на вниманието, но исках да поговорим... всъщност да те попитам нещо... Разбира се, това не ме засяга, само че ние със Сол много обичаме вашето семейство, но... Тази седмица прекара въщи само два дни.

— Ако трябва да бъдем точни, отсъствах само три нощи.

— За това също искам да поговорим.

— Хедър, ако започваш разговор за Холи...

— Позна...

— По-добре недей. Тя много добре разбира, че скоро всичко ще отшуми. Всеки момент ще престанат да ме канят, за да ме заместят с някой готвач, който е убил жена си, защото му е намекнала, че е забравил да сложи сол в супата, или от японски дизайнер, който проектира официални облекла от ръждясали автомобилни панти.

— Никак не е смешно, че толкова често оставяш Холи сама.

— Не се смей, Хедър. Какво знаеш за младите госпожици, които са почти на осемнайсет години?

— Била съм една от тях.

— И аз. Но не съм подготвена да бъда майка на една от тях, както и ти. Холи се намира в сложен период. Често е толкова нервна, че успява и мен да побърка. Не споделя както преди; явно я притеснявам с нещо...

— Много добре знаеш, че не е така.

— Напротив. И двете сме жени, живеем заедно; всяка една от нас с талантива в своята област. Но аз съм възрастен човек, работя, срещам се с възрастни мъже... А Холи е принудена да живее като момиченце в дома на майка си. Понякога сигурно ме мрази за свободата, която притежавам.

— Не те мрази.

— Зная. Но тя вече е голяма и не ѝ е лесно да издържи последните месеци, преди да замине за колежа. Няма значение. Истината е, че ме отбягва. Всяка вечер остава до късно на репетиция или има упражнения в музикалния салон; понякога се качва на колата и отива на среща с Лус или да вечеря с тебе и Сол. Всъщност всички вие я виждате по-често от мене.

— Защото ние сме тук. Не се опитвам да заема мястото ти, Елизабет. Холи те обича...

— Зная. За Бога, Хедър, не те обвинявам. Радвам се, че си тук. Достатъчно си близка до възрастта на Холи, а тя има нужда от по-възрастна приятелка, която обаче не ѝ е майка. Добре познаваш това чувство.

— О, да не намекваш за отношенията ми с Лидия? Колко странно! Никога не съм ги разглеждала от тази гледна точка. Обичам я, защото е чудесен човек, но наистина най-хубавото е, че не ми е майка.

— Точно това имах предвид. Не виждам нищо лошо в това, че Холи предпочита да бъде с тебе и Сол. Съжалявам само, че не се държи с мен така свободно, както с вас.

— Нали все пак си говорите за нещо.

— Разбира се, разговаряме за много неща, но не лични. Обясних ѝ, че съм напуснала предаването на Тони и защо пътувам толкова често...

— Какво по-точно ѝ каза?

— Само че Бо е подменил репортажа ми с Олсон, без да ме пита, и че двамата с Тони сме били на различно мнение по този въпрос, както и за съдържанието на предаването. Сигурна съм, че тя се замисля за моите отношения с него, но надали иска да знае със сигурност, защото никога не ме е питала. Нали ти казах: не разговаряме за лични неща. Холи знае, че скоро всичко ще се успокои и по-често ще оставам вкъщи. Струва ми се обаче, че това не я радва особено.

— Изабел често казва, че младите госпожици имат повече нужда от майка си, отколкото признават.

— Вероятно е права. Но аз не прекарвам малко време тук, Хедър. Повече от самата Холи, ако пресметнеш часовете.

— И все пак, опитай малко да забавиш...

— Засега не мога да си го позволя. Трябва да вървя напред. Поне на този етап.

— Как ще разбереш кога е дошло време да спреш?

— Сигурно, когато си възстановя самочувствието. — Елизабет се замисли. — По дяволите, Хедър, не виждаш ли, че се срамувам от себе си? Срам ме е, че съм имала връзка с Тони и съм си въобразявала, че го обичам. Срам ме е, че съм се надявала да го обикна.

— О, престани да се терзаеш — спокойно каза Хедър. — Всяка от нас се е самозалъгвала, за да се убеди, че иска да спи с някого. Колко любовни връзки щеше да има, ако не си затваряхме очите пред недостатъците на мъжете. Не е необходимо да се задълбочаваш толкова.

— Благодаря — мрачно изрече Елизабет. — Не мислех, че се задълбочавам; въобразявах си, че чисто и просто ме е срам.

В самолета за Ню Йорк Елизабет леко докосна смачканата бележка с крак. Замисли се дали Мат е научил, че е напуснала „Антъни“. Сигурно новината бе стигнала до Хюстън. Интересно дали той знаеше, че и тя като него е работила за Кигън Рурк. За пръв път ѝ изпращаше подобна бележка, но споменаваеше само репортажа с Олсон.

Елизабет се наведе, вдигна листчето и го прибра в куфарчето си. След това извади бележника, за да провери програмата си за следващия ден. Всяка минута беше запълнена. Не искаше да ѝ остава време да мисли за Мат, за Тони и за скандала, на който беше станала свидетел онази нощ, и който продължаваше да я преследва. Телефонът иззвъня и прекъсна мислите ѝ.

— Елизабет! — извика Изабел. — Не можеш да си представиш какво направи с твоя репортаж! Писма, пари, предложения за помощ! Представяш ли си, даже има доброволци, които предлагат да помогнат за преместването на къщите и старата църква. Само да чуеш Сол! Изпаднал е в екстаз и непрекъснато крещи: „Искаха потоп и го получиха!“ Казва, че вече никой няма да може да спре хората. Кога ще се прибереш? Искам сама да видиш какво става.

— Утре вечерта. Ако си спомняш и след Лос Анжелис имаше парични помощи, но не и доброволци! Изабел, този път може да успеем.

— Със сигурност ще успеем! Вярвам на Сол!

— Кога смяташ да говориш в щатското събрание? Искам да дойда да те чуя.

— След една седмица. Дотогава ще сме получили още писма и предложения. Комисията ще бъде принудена да погледне по нов начин на Нуево. И за разнообразие ще конфискува нечия чужда земя, а не нашата. Но ти трябва да си тук. Не можеш ли малко да се задържиш в Санта Фе?

— Ще се опитам. — Представи си ги как седят в дневната ѝ: Сол и Хедър, Изабел, Лус и Сезар, Мая, Холи, Спенсър и Лидия, четат получените отзиви и се радват. Това бяха хората, които най-много обичаше; това беше нейното семейство.

На бюрото на Кигън Рурк вестникът беше разтворен на снимката на Елизабет и „Интимно“.

— Четиристотин вестника — отчетливо произнесе той, като забиваше всяка дума като пирон, — и всеки от тях получава отзиви?

Чет Колфакс разпери ръце.

— Да, или поне повечето от тях получават писма и телефонни обаждания. Ще имам повече информация, когато се обади моят човек от „Маркам Фичърс“.

Рурк кимна. Стоеше до бюрото и полагаше неимоверни усилия да потисне гнева си. Никога не показваше чувствата си, освен ако нямаше изгода от това. А сега в никакъв случай не биваше да допусне някой да свърже неговата реакция с интересите му в някакво градче Нуево в Ню Мексико. Не можеше да си го позволи.

Разбира се, Чет знаеше колко е ядосан, както и причината за яда му, но дори той, който от години наблюдаваше и подражаваше на Рурк, нямаше представа колко силен беше гневът му.

— ... също и пари — продължи мисълта си Чет. — Не зная колко; ще се опитам да изчисля. Най-странното е, че има хора, които предлагат да помогнат за преместването на града. Това вече не го разбирам...

— Защото си глупак — изръмжа Рурк. — Никога няма да разбереш емоционалното въздействие на писанията на тази жена. Тя може да бъде изключително опасна.

Забръмча интеркомът и той го вдигна.

— Господин Бойл твърди, че сте искали да го видите — каза секретарката. — Казва, че бил пристигнал от Лос Анжелис по ваше настояване...

— Да почака, зает съм. — Рурк се обърна към Чет: — Къде е Болинджър?

— В Монтана, търси подходящ обект. Вече се свързах с него; пристига утре.

— Пак му се обади. Кажи му да те чака в Санта Фе.

— Добре.

Рурк потропа с пръсти по бюрото.

— Вие двамата трябва да осигурите подкрепата на законодателната комисия — да не се отстъпва до края на март, когато ги разпускат. Имаме нужда само от три седмици. До следващата сесия язовирът ще е завършен и градът няма да съществува. Онези хора — също. Нали ти се занимаваше с ключовите фигури в комисията — Тадеуш Бент и Джим Фаулз. Има ли и други?

Чет прочете още пет имена от тефтерчето си.

— Тези са основните.

— Не са много. Двамата с Болинджър ще се оправите с тях за няколко дни. От колко имате нужда?

— Трябва да стигнат дващест и пет хиляди или най-много петдесет. Зависи дали ще поискат в брой или като подкрепа за следващите избори. А тъй като изборите са насрочени след година и половина, вероятно ще предпочетат в брой. В този случай от пет до десет хиляди на човек ще са достатъчни. Тук не са толкова алчни, колкото в други щати.

Рурк равнодушно вдигна рамене.

— Много ясно трябва да им се внуши: никакви промени. Бяха ни необходими пет години, докато комисията гласува пълния пакет от нашите предложения и събранието ги узакони. Няма да допусна никакви агитатори да провалят плановете ми.

— Точно така. Прав сте.

— Искам да ме държиш в течение всеки ден; ще се обаждаш от стаята в хотела. Не искам Болинджър да чува какво докладваш.

Чет кимна и се изчерви.

— Не е необходимо да те предупреждавам да стоиш в сянка. Не искам да налетиш на онази жена или на испанката...

— Изабел Арагон. Тя не ме е виждала.

— Необходимо ли е да повтарям? Ще стоиш в сянка и няма да се срещаш с никого, освен с онези шестима мъже. Двамата с Болинджър ще си ги поделите, или всеки от вас ще обработва и шестимата — както се случи. Известно ти е как се прави и не е необходимо да навлизаме в подробностите. — Рурк се обърна настрана. — Това е всичко. Очаквам да ми се обадиш утре вечерта. На домашния телефон.

— Добре. — Чет тръгна към вратата. — Благодаря ви.

Рурк разсеяно кимна. Беше се навел и препрочиташе интервюто на Елизабет с Джок Олсон. „За пети път — помисли с възмущение Чет. — Заради една тъпа гаднярка и едно леке. И двамата са дребни риби.“

Когато вратата се затвори зад гърба му, Рурк вдигна телефона.

— Извикайте Болинджър на телефона — заповяда. — Намира се в Монтана; от секретарката му ще получите номера, на който можете да го намерите. — Зачака, като съсредоточено изучавате снимката на Елизабет. — Тери — започна направо. — Чет ще се свърже с тебе и ще ти обясни защо е необходимо да прекараш няколко дни в Санта Фе. Искам да ми докладваш всеки ден, без той да разбере. Обаждай се от хотелската стая. Има ли някакъв проблем? — Изслуша го с усмивка. — Естествено, че ще се обади; нали затова му плащам. Ще се чуем утре вечер. Успех.

Затвори телефона и се усети, че отново се е зачел в интервюто на Елизабет. Вече го знаеше почти наизуст и въпреки това всеки път, когато стигнеше до последния ред, усещаше как в гърлото му се надига жлъч. Свърза се със секретарката и й каза да покани Бойл.

— Пребих се от бързане, докато пристигна — жизнерадостно оповести Бойл. Чувстваше се много важен и беше спокоен за бъдещето си. Беше унищожил записа с Олсон и беше накарал Тони да се покори пред баща си, след което Рурк го беше поканил в Хюстън за лична среща. Настани се на канапето широко усмихнат и готов да обсъжда своя нов пост като продуцент на минисериали. — Не искам да си мислите, че съм закъснял. Секретарката ви е истински змей — накара ме да чакам поне половин час в приемната.

— Секретарката ми прави това, което ѝ е наредено.

Студеният тон донякъде охлади Бойл. Извади един плик, в който беше списъкът с филмите, които предлагаше — основаваха се на романи, скандали в пресата или интриги в чужбина — и все така широко усмихнат ги подаде на Рурк.

Рурк не помръдна. Стоеше изправен до бюрото си и безизразно го гледаше. След миг Бойл изведнъж осъзна, че е седнал, а Рурк стои прав. Пъргаво се изправи и отново протегна плика:

— Идеи за филми. — Рурк не помръдваше и продължаваше да мълчи. Тогава Бойл бързо добави: — Разбира се, мога да ги оставя, за да ги погледнете, когато имате време.

— Имам чувството — най-последно проговори Рурк, — че не четеш вестници.

— Никога не чета вестници — потвърди Бойл. Въпросът му се стори странен, но Рурк беше богат и влиятелен и имаше право да се държи странно. — Чета само клюките на Поли Перит, а веднъж седмично и репортажите на Лизи Львъл, но откакто напусна, престанах.

— Обаче се оказа, че не е напуснала окончателно. Защото е написала репортаж за Джок Олсон, а ти очевидно не си го чел.

— За Джок Олсон?

Рурк кимна към вестника на бюрото си и Бойл се наведе да го прочете.

— Боже Господи — промърмори. — Каква мръсница. Да го пусне зад гърба ми, след като изрично ѝ казах...

— Какво си ѝ казал, глупако? Как очакваше, че ще реагира, след като си унищожил записа?

— А, момент. Аз много ви уважавам, господин Рурк, но да сме наясно. Вие лично заповядахте да го унищожа и аз се подчиних.

— И си я вбесил.

— Е, не вярвам да сте очаквали, че ще изпадне във възторг.

— Това, което очаквах, нещастен идиот такъв, бе да я прикоткаш, да я накараш да се почувства красива и умна, а не измамена. Знаеш ли какво си направил? Добре беше, че ме предупреди за интервюто — явно си се досетил, че няма да го харесам — но защо не помисли, когато унищожаваше записа? Ето, виж какво пише: „Поради неизвестни причини предаването беше свалено...“ Какво си ѝ казал, по дяволите? Заведе ли я на обяд да поговориш с нея, да я убедиш, че интервюто с Олсон не е подходящо? Сети ли се да подсетиш сина ми да ѝ купи кожено палто и да я заведе в Амалфи, за да забрави, че материалът не е излъчен? Не си ли помисли, че нейните репортажи излизат в четиристотин вестника? Не се ли сети, че като журналист тя не разчита само на телевизията и че е пишещ човек, който има милиони читатели? Какво си направил на тази жена, за да я разяриш до такава степен, че да я накараш да напише този репортаж и директно да обяви, че интервюто е било спряно?

Бойл изпусна вестника. Бузите му хлътнаха, очите му придобиха стъклено изражение; за миг мечтаното бляскаво бъдеще се стопи в

небитието, пометено от урагания гняв на Рурк.

— Как успя да я накараш да напусне? Какво направихте двамата с Тони?

Не зная. Сбихме се и...

— Кой се сби?

— Тони и аз; не Лизи. Тя само стоеше отстрани и гледаше. Ядоса се на Тони и скъса с него, но аз нямам нищо общо с това. Даже не си спомням почти нищо от...

— Двамата с Тони сте се сбили, Елизабет е напуснала предаването, а ти нищо не си спомняш?

— Разкара Тони, не и двамата! Беше късно. Събудиха ме — бях пил и бях много разстроен. Наистина нищо не си спомням. Има ли някакво значение? Нищо, че е напуснала предаването, нали имаме записи до края на годината, а после можем да пуснем и някои стари. Само трябва да намерим спонсори... Освен това държа Тони под контрол; зная как да се оправям с него. Никой не го познава по-добре от мене; няма по-добър продуцент...

— Престани да хленчиш. Сгазил си лука и с тебе е свършено. Много добре го знаеш. Наех те, за да изпълниш две много прости неща: да държиш Тони под око и да поддържаш рейтинга му висок, докато не му намеря друго подходящо занимание. Ти се провали и в двете. Поставих ти още по-проста задача — да направиш така, че един запис да изчезне от студиото — и тука се провали. Махай се. До вечерта искам да си напуснал кабинета. Утре ще намеря с кого да те заместя.

— Не можете да го направите, господин Рурк! Имате нужда от мене! Почакайте, аз си изпълних задълженията: наблюдавах Тони и ви докладвах какво прави и тук, и в Европа; редактирах репортажите му; свързах го с много политици, така че ако реши да се захване с политика... — рязко спря, когато забеляза израза на Рурк.

— Преди да напуснеш окончателно, обади се на секретарката, пригответил съм ти чек. Повече не искам да те виждам и чувам. Ако си позволиш да предадеш на някого дори част от този разговор или да напишеш мемоари за своя живот като продуцент на Тони, или изобщо да публикуваш нещо, което да има отношение към мен или към сина ми, ще те унищожа. Ясно ли е?

Бойл мълчеше.

— Зададох ти конкретен въпрос.

— Да. Ясно... е.

— Тогава вълн.

Бойл тръгна към вратата, но спря, върна се да прибере своите идеи за сериали и изчезна.

Рурк отново включи интеркома.

— Обади се на сина ми и му предай, че довечера го очаквам у дома. Ако ме търси преди това — няма ме. Но преди това искам да ме свържеш с Нат Полак.

Застана до бюрото и отново започна да потропва с пръсти. След малко телефонът иззвъня.

— Господин Рурк — обади се Полак, — радвам се да ви чуя. Отдавна...

— Нат, имам нужда от продуцент за три месеца. Нищо особено, по-голямата част от предаването вече е заснета. Разбрах, че в момента нямаш работа; ще го поемеш ли?

— Слуховете бързо се разпространяват. Какво предаване?

— „Антъни“.

Полак подсвирна.

— Бо да не е умрял?

— И така може да се каже. Напусна предаването и Тони има нужда от някого, за да завърши сезона.

— А татенцето му помага.

— За това сме ние, бащите, Нат.

— Откъде разбрахте, че нямам работа?

— Един от моите хора ми каза. Нямам намерение да обсъждам личния ти живот — постарал си се добре да се сплескаш — и обещавам да ти намеря предаване за следващия сезон, ако сега довършиш това, без да задаваш въпроси.

— Само за три месеца? До края на сезона?

— Точно така. Предаването няма да се излъчва повече.

Полак отново подсвирна.

— Рейтингът му се покачваше. Да не е свързано с изчезването на прекрасната дама?

— Предупредих те, че не искам въпроси.

— Вярно. Може ли поне да попитам кога започвам.

— Утре сутринта. Двайсет хиляди за три месеца. Тони ще направи няколко предавания на живо. Всичко останало е заснето.

— Има ли достатъчно за три месеца?

— Почти. Ако записите не стигнат — използвай стари.

— Къде ще работя?

— В кабинета на Бойл. Той всеки момент ще го освободи.

— Добре. Ще се справя.

— Дръж ме в течение. Очаквам редовни доклади.

— За какво?

— За всичко, което ти се стори по-особено. И помисли какво предаване искаш за следващата година.

— Добре. Скоро ще ви се обадя. И благодарности. — Рурк не отговори. Полак чу само леко изщракване, когато от другата страна затвори телефона.

Бавно остави слушалката. „Антъни“ беше на екрана от десет години — достатъчно дълъг живот за едно предаване. Явно се беше случило нещо, но никой не знаеше точно какво; даже Поли Перит беше объркана — не беше доволна от официалната версия, че Лъвъл е била уволнена за неподчинение. Поне той беше извадил късмет. Крайно време беше — след толкова години чакане. Значи „Антъни“ слизаше от екрана, и то без предупреждение.

Смрачаваше се, когато Холи се прибираще след вечерята със Сол и Хедър. За миг се задържа пред входната врата. Вечерта беше топла, тиха, на небето се появиха първите звезди. И колкото повече ги наблюдаваше, толкова по-ярки ѝ изглеждаха. Вълшебни, тайнствени, недосегаеми за обикновените простосмъртни, те я караха да се чувства безумно щастлива. Но от миризмата на борова смола се чувстваше тъжна и нервна.

„Искам всичко. Искам да направя всичко и всичко да видя, да опитам всички храни, да обичам безумно и да бъда обичана... Искам да се случи веднага. Не искам да чакам повече.“

Усети, че захладня. Трепна и посегна да отключи входната врата, но преди да превърти ключа, зад гърба ѝ изскърцаха автомобилни гуми. Обърна се и видя Тони Рурк да спира колата си на алеята пред тяхната къща.

Холи затаи дъх. Беше толкова красив. Познаваше го отдавна, но напоследък го виждаше само по телевизията. Сега Тони слезе от колата и се усмихна толкова тъжно, че сърцето ѝ се сви.

— Съжалявам... но мама... не е у дома...

— Може ли да я почакам? — попита той със същата тъжна усмивка.

— Тя е извън града. Замина за Сан Франциско.

Усмивката му веднага се стопи.

— В Сан Франциско?

— На запис... — Холи мъчително преглътна. Беше ѝ трудно да разговаря с него, защото искаше, а не можеше да му каже, че ѝ е липсвал; че непрекъснато мисли за него и че пред него момчетата в училище изглеждат толкова глупави и незрели; искаше също така да попита защо е тъжен. Вместо това каза само: — Има запис утре сутринта и ще се прибере чак следобед.

Устните му тъжно се отпуснаха.

— Съжалявам... — каза той. — Надявах се да я намеря вкъщи; нали е неделя вечер. Искях да ѝ се извиня.

— Да ѝ се извиниш? За какво?

Веждите на Тони се събраха.

— Не ти ли е казала?

— За твоето предаване? Каза, че е имала проблеми с Бо, а ти не си я подкрепил. Нали не сте скарани?

— Не, но... Никога не сме се карали; бяхме добри приятели, колеги и партньори. Майка ти не ме разбра правилно, разсърди се и си отиде. Почувствах се толкова самотен, Холи, защото си помислих, че тя вече не ме харесва. Затова исках да ѝ поискам прошка... — Тони задържа ръката ѝ в своята. — Не знаех, че не е вкъщи.

Холи се изчерви и издърпа ръката си, но след малко съжали — толкова беше приятно докосването на неговата ръка.

— Мама се връща утре. Защо не останеш в града и не я изчакаш? Той поклати глава.

— Получих заповед от баща ми веднага да замина за Хюстън. — Усмихна ѝ се обезоръжаващо. — В такива случаи винаги имам чувството, че ще ми дърпа ушите.

Холи имаше желание да го защити.

— Защо не заминеш за Хюстън утре?

Той отново поклати глава.

— Вече наруших заповедта му. Трябваше да съм при него още тази вечер. Холи, би ли ми дала нещо за пиене? Разрешават ли ти да черпиш приятелите си със скоч, или ще бъда обвинен, че развращавам малолетни?

— Не ставай смешен — разсърди се тя. — Заповядай, влез. Гладен ли си? Искаш ли да ти приготвя нещо? А и от обяд остана...

Телефонът иззвъня и Холи бързо изтича в дневната.

— Само проверявам дали си се прибрала. — Беше Сол. — Когато една красива млада жена ми отказва да я изпратя...

— ... като истински кавалер й се обаждаш по телефона. Много си мил, Сол, но всеки път казваш едно и също.

— Защото винаги изпитвам чувство на вина. Не забравяй, че идвам от Ню Йорк.

— Как бих могла да го забравя. Не се тревожи, поразходих се малко и се чувствам прекрасно.

— Сигурна ли си?

— Разбира се.

— Стори ми се, че си тичала.

— Бях навън. Гледах звездите, когато телефонът звънна, и се втурнах да вдигна слушалката. Сол, престани, по-лош си и от мама.

— Сигурно. Добре, сладка моя, до скоро. Много ни беше приятно, че дойде. Знаеш, че винаги ти се радваме.

— И на мене ми беше приятно. Предай поздрав на Хедър. Благодаря ти за всичко. — Остави слушалката, обърна се към вратата и срещна погледа на Тони. Беше я последвал в дневната и веднага си отбеляза наум, че тя нищо не спомена за него.

„Сега имаме наша тайна“ — помисли си тя и каза:

— Имам паеля. Помниш ли, веднъж беше дошъл да изведеш мама на вечеря и пак имаме паеля. Опитах се да ви задържа вкъщи, но не успях. Е, гладен ли си?

— С удоволствие бих хапнал. — Тони отново се усмихна, но вече не тъжно, а по-скоро лукаво, като че ли беше намислил нещо. — Разбира се, че си спомням за онзи път. Много исках да останем, но майка ти предпочиташе да излезем навън. Само не си спомням къде вечеряхме.

— В „Ранчо Енкантадо“ — припомни му Холи и отвори хладилника. Искаше да изглежда спокойна, но почти трепереше от вълнение. От години мечтаеше да остане с Тони насаме и дори си измисляше въображаеми разговори. Не очакваше, че ще бъде чак толкова хубаво.

Той отпи от скоча и седна на кръглата маса, където преди много, много време беше наблюдавал как Елизабет приготвя обяд за него и за Мат. Сега Холи нареди в голяма чиния тънко нарязана шунка и сирене, парченца авокадо, кръгчета от червени чушки, а в центъра — купчина картофени кюфтенца.

— Боже, каква вкуснотия! Нали ще хапнеш с мене?

— Не, тъкмо се прибирам от вечеря у приятели.

— Тези, които се обадиха по телефона?

Тя кимна.

— Хапнахме по-рано, за да имам време да се поупражнявам преди сън.

Тони се хранеше лакомо, все едно че не беше ял от седмици, но през цялото време не сваляше от нея лукавия си поглед.

— Холи, ще ми изпееш ли нещо?

— Разбира се. Искаш ли да свиря на пиано или предпочиташ без акомпанимент?

— Без акомпанимент.

Холи започна с френска народна песен. Тони не откъсваше очи от нея — беше толкова сладка и съблазнителна. Беше потресен от красотата ѝ. Пред него седеше млада жена, една млада и невинна Елизабет. Пепеляворусата коса се стелеше като коприна на раменете ѝ, устата ѝ беше широка, нежна и уязвима, а сивите очи... Сивите очи, приковани в неговите, бяха пълни с обожание.

Тони забрави за пустотата и безсилието, които го измъчваха последния месец, когато непрекъснато пиеше, за да изтрие от паметта си думите на Елизабет и презрението, изписано на лицето ѝ. Забрави страховете за бъдещето на „Антъни“, унижението да работи с Бо, който се бе оказал поставено от баща му лице, забрави и безпрекословната заповед да се яви в Хюстън. Всичко изчезна в светлата кухня. Остана само красивото момиче отсреща. Знаеше, че лекото поруменяване на прозрачната ѝ кожа се дължи на присъствието не на друг, а на Тони Рурк.

— Скъпа Холи — гласът му трепна, — каква трогателна песен. За малко да ме разплачеш.

— О! — Тя засия. — Благодаря ти. Не мога да ти опиша колко е важно за мен твоето одобрение.

— А аз не мога да ти опиша какво означава за мене твоето пееие. — Той се наведе напред. — Може ли да те помоля за още една услуга?

— Разбира се.

— Може ли още едно питие, преди да си тръгна...

— Но... не предпочиташ ли кафе? А бисквити? Или по-добре сладолед?

— Не, мила. Но с удоволствие бих се преместил в дневната. Нали не възразяваш?

— Разбира се, там е много по-удобно. Все пак искаш ли кафе?

— Само ако ми правиш компания.

— Добре.

Той пренесе чашата с уиски, тя — поднос с каничка кафе и две големи чаши. Настаниха се в двата края на мекото канапе. Холи включи осветлението на терасата и пред тях се очерта красивата гледка на тъмнозелените дървета.

— Жалко, че в стаята е толкова светло — каза Тони. — Не можем да се насладим на градината.

Холи изгаси осветлението в хола и останаха на приглушената светлина на фенерите на терасата. Тони се облегна назад, разхлаби вратовръзката си и протегна крака.

— За пръв път от един месец се чувствам толкова спокоен — каза. — Благодаря ти, мила Холи.

— Радвам се. — Лицето ѝ пламтеше. Стисна ръцете си между коленете, за да скрие треперенето им.

— Разкажи ми за себе си — помоли той. — Разбрах, че ще следваш в Джулиард. А после какво смяташ да правиш?

— Всичко.

Холи наля кафе и започна да говори. Отначало се притесняваше, но постепенно се отпусна. Разказа му за мечтата си да учи пееие, за любимите книги и музика, за концертите и оперите, в които мечтаеше да участва.

— Продължавай — каза Тони, когато тя спря. Наля си още една чаша уиски, постави ръка на облегалката на канапето и се наведе към

нея. — Искам да науча всичко за тебе. Ти си най-необикновената жена, която познавам — изключително красива, а и този глас!... Разкажи ми всичко за себе си, мила Холи...

Тя усети, че ѝ премалява. Гласът му беше дълбок и нежен като кадифе и я обгръщаше от всички страни.

— Не зная какво още...

— Кажи ми какви накити обичаш, какви дрехи? Какви парфюми предпочиташ? Имаш ли си приятел?

Вече не се говореше за заминаване в Хюстън. Холи имаше чувството, че са се сбъднали всичките ѝ мечти: Тони Рурк беше с нея и нито му беше скучно, нито бързаше да си отиде; изглежда дори му беше интересно това, което тя казваше. Беше си свалил самото, нави си ръкавите на ризата и внимателно я слушаше, леко приведен напред.

— Имам чувството, че всичко е пред мене. Засега не си представям много ясно бъдещето, но усещам, че ще бъде нещо изключително прекрасно и вълнуващо...

— Всичко това — обади се той — е като вълшебна приказка... Имаш нужда от човек, който да ти покаже какво представлява светът.

— Да, вярно е. Толкова много неща трябва да се научат, да се видят, да се изпитат... — Тя споделяше с него тайни, които преди бе споделяла само с Лус. Опиянена от ласката на разбиращите очи на Тони и кадифения му глас, имаше чувството, че говори пред себе си. Седеше тихо и внимателно попиваше всяка нейна дума и тя се чувстваше в пълна безопасност. Имаше усещането, че двамата са единствените хора на света, а всичко останало е далечно и неясно.

„Искам да ме целуне — помисли си Холи. — Защо е седнал толкова далече от мен?“

Внезапно тази мисъл я изплаши и тя леко поклати глава.

— Непрекъснато говоря, а ти нищо не каза за себе си.

— После — отвърна Тони. — За пръв път разговаряме така. А защо — спокойно продължи той — да не те поканя в моето предаване? Млада жена, в началото на своята кариера...

— Ох... — възклицанието премина в продължителна въздишка. — Как ще ме поканиш? Не съм известна личност, никой не ме познава...

— Нали аз те познавам?

— Ами твоят продуцент, Бо, няма ли да има нещо против?

— Само аз решавам кого да покая. Никой друг. Не помниш ли, че предаването се казва „Антъни“? Остави това на мене, моя прекрасна Холи. Ще те направя известна. Хората ще ме забравят и един ден ще си спомнят само, че съм открил Холи Лъвъл. Сладка Холи, толкова изискана и вълнуваща...

— О, недей — прошепна тя. Доплака ѝ се, дишаше учестено, а сърцето ѝ силно туптеше. — Не казвай неща, които не мислиш...

— Никога не бих те излъгал. Ти си като мечта, сбъднат сън, който съм чакал през целия си живот. Случайно дойдох в тази къща и попаднах на едно видение много по-изящно, топло и лъчезарно, отколкото очаквах. Пустинно цвете, скрито от чужди погледи, очакващо да бъде открито. Благодаря на Бога, че те намерих, скъпа Холи. Способна си да направиш дните ярки, а нощите — още по-ярки за всеки мъж, който...

— Не всеки мъж — прошепна тя.

Тони се премести по-близо до нея.

— Разбира се, ти си прекалено взискателна, за да обичаш който и да е мъж — нежно докосна с върховете на пръстите си веждите ѝ, след което очерта извивката им, продължи по деликатните страни и стигна до изящната брадичка.

Холи затвори очи. Усещаше как се разтапя и се притисна към Тони. Повдигна се и го прегърна, но не беше сигурна, че прави каквото трябва. Затова отпусна ръце в скута си и зачака. Неспособна да помръдне, имаше чувството, че под нея се е разтворила бездна, а тя бавно пада надолу в тъмнината, където нямаше нищо, освен докосването на неговите пръсти, които изпращаха пулсиращи тръпки по цялото ѝ тяло. Устните ѝ се разтвориха в очакване и тя прошепна:

— Тони... Тони...

Той пхна ръка под раменете ѝ и я накара да се отпусне върху канапето. Наведе се и леко докосна устните ѝ, като се стараеше да не бърза. Устните ѝ леко трепнаха под неговите, но това още не беше целувка. С предпазливи пръсти започна бавно да разкопчава дългата редица малки копченца на роклята, като ги броеше едно по едно.

— Четирийсет са — прошепна Холи и се опита да се изправи.

— Скъпа Холи — мърмореше той. — Сладка моя вълшебнице, направила си ми магия... Не се страхувай, няма да ти причиня болка... Никога не бих те наранил... само искам да те обичам...

Накрая разкопча роклята и бавно я измъкна през главата ѝ. Кожата ѝ беше топла и нежна като коприна. Тя трепна, когато разкопча сутиена ѝ и освободи малките нежни гърди... Бяха като гърдите на Елизабет...

За Холи стаята беше потънала в мрак; ушите ѝ бучаха; цялата трепереше и дишаше учестено. За нищо не мислеше, просто се бе оставила на чувствата да я водят. Хладният ветрец от отворената врата на терасата докосна гърдите ѝ и тя се протегна към Тони, за да ги затопли с ръцете си. Усещаше ръцете и дъха му; никога не бе позволявала на момчетата да пипат гърдите ѝ, но понякога си представяше как я докосва неизвестен мъж или Тони Рурк. Точно това се случи сега, когато той сведе устни към тях...

Но той не я докосна. Холи имаше чувството, че ще се пръсне — толкова беше напрегната. „Тони, моля те, докосни ме; целуни ме, Тони. Не мога повече да чакам...“

Отвори очи и го видя надвесен над себе си. Тъмните му очи внимателно разглеждаха тялото ѝ, разтворено пред него като чашка на цветете.

— Господи — промърмори той, — толкова крехка и съвършена, като порцеланова кукличка... — Плъзна ръце под кръста ѝ, повдигна я леко и внимателно смъкна чорапогащника ѝ. Действаше бавно, с движения, които възпламеняваха кожата ѝ.

Мълчаливо я изпиваше с поглед от копринените коси до дългите крака. Имаше желание да се впие в нея като пиявица и да я разкъса, да проникне със сила в това крехко тяло. Но продължи да я наблюдава с онази лукава усмивка, която цяла вечер не слизаше от устните му. Забеляза лекото потрепване на мускулите, изписаната в очите ѝ молба. Значи го желаше, молеше да я вземе.

Изправи се и бързо смъкна дрехите си. Когато се обърна, Холи беше затворила очи — също като Елизабет първия път. — Той се отпусна до нея и тихо зашепна името ѝ, а езикът му си играеше с нежното ѝ ухо. След това се наведе към гърдите ѝ и започна да ги целува, пое ги в уста и ги засмука, докато от устните ѝ не се откъсна тихо, накъсано стенание. Повдигна се на лакът и разтвори краката ѝ като леко ги галеше от вътрешната страна. След малко Тони Рурк се отпусна върху изящното тяло на Холи Львъл. „Елизабет“ — помисли той и безмилостно проникна в нея.

Холи извика; имаше чувството, че я прорязва с нож. Желанието си отиде, очите ѝ се насълзиха, тялото ѝ бе вцепенено от пронизващата болка, а Тони енергично се движеше в нея. „Какво правя?“ — мина през съзнанието ѝ.

След малко въпреки болката тя си спомни. Тони. Тони я любеше. От години бе мечтала за този миг и той дойде. Значи всичко трябваше да бъде много красиво, защото Тони я обичаше. Просто трябваше да изчака и да внимава да не го разочарова. После всичко щеше да бъде прекрасно, както си го бе представяла в мечтите си.

Разтвори крака и повдигна бедрата си нагоре, въпреки че така я болеше още повече. Отвори очи и се опита да се усмихне.

— Тони — прошепнаха устните ѝ, — обичам те.

ГЛАВА 16

— Налага се да остана още един ден — каза Елизабет на Холи по телефона. — Никак не ми се иска, но след като вече съм тук, поне да свърша повече работа. Следователно ще се прибера или късно вечерта, или утре сутринта. Ако искаш, мога да си дойда още следобед; не съм върнала билета. Освен това съм ужасно уморена и мога да отложам записа.

— Не, не се връщай — отвърна Холи и потръпна, защото ръката на Тони се плъзна от гърдите ѝ към корема, а оттам още по-надолу. Беше се надявала да си тръгне предишната вечер, така че да има време да помисли на спокойствие, но той само отиде да прибере колата си в гаража и да заключи. След това се върна и я помоли да му позволи да остане.

— Не си запазих стая в хотела, защото смятах да продължа за Хюстън... Откъде можех да зная, че за една нощ целият ми живот ще се промени? Скъпа Холи, не мога да си тръгна. Моля те, не ме прогонвай.

Преместиха се в нейната стая, където Тони веднага заспа, а Холи цяла нощ не можа да мигне. Много я болеше и мина доста време, докато разбере, че непрекъснато бе плакала. Измъкна се за малко и се отпусна в прохладните копринени чаршафи в спалнята на Елизабет. Внезапно осъзна, че единственото, което искаше да направи, бе да се свие на кълбо в скута на майка си и да си поплаче. Внимателно оправи леглото и се върна в своята стая. Тони беше заел почти цялото легло и тя бе принудена да се свие в единия край и да наблюдава през прозорците как небето постепенно просветлява.

Тони се събуди късно и в първия момент я погледна учудено, — като че ли за пръв път я виждаше. Но след миг очите му заблестяха, усмихна се широко и започна да повтаря името ѝ, но не казваше просто Холи, а Холи Львъл. Отново започна да я гали, но колкото и да се стараяше, тя не успя да възстанови онова чувства на топлина и копнеж, което я беше накарало да се остави в ръцете му. И когато той

отново проникна в нея, изпита същата силна болка както първия път, но от страх да не го обиди нищо не каза.

После си спомни, че предпочиташе той да си отиде. Стомахът ѝ пареше, беше объркана и отново ѝ се доплака. В същия момент Тони се задвижи още по-бързо, накрая простена от удоволствие и се отпусна до нея. Погледна я и се усмихна. След малко, когато телефонът зазвъня, той отново започна да я гали.

— Остани още един ден — каза Холи на майка си. — Няма смисъл да бързаш.

— Холи, какво се е случило? — попита Елизабет. — Да не те събудих? Мислех, че вече се приготвяш за училище. Да не си болна?

— Не, аз... аз не зная. Сигурно съм настинала. Смятам да остана вкъщи.

— Настинала? Холи, нещо се е случило. Веднага си тръгвам.

— Не! Не искам! Няма смисъл! Не е необходимо да се притесняваш. Ще се оправя.

— Е, щом така казваш...

Холи долови обидата в гласа на майка си. Ръката на Тони беше между краката ѝ и тя внезапно се разплака.

— Ето, виждаш ли, имам само хрема. Не е сериозно. До утре ще се оправя.

— Ще ти се обадя по-късно. — Елизабет затвори и веднага се обади на Хедър. — Нещо не е наред с Холи — каза тя, — но не иска да ми каже какво се е случило и не желае да се прибере вкъщи.

— Вчера беше у нас и прекарахме чудесно — учуди се Хедър. — Сол ѝ се обади, за да провери как се е прибрала, и тя беше добре. Сигурна ли си, че не е била сънena или ядосана, че прекалено много я контролираш?

— Нещо не е наред, Хедър, но не искам да хуквам към къщи, след като тя изрично ме помоли да не се прибирам. Не искам да остане с впечатлението, че ѝ нямам доверие. Моля ти се, обади ѝ се. Или ако не ти е трудно, иди да видиш как е.

— Разбира се. Да ти се обадя ли после?

— Да, в „Станфорд Корт“. Помоли ги да ме извикат от ресторанта. Поканих една жена на закуска, за да я интервюирам.

— Дай ми половин час. Още не съм облечена.

След четирийсет минути Хедър се обади и каза, че в къщата никой не отговаря.

— Надникнах през прозореца — обясни тя, — но не забелязах признаци на живот. Сигурно е отишла на училище. Искаш ли да проверя? Зная разписанието на часовете ѝ.

— Не, не искам да си помисли, че я шпионирам. Толкова е чувствителна по отношение на личния си живот... Или е отишла на училище, или е останала в леглото. Каза, че е настинала. Ще ѝ се обадя след час.

— Слушай, ти си имаш работа. Аз ще я потърся и пак ще ти се обадя. Не се тревожи, Елизабет, всичко ще е наред.

Тадеуш Бент, който караше пети мандат в законодателния орган на щата, вече си представяше как се настанява в губернаторското кресло. Смяташе се за проникателен, интелигентен, дискретен човек, който беше, освен това, добър психолог и познавач на човешката душа. Обичаше властта, но не и отговорността.

Чет Колфакс се обади първо на него, когато двамата с Болинджър пристигнаха в Санта Фе.

— Отседнали сме в „Ла Сиенега“ и те очакваме на вечеря в седем — каза той. — Отдавна не сме се виждали и трябва да обсъдим новините.

— Сам ли трябва да дойда? — попита Тадеуш колебливо, като смяташе, че въпросът е съвсем уместен.

— Разбира се. Искаме да разговаряме насаме.

— Без съмнение всички ние бяхме много изненадани — каза Тадеуш след вечерята, наслаждавайки се на хубавия коняк.

Кой можеше да предположи, че една тъпа вестникарска история ще предизвика толкова шум? Стовари ни се като гръм от ясно небе: част от депутатите бяха поласкани, други не знаеха как да реагират. Всеки получи по едно копие от материала, а накрая дойде онази жена, Арагон, и заяви, че общественото мнение ще ни изхвърли на улицата, ако не гласуваме градът да бъде преместен.

— Проблемът ни е известен — обади се Болинджър. — Намирате се под натиск — доброволци, парични записи, писма.

Разбираме ви и ви съчувстваме. Въпреки това Чет смята, че ще успееш да задържиш линията още три седмици до разпускането на комисията.

— Е... — скромно погледна Тадеуш в чинията си. — Приятно ми е да потвърдя, че заслужавам доверието на Чет, както и твоето.

— Ето защо компанията на господин Болинджър подкрепя и занапред ще подкрепя твоята кампания.

— Да, но — колебливо започна Тадеуш — до следващите избори има много време. Реших да проуча опита на съседните щати; в Европа също имат подобни проблеми...

— Естествено. Добре е да попътуваш, за да разшириш познанията си. А за това са необходими пари. Много добре ни е известно, че някои местни политици едва свързват двата края. Господин Болинджър е убеден, че подпомагането на политиците е въпрос на гражданска отговорност. А тъй като отпускането на средства чрез фонда на Комитета за политическо реагиране е свързано с доста досадни процедури, господин Болинджър ви предлага чек за пет хиляди долара, така да се каже за образователни нужди — да се запознаете с последните постижения в областта на административното управление.

— Пет хиляди долара?

— Десет — поправи го Болинджър. — Чет се обърка, Тадеуш.

— Съгласен съм. Проблемът е деликатен и изисква дипломатичен подход, чувство за отговорност и уважение към правата на гражданите в нашия щат... Нищо не става лесно, господа.

— Колко от депутатите се колебаят как да гласуват? — попита Чет.

— Засега не зная точния брой. Сигурни са онези, които очакват близките им да получат акции от ресторанти и магазини за сувенири; те не искат конкуренция. Онези, които държат да се увеличи броят на резерватите, също ще бъдат твърди. В нашата комисия вярват, че докладите са истински — никой не се сети да ги провери — и са убедени, че гласуват за справедлива кауза, но останалите... — Той няколко пъти обърна дланта си нагоре-надолу. — Там положението е неясно. До края на сесията трябва да се гласуват толкова много проектозаконови, че най-вероятно ще постъпят така, както решат останалите. От друга страна, всички са впечатлени от онзи репортаж и от отзивите, които той предизвика — писмата...

— Ясно — рязко го прекъсна Чет, както правеше Рурк, когато бе получил достатъчно информация.

На следващия ден се срещнаха с останалите хора от списъка Орасио Монтоя, Джим Фаулз и другите. Болинджър спонсорира и техните „образователни програми“, едно пътуване до Испания и едно до Таити, а на един от депутатите обеща да запише разхайтения му син в университет.

На петия ден Болинджър се прибра в Монтана доволен, че е свършил своята част от работата. Чет остана още три дни. Последния ден, тъкмо когато беше на масаж, се обади Тадеуш Бент.

— Има известен напредък — съобщи той — Божичко, езикът ми се схвана от говорене. Обаче се появи извънреден проектозакон и не бих залагал на...

— Кой го внесе?

— Казва се законопроект „Арагон“ — това нещо да ти говори? Тази жена притежава удивително самообладание — иска хиляда акра, и то като обезщетение! За някакви си нищожества. Иска, освен това, да се отпуснат допълнителни суми за преместването на града. Представяш ли си?

— Убеден съм, че светът е пълен е побъркани. Как очакваш да мине гласуването?

— Не ми се вярва да мине.

Чет подаде слушалката на масажистката и отново отпусна глава върху масата. Господин Рурк нямаше да е доволен.

След половин час в хотелската си стая той си взе душ, преоблече се и приготви чаша водка с лед. Най-добрите идеи винаги му идваха на масата за масаж. Взе телефона и започна да натиска копчетата. Когато се обади от редакцията на „Хюстън Рикорд“, той помоли да повикат Кел Артнър.

На петнайсети март на първа страница на „Албъкърк Дейли“ се появи заглавие с големи букви: „Акция срещу природен резерват заради лична облага: известна журналистка — собственик на земя в спорния обект“ от Кел Артнър.

Елизабет Лъвъл, видна журналистка и автор на рубриката „Интимно“, отправя нападки срещу проекта за

природен резерват и се стреми да прокара през законодателната комисия на щата проектозакон, с който се опитва да ограби народа на Ню Мексико и да напълни собствения си джоб. Проектозаконът беше внесен за обсъждане и гласуване днес.

След като проведе разследване, „Дейли Нюз“ научи, че Лъвъл, чиято рубрика излиза в над 400 вестника, тайно си е купила земя и е в близки отношения с бившите собственици от градчето Нуево в долината на река Пекос, което ще бъде потопено от строящия се там язовир.

Строителството на язовира започна миналото лято, след като жителите на градчето продадоха земята си и получиха допълнителни компенсации за преселване на желаното от тях място. Под влияние на външни агитатори напоследък те издигнаха искане да им бъде върната най-ценната част от земята.

За да се принуди законодателният орган да им даде упоменатите земи, бе внесен законопроектът „Арагон“. Целта, която е оповестена открито, е да се даде възможност на хората от Нуево да останат в долината. Истинската цел обаче са облагите от десеторно нарасналата цена на земята, откакто е обявено изграждането на природен резерват, както и от развитието на туризма.

Наскоро Лъвъл бе отстранена от популярното предаване „Антъни“ за „неподчинение“, както бе обявено в медиите. Миналата година тя използва своята рубрика във вестниците, за да лансира кандидатурата на Изабел Арагон, вносителка на законопроекта срещу изграждането на язовира.

Журналисти от „Дейли Нюз“ разговаряха с технически лица от предаването „Антъни“ и така научиха, че Джок Олсон, строителен работник от обекта в долината Пекос, е бил предварително обработен от Елизабет Лъвъл, за да спомене в интервюто, че на брега на бъдещето езеро има пустеещи земи, които спокойно могат да бъдат дадени на жителите на Нуево за построяването на нов град.

Оказа се, че също като Лъвъл Олсон е собственик на имот в града, а миналото лято е бил провъзгласен за „почетен жител на Нуево“.

Проучването на лицата, които ще се облагодетелстват от законопроекта „Арагон“ продължава.

Елизабет се обади на Мат. „Как можа да постъпи така с мене?“ — мислеше си тя. Секретарката му каза, че е извън града.

— Обеща да се обади, госпожо Лъвъл, само не зная кога.

— Помолете го да ми позвъни вкъщи — спокойно помоли Елизабет и затвори.

Но това не беше всичко. Репортажът на Артнър беше предназначен за законодателната комисия на Ню Мексико, но Поли Перит надуши скандал и веднага след като получи сведения от агента си в Санта Фе, също излезе със съобщение в своята рубрика.

Сол показа на Елизабет статията на Перит и остана до нея, докато го четеше, за да има до себе си близък човек.

Лоши новини за Елизабет Прекрасна: изглежда, блестящата ѝ звезда започва да залязва. Дамата, която списва „Интимно“, е обвинена, че използва пресата, за да увеличи главоломно банковата си сметка. Веднага възниква въпросът: ако нашата умна репортерка използва подобни номера, дали са толкова безпочвени слуховете за нейните креватни упражнения с красивия водещ на „Антъни“ и дали не е получила по същия начин договор за повече от 400 вестника с могъщия Пол? Нали тя започна да се издига, лансирана от мъжленцето си. Сигурно още оттогава е разчитала на помощта на красиви мъже. Нали?

— Нищо не казвай — предупредително вдигна ръка Сол. — Остави ме да говоря, докато се овладееш. — Бяха в нейната слънчева дневна и той с тревога наблюдаваше твърдото като камък лице и изправените рамене на Елизабет. Беше седнала по турски на канапето, боса, облечена в бели джинси и син памучен пуловер. Изглеждаше

много млада и уязвима. На лицето ѝ се бяха появили нови бръчки. Сол мислено прокле Мат и всичко, което беше причинил на семейството си.

— Не обръщай внимание на онази пуйка Поли; тя има къса памет и още утре ще е ухапала някой друг. За момент престани да мислиш и за Мат. Но искам да поговорим за Артнър. Първо, трябва да се отнесем към статията му сериозно, защото е много опасна; длъжни сме да отговорим. Второ, в нея всичко е вярно — поне частично — освен обработката на Олсон. Предполагам, че си взела от него някои предварителни сведения и някой, подкупен от Артнър, е присъствал на разговора. Преди всичко искам да разбера за кого работи Артнър. Някой му е подал идеята и фактите и го е убедил да я напише. В състояние ли си да разговаряме? Нали това е онзи идиот, когото вие с Мат сте уволнили заради неетичните снимки на индианския празник?

Елизабет кимна.

— Какво друго знаеш за него?

Тя дълбоко си пое дъх, за да превъзмогне изгарящия я гняв. Въобразяваше си, че онази нощ, когато стана свидетел на низостта на Бойл и Тони, беше достигнала дъното на отвращението си, но сега беше не по-малко покрусена, а чувствата ѝ бяха насочени в различни посоки: към Поли Перит, Кел Артнър и всички останали, които бяха добавяли по зрънце към една голяма лъжа. Но най-много беше възмутена от Мат, защото беше одобрил материала. Нито един репортер не би извършил професионално самоубийство, като нападне открито съпругата на издателя си, освен ако не е получил изрично разрешение от него.

— Почти нищо не зная за Кел — каза тя. — Преди известно време разбрах, че е свързан с Чет Колфакс, и предупредих Мат, но той каза, че навсякъде ми се привиждат заговори. Няма друго... О, не. Тони спомена веднъж, че е срещнал Кел в „Хюстън Рикорд“. Това е всичко.

— Тихо е спотайвал омразата си и е изчаквал да дойде неговият час. Колфакс работи при Рурк, така ли?

— Разбира се. Нали затова предупредих Мат да внимава.

— А Рурк е собственик на „Хюстън Рикорд“.

— Зная. Сол, това е само съвпадение. Няма причина Кигън да е замесен. Той не се интересува от мене и никога не се е интересувал.

Искаше само да получи Мат.

— И курорта в Нуево?

Елизабет внимателно го изглежда.

— Кой ти каза? Зад Нуево стои Тери Болинджър.

— Да, така е. Но въпросът е кой стои зад Тери Болинджър? — Сол вдигна рамене. — Ти си журналист; знаеш колко подозрителни ставаме при наличието на определени факти. Винаги се опитваме да проследим накъде водят нишките — а тук като че ли всички те са насочени към Хюстън. Мисля да поговоря с Мат.

Настъпи мълчание.

— Сигурно искаш да ме попиташ за моето мнение? — попита Елизабет.

— Точно така.

— Предпочитам засега нищо да не казвам. Поне докато не съм говорила с него. Кигън може да е собственик на вестника, Сол, но Мат отговаря за...

— ... и никой не би посегнал на съпругата на шефа, освен ако шефът не е разрешил. Това си мислиш, нали? Но нали същият този репортер веднъж злоупотреби със снимков материал, и то под носа ти?

Елизабет се замисли и след малко поклати глава.

— Ако знаеше, че го е направил веднъж, нямаше ли да внимаваши с него за бъдеще?

— Така е — отстъпи Сол.

— И аз. Както и Мат. Ето защо искам да говоря с него.

— И какво смяташ да му кажеш?

— Че искам развод. — Думата я стресна като изстрел от пистолет. — Живеем разделени повече от година и дори да съм си въобразявала, че може отново да се съберем... Вече зная, че няма да стане. Не ме интересува и не го искам...

— Чакай малко. — Сол седна в креслото срещу нея и се замисли. Елизабет се самозалъгваше. Всички умни жени, които познаваше — Хедър, Изабел, Мая — бяха убедени, че тя все още обича Мат. Но как да ѝ го каже, без да я ядоса?

— Защо трябва да съм омъжена за човек, който не се интересува от мене? Вече нищо не ни свързва.

Тя замълча, тъй като си спомни бележката за репортажа с Олсон. Но бързо прогони тази мисъл, тъй като бележката очевидно беше

резултат от импулсивно хрумване. Статията на Артнър беше нещо съвсем различно: за нея се изискваше време и внимателно обмисляне.

— След като е способен да изпрати репортер по следите ми, значи изобщо не се интересува от хората, а само от своите вестници и властта, която му дават.

— Чакай малко — отново каза Сол. — Съгласен съм, че изглежда доста гадно, но ние не знаем всъщност какво се е случило. Ако се замислиш, около интервюто с Олсон се случиха доста странни неща. Знаеш ли например че спира предаването на твоя приятел Тони Рурк?

Елизабет се намръщи учудено.

— Спира предаването на Тони? Не знаех, но не ми се вярва, дори да смени продуцента. Баща му го спонсорира.

— Какво?

— Рурк стои зад спонсорите. Той плаща, като използва чужди имена. Този човек обича да контролира нещата, Сол. Казвала съм ти го и преди. А това е начин да държи в подчинение Тони.

— Може би, но въпреки това в Лос Анжелис се носят слухове, че следващия сезон шоуто ще бъде свалено. Научих го от един приятел — редактор на местен вестник. Ако искаш, мога още да поразпитам. Същото смятам да направя за статията на Артнър: интересува ме кой е поръчал материала и откъде е информацията.

— Независимо как е започнала цялата история, в края на краищата тя е била одобрена от Мат и смятам лично да му кажа какво мисля за него. Прави каквото искаш, Сол. Можеш да го питаш за Кигън. Но искам първо аз да говоря с него.

На следващия ден пристигна телеграма от Пол Маркам. Текстът беше кратък: „Заседание на изпълнителния комитет, петък, 10 сутринта. Моля да присъствате.“

Когато се получи съобщението, Изабел седеше в кухнята на Елизабет, пиеше какао и разказваше как замразили нейния проектозакон до края на сесията.

— А това означава завинаги. Следващата сесия е чак през януари, дотогава язовирът ще е построен, градът — потопен, а ние ще сме си заминали с парите, които ще ни отпуснат. Някои вече се преместиха... — Устните ѝ бяха стиснати, раменете — тъжно отпуснати. — Каква несправедливост. Проведохме страхотна битка, успяхме да разбудим някои политици от вечния им сън и изведнъж

всичко свърши. Нямаме право да оставаме повече в домовете си, защото земята принадлежи на щата, а отсрочката от дванайсет месеца свърши. Джок вчера каза, че веднага след замразяването на законопроекта, началникът на обекта издал заповед да разрушават всичко, което им се изпречи на пътя — а това означава града — защото ако го заобикалят, строителството щяло много да се оскъпи.

— Но не и докато живеете там! — възкликна Елизабет.

— Той ще се опита да ги спре и ние му имаме доверие, защото е свястно момче. Но никой от нас не вярва в чудеса. Всички търсят къщи под наем в Пекос и гледат час по-скоро да се преместят.

— Ако не бях дала повод за статията на Артнър, законопроектът ти щеше да мине.

— Господи, и това не беше сигурно! Никой не е направил за нас повече от тебе! — Изабел прегърна приятелката си. — Ти си нашата героиня, нали знаеш? Ако не беше интервюто с Джок, нямаше да имаме никакъв шанс. Знаеш ли кое е най-странното? Още преди статията на Артнър хората в законодателната комисия непрекъснато си променяха мнението. Добре, де, обещах си да не правя повече анализи.

Изабел изпи какаото и стана. Постави ръка на рамото на Елизабет.

— Е, поне Лус не е нещастна; следващата есен постъпва в колеж. Много младежи купуват фургони. Смятат да се установят в долината и да работят в ресторантите, които онези мръсници ще построят. Нещастни са не повече от стотина упорити граждани, които искаха да запазят града и да участват в печалбата, която ще се извлича от земята им. Ние ще се махнем. Нуево ще се превърне в луксозен курорт в съседство до прекрасен резерват, който вероятно все повече ще се стеснява и накрая съвсем ще изчезне. Цялата история ще се запази само в старите, пожълтели страници на местното вестниче „Чифтейн“.

В очите на Изабел се появиха сълзи. Целуна приятелката си по бузата и каза:

— Обичам те. Скоро пак ще се видим. Отивам да гласувам още четирийсет закона, предназначени за подобряване на живота в Ню Мексико. Каква беше онази телеграма, която получи преди малко? Да не е свързана с Нуево?

— Не, „Маркам Фичърс“ ме канят на заседание в Ню Йорк. Налага се да отида, но само за един ден.

Елизабет не сподели опасенията си с Изабел. Досега Пол Маркам винаги се обаждаше лично за заседанията на агенцията, а докато беше в Ню Йорк, не пропускаше случая да я покани на обяд или вечеря. Явно и той беше притеснен от материала на Артнър.

— Защо не дойдеш с мене? — попита Елизабет Холи същата вечер, докато си прибираше багажа. — Имам малко работа, а ти през това време можеш да се поразходиш. После ще обиколим някои музеи, ще отидем заедно на пазар, ще обядваме и даже може да посетим Карнеги Хол. Няма да отсъстваш дълго от училище.

Холи отрицателно завъртя глава.

— Не мога.

— Защо?

Момичето се сви в креслото и започна да разглежда ноктите си.

— Мамо, когато беше в Сан Франциско, изпращала ли си Хедър да ме шпионира?

— Не. Помолих я да ти се обади по телефона или да мине да види как си. Това за тебе шпионирано ли е? — Ръцете на Елизабет застинаха на блузката, която сгъваше. — Значи си я видяла? И не си й се обадила?

— Бях в леглото.

— Но по-късно си могла да се обадиш и да я успокоиш, че си добре.

— Не обичам да ме шпионират!

— Холи, държиш се грубо и не ми е приятно да разговаряме с този тон.

— Съжалявам.

— Защо не ми кажеш какво се е случило? Ако те тревожи нещо сериозно, защо не искаш да поговорим? Може би ще успее...

— Не!

— Хей! — леко каза Елизабет. — Не се нахвърляй така. Това беше само предложение, не натрапване. Понякога е добре да поговориш с някого, дори с майка си...

— Не! — изкрещя Холи и избухна в сълзи. — Защо не ме оставиш на мира? Опитвам се да се справя, а ти непрекъснато ми крещиш.

— Крещя ли ти? — Майка ѝ учудено вдигна вежди. — Така ли ти изглежда?

Холи си изтри носа и поклати глава.

— Всъщност не. Просто искам да ме оставиш на мира.

— Добре, щом искаш. Но си помислих, че сега, когато прекарвам повечето си време у дома, бихме могли да станем приятелки.

— Ти била ли си някога приятелка с баба?

— Да. През повечето време. А и ние с тебе бяхме приятелки. Поне до скоро.

— Може би няма цял живот да бъда такава. — Холи замълча и след малко попита: — Мамо, когато се влюби в татко, всичко ли беше прекрасно? Не ти ли се струваше, че трябва да почакаш и тогава ще стане по-добре?

— Всичко беше чудесно още от първия ден. — Елизабет внимателно погледна дъщеря си. — Чувствахме се най-добре, когато бяхме заедно, няхахме търпение да останем сами... — Гърлото ѝ внезапно се стегна и тя заплака: — Беше прекрасно, Холи.

— Никога не си ми разказвала за това.

— А трябваше. Извинявай. Дълго време не можех да говоря заради болката. Предполагам, че още ме боли... Да не би да си влюбена и да имаш проблеми?

— Сигурно — весело каза Холи. — Всички влюбени имат проблеми. Вие с татко чакахте двацет години, докато се появят вашите. В момента отношенията ви не са като в розов роман, нали?

В очите на Елизабет се появи тревога и тя наведе глава. Това не бяха думи на Холи. Някой ѝ ги беше внушил.

— И кой е щастливецът? — попита тя. — Някое момче от музикалното училище?

— Да — засмя се трескаво Холи. — Двамата правим чудесна музика.

Настъпи продължителна тишина. Елизабет се страхуваше да не каже нещо излишно, но попита спокойно:

— Все пак няма ли име, или трябва да изчакам началото на музикалния сезон, за да го прочета в програмата?

— Ето видя ли! Непрекъснато ме подпитваш. Остави ме на мира. Щом се опитам да ти се доверя, ти веднага започваш да ме притискаш. Аз как не те питам какво чувстваш, когато става дума за татко и

Никол? — Забеляза болката в очите на майка си, стана ѝ неудобно и бързо изрече: — Извинявай. Не зная нищо определено. Когато бях в Хюстън, видях снимката ѝ на бюрото му, но той каза, че е само приятелка. После поне сто пъти повтори, че тя няма да присъства на тържеството по случай моето завършване... Мамо, не ми обръщай внимание. Нямам предвид и половината неща, които казвам.

Холи бързо скочи от креслото и излезе от стаята.

„Не мога да замина. Трябва да разбера какво се е случило“ — реши Елизабет.

— Мамо? — Холи застана на вратата. — Дойдох да се извиня. Държах се истерично. Моля те, не се тревожи. Сега не мога да дойда в Ню Йорк, но следващия път с удоволствие. Ако ме искаш.

Беше толкова спокойна и красива, макар и със зачервени очи. Елизабет се поуспокои.

— Щом казваш... Наистина не мога да отсъствам от това заседание.

— Вярвам ти. — Холи се приближи до Елизабет и сложи глава на рамото ѝ като малко момиченце, въпреки че беше висока колкото нея. — Добре съм, само съм малко объркана. Предполагам, че на всекиго може да се случи...

— Да, така е. — Майка ѝ я прегърна, после затвори пътната чанта и каза: — Заминавам утре и се прибирам в събота сутринта. Искаш ли да прекараме почивните дни заедно?

— Чудесно. — Холи леко докосна с устни бузата ѝ. — Да те закарам ли до Албъкърк?

— Не, Сол вече си предложи услугите. Искане да поговори с издателя на „Дейли Нюз“ за един материал, който пуснаха наскоро. Но ако искаш, ще ти се обади кога пристигам, за да ме посрещнеш в събота. А, и още нещо. Ако баща ти се обади... Оставих му бележка, но той още не се е свързал с мене. Да знаеш къде е?

Холи се поколеба, но отвърна:

— Струва ми се, че е на почивка с яхта по островите на Флорида.

— Разбирам. — Нито една от двете не уточни с кого е заминал Мат. Беше очевидно.

Пол Маркам никога никого не беше уволнявал. Това се бе случило с него веднъж и той не забрави чувството на унижение и безпомощност, което изпита в този момент. Изчака да си тръгнат

всички останали, за да не се налага да дава обяснения. Тогава си обеща, че когато стане собственик на компания, никога няма да уволнява служителите си.

Беше споделил тази история с Елизабет, докато обядваха в Руската чайна и келнерът поставяше парченца топено масло върху котлетите по киевски, които си бяха поръчали. Затова тя не се учуди, че сега той бе заел позицията на мълчалив наблюдател и остави вицепрезидентът да говори по нейния случай.

— На едната страна на везните е вашата огромна популярност, на другата — опасността от съдебен процес. След като Агенцията по печата разпространи материала на Артнър в цялата страна, местните редактори изпаднаха в паника: никой от тях не бе предполагал, че има нещо нередно във връзка с вашия материал. Опитавме се да ги успокоим, но те са настроени много враждебно срещу нас и са прави — хлябът им зависи от доверието на читателите и не искат да рискуват. Няма да спрем вашата рубрика, Елизабет, но временно ще я отстраним, докато не решите проблема. Не можете да си позволите да премълчите: в нашия бранш има хиени, готови всеки момент да ви разкъсат. Трябва да станете по-настъпателна. Готови сме да ви помогнем с всичко необходимо, защото ви имаме доверие — например ако имате нужда от частен детектив, ние сме готови да платим част от хонорара му. Никой от нас не би искал да ви загубим като автор, но трябва да разберете и нашата позиция. Помислете и ни информирайте за плановете си. Ще ви помогнем с всичко, което е по силите ни.

Маркам и останалите изразиха съжаление, но решението беше окончателно. След половин час Елизабет беше пред Рокфелер Сентър. Нямаше избор. Искаше ѝ се да открие Кел Артнър и да го обеси за тирантите, ако е необходимо, за да признае, че е излъгал. Но преди това трябваше да си изясни отношенията с неговия началник. Спря до един телефон и се обади в кабинета на Мат.

— Чакам го да се обади, госпожо Львъл.

— Нима на яхтата няма телефон? — попита Елизабет и бързо добави: — Няма значение. Предайте му утре да се обади вкъщи. — Затвори и безмълвно се вторачи в телефонната будка. „Как да обясня на целия свят, че съпругът ми е толкова зает с друга жена, че няма време да ми се обади по телефона?“

Отиде в парка, седна на една пейка и се замисли. Нямахме смисъл да остава в Ню Йорк. Ядосваше се преди всичко на Мат, но също така на Маркам и неговия екип. А щом се ядосваше, значи беше още жива. Взе такси до хотела, бързо си събра багажа и след един час вече беше на летището „Ла Гуардия“.

За последен път използва журналистическата карта на „Маркам Фичърс“, за да си осигури билет до Албъкърк, купи си роман с меки корици, зае мястото си и си поръча чаша вермут. Имаше телефон под ръка, но на никого нямаше желание да се обади. Единственият човек, с когото би могла да сподели какво чувства в момента, беше Мат, а именно той ѝ беше причинил всичко това.

Самолетът се приземи в Албъкърк, Елизабет премести часовника си с два часа назад и взе кола под наем. Беше два следобед; до четири часа щеше да си е вкъщи. Когато излезе извън града, веднага се успокои. Свали стъклото на прозореца и дълбоко вдиша въздуха на пустинята. Над нея се простираше безкрайното небе, в далечината се очертаваха виолетовите контури на планините; чуваше се самотен кръсък на сойка. Беше си у дома. Всичко щеше да се оправи. Сол щеше да разбере за кого работи Артнър и щяха да напишат опровержение; Маркам щеше да възстанови рубриката ѝ в своята агенция; Поли Перит щеше да се заяде с някой друг; а тя щеше да намери начин окончателно да изясни отношенията си с Мат и да го забрави.

Когато пристигна пред вратата на дома си, Елизабет почти се усмихваше. Сърцето ѝ обаче подскочи, когато забеляза кола пред входа, и то взета под наем на градското летище.

Бързо отключи вратата и решително се насочи към стаята на Холи.

Тони — без вратовръзка и с разкопчана до кръста риза — стоеше зад Холи. Ръцете му бяха обгърнали гърдите ѝ, устните му бяха впити в нежната ѝ шия. Холи стоеше съвсем неподвижно. Беше облечена в шотландска къса поличка и бяла блуза. Приличаше на момиченце. Стоеше с отпуснати ръце, а дългата руса коса закриваше лицето ѝ като завеса.

— Разбира се, че е удобно, стига си се притеснявала — чуваше се настойчивият шепот на Тони. — Естествено, че ще дойдеш. Аз ще се погрижа за...

В този момент двамата доловиха стъпките на Елизабет пред вратата и бързо се отдръпнаха един от друг. В същия момент тя забеляза на леглото отворен куфар и разхвърляните дрехи на Холи.

„О, Мат — простена мислено тя. — Какво причинихме на децата си?“

Тримата застинаха неподвижно. Като че ли дори дишането им беше спряло.

— Виж какво — започна Тони.

— Вън. — Гласът на Елизабет прозвуча като удар е камшик. — Веднага напусни тази къща.

— Елизабет, ти не разби...

— Казах веднага да се махаш!

— Но аз исках тебе! Тебе! През цялото време...

Холи тихичко ахна:

— Каза, че искаш мене. Каза, че мечтаеш да ме поканиш в своето предаване.

Елизабет цялата гореше. Имаше желание да крещи и да удря; да размаже с юмрук лицето на Тони. Но ръцете ѝ останаха свити, само още по-дълбоко заби нокти в дланите си. Погледна широко отворените очи и треперещите устни на дъщеря си. Изпита непреодолима омраза към мъжа, който стоеше в стаята ѝ.

— Вече няма предаване — презрително отбеляза тя — и нищо не може да ти обещава.

— Лъжеш! Мръсна кучка! Никой не знае, че...

— Тони! — ахна Холи и за пръв път го погледна.

— Вън! — Елизабет влезе в стаята и застана до Холи. — Веднага напусни къщата ми и този град, а ако още веднъж се доближиш до нас, Тони, кълна се в Бога, ще те убия.

Той отстъпи крачка назад, поразен от гнева ѝ и неспособен да откъсне поглед от лицето ѝ. Опита се да каже нещо, но не успя. Лекомислената му хубост се бе изпарила. Лицето му изглеждаше месесто и отпуснато, устата — мекушава.

— Как разбра за...

— Чу ли какво ти казах?

Ръцете му извършваха някакви странни движения, все едно че искаше да се залови за нещо; главата му се тресеше; погледът му бе насочен към пода.

— Имам предаване — промърмори. — Точно сега работя върху него... Седна на стола и взе едната си обувка.

— Веднага стани от моя стол! Жалко нищожество! — Елизабет почти се задави от гняв. — Повече да не си посмял да докоснеш нищо в тази къща. Предупреждавам те за последен път: незабавно напусни дома ми!

Накрая той се изплаши от думите и от израза на лицето ѝ. Заобиколи я ужасен, като по пътя си събираше обувките и чорапите; залиташе и се удряше в мебелите.

— Имам предаване — отчаяно повтори. — Един ден ще съжаляваш, че си постъпила толкова зле с мене... — изглежда я с омраза и излезе.

Тя изчака да чуе звука от отваряне на входната врата, след малко последва шум от мотора на кола, изсвистяване на гуми и накрая всичко заглъхна.

Раменете на Холи трепереха. Тя стоеше неподвижно, закрила лицето си с ръце. Елизабет силно я прегърна.

— Холи, милото ми дете...

Холи продължаваше да стои вцепенена в ръцете на майка си.

— Не съм дете! Не беше необходимо да връхлиташ тук и... да ме спасяваш от големия и лош...

— Не мисля, че има нужда да те спасявам. — Гърлото на Елизабет се беше стегнало от ужас пред това, което можеше да се случи. — Не те мисля за дете, Холи. Зная, че си вече жена — красива и силна. Седни, искам да поговорим. — Холи поклати глава. Елизабет въздъхна, но не пусна от прегръдките си непокорните рамене на дъщеря си. Не знаеше откъде да започне. Нямаше начин да излезе от тази история така, както би се искало на всяка майка: мъдра, спокойна, чиста. „О, Холи — прости ми!“ — отново проплака.

Пое си дълбоко дъх и тихо попита:

— Кога започна всичко това?

— Докато беше в Сан Франциско.

— Преди три седмици. Затова ли плачеше, когато ти се обадох?

— И изпрати Хедър да ме шпионира!

— Холи, защо плачеше?

— Защото съм чувствителна. Случиха се толкова нови неща!

— Стори ми се, че си разстроена.

— Не бях! Бях щастлива! Това беше най-прекрасната вечер в живота ми. Разговаряхме за всичко. Накара ме да му изпея нещо и каза, че за малко щял да се разплаче... Обичах го! И още го обичам. И той ме обича.

— Сигурна ли си? След това, което каза за мен?

Холи затвори очи.

— Вероятно се страхуваше да не му се сърдиш... Понякога говори неща, които не мисли...

— Той непрекъснато приказва неща, които не мисли. Трудното при Тони е да разбереш къде свършват лъжите и къде започва истината.

— Не е честно! Сигурна съм, че беше искрен! Каза ми толкова хубави неща... че красотата ми е... ослепителна... и че правя дните му ярки...

— А нощите — още по-ярки?

Холи се изтръгна от ръцете на майка си. Лицето ѝ бе придобило пурпурен цвят.

— Откъде знаеш?

— И на мене е казвал същото — равнодушно обясни Елизабет. — Предполагам, казал ти е също така, че си изискана, зашеметяваща и...

— ... страстна жена — довърши Холи и погледна към вратата. Изглежда с укор майка си. — Спала си с него! Как не те е срам да ми го казваш! Извършила си предателство спрямо татко...

— Чакай малко...

— Подозирах го, но не бях сигурна. Освен това ти никога не оставаше в Лос Анжелис за повече от една нощ. А когато той ми каза, че съм променила целия му живот, даже си помислих, че не е вярно, защото ти си много по-красива, умна и изтънчена от мен и той никога не би ме погледнал, ако вие двамата... Не ти вярвам! Не ти е казвал онези неща!

— Вероятно ги повтаря на всички жени — каза Елизабет — и вероятно всеки път си вярва, или поне се опитва.

Холи стоеше в средата на стаята; тялото ѝ беше също толкова напрегнато, както при пристигането на Елизабет. Внезапно тя се отпусна и заплака.

— О, мамичко — прегърна Елизабет през кръста и сложи чело на рамото ѝ, — колко се радвам, че си тук. Добре, че не... Искях те, но аз не... Една вечер легнах в твоето легло, когато тебе те нямаше, но това не беше... — Тя си пое дъх. — Не знаех какво искам!

Елизабет я прегърна.

— Тихо, мило дете, Холи... Зная колко боли. — Отново се вбеси, като си спомни за онова копеле, но побърза да прогони гнева. — Всичко ще се оправи, Холи, не се тревожи. — Отведе я до едно от меките кресла и я взе в скута си. — След малко ще поговорим за това. Не сега. Дай си малко време.

— Не, искам веднага да ти кажа. — Холи си изтри носа с опакото на ръката. — Не зная защо плача...

Елизабет ѝ подаде книжна кърпичка.

Холи я взе и я притисна към очите си.

— Не ми ли се сърдиш?

— Как бих могла да ти се сърдя? Та аз те обичам. Освен това изглежда и двете сме се поддали на едни и същи ласкателства. — Холи отново трепна. Елизабет я целуна по челото и я притисна към себе си. Спомни си как я беше държала на ръце, когато беше бебе. Не преставаше да се учудва колко беше крехка и същевременно силна и какво чудо бе извършила Елизабет Львъл, като бе родила толкова прекрасна дъщеря. Погали платиненорусата коса — същата като нейната, когато беше на възрастта на Холи и спеше с Тони Рурк. — Нека да ти разкажа за Тони — започна тя и ѝ разказа всичко, което се беше случило между тях двамата, започвайки от онова горещо лято, когато беше на седемнайсет години.

— Той беше шест години по-голям от мене и толкова самоуверен — или поне се стараеше да изглежда така, — че ме караше да се чувствам пораснала и свободна. Баба ти и дядо ти винаги са били много предпазливи хора, все се страхуваха да не сбъркат нещо. И изведнъж се появи Тони и промени живота ми — всичко стана някак бързо, вълнуващо, опасно, без предварителен план. Естествено имаше и друго — бях лудо влюбена в него, защото той ме научи на много неща, показва ми какво съм способна да чувствам и аз дори мислех, че той е единственият, с когото бих могла да бъда толкова близка... — Елизабет се смути.

Продължавай. — Холи се размърда в скута ѝ. — Колко време бяхте любовници?

— Едно лято. След това той замина, запозна се с някакво момиче и се ожени.

Холи въздъхна.

— Сигурно сте се скарали, или ти си намерила друг...

— Не, Тони си намери друга. А аз мислех, че ще умра.

Сгушена в ръцете на майка си и стиснала мократа кърпичка тя прошепна.

— Но той се върна при тебе. Непрекъснато идваше в Санта Фе.

— Нали ти казах, Холи — Тони обича театъра. Някъде между третия и четвъртия или между четвъртия и петия си брак той изведнъж реши, че аз съм жената на неговия живот. Недостижима, защото бях омъжена. И то щастливо. За Тони това беше идеалната сцена за изпълнение на преувеличени клетви и декларации, напълно безопасни, тъй като нямаше да доведат до нищо сериозно. Посещенията му бяха просто част от ролята, която той изпълняваше. Докато един ден... той разбра, че в живота ми е настъпила промяна. Тони много добре умее да усеща кога хората са най-уязвими, защото само тогава се чувства силен. Не всеки го разбира, защото е артист, и то добър. А понякога успява да заблуди и себе си, което впрочем често се случва и на други артисти. — Елизабет погледна главата на Холи, отпусната на гърдите ѝ, и продължи: — Разбра, че имам нужда от някого, за да се почувствам обичана и желана. И млада. Мислиш, че съм предала баща ти, Холи, но ние вече бяхме разделени. Той имаше свой собствен живот, а аз се почувствах... остаряла. И никому ненужна.

— И си отишла в леглото му.

— Не беше толкова просто. — Реши, че не е необходимо повече да се крие. — Той знаеше точно какво да каже и как да го каже; знаеше от какво имаше нужда. Заведе ме в Европа, където всичко изглеждаше толкова ново и различно. Даже Тони Рурк. Даже любовта. Работехме заедно в това странно и чудесно място и аз бях доволна; не обръщах внимание на случаите, когато мислехме по различен начин; на това, че понякога се държеше доста неприятно и явно не държеше много на мене... — Тя замълча. — Мисля, че и ти си го усетила. Но си била развълнувана и всичко е било толкова ново...

Точно така беше. Не знаех, че и ти си чувствала същото, въпреки че си по-възрастна и по-умна от мене, и всичко знаеш.

Елизабет прехапа устни.

— Всеки може да го почувства, Холи. Но най-добре е да си с някого, който те прави щастлива.

— Щастлива бях.

— Наистина ли беше щастлива с него?

Холи отново се разплака, този път не така горчиво — сълзите просто се стичаха по лицето ѝ, както онази първа вечер с Тони.

— Искях да бъда щастлива. Но все не се получаваше. Той говореше някои неща... и ме заболя... а аз не исках, защото знаех колко е лошо да напусна тебе и татко...

Елизабет си спомни за куфара на леглото.

— Къде смяташе да заминеш?

— В Малибу, а после в Амалфи. Тони каза, че домът му в Малибу бил студен и пуст без жена и той говорел само с хладилника си. Каза, че аз съм щяла да съживя дома му. Обеща да плуваме в басейна; каза, че имал син халат, в който очите ми щели да изглеждат още по-сини, като небето... Толкова беше приятно, когато говореше така... Дори когато не ми се струваше... добър... и когато не беше толкова хубаво, колкото очаквах, аз продължавах да съм изпълнена с любов и чаках, исках... исках да обичам и да бъда обичана... Разбираш ли какво имам предвид?

Елизабет кимна.

— Зная какво е да искаш да бъдеш обичана.

— От Тони?

— Не, от баща ти.

— О! Но между вас всичко свърши, нали?

— Но не заради Тони. Въпреки всичко няма по-прекрасно и по-радостно усещане, но само с човек, когото обичаш истински и когато не си принуден да се преструваш.

— Не съм се преструвала!

Елизабет попита:

— Наистина ли беше готова заради него да напуснеш училище, да се откажеш от Джулиард и от всичко, за което работи толкова упорито?

— Отначало не исках, но Тони каза, че от никого нямам нужда, освен от него. Каза, че след като завърша, трябва да поддържам контакти с полезни хора. Щял да ме представи на разни важни хора от телевизията и киното, а той самият да се отдаде на политика и да стане сенатор...

— Сенатор? Тони?

— Точно така каза. Първо щял да дойде в Ню Мексико, а след като го изберат — щял да се премести във Вашингтон. Там щял да се запознае с други важни хора и да... ме направи известна.

— А ти повярва ли му? — попита тихо Елизабет.

— Исках да му вярвам. — Гласът на Холи стана още по-тих и майка ѝ наведе глава към нея. — Когато ме докосваше, вярвах на всяка негова дума. Беше ми приятно. Харесваше ми, когато повтаряше, че съм прекрасна и чаровна. Чувствах се красива, но не просто хубава — истински красива, като тебе... Никой не ме е карал да се чувствам по този начин...

Думите просто се лееха от устата на Холи. Отначало това, което майка ѝ ѝ довери за Тони, я шокира и обърка, но после се успокои. Никога не я бе обичала толкова много. Беше ѝ благодарна — беше с нея и може би щеше да ѝ помогне да се освободи от натрупаните сложни чувства.

— Вие с татко винаги сте ме обичали; Питър, баба и дядо, както и Лус, но исках да бъда обичана и по друг начин, не като момиченце от гимназията, а като жена, която има чувства... Исках да разбера какво чувстват жените и когато той... ме съблече — гласът ѝ стана още по-тих — ... той не ми даваше да се събличам сама; казваше, че съм най-желаната жена на света...

Елизабет се сви. Презираше Тони и ѝ беше мъчно за Холи. „Тя заслужаваше да открие любовта с човек, който да ѝ остави щастлив спомен...“

— Никой друг не го е правил, никой от момчетата, които познавам...

— Но ти никога не си им позволявала — промърмори Елизабет.

— Да спя с тях?

— Не си длъжна да спиш с когото и да е, Холи.

— Но ти си го правила.

— Да. Но по-късно съжалявах за това. Не само защото Тони ми разби сърцето — поне тогава си мислех така, — но главно защото не се запознавах с момчетата постепенно: първо като приятели, а след това като любовници. След Тони не знаех какво точно искам от тях. Всички ми изглеждаха прекалено млади. И тогава се появи баща ти...

— Точно там е проблемът! Те наистина са прекалено млади. Ти ми каза да излизам с момчета на моята възраст. Излизах няколко пъти, но те не се интересуват от музика, а Тони ме помоли да му попея! Момчетата не искат да разговарят за нищо сериозно; интересуват се само от секс. Искат само да се натискат на задната седалка на колата, непрекъснато се опитват да си промушват ръката под блузата или под полата ми и непрекъснато бързат... С Тони мога да говоря за всичко; той каза, че съм го омагьосала... Казвал ли ти е и на тебе същото?

— Понякога. Холи, да не би да очакваш да ти кажа, че е хубаво да спиш с Тони, защото е по-добре да навлезеш в секса с възрастен мъж, отколкото с момче?

Холи замислено ухапа палеца си.

— Според тебе не е хубаво.

— Не е. — Елизабет леко се отдръпна, за да може да погледне дъщеря си в очите. — Не е трудно да спиш с мъж, Холи, но от това не ставаш голяма. Една жена е пораснала, когато започва да разбира себе си и да управлява живота си, включително и любовните връзки... Това са нещата, които те правят възрастен човек. В момента не разбираш себе си, защото си преминала през толкова много промени; не знаеш как да се справиш с една връзка и определено не разбираш Тони. И никога не си го разбирала, защото той специално се е погрижил за това. Възползвал се е по ужасяващ начин...

— Не е вярно! Аз исках той да ме обича!

— Нали каза, че винаги е било толкова хубаво, колкото си си го представяла?

Холи сведе поглед.

— Понякога имах чувството, че го мразя. Друг път го обичах, а понякога — и двете... — Тя погледна майка си. — Но през последната седмица имах чувството, че съм... хваната в плен. Не знаех какво да правя. Обичах го — и още го обичам, — но исках да се освободя от него, и не можех, защото той винаги беше тук. Остана в града...

— Дори когато си бях вкъщи?

Холи кимна.

— Тони ми каза, че баща му му е дал две седмици почивка и отседна в хотел в Таос. Идваше с колата... Прекарвахме следобедите в стаята му...

— Но нали казваше, че си на репетиция?

— Всъщност бях в Таос. Напоследък не ми оставаше много време за пеене... Беше толкова изморително... Искаш ли да ти разкажа за Тони?

— Да — каза Елизабет. Беше ѝ отвратително, но искаше да приключат с този въпрос веднъж завинаги.

— Той винаги беше наблизо. И аз бях доволна. Тони Рурк искаше да е близо до мене. Беше като сбъдната мечта. И изведнъж един следобед се почувствах като в плен. Бяхме в стаята му и той каза, че трябвало да замина с него, а той щял да ме направи известна. Вярвах му, но не исках да се разделям с вас; той не ми оставяше време да помисля. Непрекъснато повтаряше едно и също. Вчера, когато ти замина за Ню Йорк, той дойде и свали куфара, за да свикна с мисълта, че трябва да замина. Започна да ми прибира дрехите. Искях да те попитам какво да правя. През цялото време имах нужда да се посъветвам с тебе, но тогава трябваше всичко да си призная, а и тебе те нямаше... — Елизабет примигна и Холи бързо добави: — Извинявай, не исках да кажа това.

— Напротив, напълно си права. От тичане насам-натам не обръщах внимание на... Холи, вината е само моя. Извинявай...

— Не, недей. Не се самообвинявай, все едно че съм на три или четири години. Аз съм вече голяма. — Холи отново се разплака. — Ти харесваш работата си и трябва да пътуваш...

Очите на Елизабет също се напълниха със сълзи. „Моята красива и обичана дъщеря се опитва да ме успокои!“

— Това не означава, че имах право да не ти отделям достатъчно внимание.

— Искях да ме оставиш на мира... Не мога да се оплаквам, защото ти направи точно каквото те помолих. — Холи изтри очите си. — Нямаше нищо да ти кажа дори ако си беше вкъщи всеки ден и всяка минута. Това е истината. Знаех, че щеше да ми забраниш да се срещам с Тони. А аз бях щастлива. Или поне бях щастлива, докато не се почувствах като в плен.

— Вярно е, че щях да те накарам да престанеш да се срещаш с него. Холи, изслушай ме. Тони Рурк е почти на петдесет години, а ти си на седемнайсет. Двамата нямате нищо общо, освен твоите мечти, за които той се е досетил и се е възползвал от тях. Питаш ме какво лошо има в това да спиш с него? Всичко. И мисля, че точно това очакваше и искаше да чуеш от мене. Мога да те посъветвам само едно: ако не успееш да намериш човек, когото да обичаш истински и да не се срамуваш да се омъжиш за него — спи сама. Така е по-безопасно, а в крайна сметка се оказва и много по-приятно.

След малко Холи попита с тъничко гласче:

— Ти последва ли съвета си?

— Опитвах се да си внуша, че харесвам Тони. Но не успях.

Холи я погледна право в очите.

— Наистина ли ме е излъгал за предаването си?

— Да. Един телевизионен критик от Лос Анжелис ми се обади и каза, че наесен го свалят от екрана. Дори да не беше така, знаеш, че той никога не кани неизвестни хора. И накрая — винаги съгласува програмата си с Бо Бойл, който не би допуснал да участва моята дъщеря.

— Попитах Тони и той каза, че само той решавал кой да участва, защото предаването било негово. Нали се казва „Антъни“.

— Предаването е на баща му. Точно затова напуснах: защото Кигън и Бойл решават как да изглежда предаването. А Тони отказа да ме подкрепи.

Холи помълча и попита:

— Защо никога не си ми казвала всичко това?

— Не зная. Вероятно не съм искала да ти призная, че добрият приятел Тони ме изостави в труден момент. Сега съжалявам. Ако го бях направила, може би нямаше да бъдеш толкова благосклонна към него.

— Кой знае. Може би щях да бъда още по-мила. За да покажа на майка си как да се справя с мъжете.

Двете се засмяха и се прегърнаха. „Дъщеря ми порасна — помисли си Елизабет. — Както впрочем и аз.“

ГЛАВА 17

Мат прочете статията на Кел Артнър в Кей Ларго, където двамата с Никол спряха да пренощуват. В магазина за спортни стоки той случайно попадна на местен вестник, в който му направи впечатление следното заглавие: „Известна журналистка обвинена в злоупотреба“.

Материалът представляваше кратка версия на статията на Артнър, която се разпространяваше от Агенцията по печата в цялата страна. Мат я прочете няколко пъти и не можа да повярва на очите, си. Побесня от яд. Елизабет! Най-честната личност и журналистка, която познаваше, абсолютно неспособна на непочтена постъпка. И кой я обвиняваше? Артнър! Човек, когото бяха уволнили за нарушение на професионалната етика. Интересно, откога работеше в албъркърския „Дейли Нюз“? И кой му беше разрешил да пусне този боклук?

— Господи, Мат! — възкликна Никол, като се приближи до него. — Да не са те обвинили в убийство? Или в пиратство? Или в отвличане на самолет до Майорка?

— Още по-лошо. — Той откъсна страницата на вестника и я пхна в джоба си. — Веднага се връщам. Трябва да проведе служебен разговор.

— Скъпи, сега е осем часът, значи в Хюстън е седем. Никого няма да намериш.

Той спря и се замисли.

— Забравих. Но в Албъркърк е само шест. След малко се връщам.

В телефонната будка се замисли за името на отговорния редактор на „Дейли Нюз“ и му се обади.

— Само искам да знам — каза Мат, когато онзи вдигна слушалката — кой ти разреши да пуснеш материал срещу Елизабет Львъл?

— О, за Бога, Мат, нима не знаеше? Чет каза, че си в течение...

— Чет?

— За Бога, кого другото, освен тебе, бих послушал? Той каза, че ти и господин Рурк сте в течение. Каза, че сте бесни заради нападките срещу новите проекти в Югоизтока, както и че хора като Арагон си

позволяват да оказват натиск върху общественото мнение и решенията на законодателния орган — точно това бяха думите му — всичко съм си записал. Знаеш, че винаги го правя. За всеки случай.

— Изпрати ми копие.

— Разбира се.

— А сега ми обясни защо не ме потърси да ме попиташ лично?

— Чет каза, че няма да мога да те намеря. Бил си отплавал на почивка с яхта, но преди това си поръчал статията на Артнър и си го изпратил — говоря за Чет — да нареди да я пуснем, защото си искал да стигне до законодателния орган на Ню Мексико. Много добре знаеш, че Агенцията по печата веднага поиска да я препечата — нищо че е от местните новини — защото жена ти е известна личност... Господи, Мат, Чет ме заплаши, че или ти, или господин Рурк ще ме уволните, ако не пусна материала. Какво можех да направя?

— Да ми се обадиш. Колко пъти съм ти казвал да ми се обаждаш, когато имаш и най-малкото съмнение за някой материал?

— Казах на Чет! Нали си бил в открито море...

— Независимо къде се намирам, редовно проверявам за съобщения. И това много добре ти е известно.

— Чет каза, че въпросът не търпи отлагане.

Мат си спомни, че за пръв път не се бе обаждал редовно, защото Никол беше като вино: опияняваща, топла, отпускаща — и той не мислеше за нищо друго. От време на време слизаха да плуват в изумрудената вода с ярки слънчеви отблясъци. Бяха взели под наем водолазни костюми и се спускаха под водата, за да снимат пъстри риби и корали в мастиленосините дълбини; лежаха голи на палубата на яхтата на Рурк и пиеха „Маргарита“, усещайки вкуса на сол на устните си. Не се занимаваха с приготвяне на храна, но нищо не им липсваше, тъй като при всяко слизване на брега Никол се запасяваше с огромни кошници с провизии. Мат имаше чувството, че се намира в рая, където всичките му желания се изпълняват още преди да е разбрал какво иска, а времето минаваше в чувствена нега.

Но само преди да купи вестника. Първият вестник от една седмица.

— Смятам да напиша опровержение — предупреди той редактора на „Дейли Нюз“. — И държа да го пуснеш веднага щом го получиш.

— Ъ... Мат, имаш ли нещо против да... би ли се посъветвал с господин Рурк. Чет каза, че...

— Трябва да го пуснеш веднага — категорично повтори Мат. — И няма нужда ти да ми казваш какво да правя. — Затвори телефона. Разбира се, че щеше да говори с Рурк. След като разбере кога е първият полет за Хюстън.

Никол се ядоса, когато я предупреди, че се връщат в Хюстън. Това беше един от редките случаи, когато тя не скри раздразнението си.

— Просто се прибираме два дни по-рано — каза Мат на следващата сутрин, докато си слагаше памучен панталон и риза. Беше поръчал частен самолет, който след час и половина щеше да ги закара в Маями. Повдигна брадичката ѝ, за да я погледне право в очите. — След като говоря с Рурк, ще намеря начин да довършим пътуването. Нали?

Тя вдигна рамене.

— Надявах се да се махнем от всички и от всичко.

— Нали точно това правихме цяла седмица.

— А сега искаш да се върнем. Заради една статия във вестника. Жена ти не може ли сама да се грижи за себе си? Необходимо ли е да се правиш на рицар, да захвърлиш всичко и да се втурнеш да спасяваш жалката ѝ репутация...

— Какво искаш да кажеш?

— Извинявай, Мат. Наистина съжалявам. Постъпих глупаво. Не исках да прозвучи така. — Никол сложи ръце на раменете му. — Моля те, кажи, че ми прощаваш. Не ми се случва често да се държа така глупаво. Мат? Прощаваш ли ми?

— Разбира се. — Стори му се, че ревнува, което беше нещо ново, но освен това му се стори и разтревожена. — После ще говорим за това — каза той. — Готова ли си? Трябва да побързаме, приближава обяд.

— Да — съгласи се тя. Почти не си проговориха по пътя до летището. Мълчанието продължи и по време на полета до Хюстън, а и по-късно — докато пътуваха за града. Мат даде на шофьора на лимузината адреса на Никол, но остана в колата, когато спряха пред вратата ѝ. — Отивам направо в корпорацията; ще ти се обадя, когато свърша.

— Очаквам да разбера какво е станало. Ще дойдеш ли на вечеря?

— С удоволствие.

След малко се отпусна на седалката на колата по пътя към Транско Билдинг и се замисли какво да каже на Рурк. Не беше сложно, просто искаше да получи обяснение и информация. И да направи няколко важни уточнения.

— Чет трябва да бъде уволнен — каза той на Рурк. За пръв път просторният кабинет го подразни: в него имаше нещо потискащо и студено.

Когато влезе, завари Чет в кабинета на Рурк. Двамата едновременно вдигнаха поглед, изненадани от нахлуването на Мат. В настъпилата тишина Мат каза на Рурк, че иска да разговаря с него насаме. Лицето на Рурк вече беше възстановило обичайния си израз и на него нямаше и следа от учудване. Кимна леко на Чет и той моментално събра книгата си и излезе.

— Трябва да бъде уволнен — повтори Мат и подхвърли изрезката от вестника от Маями на бюрото на Рурк. — Той е поръчал тази статия; заявил е, че действа от мое име. Не зная какво го е накарало да си въобразява, че може да си го позволи, но няма да му се размине току-така.

— Убеден съм, че не се опитва да заеме мястото ти, Мат — спокойно заяви Рурк. — Ще поговоря с него; изглежда Чет е обърнал нещо.

— Чет никога не обърква твоите заповеди.

Рурк поклати глава.

— Нищо не зная за това, но съм съгласен: материалът не трябваше да бъде написан и не трябваше да излиза. Независимо от причината, поради която е действал Чет, направил го е от престараване, а не от злонамереност; не можем да го уволним за това.

— Трябва да го уволним за превишаване на правомощията и безотговорно поведение, с което е дал основание да бъдем подведени под съдебна отговорност за клевета. По дяволите!...

— Мат, Мат, да говорим само за превишаване на правомощията. Става дума за един лоялен служител! За човек, който работи в „Рурк Ентърпрайзиз“ повече от двацет години! Съгласен съм, че е направил нещо, което не е трябвало, но нека го разберем правилно! Чет се е опитал да защити правото на свободно и открито разработване на

частни и обществени земи. Той знае, че се интересувам от тези неща и имам инвестиции в някои обекти...

— В Нуево? — внезапно попита Мат.

— Говорим изобщо за Югоизтока. Чет много добре знае, че проявявам интерес към рудодобив и дърводобив, строителство, фермерство, почивно дело... Не вярвам в държавната собственост върху земята и Чет го знае. Както впрочем и ти. Нали миналата година написа толкова хубави уводни статии за земеползването в района. Очаквам да продължиш в същия дух. По този въпрос двамата нямаме разногласия. Единственото ни противоречие за момента е свързано с необмислената постъпка на Чет. В старанието си да ни помогне, е отишъл твърде далече. Пренебрегнал е факта, че Елизабет е твоя жена, и съм учуден, че си е позволил да я критикува в нашите вестници. Ще поговоря с него за това, но съм изненадан от остротата, с която реагираш, Мат: да долетиш чак от Флорида, за да поискаш главата на Чет само защото си е позволил да прекали, защитавайки интересите ни...

„Този човек лъже. След всичките му уверения, че ми има пълно доверие, в момента ми наговори куп лъжи“ — помисли си Мат и за пръв път се обърна към Рурк с непрекословен тон — нещо, което преди никога не си бе позволявал.

— Слушай какво ще ти кажа. Реакцията ми не е пресилена и аз не си превишавам правата; само ги защитавам. Първо, няма да позволя Елизабет или който и да е друг да бъде преследван от страниците на моите вестници: не участвам и не ръководя подобни операции; второ, като издател само аз решавам какво да се публикува. Не мога да те принудя да уволниш Чет, защото той е твой служител, а не мой. Но искам добре да му внушиш, че занапред не трябва да действа зад гърба ми, когато става въпрос за публикации в моите вестници; няма да се доближава до тях или до редакторите ми; няма да се опитва да оказва влияние върху...

— Струва ми се, че трябва да спреш дотук, Мат. За чии вестници говориш?

— За моите. Аз ги купих, аз съм издателят, ръководя...

— Не. През цялото време пропускаш една много важна думичка — предоставен. Тези вестници ти бяха предоставени от мен. И както съм ти ги предоставил, така мога и да ти ги отнема. — Рурк се облегна

назад и притвори очи. Човек би могъл да си помисли, че си почива, но Мат добре познаваше опасния огън, притаен зад спуснатите клепащи, от който се разтреперваха много силни мъже. — Ако смяташ, че можеш да се държиш като че ли вестниците са твои и да ми нареждаш какво да правя с човек от моя персонал, то ти изобщо не знаеш какви са правата ти, а още по-малко какво означава да ги превишиш. По дяволите! Аз те създадох! Измъкнах те от прашната редакция на онзи провинциален парцал, който издаваше веднъж седмично в затънтено местенце сред кактусите на Ню Мексико. Разширих твоите правомощия и практически ги направих безгранични. Благодарение на мен ти се превърна в прочут и влиятелен мъж в цялата страна!

Мат се спря.

— Не е вярно, че ти си ме създал. Аз сам издавах вестниците и сам си създадох репутация.

— Ти си глупак. Ако изобщо имаш някаква репутация, то тя се дължи на това, че работиш за Кигън Рурк.

— Не, имам репутация, и то въпреки че работя за Кигън Рурк. Вярно е, че ти ми помогна на старта — Господ ми е свидетел, никога не съм отричал — но знаеш ли колко пъти ми е пречило това, че работя за тебе? Искях да подкрепя Дан Хелър за сенаторския пост на Ню Мексико, но ти настоя да застанем на страната на Анди Грин — горкият уморен Анди, който не трябваше да се кандидатира, камо ли да бъде избран. Читателите много добре го знаят и сега аз трябва да направя нещо, за да си възвърна тяхното доверие. Не трябваше да отстъпвам и за магистралата в Колорадо...

Рурк се изправи и толкова силно блъсна стола си, че го удари в мраморния перваз на прозореца.

— Кой си ти и какво си въобразяваш, за да ми отправяш обвинения в собствения ми кабинет?

Внезапно настъпи тишина. Мат пхна ръце в джобовете си и се вторачи в слабата фигура в другия край на стаята. Рурк се беше опрял на бюрото и хвърляше изпепеляващи погледи на Мат. Обвинения. Мат започна да разбира за какво става дума.

Докато се взираше в лицето му, Рурк внезапно осъзна, че е допуснал сериозна грешка.

— Слушай, синко — каза и излезе пред бюрото, — и двамата хабим нерви за неща, които са много по-маловажни от нашите

отношения. Казахме си излишни неща; струва ми се, че трябва да се извиним един на друг. — Замълча, но Мат нищо не отговори. — Обещавам да говоря с Чет. Няма съмнение, че си позволи публично да засегне човек, когото нямаше право да засяга; не споря, че е отишъл прекалено далеч. Но същото може да се каже и за тебе, момчето ми. Всички ние се подчиняваме на заповеди, нали така? Да не мислиш, че аз не хуквам веднага към самолета, когато ме повика президентът на Съединените щати? — Той се изсмя на остроумието си, но Мат продължаваше да мълчи. — Добре, да не спорим. Единственото, което искам от тебе, е да потвърдиш, че си част от „Рурк Ентърпрайзиз“ и да се съгласиш, че трябва да се работи в един отбор, без да се поддаваме на чувствата си.

— Не става въпрос за чувства, а за справедливост.

— Не зная какво означава тази дума; ти също. Отнесоха се към жена ти много грубо в една вестникарска статия и всички ние съжаляваме за това. Статията е написана от благородни подбуди и за мен само това е от значение. Историята приключва дотук.

— Не и за мене. Статията не се основава на разкритие, а на клевета. Написана е от човек, който от години има зъб и на мен, и на жена ми, и аз няма да го оставя да се измъкне безнаказано; както няма да оставя историята без опровержение...

— Как така няма да я оставиш? Нали току-що ти обясних кой притежава вестника; съвсем отговорно ти заявявам, че опровержение няма да има. Аз определям какво да се публикува в моите вестници, Мат, и винаги е било така. Досега не сме имали проблеми и ако не беше замесена жена ти, нямаше да имаме и сега.

— Но проблемът — както ти го нарече — съществува, тъй като в един от вестниците, начело на който стои моето име, е публикувана нагла лъжа. В известен смисъл ти си прав: досега съм правил много компромиси, но няма да направя компромис с името на Елизабет. Няма да допусна да я окалят. Напоследък тя преживя много трудни моменти отчасти и по моя вина; но тя сама си изгради блестяща репутация и няма да участвам в унищожаването ѝ. — Мат тръгна към вратата. — Знаеш ли, все пак аз съм журналист. Почти го бях забравил, но е така. Доста време загубих да се правя на чиновник, но сега реших да открия истината за тази история и отново да я напиша.

— Стой тук! — Лицето на Рурк потъмня от гняв. — Ако напишеш и една дума по този случай, с тебе е свършено. Край на кариерата ти. Никога повече няма да работиш за тази корпорация и ще направя всичко възможно да не си намериш работа в нито един вестник в страната. Даже в света! Имам връзки, по дяволите! Чу ли какво ти казах!

Мат се приближи до вратата и каза:

— Ще ти изпратя предварително копие от материала, когато го напиша.

— Седни! Глупак, забранявам ти да напускаш кабинета ми! Блъфираш и се опитваш да ме накараш да се огъна. Досега трябваше да си разбрал, че никога не отстъпвам. Дадох ти възможност да осъществиш мечтата си. Слушай! Предлагам ти последен шанс да станеш най-могъщият издател на Америка! Единственото, което се иска от тебе, е да останеш на моя страна. Нищо повече — само думата ти, че няма да ме нападаш. Мат, ти дори не подозираш на колко много неща за приложението на властта мога да те науча. Но само ако съм сигурен в тебе. Мат, момчето ми... Чуваш ли ме?

Мат отвори вратата.

— Много по-добре, господин Рурк, отколкото съм ви чувал през изминалите две години. — Внимателно затвори вратата след себе си, мина през приемната, слезе по стълбата и отиде в кабинета в дъното на коридора с месингова табелка „Матю Лъвъл, издател“.

Минаваше шест и повечето служители си бяха тръгнали. Мат седна на бюрото си и погледна през отворената врата към коридора, в който се намираха кабинетите на останалите вицепрезиденти на корпорацията. Без съмнение всички те добре разбираха къде се намираше центърът на властта и едва ли правеха опити да установят контрол върху поверените им дирекции.

Извади лист хартия и със скъпа писалка — подарък от Никол — написа молба за напускане. Без да я чете втори път, внимателно я запечата в плик, написа отгоре името на Рурк и остави плика върху бюрото.

А сега какво? Нерешително огледа кабинета, така умело обзаведен от Никол. След това вдигна рамене. Трябваше да си тръгне колкото се може по-бързо, докато не се е разколебал. Значи трябваше първо да изпразни бюрото си.

Оказа се изненадващо лесно. Мат дори се учуди колко малко лични вещи има тук. Снимки на Питър и Холи и една на Закари — широко усмихнат пред печатницата, току-що излязъл от болницата, а до него синът му. Сред малкото вещи намери и бележка, която си беше написал след сватбата на Сол и Хедър през декември:

„Да изпратя на Елизабет доклада на Чет за допълнителните помощи за преселване на жителите на Нуево.“

Така и не го беше изпратил, защото не успя да го намери. А Чет не изпълни молбата му да му осигури копие от доклада. Внезапно осъзна, че и това е доста подозрително: също като статията на Артнър и този доклад би трябвало да бъде под негов контрол, но не беше. Бързо прегледа папките и изхвърли всички лични бележки и писма, когато погледът му отново се върна на трите закрепени с кламер страници: „Нуево. Компенсации и преселване.“ Много добре си спомняше доклада, който включваше карта на долините в радиус от шейсет километра около Нуево, спомни си идеално планирания бюджет за преместване, помощ за стабилизиране на новите ферми, строеж на нови жилища; бяха отбелязани дори разходите за амортизация на оборудването.

Щом като докладът не беше сред неговите документи, би трябвало да има копие в кабинета на Чет. Мат стана, остави до вратата кутията с личните си вещи и тръгна към кабинета на Чет.

На горния етаж в кабинета на Рурк вече работеха чистачките — чуваше се бръмчене на прахосмукачки и шум от разместване на мебели. Изведнъж се разнесе гласът на Рурк, който нервно крещеше нещо, но не горе, а на неговия етаж. „Какво става тук — учуди се Мат, — та аз лично го видях да си тръгва още преди половин час?“ Намръщи се и продължи към кабинета на Чет. Спря пред вратата и отново чу Рурк, а след това и собствения си глас.

„Никога повече няма да работиш за тази корпорация — гърмеше Рурк. — И ще направя всичко възможно, за да не си намериш работа в нито един вестник в страната. Даже в света!“

Мат стоеше, стиснал дръжката на вратата, и невярващо поклати глава. Малкият кучи син! Лоялният служител от двайсет години, дясната ръка на Рурк, неговият най-пламенен почитател подслушва кабинета на шефа си. И никой нищо не подозира.

„Ето с какво си запълва вечерите — мрачно си помисли, — седи в гнездото си и слуша новините от деня, за да знае какво да прави на следващия ден. Страхливо малко човече. Дори след двайсет години вярна служба той няма доверие нито на себе си, нито на обожавания си шеф и прави записи, за да е готов във всеки момент с шантаж да запази жалката си службица.“

Страхлив, но и опасен малък човек. Мат едва сега си спомни, че Елизабет отдавна го беше разбрала. Изчака да свърши разговорът и рязко отвори вратата. Чет тъкмо се бе навел над бюрото, за да пренавие лентата. В първия момент замръзна, когато чу стъпките на Мат, а в следващия скочи на крака.

— Какво си въобразяваш? Как не те е срам да нахлуваш в кабинета ми без предупреждение и да ме шпионираш като някой...

— Седни! — Гласът на Мат изплющя като камшик. — Искam да поговорим.

— Нямах право да ми заповядваш. Вече не работиш тук, уволнен си.

— Седни! — повтори Мат. Беше с трийсет сантиметра по-висок и поне с петнайсет килограма по-тежък от Чет, жилав и мускулист. Скръсти ръце и го изгледа от горе на долу. Чет се сви на стола си. Кабинетът му беше оскъдно мебелиран — две кожени кресла, въртящ се стол, три черни кантонерки, а на стената имаше само една картина — увеличена снимка на Рурк и Чет. Всичко беше напълно безлично като собственика.

— Ти си много зает човек, Чет — накрая каза Мат. — Искam да ми разкажеш всичко. Как си дал поръчка на Артнър да напише онази гнусна статия, като при това си използвал моето име, за да го пуснеш в Албъкърк; как подслушваш кабинета на шефа си...

— Не е вярно!

— Кое по-точно?

— Че аз... Нищо не е вярно! Кел Артнър сам изкопа тази информация. Никак не му се занимаваше, защото ставаше дума за

съпругата ти, но злоупотребата си е злоупотреба, независимо кой е извършителят...

— Нищожество! — прогърмя гласът на Мат. — Кой ти е позволил да съдиш жена ми? Ти лично си подал тази гадост на Артнър, нали сте приятелчета от момента, в който го изрови от вестника на Грем и го прибави към своята колекция. Гнусен вонящ плъх...

— Мамка ти, нямат право да ми говориш така... Слушай, кучи сине... Чакай малко — каза той, като забеляза изражението му. — Не ме докосвай! Нямах право... Вече не работиш тук...

— Млъкни! — изрева Мат. — Отсега нататък ще си отваряш устата само за да отговаряш на въпросите ми. Защо Артнър написа тази клевета?

— Не беше клевета, беше истина...

— По дяволите, предупредих те, че очаквам отговор! Дойдох, за да науча истината, а не да слушам глупости. И го знаеш още от момента, в който ме видя на вратата. Онази лъжа...

— Всяка една дума е истина! Лично проверих, преди да... — Той замълча и изведнъж удари с юмрук по бюрото. — ... му кажа да свери фактите. Истина е!

— Не е вярно. Но ти така и не отговори на въпроса ми: защо поръча да бъде написана тази статия?

— Нищо не съм поръчвал! Вече ти казах. Дори не съм бил там.

— Лъжеш. Лично си отишъл в Албъркърк и си заплашил редактора на „Дейли Нюз“, че ще го уволня, ако не отпечата статията. — Мат отново го измери с поглед. — Бих могъл да те размажа като въшка — тихо каза той и Чет се уплаши много повече, отколкото от крясъците му. — Господ ми е свидетел, че отдавна мечтая да го направя. Но в момента искам да получа отговор. — Наведе се напред толкова спокойно, че Чет не разбра веднага какво смята да направи. Мат отвори касетофона, извади касетата и я пхна в джоба си. — Защо поръча да напишат тази история?

Очите на Чет щяха да изскочат от орбитите.

— Веднага ми я върни!

— Зададох ти въпрос.

— Върни ми касетата. Господи, знаеш ли какво правиш?

— А ти знаеше ли, когато правеше записа? Винаги съществуват определени опасности, когато подслушваш кабинета на шефа си, Чет.

И една от тях е да бъдеш разкрит. Очаквам отговора; вече започна да ми писва.

Чет облиза устни. Двамата мълчаха. Чувахе се само бръмченето на прахосмукачката на стълбите. Чистачките слизаха към техния етаж и след малко една от жените почука на вратата.

Мат стана и отвори.

— Имаме още малко работа — спокойно каза. — Не може ли да започнете от останалите кабинети?

Чистачката вдигна рамене.

— Разбира се, но няма да се бавим много. След половин час отново ще се върнем.

— Дотогава ще сме освободили стаята. — Той затвори вратата и отново се обърна към Чет: — Изглежда, днес ние двамата с Рурк те забавихме. Добре, хайде да приключваме. Та защо беше написан онзи материал?

— Ще ми дадеш ли касетата?

— Ще си помисля. Е, защо поръча материала?

Чет дълбоко въздъхна и погледна към тавана.

— Исках да го защитя. Сам не зная защо; напоследък не се държи много добре с мене. Дори поиска от Тери да му докладва за разговорите в Санта Фе, след като преди това беше казал, че само аз ще докладвам. Не беше честно.

Мат го наблюдаваше и не можеше да разбере за какво става дума. Тери вероятно беше Тери Болинджър, но кога е бил в Санта Фе и за какво е трябвало да докладва?

Чет погледна издутината в джоба на Мат, където се намираше касетата. Сви рамене и го погледна в очите.

— Нейното интервю с Олсон беше опасно и реших да я дискредитирам. Понякога се налага да вземам решения на място и това беше едно от тях.

— Значи си решил да съсипеш репутацията на Елизабет. С какво ви заплашваше тя? — Чет го погледна безизразно. — Зададох ти въпрос, Чет. Кого си искал да защитиш? Кой е бил застрашен?

И още веднъж Чет сви рамене.

— Думите на Олсон предизвикаха силен натиск от страна на общественото мнение върху законодателното събрание да се вземе земя от господин Рурк и да се даде на онези хора за нов...

— Как така от Рурк?

— Земята е негова. Той е собственикът на Нуево.

Мат погледна кръглите очилца на Чет и си спомни колко пъти беше питал Рурк, дали има отношение към този проект и той всеки път много убедително бе отричал. Зададе следващия въпрос:

— Ами Болинджър?

— Тери е собственик на два процента от предприятието „Болинджър Асосиейтс“, господин Рурк владее останалото. Тери купува земи за господин Рурк по целия свят. Купува ги от свое име, защото ако се разчуе, че земята се купува лично от Кигън Рурк, цените или ще скочат главоломно, или хората ще откажат да продават. Той стои в сянка и наема хора като Тери да купуват от негово име.

— Значи е купил цялата долина Нуево. И никой не го знае.

— Точно така.

— И как се е запазило в тайна?

— Знаете как стават тези неща. Частните корпорации не са длъжни да разкриват имената на своите акционери. Милгрим — Сол Милгрим — се опитваше да проучи въпроса, но не успя.

— Да, зная всичко за корпорациите. Но как не се е разчуло в законодателната комисия? Когато бе одобрен язовирът, никой ли не спомена, че Болинджър е изкупил земите в цялата долина? Както и това, че е убедил правителството на щата да построи язовир?

— Не зная! Знам само, че Тери купи земята, а господин Рурк не получава язовира съвсем безплатно. Разбира се, той не плаща в долари, а дарява земя за природен резерват и финансира новите пътища около язовира и езерото...

— И няма намерение да отстъпи нито сантиметър от тази земя.

— Точно така. Вече е замислил да разшири курорта. Никога няма да допусне онези хора да имат ресторанти и магазини, които да конкурират неговите. Господин Рурк не обича проблемите. Планира този проект — ние заедно го планирахме — още преди десет години. Знаеш ли от кого научи за Нуево? От баща ти! И няма да допусне да дойде някой и да му постави прът в колелата. А сега, ако обичаш, дай ми касетата. На тебе тя не ти трябва.

— Все още мисля по въпроса. Курортната зона покрива около хиляда акра. Вие съсипахте репутацията на Елизабет само заради стотина акра. Не мислиш ли, че е крайно непочтено?

— Е, не бих казал чак...

— Но аз бих. Същото ще кажат и читателите, когато прочетат материала ми.

— Няма да го направиш, за Бога! Господин Рурк ти забрани! Той те уволни! Каза, че няма да си намериш работа в нито един вестник в света! Отдавна очаквах да се случи. Харесваше те повече от останалите, но аз бях сигурен, че ще остана и след тебе, защото го познавам по-добре. Виж, Мат, хайде да работим заедно. Аз ще поговоря с него — има си начини — и той няма да ти пречи да си намериш друга работа. Дори мога да ти обещаая препоръки... ако ми дадеш касетата. Веднага. Тогава ще се погрижа за тебе и бързо ще си намериш работа... Имаш блестяща репутация. Чувам за тебе навсякъде, всички говорят за тебе...

Мат замислено го изглежда.

— Миналата година ми беше дал един доклад, който трябваше да използвам в статиите за земеползването... Къде е той сега?

— В една папка, в щатската законодателна комисия.

— Питам те още веднъж, защото явно не ме разбра. Къде е папката с доклада за помощите за преместване на хората от Нуево? Къде се пази оригиналът и къде са копията?

— Не зная.

— По дяволите, необходимо ли е всеки път да започваш този фарс, когато ти задам въпрос? Престани да дрънкаш глупости, защото ще те пребия от бой. — Мат едва се сдържа да не се разсмее, защото никога никого не бе пипвал и с пръст, камо ли да го пребие. — Искam доклада. Къде е?

Чет седеше с празен поглед и безизразно лице; отново сви рамене.

— Вината не е моя — заекна. Като сомнамбул се приближи до една от черните кантонерки, отключи я и извади папка. Започна бавно да я разлиства.

— Не си прави труда да търсиш — каза Мат. — Интересува ме цялото съдържание на папката.

— Виж какво — Чет говореше с глух глас, — никой не бива да вижда тези материали; мое задължение е да ги пазя в тайна. Ти създаваш ситуация, с която не мога да се справя. Нека бъдем разумни. Какво ще кажеш за предложението да поговоря с господин Рурк? Нали

става въпрос за твоето бъдеще! Не искам много. Прочети тези материали, но без да ги изнасяш от стаята, след което ми ги върни. Също и касетата. След това ще говоря с господин Рурк.

На вратата отново почука чистачката и надникна в стаята.

— Извинете, господа, но трябва да почистя. Нямаме право да пропуснем някоя стая, а ни чака работа и на долните етажи.

— Добре — каза Мат. — Ние сме готови.

— Не! — извика Чет. — За Бога, Мат. Дай ми документите. И касетата...

— Те са на сигурно място — отвърна му той. — Надявам се да не се наложи да използвам касетата. Но само ако не кажеш на Рурк, че съм взел документите. Успокой се, Чет. Можеш да ми имаш по-голямо доверие, отколкото аз на тебе.

— На никого не вярвам! — извика Чет. — На никого не може да се вярва. По дяволите, Мат, ако той разбере...

— Тогава ще възникне проблем, нали? — Мат го погледна с презрение. Хората като него не обичат, когато някой използва собствените им номера. — Нали сам предложи да проявим благоразумие и да сключим сделка. Ето условията: не искам Рурк да научи, че съм изнесъл документи от компанията. В твой интерес е да не му казваш. Представям си колко ти е неприятно да знаеш, че някой разполага със сведения срещу тебе, след като двайсет години безнаказано си заливал с помия всички останали. След известно време вероятно ще ти върна касетата.

Отиде в кабинета си, взе куфарчето и кашона с документите. Когато се върна, Чет неподвижно седеше на същото място.

— Ще се справиш, Чет. А ако ми помогнеш, може би веднъж в живота си ще извършиш добро дело, дори това да противоречи на възгледите ти.

Отиде при асансьора и натисна копчето.

— Скоро ще ти се обадя.

Последното, което запомни от компанията на Рурк, бяха широко отворените очи на Чет, вторачени в нищото, и шумът на прахосмукачките.

Прибра се в апартамента и подреди документите на бюрото си като карти за игра. Намери доклада, който му беше дал Чет — като допълни, че бил получен от законодателната комисия в Санта Фе — за

новите работни места и помощите за преселване на жителите на Нуево. Така Мат разбра по какъв начин е минал проектът за изграждане на язовир.

И как бяха обезщетени хората. Оказа се, че докладът, на който се опираха неговите уводни статии за земеползването в щата, беше написан лично от Чет. Позна акуратния му почерк на черновия вариант, след което явно го беше дал на машинописка, за да го препише, а оттам го бе получил Мат „направо от законодателната комисия в Санта Фе“. Замисли се, че вероятно голяма част от документите, които беше ползвал в работата си, бяха изготвени в същата сграда, на петдесет крачки от него.

Телефонът иззвъня и той вдигна слушалката.

— Да.

— Елизабет е.

Стреснат от ледения ѝ тон, той вдигна поглед от бюрото и видя небето, обсипано със звезди.

— Как си? Смятах да ти се обадя...

— Сигурно, въпреки че не виждам защо. Не вярвам да те интересува моето мнение; може да накърни вярата ти в нескопосаната клевета, която си публикувал.

— Аз? Елизабет, как си могла да повярваш, че имам нещо общо с този боклук?

— Естествено, че повярвах. А ти как мислиш, на какво трябваше да вярвам? Че твоите подчинени сами управляват вестниците на Рурк? Че самостоятелно са взели решение да съсипят репутацията на съпругата на шефа си? Или че историята е излязла без твое знание?

— Знаеш, че веднъж Артнър вече го е правил.

— Да, и Сол смята така. Отговорих му, че не вярвам да си го оставил да работи, без да бъде наблюдаван. Не е необходимо да ти се повтаря два пъти едно нещо, Мат; винаги възприемаш още от първия. Не желая да слушам нито обяснения, нито извинения. Отвратително е. Не мога да повярвам, че си способен да причиниш подобно нещо на когото и да е, още по-малко на мене. Целта е била една — да ме изкараш користна и незаслужаваща доверие. Успя. Маркам се отказа от „Интимно“...

— О, Господи!

— Не може да си изненадан — ти си експерт по властта, която дава пресата, и знаеш как да я използваш. А ти искаш да преуспееш, нали така? Четох материалите ти за земеползването: подкрепяш изграждането на нови частни курорти и на модерни скиписти, интересуваш се от проблемите на дърводобива, а хората да вървят по дяволите.

— Никога не съм казвал подобно нещо; винаги...

— Къде в твоите статии се говори за хората, които живеят в областите, които искаш да развиваш? Става дума за технически прогрес, но не и за хора. А семейството ти? Случиха се разни неща заради това, което направихме и двамата...

— Какво се е случило? Никой нищо не ми е казвал...

— Защото не се интересуваш от нас. Не искам да говоря за това; просто ми се изплъзна. Остави ме сама да се оправям със семейството ни и ще се справя. От месеци нищо не си казвал за работата си, нито нещо лично. Единственото, за което те помолих, остана без отговор. Още през декември те помолих да ми изпратиш доклада за допълнителните компенсации за хората от Нуево. Сега е март — и нищо...

— Не можах да го намеря. Но сега е в мене...

— Така ли? Колко удобно. Вече няма значение. Искаш само да променяш земята и да поставиш удобни хора да я управляват. Точно така действате двамата с Кигън. И преди съм го казвала. Подхождате си. Почти като брачна двойка. Като съучастници в престъпление. Не съм и...

— Достатъчно. Млъкни малко и ме изслушай...

— Ако още веднъж ме прекъснеш, ще затворя телефона. Отдавна не ми харесва това, което правиш, но се надявах един ден да го обсъдим на спокойствие. Вероятно съм се надявала, че отново ще станеш предишният Мат. Но вече не ти вярвам. Щом си позволил на Кел Артнър да ме клевети само за да настрои законодателната комисия срещу Изабел — и тук, впрочем, успя; сигурно ще се зарадваш, като ти кажа, че замразиха законопроекта ѝ — значи си способен на всичко. Не искам да имам нищо общо с тебе. Следващата седмица ще подам молба за развод. Ето, казвам ти го, за да не го прочетеш в рубриката на Поли Перит, но не защото искам да ти правя услуга, а за да знаеш какво мисля. От една седмица се опитвам да се свържа с тебе, но

разбрах, че си заминал на почивка е яхта. Надявам се, че си прекарал добре.

— По дяволите!...

— Предупредих те, че ще затворя, Мат. Изглежда съм преминала границите на доброто възпитание. Адвокатът ми ще се свърже с тебе.

Мат силно тресна слушалката. Можеше поне да го попита какво знае за цялата история...

А защо всъщност да го пита? Елизабет му каза какво мисли: статията се появява на първата страница на един от вестниците на Мат Лъвъл, а на всички е добре известно, че Лъвъл има твърда ръка. Никога не би й хрумнало, че той действа според желанията на Кигън Рурк.

Съжаляваше, че не успя да й разкаже какво се случи през последните два дни. Но тя можеше и да не го разбере. Може би дори нямаше да иска да го разбере. Елизабет, с която разговаря преди малко, нямаше нищо общо е жената, която познаваше — беше самоуверена, категорична, не толкова деликатна, а в гласа й нямаше и следа от топлота. Нищо чудно. Тя знаеше само, че той се е постарал да я унищожи.

Мат протегна ръка към телефона. Искаше да попита какво се е случило вкъщи; да разбере дали е напуснала не само „Антъни“, но и Тони Рурк; да каже, че Рурк е собственик на Нуево и земята в долината; да разкаже за фалшифицирания доклад, който лежеше пред него, и за това, че е напуснал корпорацията. Искаше да обясни, че смята да напише опровержение на Артнър и да каже истината за Нуево, макар и само на страниците на „Чифтейн“.

Внезапно ключът на външната врата се превъртя. „По дяволите! Никол! Забравих да й се обади.“

— Мат! — повика го тя.

— В кабинета съм — обади се той и стана да я посрещне.

— Скъпи, разтревожих се — каза тя и леко докосна с устни неговите. — Когато не се обади, помислих си, че двамата с Кигън сте си прегризали гърлата. Даже си представих заглавията във вестниците: „Влиятелни магнати открити потънали в кръв, но непреклонни“.

Той се засмя и я прегърна. Силно притисна устни към нейните, но знаеше, че търси не толкова страст, колкото подкрепа. Никол беше облечена в бял вълнен костюм с черна копринена блузка, отворена на врата, където се виждаше наниз от перли. В хладните й кехлибарени

очи се четеше тревога, косата ѝ като тъмен облак обрамчваше съвършеното лице.

— Ела тук. Имам нужда някоя красива жена да ме убеди, че съм много по-добре, отколкото се чувствам, и че ме очаква блестящо бъдеще.

— Вече съм ти го казвала, скъпи. — Отиде в кухнята и извади от хладилника бутилка водка. Сложи по резенче лимон и няколко кубчета лед в две чаши и попита: — Вечерял ли си?

— Не. Не съм гладен.

— Трябва да хапнеш нещо, освен водката, защото иначе ще заспиш и прекарването ни в кревата ще бъде изключително скучно. Намира ли ти се нещо в хладилника, или да поръчам храна?

— Няма нищо. По дяволите, Никол. Ела, седни при мене. Искам да поговорим.

— Явно срещата е преминала бурно — спокойно отбеляза тя. Последва го в дневната, седна на канапето и му подаде чашата. — После ще ми разкажеш подробностите; първо кажи как се разделихте.

— Напуснах.

— Господи! Не може да бъде. Кажи ми истината. Това е само лоша шега.

— Напротив. Това е истината. — Той отиде в кухнята и донесе бутилката, която тя бе оставила на кухненския плот. — Защо мислиш, че не мога да напусна?

— Защото никога не би направил нещо, с което да унищожиш бъдещето си. Ти си от мъжете, които са съгласни да направят всичко, за да стигнат до върха по най-краткия път и за най-кратко време. Точно затова те обичам. А сега би ли престанал с тази глупава игра. Не го намирам за смешно и искам да ми разкажеш за какво толкова сте спорили двамата с Кигън.

Той замислено я погледна.

— По-добре да не знаеш.

— Глупости. Искам да ми кажеш. Трябва да знам всичко, което правиш. Така се чувствам част от тебе. Нали и на тебе ти е приятно да ми разказваш всичко, а аз да те изслушвам и подкрепям.

— Да — отвърна той, като я гледаше все така изпитателно, — приятно ми е. Но в момента не знам дали го правиш заради мене или заради себе си.

— О, Мат, разбира се, че го правя заради тебе. — Тя свали сакоето на костюма си и гърдите ѝ се очертаха под нежната коприна на блузата. — Как да те убедя в това?

— Искам винаги да вярваш в мен и да кажеш, че за тебе няма значение дали съм издател в „Рурк Пъблишинг“, главен редактор на „Чифтейн“ или обикновен репортер в „Лос Анжелис Таймс“. Искам винаги да изпитваш към мен същите чувства, да бъдеш на моя страна, да ми наливаш водка, да ме съблазняваш и дори... да повтаряш, че ме чака блестящо бъдеще.

— Не ставай глупав, скъпи. Естествено, че не можеш да имаш големи успехи като обикновен редактор или репортер. Не вярвам да очакваш, че ще те излъжа. Мъжът, когото обичам, няма да се задоволи с това; винаги трябва да бъде пръв. — Тя му се усмихна. — Мат, тревожиш ме. Кажи, че не си напуснал.

— Не мога — тихо каза той.

Усмивката ѝ се стопи.

— Значи наистина си го направил.

— Да.

— Тогава си глупак.

— Двамата с Рурк сте на едно мнение по този въпрос. Имаш ли да ми кажеш нещо друго?

— Върни се при него. Кажи му, че си сбъркал, но след като си размислил, си решил, че е безсмислено да унищожаваш всичко, което си изградил досега — включително и своето бъдеще — само защото си бил разстроен и си загубил самообладание. Той ще те разбере. Рурк знае, че понякога хората се ръководят от чувствата си и не виждат нещата в перспектива...

— Това също са думи на Рурк. По дяволите, Никол, не искам да стоиш тук и да ми повтаряш неговите аргументи; имам нужда от подкрепата ти. Не ми е лесно да взема това решение: вложих сили и време в тази компания. Сега обаче искам да остана на спокойствие и да реша какво ще правя занапред. И очаквам да ми помогнеш.

— От къде на къде? На мен ми харесват нещата такива, каквито са. Прекарахме чудесно време заедно. Осем месеца, Мат, за мен са прекалено дълъг период, за да остана при един мъж. Сам си ми казвал, че съм прекрасна домакиня и си прекарахме добре в леглото. Въведох те в светските среди на Кигън. Накарах ги да те уважават и да се

съобразяват с тебе... Горкичкият Чет — непрекъснато ревнуваше и се тревожеше, че двамата с Кигън сте толкова близки, а това би трябвало да ти говори колко далеч беше стигнал! Пред тебе всичко беше открито, трябваше само да вървиш по пътя и да не допускаш нищо да те спре или отклони. Двамата с Кигън бяхте блестящ екип! Всичко можехте да постигнете заедно. Всичко беше идеално. Защо беше необходимо да напуснеш и да разрушиш постигнатото?

— Нищо не беше идеално. Кигън искаше да има послушен човек, който да издава неговите вестници по същия начин, както Болинджър купува за него земя, а той стои отзад и дърпа конците. Но аз не съм...

— Тери Болинджър?

— Няма значение. Нямам намерение да бъда марионетка, защо не можеш да го приемеш? Ако аз съм издателят на един или двама вестника, аз решавам как да ги издавам. Това беше моята мечта; а не да седя в луксозния кабинет и да си придавам важност, докато всички решения се взимат на горния етаж, в кабинета на Рурк.

— Какво значение има това? Наградата си заслужава. Не можеш просто така да се откажеш от нея само защото не си съгласен с начина, по който Рурк вижда работата на издателя.

— Но това никак не е маловажно!

— Естествено, че е маловажно. Един ден ти сам ще управляваш вестниците. Кигън е почти на седемдесет години, Мат, и всеки момент ще започне да ти прехвърля своите задължения. Но само ако ти има доверие. А междувременно ти спечели влияние, богатство, признание... За Бога, как изобщо можеш да мислиш, че си марионетка, когато имаш всичко това? Не ставай смешен. Кигън трябва да има последната дума; корпорацията е негова. От самото начало знаеше, че както ти е дал вестниците, така и всеки момент може да ти ги отнеме...

— И той каза същото. Вие двамата да не би да се срещате от време на време, за да си уеднаквите позициите?

— Не е смешно. Естествено, че не го правим.

Мат продължително я изглежда.

— Естествено, че го правите. Двамата за всичко си говорите, нали? Включително и за мене.

— Ние сме приятели, Мат. И ти го знаеше още от самото начало. Разговаряме за всичко, което представлява интерес за нас.

— Включително и аз.

— Мат, той много те обича! И има нужда от тебе. Върни се при него. Не разрушавай всичко.

Той се изправи, отиде до прозореца, след това се приближи до бюрото, където бяха разпръснати документите. Чудеше се дали Никол знаеше за тях. Но явно вече нямаше значение. Обърна се и я изгледа.

— И аз искам да те помоля за същото: не разрушавай всичко. Права си за времето, което прекарахме заедно: това бяха осем прекрасни месеца. Защо да не станат още осем? Независимо къде работя, можем да продължим да се виждаме по същия начин. Защо не, Никол?

— Защото аз не искам така. Не мога да го направя. О, по дяволите, как не разбираш? — Седеше изправена в креслото, главата ѝ беше отметната назад, очите ѝ горяха. — Нима не си доволен от постигнатото? Повечето мъже не биха могли и да мечтаят за това, а камо ли да се доближат до него. Защо не се опиташ да го запазиш? И на всичкото отгоре ме караш да остана с тебе, докато се лутах и си търсиш работа... По дяволите, Мат, можехме да бъдем щастливи! А сега няма да бъдем и вината е само твоя!

Тя изчака, но той нищо не каза. Само я наблюдаваше мълчаливо от вратата на кабинета си.

— Не мога да дойда с тебе! — извика тя. — Не мога! Колко пъти да ти го повтарям. Имам нужда от мъж, който вече е постигнал нещо. Мат, аз не се чувствам аз, когато не съм с мъж, когото всички познават. Не си ли го разбрал досега?

Ръката ѝ трепереше. Кубчетата лед звъннаха в чашата, когато отпи от водката.

— Някои хора са способни да вършат сериозни неща... Господи, та аз през цялото време следих какво прави Елизабет и не можех да повярвам на очите си! Тя е адски добра и в писането, и по телевизията — много по-добра от Тони — отгледала е две деца; сигурно има и много приятели; но най-важното — винаги си остава Елизабет Лъвъл! А аз не мога така. Не мога да правя нищо, освен да бъда идеалната компаньонка!

— И това не е лесно — нежно изрече Мат. Никога не я беше виждал толкова откровена и уязвима. Искаше да я прегърне, да я успокои и да ѝ каже колко е красива... Но тя много добре го знаеше и

винаги бе подчертавала, че не е достатъчно. — Освен това винаги оставяш частица от себе си в кабинетите и домовете, които обзавеждаш.

— И това не мога да правя сама. Помагат ми специалисти. Не съм ти казвала, но е така. Нямам нужда от пари — предполагам, Кигън ти е казал колко е заможно семейството ми — ето защо можех изцяло да ти се посветя. Мат, не съм родена да бъда сладката малка женичка на мъж, който се бори, за да оцелее. Не искам да готвя и да му внушавам, че е велик, въпреки че е дребна риба в корпорацията на някой магнат. Не мога да си го позволя; това е начинът, по който виждам живота. Беше ми добре с тебе, защото ти си добър човек, а това рядко се среща и има своя чар... Мат, не искам да те загубя. Моля те, върни се при Кигън. Искam отново да бъдеш някой; остани при него; остани с мене.

Погледът на Мат се плъзна покрай Никол към високите прозорци, през които се виждаха светлините на Хюстън.

— Мат? — повика го Никол. — За какво мислиш?

— Какво значи отново да стана някой? А сега кой съм?

— Човек без значение. От гледна точка на света ти си никой.

Той се замисли.

— Има толкова много светове — каза накрая. — Разбира се, някои са по-големи и по-шумни от останалите, но може би това няма никакво значение. Може би най-важното е да бъдеш някой в своя собствен свят, независимо от неговите размери.

— Не вярвам в това. Ти също. Добре те познавам, Мат. Нали за малките светове пише Елизабет: в тях хората се раждат и умират незабелязани; а хората като Кигън Рурк стъпват върху тях. Светът на Кигън е голям, както и твоят, ако имаш повече разум. Малките светове, за които тя пише, стават реални за кратко време, след което отново изчезват. Увиват във вестника боклук... и край! Не остава нищо. Но това, което ти правеше... Ти създаваше нещо, което ще остане и след тебе, нещо трайно. Мат, ядосал си се и си загубил реална представа за нещата. Помисли си за това, моля те. А утре се обади на Кигън...

— Смяташ ли, че той ще размисли? И утре ще се обади, за да ми каже, че мога да издавам моите... онези вестници без негова намеса?

— Не е в неговия стил, Мат; знаеш го не по-зле от мене. Боже Господи, защо не можеш да приемеш, че той е собственик на

вестниците и че вие не сте равни? Ти работиш за него! — Наля си още водка. — Искаш ли?

— Не, пих достатъчно.

Тя го погледна и отпи.

— Знаеш колко ти се възхищава; дал ти е много повече свобода, отколкото на останалите служители. Възприема те като свой син; надява се един ден да заемеш неговото място. Колко хора имат покровители от ранга на Кигън Рурк? Помисли си, Мат! Приеми това, което ти се предлага; никога няма да имаш подобен шанс.

— Вероятно наистина ме е възприемал като свой син; така му е било по-лесно да ме възприема като своя марионетка. Това е била същността на сделката, Никол, а аз не мога да я приема...

— Глупости. Всеки има своята цена; просто трябва да се открие лостът, с който може да бъде задвижен.

Тези думи му повлияха като плесница.

— Още един често срещан мотив в разсъжденията на Кигън. Добре те е обучил. — Отиде до дивана и взе сакото ѝ. — Извинявай, Никол, не мога да бъда това, което искаш. С нищо не мога да ти помогна.

Тя го погледна.

— Гониш ли ме?

— Моля те да си отидеш. Искам да се обадя по телефона, след което ме чака доста работа.

— Не мога да повярвам. Опитах се да ти помогна — каза, че искаш помощ...

— Казах, че имам нужда от спокойствие и подкрепа. Но ние влагаме различен смисъл в тези неща.

— Изслушай ме...

— Няма какво повече да слушам. Бих искал да ти кажа, че не си такъв човек, но не мога да лъжа...

— Това ми прилича на съжаление, Мат. А аз нямам нужда от съжаление. Правя това, което искам; близка съм с един от най-влиятелните мъже в света; няма нужда да ме съжаляваш!

— Тогава ще запазя разсъжденията си за себе си. Но не мога да ти помогна повече, отколкото ти на мене. Искам да се разделим с добри чувства...

— Достатъчно, Мат, недей да прекаляваш с оправданията. Мога да намеря добри чувства където и когато пожелаея. — Решително довърши питието си, остави чашата на масичката и стана. — Ще ти липсвам.

— Вероятно. Но това нищо не променя. — Прегърна я през раменете, тя изчака миг и се обърна с гръб към него. Мат се наведе и вдигна сакото, което беше изпуснала на земята.

Заедно тръгнаха към вратата. В коридора тя спря, отвори чантичката си и извади ключа от апартамента.

— Ето, ще ти потрябва за малката женичка, която ще дойде да ти готви.

Той отново изпита желание да я утеши — изглеждаше толкова уязвима — и сложи ръка на нейната. Но тя я отблъсна.

— Рядко греша по този начин — студено изрече, — но ти успя да измамиш всички. Умният, амбициозният, енергичният Мат Лъвъл — ето как те виждахме. Вместо това се оказа, че си късоглед, ограничен и склонен към саморазрушение... Като си помисля от какво се отказваш! Просто не е за вярване!

— Всеки вярва в това, което иска. — Целуна я бързо. — Желая ти всичко хубаво, Никол.

Очите ѝ проблеснаха: беше готова да се разплаче.

— Мат, обади му се! Обади му се още утре! Той ще те разбере... и ще ти прости!

Той поклати глава и отвори вратата.

— Лека нощ, Никол.

Кехлибарените ѝ очи изпитателно се впиха в неговите с надеждата да открият колебание. След това леко сви рамене и тръгна към асансьора. Той я изпрати и тя отново каза:

— Обади му се, а след това ми позвъни да ми кажеш какво е станало. Ще чакам, но не дълго. Не се бави, Мат.

— Лек нощ, Никол. — След миг остана сам и замислено се загледа в гладката махагонова врата на асансьора.

Върна се в кабинета, изключи осветлението и седна на тъмно. През прозорците Хюстън изглеждаше като мрежа от мъждукащи светлини; градините и парковете бяха като тъмни петна; магистралите прорязваха града като големи пустинни змии. В далечината светеха прозорците на Транско Билдинг. Символ на властта, символ на

голямата ярка мечта, която беше променила целия живот на Мат. Сега я беше загубил. Докато я преследваше, беше изоставил жена си и семейството си и сега всички, включително и мечтата, си бяха отишли.

„През цялото време съм тичал след миражи“ — помисли си Мат.

ГЛАВА 18

— Ах, ти, копеле! — изръмжа Сол в слушалката. — Да не си сбъркал номера, че...

— Познаваш ли човек на име Бент? — спокойно попита Мат.

— Какво?

— Бент. От Хюстън, но по-вероятно от Ню Мексико. Това име говори ли ти нещо?

— Защо те интересува?

— Чет Колфакс го е записал в полето на един фалшив доклад за Нуево. Предполагам, че този човек знае за доклада и вероятно е участвал в изготвянето му.

— Фалшив доклад? За какво говориш?

— Доклад за допълнителни компенсации на жителите на Нуево. Попаднах на черновата и крайния вариант.

— Дяволите да те вземат — отвърна Сол след кратка пауза, — наистина има човек на име Тадеуш Бент в законодателния орган на щата, председател на Комисията по земеползване и курортно дело.

— Същият, който е препоръчал да бъде финансиран язовирът?

— Точно той. — Сол отново замълча, размисли и окончателно се вбеси. — Слушай, копеле, сигурно си разбрал, че разследвам случая с язовира и че бих дал всичко, за да видя този доклад. Но запомни едно: никога повече няма да работя с тебе. Жена ти ми е приятелка, а ти й съсипа живота и кариерата и...

— Чакай малко. Искам да поговорим и те моля да не ми затваряш телефона, преди да съм свършил! Елизабет изобщо не пожела да ме изслуша, така че поне ти ми отдели трийсет секунди! Не знаех, че Артнър работи за „Дейли Нюз“; нямам нищо общо с онзи отвратителен материал и научих за него от съобщение на Агенцията по печата, докато бях във Флорида на почивка. Смятам да напиша опровержение, но затова е необходимо да науча цялата истина. Днес следобед си подадох оставката от корпорацията на Рурк.

— Напуснал си Рурк? Защо? — изненада се Сол.

— Какво значение има? Работя върху нов материал и имам нужда от информация. Какво още те интересува?

— Да ме интересува? Нищо. Но все пак позна, адски съм любопитен. — Сол започна да рисува човечета върху лист хартия. — Кой ще публикува материала, който пишеш?

— Ти.

Той се ухили.

— Само ако го одобря.

— Ако си съгласен да проведеш разследване на случая от страна на Ню Мексико, можем да го пуснем от името на двамата. Досега не сме работили в съавторство.

— Съществува известна вероятност да приема. А после?

— Не зная. Навсякъде търсят журналисти. Има толкова много вестници... или списания. Не зная точно какво искам.

— А при Рурк знаеше ли какво искаш?

— Поне така мислех. Това е дълга история. Ако имаш желание, някой път ще ти я разкажа, но не по телефона и не сега. Сол, моля те да ми помогнеш.

Сол нарисова бесилка и окачи едно човече на въжето.

— Нямам приятели в Хюстън и на никого не съм длъжен да помагам!

След кратко колебание Мат каза:

— Не ти дължа никакви обяснения и престани да съдиш за неща, от които нищо не разбираш.

— Разбирам достатъчно, за да имам собствено мнение.

— Не е вярно, но не ми пука — въздъхна Мат. — Искам да напиша опровержение на Артнър и да помогна на Елизабет; ако си й истински приятел, ще работиш заедно с мене.

— За Елизабет ли го правиш?

— А за кого друг?

— Ами например може да си решил да правиш кариера като журналист. Откъде да зная защо искаш да напишеш този материал? През последната година не си спомням да си правил някакви услуги на Елизабет. Наскоро чувал ли си се с Холи?

— Не. Смятам утре да й се обадя; на Питър също.

— Тя спря да пее.

— Защо?

— Не зная. Предполагам обаче, че майка ѝ знае. Напусна музикалното училище и престана да ходи на уроци.

— Веднага ще ѝ се обадя. След това отново ще ти позвъня.

— Няма да я намериш. Елизабет я заведе в Денвър за почивните дни. А тебе какво те интересува? За Бога, Мат, или се върни при семейството си, или се махай. Не е моя работа, но...

— Адски си прав. Не е твоя работа.

Сол замълча. Беше ядосан и притеснен.

— Добре — каза накрая. Нарисува буре под обесената фигурка и кутийка кибрит. — Съгласен съм да участвам в разследването. Само заради Елизабет. Разкажи ми за доклада. Кой го е фалшифицирал и защо? Прегледах докладите за разкриване на нови работни места и отпускане на помощи за фермерите. Изглеждат съвсем редовни.

— Засега нямам информация за тях. Кога се връщат Елизабет и Холи?

— В неделя вечерта или в понеделник сутринта. Ще предам на Елизабет, че си се обаждал. А сега ще работим ли, или не?

— Да. Благодаря ти. Първо, нека ти разкажа за моя разговор с Чет Колфакс, който между другото подслушва кабинета на шефа си...

— Кабинета на Рурк? А така. Благословени да са плъховете, готови да използват записи, за да си прикрият задниците...

Мат се засмя:

— Господи, колко ми липсваше езикът ти.

— Жалко, че в Хюстън още не са открили телефона. Иначе сигурно щеше да ми се обаждаш понякога.

Настъпи пауза.

— Говорехме за Чет — продължи Мат с равен глас, — но може би трябва да започна по-отдалече. Знаеш ли кой е собственик на деветдесет и осем процента от земята в Нуево?

— Болинджър. И неговата компания. Но някой стои зад гърба му. Проверих — той не може да си позволи толкова крупни разходи, но не успях да открия името на...

— Кигън Рурк.

Сол замръзна на мястото си.

— Мамка му — промърмори, — много изпитана работа. Първо купува вестниците, след това долината, накрая строи курорт. А дали не

е купил и законодателната комисия? Сигурно. За да мине сделката бързо и без спънки.

— Точно така би постъпил предвидлив човек като Рурк. Провери все пак Тадеуш Бент. И всеки друг, който би могъл да бъде подкупен. Виж например програмите за спонсориране на политически кампании, пътувания в Европа, специализации — знаеш къде да ги търсиш. А сега нека ти разкажа за разговора с Чет. Останалото ще ти изпратя по пощата. И искам да ми кажеш какво си открил при твоето разследване.

Хедър отвори вратата и надникна в стаята. „Сол говори с някого от репортерите — каза си тя. — Гърбът му издава напрежение и любопитство, както винаги, когато води професионален разговор. А след като се мръщи, докато си води бележки, значи работата е дебела.“ Той вдигна поглед и едва тогава я забеляза.

— Мат е — прошепна, като закри слушалката с ръка. — Напуснал е Рурк. Ще пишем заедно материал за Ниево, за да помогнем на Елизабет.

Смаяна, тя се приближи до бюрото.

— Ще се върне ли в Санта Фе?

Без да се откъсва от бележките, Сол поклати отрицателно глава.

— Защо?

Но Сол вече не й обръщаше внимание. Беше се свил и съсредоточено слушаше. Хедър посегна към листчето е бесилката и си помисли, че Сол и Мат явно се готвеха да обесят някого.

— Господи, станал е нов човек — обобщи Сол, когато остави слушалката. — Загубил е всякакви илюзии. Да не повярваш — настъпило е голямото пробуждане.

— Ще се върне ли в Санта Фе? — отново запита Хедър.

— Зависи. Спомена, че ще търси работа в други вестници, може би и списания... Не знаел какво иска. Има много неизвестни: дали още иска да живее на бързи обороти; какво ще решат да правят двамата е Елизабет; не е ясно и какви са намеренията на неговата мадама. Забравих да го попитам какво става с нея. Знаеш ли какво ми каза? Елизабет поискала развод.

— Кога?

— Тази вечер. Обадила му се и не му позволила да каже нито дума; обяснила му колко е долен и подъл и казала, че иска развод. Отговорих му, че отдавна трябваше да го направи — каза Сол и я

притегли в скута си. — Имаше време, когато им завиждах за тяхната любов. А сега я ме погледни: има ли по-щастлив човек от мене? Трябва да направим нещо за Елизабет — да ѝ намерим някой интересен, красив, интелигентен и страстен мъж.

Хедър го целуна.

— Познавам само двама такива мъже. Проявих достатъчно ум да се омъжа за единия; другият е малко глуповат. Иначе нямаше да бъде в Хюстън, а тук. Но ще продължа да търся. А как смяташ да помогнеш на Мат?

— Като разкрия Тадеуш Бент. Смятам да помоля Елизабет да ми помогне. Тя го познава: писала е материал за сватбата на сина му още когато е работила в „Екзаминър“, а преди известно време направи интервю със снаха му за „Интимно“. Искам и тя да участва в разследването. Трябва да разберем защо Артнър е написал онази статия. Искаш ли да ѝ се обадим в Денвър?

— Да — отвърна Хедър, — и аз искам да участвам.

Преди четири години Елизабет беше танцувала с Тадеуш Бент на сватбата на сина му. Оттогава неведнъж бе чувала за неговите публични изяви. Усилено се говореше, че се готвел да напусне щатската законодателна комисия, за да отиде на по-висок пост. „Наближава моят час“, обичаше да казва той.

— Обади ли се на Мат тази сутрин? — попита я Сол.

— Не.

— И сигурно не ти се говори за него?

— Да. Сол, дори да е вярно за материала на Артнър и наистина да е напуснал Кигън, той продължава да се движи по своя самостоятелна орбита, с която ние нямаме нищо общо. Внимателно обмислих това, което ми казахте двамата с Хедър, но все пак нямам никакво желание да говоря с него. Ако има нужда от разбиране — да се обърне към Никол. А ако реши да говори с мене, знае къде да ме намери.

Елизабет спря пред една врата.

— Ето това е кабинетът на Бент. Слушай, Сол, много ви обичам — и тебе, и Хедър — и съм ви благодарна, че сте загрижени за мене, но в момента имам други проблеми. Какво прави Мат си е негова

лична работа; не мога да го чакам цял живот. Засега искам само да изчистя репутацията си и да възстановя договора с Маркам. Освен това държа да прекарвам повече време с Холи. Тя преживя някои неща и има нужда от мен.

— Защо престана да пее... — опита се да разбере Сол.

— Засега не я питайте нищо — каза Елизабет. — Надали й се говори на тази тема. Освен това искам да помогна на Изабел и на хората от Нуево. Сам виждаш, разписанието ми е доста натоварено и нямам, възможност да се занимавам с Мат. Ако има проблеми — съжалявам, но те са си негови, не мои. Той постъпи при Кигън напълно съзнателно. Има ли още нещо, което те интересува? Ако не, предлагам да влизаме и да си вършим работата.

— Не. Само мога да те поздравя за това изключително слово. Гордея се, че съм твой приятел и колега. Връщам се в редакцията и очаквам да ми кажеш какво си научила от нашия бъдещ сенатор, който вероятно приема подкупи. Може би не е зле да гласуваме за него; поне ще се премести във Вашингтон.

— Сол.

— Какво?

— Почакай малко. Искам да помисля.

— Добре. Ще ми кажеш ли за какво става дума?

— Все още не. — Елизабет се облегна на стената. Спомни си какво беше казала Холи, докато седеше сгъшена в скута й. — Тони Рурк се готви да става сенатор от Ню Мексико — каза накрая.

— Моля?

— Не ме питай откъде зная, но Тони смята да се установи тук и да се кандидатира за сената. Вероятно за следващия мандат, когато и...

— ... Тадеуш Бент смята да се кандидатира. Боже какъв избор: Бент или Тони. Най-добре е да се преместим в друг щат. — Замълча и внимателно изгледа Елизабет. — Смяташ да го използваш в разговора?

— Все още не зная. Но добре е да имаме резервен коз; интервюто става по-естествено. Ела с мене.

— Добре, нямам търпение да видя какво ще стане — съгласи се Сол и двамата влязоха в кабинета на Бент. Той беше уволнил старата секретарка и назначил нова — според неговите разбирания много по-подходяща за политик от национален мащаб: три пъти по-млада и два пъти по-хубава. „Глупаво е постъпил — отбеляза Елизабет. — Така е

загубил две трети от гласовете на жените.“ Усмихна се любезно и му подаде ръка.

— Скъпа Елизабет, откога не сме се виждали. Все така красива и елегантна. — Той стана да я посрещне с широка усмивка. — Надявам се, че си спомняш как танцувахме на сватбата на сина ми.

Елизабет кимна към Сол.

— Сигурно познаваш Сол Милгрим.

— Да, разбира се. Много ми е приятно. — Бент здраво стисна ръката на Сол и ги покани да седнат. — Секретарката ми сега ще донесе кафе. Любопитен съм да узная защо поискахте среща. Елизабет, ти спомена по телефона, че ставало дума за статия във вашия вестник. Радвам се, че продължаваш да пишеш и онази злонамерена статия не е оказала влияние върху работата ти. Е, да не би да сте дошли във връзка с своята рубрика?

Тя поклати глава.

— Прекалено си известен и влиятелен, Тадеуш, за моята рубрика. — Той се изчерви от удоволствие. — От време на време пиша за хора, които не са подходящи за „Интимно“. Сол ми е отпуснал място в „Чифтейн“, за да те представя. Искam да изпреваря конкуренцията, нали разбираш, и след като се очаква да станеш един от нашите най-влиятелни представители в сената, искам първа да напиша статия за тебе.

Бент се опита да запази равнодушен вид, но не успя. Целият засия.

— Какво искаш да ти разкажа?

Елизабет започна с обичайните въпроси за неговата семейна среда, образование и длъжностите, които бе заемал по време на политическата си кариера. Бент се отпусна, облегна се назад и очевидно се наслаждаваше на звука на собствения си глас.

Сол седеше зад Елизабет напълно неподвижно, за да не наруши спокойната атмосфера, и с интерес я наблюдаваше как работи. Нежният глас тихо задаваше невинни въпроси в почти хипнотичен ритъм и дори той не усети кога премина отминалото към бъдещето.

— Естествено сенатът на САЩ е място, вдъхващо респект, особено за човек от малък западен щат...

— Да, сенатът наистина вдъхва респект. Не трябва да мислиш обаче, че някой от Ню Мексико, и особено човек като Тадеуш Бент —

опитен и уважаван — няма да се справи с подобна отговорност.

— Никога не бих допуснала подобна мисъл — учтиво отвърна Елизабет. — Ти си опитен човек, знаеш как да се справиш с всяка ситуация. Убедена съм, че всички виждат в твоето лице един прекрасен бъдещ сенатор.

— Така е. Надпреварват се да ми предлагат помощта си. И то все големи хора с големи пари. Естествено аз ще изпратя стандартните предизборни писма с молба да подкрепят кампанията ми, но това се прави по-скоро за да се ориентираме в броя на гласовете, на които можем да разчитаме. Истинските пари — стотици хиляди — идват от големи хора.

— Големите хора обикновено залагат на големи кандидати, Тадеуш.

— Страхотна идея! Може ли да я използвам в моите брошури, плакати и речи?

— Подарявам ти я — благородно се съгласи Елизабет. — Това ще бъде моят скромнен принос за кампанията ти. А кои са останалите спонсори, Тадеуш? И те ли са от Ню Мексико, или действаш по-широко — например в целия Югоизток?

— Разбира се, предпочитам да бъда подкрепен главно от своите съграждани от Ню Мексико. Но — моля те, само не го включвай в репортажа — засега най-големият ми спонсор е от Калифорния.

— Познавам някои политически брокери от Калифорния — каза Елизабет. — Някои от тях са пословично стиснати...

— О, не и моят. Имам честната му дума. Но сигурно не го познаваш, той предпочита да стои в сянка.

— Все пак кажи кой е. Вероятно си прав, но ако случайно го познавам, с удоволствие ще ти помогна. Нали знаеш, че напоследък доста често ходя в Лос Анжелис и познавам различни хора от телевизията и киното...

— Да, така е. Е, казва се Тери Болинджър. Разбрах, че бил много богат; един негов съдружник, тексаски бизнесмен на име Честър Колфакс ми го каза. Бил много солиден човек, който твърдо подкрепял кандидатурата ми.

— Тери Болинджър — смръщи се Елизабет, за да скрие колко е изненадана от откритието. — Чувала съм за него. Не ми се вярва обаче да има много пари, Тадеуш. Занимава се с купуване на земя за други

хора. А и как е възможно Чет Колфакс да му е съдружник, след като е на работа в Хюстън.

Бент самодоволно се усмихна.

— Не, не си права. Информацията ми е сигурна. Тери Болинджър е купил долината Нуево и смята да построи там курортно селище; за това са необходими доста пари. А Честър работи с него. Но не ставаше дума за това. Говорехме за... За какво всъщност говорехме?

— За твоите спонсори, Тадеуш, и това ми се стори смущаващо. Чувала съм за Чет Колфакс от съпруга ми; заедно работят в „Рурк Ентърпрайзиз“ в Хюстън. Не вярвам Чет да е казал подобно нещо.

— Е, сигурно е споменавал къде работи, но се е изплъзнало от паметта ми. „Рурк Ентърпрайзиз“. Хюстън. Това е корпорацията на Кигън Рурк, нали? Много богат. Честър и Рурк. Сигурно е казал. В края на краищата не е нещо маловажно.

— Тогава има нещо, което не разбирам. Тадеуш, може би ти ще ми помогнеш. Преди няколко дни научих, че Чет е поръчал онази статия срещу мене в албъкъркския „Дейли Нюз“. Направил го е нарочно, за да попречи на членовете на законодателната комисия да се отнесат сериозно към моя репортаж с Джок Олсон — сигурно го помниш. Редакторът на вестника потвърди, че Чет е поръчал статията на Артнър. Както ти сам отбеляза, беше доста злонамерена. Следователно, ако Чет представлява Рурк...

— Чакай малко! Елизабет! Много те уважавам, но в случая грешиш. Зная за какво говориш, но не е вярно. Предлагам да се върнем към нашия разговор и по-бързо да приключваме с интервюто. Разбираш, че съм зает човек.

— Разбирам, Тадеуш, и не искам да те отклонявам от задълженията ти. Но аз съм длъжна да отразявам истината. Покрай онази статия в „Дейли Нюз“ имам неприятности и не мога да си позволя да сбъркам нещо. Може ли да ти кажа какво още зная по въпроса? А ти ще ме поправиш, ако греша.

Бент колебливо кимна. Беше притеснен и напрегнат. „Чувства се като в капан“ — помисли Сол.

— Ето. — Елизабет разлисти бележника си. — Ето какво съм разбрала досега. Компанията на Тери Болинджър е откупила по-голямата част от Нуево, за да построи курортно селище; той смята да дари земя край бъдещето езеро за природен резерват.

— Дотук е вярно.

— Но според Чет Колфакс Кигън Рурк притежава около деветдесет и осем процента от компанията на Болинджър, а това означава, че...

— Какво? Какво искаш да кажеш? — Бент стана от стола. На лицето му бе изписано объркване. — Земята е на Тери!

— Съмнявам се, Тадеуш. Отново мога да проверя, но мисля, че не греша...

— Тогава иди първо и провери, млада госпожо!

— Добре — тихо каза Елизабет. — Не искаш ли да чуеш с какво разполагам в момента? — Без да чака отговор, тя продължи: — Ако компанията на Болинджър принадлежи на Кигън Рурк, тогава той е собственик на земята в Нуево и иска да построи курортното селище. Затова, когато Джок Олсон предложи да се отпуснат хиляда акра за преместване на града, когато гласоподавателите започнаха да изпращат парични помощи и да предлагат доброволно услугите си на гражданите на Нуево, той се е изплашил, че законодателната комисия ще ги послуша и ще отнеме част от земята му. Тогава той сигурно ще се опита да спечели на своя страна най-влиятелните членове на комисията. Как може да стане това? Като пусне клеветнически материал в пресата срещу мене. Чет отишъл и го уредил. А той работи за Рурк.

— Чакай малко. — Бент нервно крачеше из кабинета, лицето му беше изкривено от възмущение. — Не ме занимавай с тази гадна статия. Това не ме интересува. В момента ме интересуват само обещанията на Чет. Каза ми, че Тери ме подкрепя и дори е създал Комитет за политическо действие, казва се „Земя, достъпна за всички“. Когато му дойде времето, обеща да поеме платените реклами, пощенските разходи и транспорта за моята кампания... И аз му повярвах! Интересува ме има ли той тези пари, или не?

— Кой? Чет или Тери?

— Тери, разбира се! Чет каза, че ако помогна да... — Закова се на място, усетил, че е казал нещо излишно, и продължи: — Чет обеща, когато дойде времето, Тери да ме подкрепи. Наистина го каза.

— Ако помогнеш за какво, Тадеуш?

— Нищо. Дреболки разни.

— Много съм изненадана — отбеляза Елизабет. — Тери Болинджър и Кигън Рурк никога не разчитат на случайността. Допускам, че миналата година са те помолили да помогнеш за язовира. В края на краищата всеки знае колко си влиятелен. На колегите ти е добре известно колко законопроекта и препоръки си подкрепил само защото си бил убеден, че са полезни за щата.

— Вярно е — смръщи се Бент, опитвайки се да се пригоди към бързия преход, който направи Елизабет от настоящето към случилото се преди година.

— Сигурно не е лесно. Цялото това напрежение, натиск...

— Е, то е част от работата; постепенно започваш да свикваш. Права си, хората непрекъснато ме търсят, но не за сделки — никога не правя сделки, човек с моето обществено положение не може да си го позволи. Идваха и тогава да обсъдим по какъв начин язовирът в Нуево би могъл да бъде полезен за щата — нови работни места, развитие на туризма — и как да прокараме проекта без проблеми...

— И без публичност — тихо добави Елизабет.

— Да, и без публичност. Имаш ли представа, Елизабет, колко добри проекти се отхвърлят заради общественото мнение? И с този можеше да се случи същото.

— Но вие не го допуснахте.

— Има си начини за това — неясно обобщи Бент. Елизабет нищо не каза. Само продължи да го гледа. На Бент това мълчание се стори мъчително и той се изкашля. — Но сега отново се питам: как Тери ще финансира моята кампания, след като няма пари, а на практика няма и своя фирма.

— Не зная. Ти как мислиш?

Бент се замисли.

— Тери беше абсолютно сигурен в това, което казваше. Значи пари има. — Лицето му просветна. — Рурк! Ако той е собственик на фирмата на Тери, тогава Чет него е имал предвид. Не зная защо не ми го каза направо. Тогава Рурк смята да ме подкрепи! Ето каква била работата. Отдавна трябваше да се досетя. А той е много по-влиятелна фигура от Тери.

Елизабет го погледна с любопитство.

— За следващите избори ли говориш?

— Да, но още е рано. След пет години смятах да се кандидатирам на мястото на Грин, когато той се пенсионира.

— Тадеуш, наистина ли не си чул? — Елизабет малко се поколеба, преди да продължи: — Не зная как да ти кажа, но...

Сол затаи дъх. „Колко е хубаво да разполагаш с таен коз.“ Бент присви очи.

— Какво да ми кажеш?

— За Рурк. Струва ми се, че ако изобщо реши да подкрепи някого, ще предпочете сина си.

— Сина си?

— Тони Рурк — услужливо му напомни тя.

— Зная как се казва! Какво, по дяволите, имаш предвид? Синът му е в телевизията; много е известен и води свое предаване. Не е необходимо да ти обяснявам, нали и ти участваше в него.

— Вече не. Предаването губи позициите си. Разбрах, че ще се задържи само до края на сезона. Тони смятал да се установи в Ню Мексико... Боже Господи! — възкликна тя. — Курортът! Как не се бях сетила. Вероятно известно време ще управлява курорта, ще се опознае с местните политици, ще си създаде име в щата... нали е артист, ще се справи великолепно.

— Свалят предаването му? — невярващо попита Бент.

— Поне така чух — потвърди Елизабет. — Разбира се, в телевизията до последната минута нищо не е сигурно, но Тони наистина ще има нужда от нова работа.

Настъпи пълна тишина. Кракът на Сол трепна и той го прибра под стола. Елизабет седеше и пишеше нещо в бележника си. Бент се облегна на стената и бръкна в джоба си за цигара, забравил, че жена му го е накарала да откаже пушенето.

Неговият глас пръв наруши тишината.

— Кучият му син! — Приблужи се до бюрото и повика секретарката по интеркома. — Свържи ме с Андрю Грин във Вашингтон. Греша! — изрева той към Елизабет. — Сега сама ще се убедиш, че не си права.

Удари юмрук по дланта на другата ръка, очаквайки да го свържат.

— Нищо не съм чувал за аспирациите на Рурк към политиката — каза той, без да се обръща към никого конкретно, — а подобно нещо е адски трудно да се запази в тайна; със сигурност Грин ще знае нещо

повече по въпроса. — След малко се обърна към Елизабет: — А къде е съпругът ти? Работи за Рурк, казваш. В Хюстън. И ти не си при него?

— Засега, да — спокойно отвърна тя.

Бент поклати глава.

— Не ми харесва тази работа. От вашето семейство само той ли работи за Рурк? А ти?

— Не — отвърна Елизабет.

— А за кого работиш?

— За себе си, Тадеуш. Може да не се интересува от статията на Артнър, но тя ми нанесе голяма вреда и няма да оставя нещата така. Гордея се с работата си като журналист, а той ме заля с помия и се опита да ме представи в много грозна светлина. Затова съм решила да стигна до истината и да изчистя името си.

— Каква истина? — попита той и внимателно я изгледа.

— Ще ти кажа, когато разбера какво точно става.

— Значи работиш само за себе си?

— Да, и за „Чифтейн“. Също така за жителите на Нуево. Искam справедливостта да възтържествува.

— Няма такава... Те вече получиха компенсации, допълнителни помощи за преселване.

— Естествено — мрачно се съгласи Елизабет и продължи да чака.

Интеркомът зазвъня.

— Слушайте сега! — Бент усили микрофона и каза в слушалката: — Анди? Как си? Слушай, имам...

— А ти как си, Тадеуш? — прекъсна го Грин.

— Добре съм, много добре. Слушай, сега...

— Добре. Радвам се да го чуя. Е, какво ново при вас? Тук черешите процъфтяха, жалко, че не можа да ги видиш...

— Имам един въпрос! При мене са едни хора и си говорим за следващите избори. Казах, че си спомням като ясен ден, че ми обеща, преди да се пенсионираш, да издигнеш кандидатурата ми и да убедиш ръководството на партията да ме подкрепи. Нали така беше?

Микрофонът замлъкна.

— Анди? Нали точно това обеща?

— Виж какво, Тадеуш — гласът на Грин вече не звучеше толкова бодро. — Спомням си, че миналата година преди изборите наистина

имахме разговор. Засега обаче е рано да обещавам каквото и да било.

— Нали ми даде дума!

— Виж, няма смисъл да се караме. Всеки чува това, което иска да чуе, Тадеуш. Ето ти първият урок по политика.

— Винаги чувам това, което се казва. Познаваш ли... Кигън Рурк?

— Да, разбира се. Нали неговите вестници ме подкрепят. Даже миналата година, въпреки че вече не съм млад... — изсмя се той. — Кигън ми помогна да остана на поста си, вместо да гния в някой старчески дом за бивши величия. Той ми е приятел и аз съм му задължен.

— Точно така. Приятел. И ти си му задължен. — Ръката на Бент бързо драскаше фигурки върху лист хартия. В един момент смачка листа и го изхвърли в кошчето за боклук. — А той има син.

— Да, вярно е. Много приятен младеж, който сам си е създал име в телевизията. Един от нашите млади и многообещаващи...

— Та той е най-малко на петдесет години, Анди!

— Всички сме най-малко петдесетгодишни, Тадеуш. Тони е прекрасен млад човек. Познавам го от бебе. Блестящо се справя с всичко, с което се захване. Баща му много се гордее с него.

— Да не намекваш, че и той се е насочил към политиката?

— Към нищо не се е насочил, Тадеуш. Но ако младият Тони някога избере политиката за свое поприще, той ще бъде истинско съкровище за щата, който реши да представлява.

— И ти си готов да издигнеш кандидатурата му.

— Кога съм казал подобно нещо? Вече ти обясних, още е рано да се обвързваме с обещания...

— Но ми обеща!

— ... и не обичам да ме притискат. Аз съм държавник, Тадеуш, и не обичам да ме обвиняват, че съм си нарушил обещанието. Винаги съм бил човек на честта. И точно затова искам да бъда безпристрастен по въпроса кой ще заеме мястото ми.

— По дяволите, не е достатъчно просто да бъдеш безпристрастен. Обеща да ме подкрепиш, а сега се отмяташ от обещанието си. Само защото Кигън Рурк те е вкарал във Вашингтон на инвалидна количка. Ето защо си решил, че дължиш на проклетото

копеле... — В микрофона се чу силно изщракване. — Анди, Анди! Недей така...

Бент грабна микрофона и силно го запрати към отсрещната стена. Жиците се скъсаха и машинката падна на земята. С пурпурно отяд лице и задъхан, Бент ритна с крак пластмасовите парчета.

— Дано мръсникът да е получил инфаркт. — Погледна Елизабет и отбеляза: — Вероятно не го подхванах както трябва.

— Той се държа много предизвикателно — съчувствено каза тя. — Какво ще правиш сега?

— Кучият му син. Единственото, което съм искал някога, бе да стана сенатор. Ти не знаеше — никой не знаеше — но това наистина е мечтата на живота ми, а този мръсник току-що я захвърли в кошчето за боклук. Господи, с какво удоволствие бих го убил, но не мога. Прекалено съм миролюбив. Копеле! Съсипа ми живота, всичко... нали си спомняш сватбата на сина ми? А снаха ми? Много сладко момиче, но най-важното в този брак беше нейното родословие. Благодарение на нея се свързах с всички влиятелни хора в Санта Фе. Всичко, което правех... през последните години... Господи.

— Ами сега? — попита Елизабет.

— Всичко е свършено! Нали точно това ти обяснявам! Без Анди Грин съм с вързани ръце; никой няма да си помръдне и пръста за мене, ако този кучи син не му даде знак. А ние вече разбрахме кого смята да подкрепи, нали така? След толкова години вярна служба на щата — някой друг получава наградата.

Бент отиде до прозореца.

— Господи, колко неща направих за тях. — Извърна се рязко и погледна Елизабет в очите. — През цялото време са знаели, че няма да си изпълнят обещанието. Представяш ли си? Как е възможно да са толкова непочтени?

Тя внимателно попита:

— Кога ти обещаха: преди или след като им помогна да съставят фалшивия доклад за компенсациите на жителите на Нуево?

— Преди, разбира се. Много преди това. Вече бяхме наели хора да напишат докладите за напояването и язо... — Внезапно спря. — Кой ти каза за доклада?

— Чет.

— Чет! Не е за вярване; винаги толкова се страхуваше, че някой може да ни разкрие. Все ме предупреждаваше да не забравям отключени чекмеджета и сейфове... Малкият плъх! И какво още ти каза?

Елизабет не отговори пряко на въпроса.

— Даже е запазил черновите с твоето име отгоре. В момента са в нас. Освен това подслушва кабинети. Изглежда, хобито му е да събира информация, която в един момент може да използва срещу всеки.

Погледът на Бент бързо се плъзна по стаята — вероятно навсякъде му се привиждаха микрофони. Погледна ръцете си, сви ги няколко пъти в юмруци, след което премести поглед към скъпите си обувки.

— Не сте дошли за интервю, нали?

— Напротив, но не точно за интервюто, което ти очакваше. Съжалявам, Тадеуш. Не обичам да мамя хората. Но не знаехме как да го направим по друг начин.

— Ние. — Бент премести поглед към Сол. — Сигурно ще ме разкъсате на парчета.

— Тадеуш — каза тя тихо, — преди малко спомена думата непочтено. А как ще определиш собственото си поведение?

Той я изглежда мълчаливо.

— Стана някак постепенно — изрече накрая.

— Винаги така става — отбеляза сухо Сол. — Разкажете ни какво точно се случи.

— От къде на къде? Сигурно ще ме изпратите в затвора.

Сол видя бързия поглед на Елизабет и дълбоко въздъхна. Кръгът се затвори.

— Нямаше да споменавате за затвора, ако не бяха замесени пари. Винаги можете да отречете, че сте знаели за фалшивите доклади, но не и че ви е било платено, ако има запазени документи. Доколкото познавам Чет, той със сигурност разполага с доказателства. — Бент мълчеше. — Можете да избирате: да говорим с Чет или вие ще ни кажете каквото ви е известно. В последния случай можете да разчитате на по-лека присъда. Освен това ще помогнете на Елизабет да възстанови доброто си име. — Сол почака малко и продължи: — И ще попречите на Тони Рурк да влезе в сената. Има ли по-добра причина от това?

— Няма. Тука сте напълно прав. Въобразяват си, че всичко им е позволено само защото са богати, и всички трябва да им се подчиняват... Да му се не види, че те дори не са от Ню Мексико. Хубаво лице, богато татенце... Ако смята, че това е достатъчно, ще има да чака. Предпочитам да го видя в ада, а не в сената на Съединените щати. И ще го пратя там, каквото и да ми струва. — Бент отиде до ъгловия шкаф и извади бутилка бърбън. — Иска ли някой? — Елизабет и Сол поклатиха глави. Той извади пластмасова чаша, наля си и бързо я изпи. — Ще ви разкажа всичко, но можете да отпечатате само частта, която се отнася до Рурк.

— Не бъдете глупав — каза Сол. — Знаете, че не е възможно да подпалите Рурк и сина му, без да изгорите и собствената си черга. Приели сте подкуп; фалшифицирали сте документи... Как, по дяволите, да не ви споменаваме? И от къде на къде? Работата ни е да казваме на хората истината, а не да пишем предизборни памфлети.

Бент студено го изгледа.

— Знаете ли, харесвам вашия вестник. Той е един от най-добрите в щата. Но вас никак не ви харесвам.

— Не държа особено — спокойно отвърна Сол.

— Но харесвам Елизабет — продължи Бент и се обърна с гръб към Сол. — Искам на тебе да разкажа.

Тя си помисли, че Бент е като дете.

— Добре, Тадеуш — съгласи се.

Той кимна.

— Разбираш ли, всичко изглеждаше много просто. Знаеше се, че Анди ще се пенсионира, въпреки че той не го беше обявил официално. Един ден пристигна Чет и се представи за съдружник на богатия търговец на коли от Сан Диего, Тери Болинджър, който искал да построи курортно селище в Нуево. Каза ми, че Болинджър и още няколко влиятелни мъже били на мнение, че аз трябвало да заема мястото на Анди. Каза ми също така, че Болинджър искал проекта за Нуево да мине без проблеми. Дойдохме тук и Чет ми разказа за язовира, за езерото, за резервата и курортното селище. Стори ми се наистина примамливо. Така започна всичко.

— И после? — подкани го Елизабет.

Бент разпери ръце.

— Болинджър вече беше поръчал проучване върху страничните ефекти на строителството. Докладите върху заетостта и туризма показваха благоприятно влияние върху щата; те бяха съвсем законни и всички останаха доволни. Но още първите доклади за влиянието върху околната среда бяха съкрушителни.

Нарушаването на равновесието в екосредата щеше да доведе до изчезване на редица редки видове животни и растения; специалистите по водни ресурси предупредиха, че районът не се нуждае от воден резервоар. Чет прибра докладите и след няколко седмици донесе нови, в които пишеше каквото трябва. По това време агенцията на Болинджър беше направила няколко солидни вноски за моята кампания и аз прецених, че ще бъде проява на крайна неблагодарност да се заяждам с някакви доклади. След това хората от долината започнаха да вдигат шум, а онази жена — Арагон — се кандидатира в законодателния орган на щата и спечели. Тогава възникна необходимост от доклад за допълнителните компенсации — за да се убеди пресата, че се грижим за хората. И Чет ме помоли да го напиша.

— И ти го написа — заключи Елизабет, когато той замълча.

— Направих го, след като се обади Анди Грин и обеща да ме представи в сената. После пристигнаха нови суми от агенцията на Болинджър, а след това и пари в брой...

Сол бързо записваше. Когато свърши, прибра листа във вътрешния си джоб и се върна към разговора:

— Сигурно ще се наложи да разкажете цялата история още няколко пъти. Трябва да посочите имената на останалите, които също като вас са получили финансова подкрепа. Да не забравите да назовете Колфакс и Болинджър...

Бент направи отчаяна гримаса.

— С удоволствие бих забравил цялата история, но когато се сетя за сената... По дяволите, казах на семейството си, че ще бъда избран! Синът ми вече на шега ме нарича сенатор Бент! — Решително погледна Сол и каза: — Искам да разобличите Рурк; искам да разкриете плановете му, да сложите снимката му на цяла страница и да го покажете по телевизията. Искам всички да научат, че той е гаден крадец!

— Бащата или синът? — попита Сол.

— И двамата! Дяволите да ме вземат, ако оставя някой от тях да се измъкне ненаказан! А онзи хубавец никога няма да припари до сената!

— Това поне е сигурно — увери го Сол и стана. — Предполагам, че до края на живота си ще работи при баща си. Но това нас не ни засяга. — Обърна се към Елизабет и попита: — Има ли още нещо?

Тя прибра химикалката и бележника в чантата си и подаде ръка на Бент.

— Довиждане, Тадеуш.

Той взе ръката ѝ.

— Съжалявам, че не обърнах повече внимание на онази история срещу тебе. Чет не биваше да го прави.

— Много хора не трябваше да правят някои неща. — Издърпа си ръката и тръгна към вратата, където я чакаше Сол. — Нали ще бъдеш в града тази седмица? Може да се наложи да уточним някои факти.

— Разбира се. Къде бих могъл да отида?

В коридора Сол каза на Елизабет:

— Отивам да се обадя на Мат. Обещах му като добър колега. Защо не дойдеш с мене? Тримата можем да проведем кратко редакционно съвещание по телефона.

— Не, Сол, благодаря. Сам ще се справиш. Но после ми кажи какво е станало. Мат пръв започна да рови тази история и аз няма да напиша нито ред, докато той не каже каква част от историята ще влезе в неговия материал.

Сол ѝ отвори вратата на колата.

— Ще му предам думите ти; в наши дни подобна коректност рядко се среща в журналистическите среди. — Мина от другата страна, седна на шофьорското място и запали колата. Преди да потегли, се наведе и я целуна. — Беше страхотна с Бент, Елизабет. Получи всичко, което искаше. Дано винаги е така.

Кигън Рурк се опита да разбере какво иска губернаторът от него, но му отговори само, че настоявал да го види колкото се може по-

бързо и в пълна тайна. И понеже Мичел Лейдлоу, губернатор на Ню Мексико, не беше човек, когото би си позволил да пренебрегне, само след два дни той седеше в луксозния самолет на Лейдлоу на летището в Лае Крусес. От лявата му страна беше Чет. („Доведи и пъргавия си помощник“ — беше каза губернаторът), а на отсрещната седалка се бяха разположили Мичел Лейдлоу и Андрю Грин, които бяха пристигнали заедно от Санта Фе.

Самолетът на губернатора беше обзаведен в типичния за Ню Мексико стил: тъкан индиански килим на геометрични фигури; дъбови кресла и столове, тапицирани в синьо, кафяво и черно. Отвън безмилостно печеше горещото априлско слънце, но вътре беше включена климатичната инсталация, а пред четиримата мъже бяха поставени високи чаши с джин и тоник, купички с ядки и слънчогледови семки. Рурк забеляза, че в краката на Лейдлоу имаше издуто жълто куфарче.

— Е, Мич — каза Рурк, след като отпиха първата глътка, — успя да събудиш любопитството ми. Няма ли вече да започваме? Оттук смятам да продължа за Лос Анжелис; казах на сина ми, че ще бъда при него следобед.

Лейдлоу мрачно кимна. Беше огромен мъж с тъмни очи, квадратна челюст и груба кожа. Сега си бе сложил каубойска риза и избелели джинси, което накара останалите, включително и Рурк, да се почувстват неудобно в строгите си тъмни костюми.

— Благодаря, че се отзова на поканата ми, Кигън. Предполагам ще разбереш защо настоявах срещата да не се разгласява, когато... — Погледна през прозореца и неочаквано завърши: — Сега вече групата ни е в пълен състав.

Рурк чу тревожно подсмърчане. Обърна се и срещна уплашените очи на Чет. Проследи погледа му и видя как Мат Лъвъл влиза в самолета и се навежда, за да не си удари главата. Подаде ръка на Лейдлоу и се извини за закъснението.

— Отложиха полета и не можах да намеря друг самолет — обясни той. Беше облечен в обикновен панталон и памучна риза. Кимна на Рурк и Чет и подаде ръка на сенатора Грин.

— Как си, Анди?

— Не много добре, Мат, но се надявам да доживея да си посоча наследника. Вземи си нещо за пиене; ние вече се почерпихме.

Губернаторът се върна на мястото си.

— Сега, след като и Мат е тук, предлагам да започваме...

— Без мен — спокойно заяви Рурк и стана. — Още преди две седмици уволних този човек от моята корпорация. Нямам намерение да обсъждам с него каквото и да било. Учудва ме поведението ти, Мич; да ми погодиш този номер, без да ме предупредиш...

— Кигън, сядай обратно — уморено каза Грин. — Няма смисъл да се правиш на важен.

Чет седеше неподвижно и се усещаше, че е много напрегнат. Останалите чуха странен тих звук и го погледнаха. Той скърцаше със зъби.

Рурк се поколеба.

— Какво, по дяволите, става тук?

— Седни и ще ти обясним — хладно каза Лейдлоу. — Кигън, няма да започна, докато не седнеш.

Рурк си взе един стол.

— Не ми харесва това, Мич; двамата с тебе не действаме по този начин; досега винаги сме се разбирали. Не е необходимо да ти напомням каква помощ ти оказах по време на изборите.

Лейдлоу отвори куфарчето си.

— Наближава следващата предизборна кампания, ето защо съм разтревожен. — Извади лист, изписан на ръка. — Заседанието се провежда по идея на Мат и той ще го ръководи. Но искам да се знае, че той говори от името на двама ни. Преди няколко дни се обади, за да ми каже, че пише статия за вестник. Отказа да изпрати копие, но ме запозна в общи линии със съдържанието, ето защо сега сме се събрали тук. Искам той да ви запознае с подробностите. Мат?

Мат кимна.

— Най-лесно е да прочита първите две изречения от моята статия.

Зъбите на Чет толкова силно скърцаха, че Рурк не издържа и се обади:

— Чет.

Шумът веднага спря и Мат започна да чете:

— „Членовете на щатската законодателна комисия бяха подкупени, за да одобрят проект за построяване на язовир и курортно селище в Нуево, Ню Мексико — призна днес Тадеуш Бент,

председател на Комисията по земеползване и курортно дело. При това Бент назова името на предприемача — Тери Болинджър, и неговият съдружник Честър Колфакс, които са подкупили него и останалите членове на комисията, а също така...

— Какво, по дяволите... — обърна се Рурк към Чет и лицето му потъмня. — Подкупи? На щатски служители? Ти и Тери? За какво, по дяволите, говори той?

— Лъже! — извика Чет. — Най-безсрамно лъже!

— Не искам никой да го прекъсва — каза Лейдлоу. — Продължавай, Мат.

Мат отново кимна. Не сваляше поглед от Рурк и Чет, но очите на Рурк бяха притворени, а Чет съсредоточено гледаше към свитите си ръце. Много тихо, без да повишава глас, той преразказва разговора на Елизабет и Сол с Бент. Инстинктът му подсказа да не споменава Тони Рурк, но останалото предаде съвсем точно. Когато свърши, никой не произнесе нито дума, само Чет продължаваше да скърца със зъби.

Лейдлоу обърна тежкия си поглед към Рурк.

— Има достатъчно мръсотия, всички да се удавим. Ако изборите наближаваха, и аз щях да съм окалян. Същото се отнася за следващите няколко години, ако веднага не вземем мерки. Историята смърди до небето — и ти много добре го знаеш, Кигън! Мат, извинявай, превзех ролята ти на водещ събранието.

Мат се усмихна. Двамата се харесваха и не го криеха — забеляза Рурк и очите му се присвиха още повече.

— Самолетът е твой — каза Мат. — Нямам нищо против да седна и да слушам.

— Добре, тогава. — Лейдлоу изведнъж стана много енергичен. Роден лидер, той не бе способен да отстъпи председателското място дори на човек като Мат. — Да караме поред. Кигън, ти ли си собственик на корпорацията на Болинджър?

— Разбира се. — Той кръстоса крака и оправи гънките на панталона си. — Собственик съм на няколко подобни корпорации. Глупаво би било открито да купувам земя, защото това автоматично щеше да доведе до повишаване на цените. Слушай, Мич — понижи глас и думите му прозвучаха почти успокояващо, — този човек е събрал на едно цялата история, като е използвал същите умения, които навремето ме привлякоха към него. Той е силна личност, талантлив е и

при това има чар. Признавам, че за известно време успя да ме заблуди. Но разбрах, че е патологичен лъжец и има лични интереси в Нуево, защото жена му е вложила там пари и е използвала своята рубрика, за да защити интересите си. Освен това той имаше продължителна връзка с моя близка приятелка и тъй като тя наскоро скъса с него, той изведнъж реши, че аз имам пръст в това и реши да ме съсипе. Що се отнася до Тери Болинджър, не го познавам достатъчно добре; отскоро работим заедно. Предложи ми да открие фирма и да изкупи земята в Нуево за построяване на курортно селище. „Рурк Ентърпрайсиз“ е собственик на деветдесет и осем, той — на два процента. Чет го проучи и реши, че предложението е приемливо; аз се съгласих. Ако Болинджър има навика да урежда сделките си с подкупи, аз нямам нищо общо с това — въпреки че сега се замислям дали Чет не го е знаел от самото начало...

— Какво? — очите на Чет щяха да изскочат от орбитите си.

— ... или той е успял да корумпира Чет. Не мога да кажа със сигурност. И в двата случая дълбоко съжалявам. Чет работи при мене много отдавна и няма да ми е приятно, ако се наложи да се разделим...

— Ах, ти, кучи син! — извика Чет.

— Чет, ти да си мълчиш — рязко изрече Рурк. — Ясно ли е?

Погледът на Чет се отклони за малко към Мат, след което отново се върна на Рурк и цветът на лицето му рязко се смени.

Мат разбра, че предварително бяха планирали този вариант: Чет поема вината, прекарва известно време в затвора, а когато излезе, Рурк му осигурява подходяща длъжност и щедра компенсация.

— Защо е необходимо да уволняваш Чет? — попита губернаторът. — След като Мат лъже, защо вярваш, че той е давал подкупи?

Устната на Рурк леко трепна.

— Не обичам да бъда разпитван, Мич. Особено да давам обяснения защо действам по един или друг начин.

— Напротив, ще даваш обяснения, и то доста! Здравата си загазил, Кигън! Когато Мат публикува своя материал, ти и твоите приятели, както впрочем и всички ние, ще бъдем обвинени в подкуп на сенатори. Това не е шега; това е криминално престъпление!

— Както и представянето на фалшив доклад пред законодателната комисия — тихо добави Мат.

— Ти стой настрана! — озъби се Рурк. — В момента говорим аз и Мич; тебе никой не те пита.

— Стига, Кигън — въздъхна сенаторът Грин. — Досега се държах тихо и кротко и нямах намерение да вадя кирливите ти ризи, тъй като ми е безкрайно неприятно, но явно дойде време да се намеся. Вчера чух историята на Мат и се почувствах омърсен, въпреки че се намирам съвсем в периферията. Преди малко Мат пропусна нещо — не спомена за твоето момче, Кигън, а това пряко ме засяга.

— Момче ли? — попита Чет. — Да не става дума за Тони? Какво искаш да кажеш?

— Ама ти си пропуснал да предупредиш Чет — учуди се Грин.

— Какво трябваше да ме предупреди? — попита Чет и погледна възмутено Рурк.

Рурк не отговори и Мат се обади:

— На Тони му е обещано за рождения си ден да получи сенаторското място на Анди Грин.

— Как така? — Чет за малко да изтръгне облегалката на креслото си. — Какво, по дяволите, става тук? Откога си започнал да купуваш на Тони сенаторски места? — обърна се той към Рурк. — Нали каза, че мога да го обещая на...

— Предупредих те да си затваряш устата! Ако не можеш да се владееш, по-добре напусни.

— Да напусна? Нали вече съм уволнен? Сам го каза преди малко.

— Казах, че ще съжалявам, ако се наложи да го направя! Ако не можеш да се контролираш, ще напуснеш не само моята компания, но и този самолет...

— Само ако аз поискам — бързо се намеси Лейдлоу.

— Оставете ме да се изкажа — прекъсна ги Грин. — Чет, Кигън подкрепи преизбирането ми, за да запазя сенаторското кресло за младия Тони. Знаех го и не се притеснявах особено, защото исках да остана още един мандат, а как по друг начин един ленив старец като мене би могъл да се задържи в политиката? Обещах да предложа Тони, а Кигън смяташе да използва политическия комитет, който създаде в Аризона, както, разбира се, и веригата си от вестници — напълно достатъчно, за да се спечелят избори. Преди няколко дни обаче откривам, че същото си обещал и на Тадеуш Бент.

— Ти много добре го знаеше! Казахме му, че има твоята подкрепа и...

— Не искам да споря! Просто ме изслушайте. Когато Бент чу за Тони, той беше... потресен, меко казано. Определено не беше въодушевен от поведението на Кигън. Замисли се кой всъщност е той.

Губернаторът отново се намеси:

— Кигън, имаме нужда от някои обяснения. Ти си собственик на компанията на Болинджър; ти, Болинджър и Чет сте уредили проектът за Нуево да мине през комисията, а след това и през законодателния орган на щата. Прав ли съм?

— Може и да са го направили. Разреших им само да лобират за решението.

— Платил си, за да бъдат изготвени доклади за евентуалните последствия от строителството, но резултатите са били незадоволителни и ти си платил още веднъж, за да бъдат изменени?

— Чет и Болинджър може и да са го направили. Аз мислех, че докладите са истински.

— Вие тримата сте подкупили членовете на комисията, за да мине проектът само с един ден разисквания и да бъде приет, независимо от общественото мнение. Освен това си подкупил ключови фигури в комисията, за да прокарат проектозакона в законодателното събрание. Така ли е?

— Те може и да са го направили. Аз нищо не зная за това.

— Обещал си на сина си мястото на Грин, след като той се пенсионира, независимо колко ще се наложи да платиш. Така ли?

— И така да е, това не засяга никого от присъстващите.

— Но от това зависи дали Тадеуш Бент ще поиска да ти сътрудничи. Значи твърдо отричаш всичко останало?

— Много добре ме чу. — Рурк се изправи. — Изслушах доста обвинения, но без нито едно доказателство. Ако сте свършили, аз си тръгвам. Не идвай повече при мене, когато започне предизборната кампания, Мич, или при моите приятели...

— Ами аз? — извика Чет. — Какво ще стане с мен, ако ме оставиш тук?

— Той никъде няма да отиде — каза Грин.

— Разбира се — изрече губернаторът. — А какво ще кажеш за свидетелските показания на Бент в съда, Кигън?

— Нищо. Дори някой да се хване на неговите измислици, той може да посочи само Чет и Болинджър. Какво общо имам аз е всичко това?

— По дяволите, та те са твои служители — изрева Грин.

— И въпреки това може да са извършили престъпления, за които да не зная. Вие сте глупаци — рязко каза Рурк. Беше застанал до вратата — висок, изправен, в тъмен костюм с безупречна кройка, идеално подстригана сива коса. Само извивката на устните му издаваше напрежение. — С нищо не можете да ме свържете пряко. Разполагате само с думата на онзи допотопен идиот, Тадеуш Бент, и с нищо друго. Трябваше да поканите Болинджър. И Чет, разбира се. — Хвана дръжката на вратата. — Ако имате проблеми, говорете с тях. Аз нямам време за губене с вашите глупости.

— Чет — спокойно се обади Мат. — Би ли казал на Кигън за микрофоните, които си поставил в неговия кабинет, или аз да му кажа?

Рурк рязко спря. Застанал с гръб към останалите, той замръзна и леко наклони глава настрани.

— Гадно копеле! — извика Чет. — Имах някакъв шанс. Той щеше да се погрижи за мене! Винаги казваше, че ако се наложи някой да опере пешкира...

— Ах, ти, лайно такова! — Рурк вече не беше онзи елегантен мъж, когото всички познаваха; за миг загуби самообладание и самоувереност. Лицето му се изкриви от гняв. Той се наведе към Чет, който беше примрял от страх, и каза много тихо, почти прошепна: — Промъкваш се тайно през нощта, така ли? И поставяш микрофони? Много умно малко лайно, нали така? Да ме шпионираш мене, единственият човек, който някога се е грижил за тебе...

— Не е вярно! Никога не те е било грижа за мене. Навремето смятах, че е така, когато мислех, че ме харесваш повече от Тони! Но след това се появи Мат! А аз бях едно нищо! „Иди и донеси нещо за пиене на сенатора и на Мат!“ Едва се беше запознал с него, когато му устрои тържество, а с мене се държеше като със слуга! Но аз не съм слуга. Нали бях достатъчно добър, за да раздавам парите ти в Дуенаг...

— Млъкни!

— Какво значение има? Нали съм уволнен? Вече не вярвам, че ще направиш нещо за мене. Защо да мълча? Никога не съм те подслушвал, преди да се появи Мат. Но тогава разбрах, че по някакъв

начин трябва да се защитя. И се оказа, че съм бил прав. Записал съм всичко за онези подкупи и изнудвания, с които ме караше да се занимавам. Така успя да построиш своя магистрала в Колорадо, въпреки че на двайсет километра встрани имаше друга; в Санта Фе раздадох пари, достатъчни за построяването на три язовира, и аз лично обещах на онзи нещастен идиот Бент, че ако бъде послушен, може да стане всичко, освен президент — и какво получих срещу това? Ти продължаваше да се държиш с Мат като с гръцки бог, а с мене — като със слуга. И когато Мат си тръгна — ти не го уволни, той сам напусна — не се върна при мене, а се втурна да уреждаш кариерата на Тони. А за мене кой ще се погрижи?

Чет се надигна срещу изпепеляващия поглед и мъртвешки бледото лице, надвесено над него, и изведнъж извика:

— Искам защита. Той ще ме убие, ако проговоря! Искам защита.

— Защо мислиш така? — попита Лейдлоу. До този момент седеше много тихо и слушаше препирнята между Рурк и Чет; сега в очите му се появи интерес. — Има ли някой убит?

— Не зная. В последно време, не. Но не съм сигурен. Може и никога да не е убивал. Въпреки това искам защита.

— Не си достатъчно откровен, Чет.

— Няма значение. Обещайте, че ще ме защитите.

— Добре. — Лейдлоу дълбоко въздъхна. — Мисля, че всички вече разбират за какво става дума. Кигън, седни, ако обичаш. Не съм свършил. Когато Мат ми предаде тази информация, той направи и някои предложения относно Нуево. Аз лично съм съгласен с тях. Сега той ще ви разкаже какво предлага, а вие ще го изслушате и ще се съгласите с предложението му. Чет, седни и млъкни. Веднага щом предадеш касетите на щатския прокурор, ще се постареем да получиш защита. Давай, Мат.

— Предлагам да преместим града — каза Мат. — Непрекъснато се получават парични помощи, пристигат доброволци за строителните работи. Губернаторът Лейдлоу ще намери спонсори за недостигащите средства. Новият град ще се намира на високия бряг на езерото Нуево, на пътя за ски пистата. Кигън ще даде земя и средства за изграждане на инфраструктурата на града.

Настъпи тишина. Рурк гледаше през прозореца между губернатора и сенатора Грин. Много бавно поклати отрицателно глава.

— Хората от града създават корпорация „Нуево“, за да си осигурят собствеността върху града — продължи Мат, като се обръщаше главно към Рурк, който избягваше да го погледне. — Освен това корпорацията ще откупи от земята за курорта, и то на цената, на която ти си я купил, Кигън.

— В момента тя струва много повече — промърмори Чет. — Като се вземат предвид язовирът, курортното селище...

— Така е — съгласи се Мат. — И все пак Кигън ще получи това, което е вложил, а корпорацията „Нуево“ ще построи курорта. За да получат парите, те ще продадат процент от корпорацията на предприемач. Екипът на губернатора ще им помогне да открият подходящ човек.

— Просто и почтено — обади се сенатор Грин. — Даже красиво. Така Кигън няма да може да се възползва от земята и проекта, придобити по нечестен път — чрез натиск, подкупи и изнудване. Естествено при това положение аз няма да мога да подкрепя кандидатурата на Тони, Кигън. Даже бих те посъветвал да се откажеш от тази идея. Беше зле замислена. Иначе нямам нищо против момчето. Той е приятен младеж и дори можеше да стане добър сенатор — има много по-лоши от него — но винаги ще има известни съмнения относно неговата работа поради твоето влияние.

Мат се учуди на скоростта, с която Анди Грин се превърна в истински моралист.

— Това е нашият план, Кигън — каза губернаторът. — Не е необходимо да казваш, че не ти харесва, защото никой не се съмнява в това. Ако не друго, ще ти струва доста...

— Двайсет и пет милиона — изрече Рурк. — Но все едно нямам намерение да приема това безумно предложение. А и от къде на къде?

— Защото си играч — отвърна Лейдлоу. — Заложил на курортно селище, което щеше да ти донесе печалба; сега ще заложил на няколко точки в своя полза пред щатския прокурор.

— Значи ще направите сделка с него? — извика Чет. — Ами аз?

— Не правя сделки. Искам само да се убедя, че справедливостта възтържествува. Но във всяко едно дело може да има смекчаващи вината обстоятелства: да се помогне за спасяването на един град и на шепа бедни граждани да станат собственици на печелившо курортно селище, е нещо благородно. Смятам, че това ще убеди главния

прокурор да поиска по-лека присъда за криминално престъпление. Дори може да се постигне условна присъда, а не лишаване от свобода. Човек никога не знае какво може да се случи.

Настъпи продължително мълчание. Сенаторът Грин си наля още едно питие.

— Кигън — каза губернаторът.

Рурк гледаше през прозореца. Оставаха му доста неща: нефтодобивна компания, ски писта в Дъранго, курорти в Аризона, телевизионни станции и верига от вестници — вярно, че имаше нужда от нов издател, но това не беше проблем — и служебни сгради в целия Югоизток. Естествено, никой нямаше да го изпрати в затвора — беше прекалено влиятелен. Все някой щеше да се съгласи на споразумение. Винаги имаше такива хора.

Най-неприятното беше, че Лъвъл, жена му и онази неприятна личност — Арагон — щяха да спечелят това дело, но той щеше да се справи с тях. Щеше да попречи на семейството да изгради собствена верига от вестници; а на следващите избори щеше да махне Арагон. Само да не губи самообладание.

— Добре — изрече той с равен глас. — Предполагам, че очаквате от мене да подпиша някакви документи.

Лейдлоу веднага отвори жълтото куфарче.

— Ето, можеш да се запознаеш с тях: прехвърляне на собствеността върху хиляда акра за построяване на нов град; сметките за продажбата на частните имоти...

Рурк бързо ги прегледа, извади писалка от джоба си и навсякъде постави подписа си. Затвори писалката и каза:

— Сега имам ли право да стана и да напусна кабината ти, Мич? Връщам се в Хюстън.

— Нали щеше да ходиш в Лос Анжелис? — попита Грин.

— Промених намеренията си, Анди. — Отново беше възвърнал обичайната си самоувереност. — Знаеш колко е удобно; нали всеки ден се упражняваш в същото.

— По-добре ела с нас до Санта Фе — каза губернаторът, — тъй като трябва да се оформят някои формалности.

— Аха! — Рурк сви рамене. — Предполагам, че още веднъж мога да си променя мнението. Може ли да пътувам със собствения си самолет?

— Разбира се.

— Благодаря.

Мат с интерес слушаше абсурдните любезности. Погледна Чет, който седеше напълно неподвижно, с празен поглед; погледна и към Грин, който се усмихваше и бавно отпиваше от своя джин с тоник, щастлив, че скандалът щеше да бъде предотвратен.

Мат съжаляваше, че Елизабет не е тук, за да види как отстъпва Рурк. Представи си доволната ѝ усмивка, защото именно нейното интервю с Олсон беше задвижило всичко.

Рурк си тръгна, като отказа да вземе Чет със себе си в самолета.

— Мат — каза Лейдлоу, — Анди се връща във Вашингтон. Оставаме само двамата с Чет; искаш ли да дойдеш с нас до Санта Фе?

Той поклати глава.

— Благодаря ти, но не се ползвам с особена популярност там, поне в някои райони на града. Искам да се махна за известно време, Мич. Вчера освободих апартамента — всъщност той принадлежи на Кигън — и оставих мебелите на склад. Искам да се махна от Югоизтока, от вестниците... от всичко познато.

— Значи заминаваш за северните гори? — пошегува се Лейдлоу.

Мат отвори вратата.

— На първо време заминавам за Пало Алто, където искам да прекарам няколко дни със сина си и дъщеря си и да напиша статията. След това искам да видя Париж и Рим. Прекрасни места за възстановяване.

— Не знаех, че си бил болен.

— Бях, поне в известен смисъл. Някой път ще ти разкажа. Благодаря ти за всичко, което направи за мен тази сутрин. Беше страхотен. В Нуево сигурно ще нарекат някоя улица на твое име.

Стиснаха си ръцете и Мат слезе от самолета. Губернатор Лейдлоу затвори вратата и нареди на пилота да излита към Санта Фе.

ГЛАВА 19

Холи и Питър вече чакаха в ресторанта. Мат ги прегърна силно и изпита облекчение, когато те без колебание отвърнаха на прегръдката му.

— Извинявайте за закъснението — каза. — Трябваше да завърша репортажа и да го изпратя с „Федерал Експрес“. И двамата изглеждате чудесно. Холи, станала си още по-красива, но си малко бледичка. Питър, да не си се подстригвал сам?

— Татко, успокой се — изръмжа той. — Ние те обичаме.

Мат ги прегърна през раменете и попита:

— Има ли гладни?

— Винаги съм гладен — въздъхна Питър. — Надявах се, че като изляза от пубертета, ще престана да се тъпча толкова, но изглежда ще трябва да се примиря. Цял живот ще си остана лаком. — Намериха си маса в една ниша с изглед към залива. — Извинявайте за облаците. Бях поръчал слънчево време и лек ветрец.

Баща му се усмихна.

— Простено ти е. Прочетох статията ти за жилището на навахо; страхотна е. Но да си призная така и не разбрах защо си включил мита за сътворението на света.

— Не смятах да го използвам тук, защото го разглеждам в отделна статия, която ще излезе от печат през есента. Тъпият редактор не е разбрал и го е включил в този материал. Интересно дали мога да съдя списанието?

— Надали. Пак си извадил късмет, че не са вмъкнали в статията ти част от изследване върху технологията за консервиране на свинско месо.

Всички се засмяха, включително и Холи, и Мат най-после се отпусна. Всичко беше както преди, а децата бяха просто чудесни: добри, умни, чаровни. Докато келнерът сервираше салатите, той си помисли, че щеше да му е приятно да общува с тях дори и да не бяха негови деца. Одобрително огледа обстановката: снежнобяла покривка, син лиможки порцелан и изящна ваза с една-единствена перуника.

— Всичко е много стилно — каза той и попита Питър: — Често ли идваш тук?

— Това е любимото място на мама.

— Е, тя винаги е имала отличен вкус — замислено изрече Мат след кратка пауза. После подробно разпита Питър за лекциите му, така че до края на обяда разговаряха само на безопасни теми.

— Сега отивам на семинар — обяви Питър, когато си изпиха кафето, — но ще ви чакам в два часа, за да ви покажа новия си апартамент. Очаквам вашето одобрение.

— За какво? — попита Мат.

— Ще видите.

Оставиха го пред сградата на университета и Мат се обърна към Холи, която се усмихваше на седалката до него.

— Знаеш ли за какво става дума?

— Питър сам ще ти каже — отвърна тя. — Тайната е негова, не моя. Не се тревожи, не е нещо страшно.

— А в твоя живот има ли нещо страшно? — тихо попита Мат.

Холи се изчерви.

— Не.

— Струва ми се, че нещо се е случило, скъпа. Не те насилвам да ми разкажеш какво е то, но поне кажи дали не мога да ти помогна.

Холи поклати глава.

— А ще ми кажеш ли защо си спряла да пееш?

— Откъде разбра? Изрично помолих мама да не ти казва.

— Не го зная от нея. Сол ми каза. Искаш ли да поговорим за това?

— Не. — Мат не отговори и Холи повиши глас: — Наистина съжалявам! Ако можех, веднага щях да ти кажа, но по-добре не ме питай! — По страните ѝ потекоха сълзи като блестящи капчици роса. — Моля те! В никакъв случай не мога да ти кажа...

— Няма нищо, миличка, не се тревожи — бързо изрече Мат и я прегърна.

Холи постави ръка на рамото му.

— Просто се случи едно нещо и аз не мога да... — Той извади кърпичка и ѝ я подаде. — Благодаря ти. С никого не мога да говоря за това, освен с мама.

Мат почувства, че малко ревнува.

— Радвам се, че поне с нея можеш да споделяш. Щеше да е ужасно, ако изобщо с никого не можеше да говориш.

— О, добре, че разбираш. — Холи притисна бузата си до рамото му. — Не зная защо спрях да пея. Много съжалявам. Музиката ми липсва. Все едно че съм загубила част от себе си. Но когато се опитам — нищо не се получава. Онемяла съм отвътре — там, откъдето започва музиката — и не зная какво да правя.

— Значи каквото и да ти се е случило, още те боли — каза Мат. — Дълбоко в сърцето. А музиката продължава да е в тебе, но е като пленена птица и само чака да я освободиш.

Холи вдигна поглед към него.

— И мама казва същото.

— Наистина ли? Е, ние с майка ти често мислим по един и същи начин.

Без да отмества от него поглед, Холи попита:

— Тогава защо не се прибереш вкъщи?

Той се намръщи.

— Майка ти не ти ли е казала, че...

Какво?

— Че иска да се разведем?

— Е, да, но... О, не зная. Това беше отдавна. Не сме говорили за това, откакто излезе онази статия. Каза ми, че разбрала от Сол, че ти наистина нищо не си подозирал. Не вярвам оттогава да е разговаряла с адвокатата си за развода.

— Холи, доколкото ми е известно, тя наистина иска развод.

— А ти?

Той мълчаливо я прегърна.

— Не зная — отвърна накрая. — Не зная какво искам. Всичко се промени така внезапно. Все още не съм се ориентирал. Тъкмо реша, че знам какво искам, и в следващия момент всичко се обърква отново.

— Познато ми е това чувство — прошепна Холи. — Липсва ли ти миналото, животът в Хюстън?

— В известен смисъл някои неща ми липсват. На първо място работата. Знаеш ли, Холи, откакто завърших университета, всяка сутрин се събуждах с чувството, че трябва да работя, че хората разчитат на мене... — Той се засмя тъжно. — Сега се чувствам изхвърлен зад борда.

Тя се усмихна.

— Точно така би се изразила и мама.

— Нали? Е, точно така се чувствам. Липсва ми да бъда в центъра на събитията, на властта. Не съм бил чак толкова важен, колкото си въобразявах, но имах известно влияние. Бях част от една система, която правеше новините, не само ги отразяваше. Не е лесно да напуснеш всичко това и да не ти липсва.

— И да се чудиш дали не си сбъркал, когато си се отказал.

— Не. Сигурен съм, че не съм сбъркал. Нито за работата, нито за останалото. Просто ми липсва нещо, но не зная какво. Освен това не съм сигурен какво точно искам; не зная кое е истина, кое — мираж, който ще изчезне в мига, в който се доближа до него. — Приглади косата ѝ и я целуна по челото. — Както виждаш, има много неща, за които трябва да помисля.

— Ами мама?

— И за нея също. Но ние с майка ти сме се променили, Холи. Не съм сигурен дали е възможно да се възстанови загубеното в нашите отношения.

— Нали точно в подобен момент купихте „Чифтейн“? — Мат кимна. — Е, щом като тогава успяхте, защо да не стане и сега?

Той се усмихна.

— Не зная. Като го чувам от тебе, ми изглежда толкова лесно. Но преди това трябва да намерим пътя един към друг през дебрите на годините, през които бяхме разделени, на недоразуменията, личните... — той спря и Холи довърши:

— ... любовни връзки.

— Да.

Тя потрепери.

— Хайде да говорим за нещо друго.

— Отклонихме се от въпроса за твоето пеене.

— И за това не ми се говори. Кажи ми къде точно в Европа смяташ да отидеш? Как ти завиждам!

— Много скоро, когато завършиш училище, и ти ще видиш Европа. Аз отивам да се поразходя из Париж; надявам се за две седмици да забравя Тексас, Америка и думата „вестник“. Може да остана и повече време.

— Мама също беше в Париж и Рим.

— Да, зная.

— Наистина ли толкова много приличам на нея?

— Виждала си нейни снимки, когато беше на твоята възраст, и знаеш, че е така. Извивката на веждите, усмивката... дори гледаш по същия начин, когато научиш нещо интересно: очите ти стават като сиви перли, изпълнени със светлина.

Холи попита колебливо:

— Знаеш ли какво щеше да каже Питър, ако беше тук?

— Какво?

— Че говориш като влюбен.

В първия момент Мат нищо не каза.

— Мислиш ли? — попита след малко. — Е, и за това също трябва да помисля.

Холи се изправи на седалката.

— Искаш ли да се поразходим с колата?

— Разбира се. Имаме още половин час до срещата с Питър. — Мат запали мотора. — Холи, рано или късно всички рани заздравяват и музиката в душите ни се връща. Зная, че звучи банално, но е вярно. Времето лекува всичко. Не че човек забравя, просто оставя неприятностите във вчерашния ден, после в миналата седмица, миналата година и така постепенно ги преодолява. Едва след това можеш да се върнеш назад и да прецениш какво са ти причинили и да ги включиш в житейския опит на личността Холи Лъвъл. Ако имаш късмет, можеш много да научиш от грешките си. Ако не — просто ги повтаряш. Надявам се, че ти имаш късмет. — Излязоха на широката улица пред университета и Мат каза: — Ето това е сградата, на която винаги съм се възхищавал. Погледни само какви изящни арки. Прилича повече на испанска църква, а не на университетска сграда, нали?

Холи се наведе и го целуна по бузата.

— Благодаря ти — каза. — Толкова те обичам, татко.

Когато се върнаха, Питър вече ги чакаше.

— Знаеш ли, поговорихме си и стигнахме до извода — каза той, докато отключваше вратата на апартамента си, — че възрастните мъже и жени се посвещават един на друг. — Вътре ги посрещна Мая. Беше в синя рокля с цвета на небето на Санта Фе, а очите ѝ гледаха умоляващо и с надежда.

Без да се колебае, Мат я прегърна.

— Скъпа моя — каза той, — значи ти си причината Питър да изглежда толкова добре. — Погледна към Питър и попита: — Посвещават се? Да не сте се оженили?

— Не! — тихо отвърна Мая, както беше притисната към гърдите му.

— За всичко има време. Засега се спряхме на този етап от посвещението. Но и другото няма да ни се размине. Решихме по-късно да се оженим. Разбираш ли — каза Питър и в очите му се появи нежност, каквато Мат не беше виждал преди, — имам нужда от нея, а и тя казва, че не можела без мене. Е, разбира се, няма да умрем, ако не сме заедно, но знаеш ли колко е прекрасно да се събудиш сутрин и да видиш до себе си някого, когото обичаш, и знаеш, че ви очаква цял един прекрасен ден! — Замислено погледна Мат. — Разбира се, че знаеш. И при вас с мама беше така.

След малко Мат пусна Мая и попита:

— А какво мислят родителите ти?

— Не са много доволни — простичко каза тя. — Но харесват Питър, а в Нуево всичко е толкова неустановено, че нямат време да се ядосват с мене. Даже в известен смисъл са доволни, че ме прехвърлиха на Питър.

Разказаха на Мат за курса, който Мая щеше да посещава през есента, а Холи ги наблюдаваше съсредоточено, като че искаше завинаги да запомни сиянието, което се излъчваше от очите им. Мат с носталгия си спомни как те двамата с Елизабет — малко по-големи от Мая и Питър в момента — също бяха започнали да живеят заедно.

Дали ще успеят да запазят любовта си? Засега никой нищо не можеше да каже. Протегна ръце, прегърна ги и ги целуна.

Елизабет беше в Нуево, когато се обади Сол. Крещейки, за да може тя да го чуе през шума, който навлизаше през прозорците на Изабел, той й разказа историята на Мат.

— Обади ми се преди десет минути и каза, че е започнал да пише материала. Вчера е бил в Лае Круces. Очаква губернаторът всеки момент да се обади на Изабел. Искан пръв да ти съобща новините. А сега най-важното. Слушаш ли ме внимателно?

— Да.

— Рурк отпуска хиляда акра... Корпорация „Нуево“... тя ще построи и ще бъде собственик на курорта... Разбра ли, Елизабет? Още ли си там? Хей! Има ли жив човек на телефона?

— Надявам се — отвърна Елизабет. — Не мога да повярвам... Той се е съгласил на всичко това?

— Вече е подписал документите за даряване на земята. Вероятно в същия този момент Лейдлоу звъни на Изабел, за да ѝ каже веднага да започне да организира корпорацията и да се разберат за преместването на града. Освен това трябва да се намери добър предприемач. Лейдлоу вече се е срещнал с неколцина кандидати.

— Сол, искам ти да кажеш всичко това на Изабел. Нали не възразяваш? Чакай да я извикам. — Тя остави телефонната слушалка. Ръцете ѝ трепереха. Надявах се най-много да получат земя за новия град; никога не бяха мечтали за подобно развитие на нещата. И всичко това беше направил Мат! — Изабел! — извика. — Ела, Сол иска да ти каже нещо.

Изабел се появи от спалнята, където прибираще книги в кашони.

— Божичко, приличаш на дете, което току-що си е видяло подаръка за Коледа!

— Ето! Чуй сама! — Елизабет ѝ подаде слушалката и излезе. След тихата зима долината отново бе разтърсена от строителния екип на Олсон. Прах, бензинови пари и черен дим затъмняваха слънчевата светлина; реката беше кафява и пълна с мръсотии; огромни булдозери и камиони кръстосваха разораната земя; цареше оглушителна какофония. Оставаха само два месеца до завършването на язовира. Но днес за пръв път Елизабет се отнасяше спокойно към този факт.

— Всичко ще се промени — каза Изабел и застана до нея. — Сега всичко това е наше! Наше! Господи! — Бързо прегърна Елизабет. — Победихме! Можеш ли да повярваш? Ти победи. Ще ти издигнем паметник с химикалка в ръка: „На Елизабет Велика!“

— Престани — засмя се Елизабет, — защото мога да ти повярвам. Всички участваха в борбата и победиха, Изабел. Спечели градът, а не аз.

— Чакай! Още не съм ти казала всичко. Сол получил съобщение, че си възстановена във всички вестници. Той смята да...

— Какво? — Елизабет я сграбчи за ръката. — Откъде знае Сол?

— Обадил се Пол Маркам. Искал да говори с тебе, но попаднал на Хедър, а тя казала на Сол. Мат се бил обадил на Маркам от Пало Алто и му разказал за срещата с губернатора. Обещал да им изпрати копие от материала, когато го завърши.

— Мат се е обаждал на Маркам?

— Обадил се е също така в Агенцията по печата — допълни Изабел — и е казал същото, което и на Маркам. Още ли искаш да се разведеш?

— От известно време не съм се занимавала с този проблем. — Погледът на Елизабет се отмести към облаците прах, които се издигаха над бъдещата язовирна стена. — Но скоро ще трябва да взема някакво решение.

— Няма да е зле — спокойно каза Изабел, — въпреки че не си спомням да ти беше необходимо толкова много време, за да решиш дали да се бориш за интересите на Нуево.

Елизабет се обърна и учудено я изгледа.

— Какво общо имат двете неща?

— Хайде, престани, умнице моя, много добре знаеш какво искам да кажа. Защо влагаш повече усилия за защита на нашите интереси, отколкото да спасиш брака си?

— Повече усилия... Не зная. Никога не си ми го казвала преди.

— Защото не се бях замисляла. Но сега, когато споменах, че ти победи, изведнъж се сетих. Обикновено по-бързо схващам.

— Има голяма разлика, Изабел. Мат искаше да приспособя живота си към неговия. С Нуево беше съвсем различно; това беше една благородна кауза, която исках да спечели. Мислиш ли, че щях да напиша интервюто с Джок, ако водех живот на съпруга на главния издател на „Рурк Ентърпрайзиз“? Успях да помогна, защото си бях спечелила име — но не като нечия съпруга, а като самостоятелна личност и професионалист.

— Всичко, което казваш, е вярно.

— Тогава?

— Просто се чудя защо не положи същите усилия да намериш компромисно решение, както направихме с Нуево?

Елизабет мълчаливо изтупа джинсите си.

— Е, помисли си — каза накрая Изабел, — в края на краищата няма за къде да се бърза; нямаше го само десет месеца.

— Той си има Никол — тихо се обади след малко Елизабет.

— А ти си имаше Тони.

— Но той никога не е бил нещо повече от...

— ... мъж, с когото си се сближила, защото си се чувствала сама и изоставена. Може би и за Мат връзката с Никол е била нещо подобно. Спомням си, че ти не се отказа от него окончателно, но и не замина за Хюстън, когато той те помоли. Освен това не направи нищо, за да запазиш вашите отношения. Не мога да си обясня защо постъпи така. А ти знаеш ли?

Елизабет погледна долината през прашния облак, който закриваше планината.

— Мисля, че се страхувах да се боря за него. Боях се да не го загубя, защото там той се чувстваше в свои води. Така постепенно се отказвах. От къде на къде да се състезавам с чужди жени за собствения си съпруг? Надявах се, че този вид съперничество приключи, когато се оженихме.

— Така е само в идеалния случай, но не и в реалния живот — сухо отбеляза Изабел.

— Има и нещо друго. Не бях сигурна, че ще се чувствам добре, ако изцяло се посветя на неговите интереси и забравя за себе си. Ако единствената ми гордост в живота беше прочутият и всемогъщ Мат Лъвъл, все едно да кажа: „Вижте колко съм важна, защото ме обича един важен човек.“ Предпочитам да се гордея, защото съм самата аз, а не само съпруга на Мат. — Елизабет замълча; след малко вдигна рамене и завърши: — Не зная дали всичко това ми дава достатъчно основания, за да не хукна след него, но навремето поне ми се струваше, че е така.

— В общи линии си права, но непрекъснато пропускаш да споменеш любовта. Или онова, което сте постигнали заедно. И това ли е без значение?

Елизабет се намръщи.

— Трябва да помисля. Искам да се прибера у дома, Изабел. — Бръчката на челото ѝ стана още по-дълбока. — Не разбирам защо... никога не съм мислила за Мат по този начин.

— Защото си прекалено вътре в нещата. Това се вижда само отвън.

Елизабет си облече пуловера.

— Ще помисля. Първо искам да се обадя на Пол. Ако пак започна да пиша по три материала седмично, трябва да се подготвя. А и ти трябва да говориш с губернатора. — Прегърна я. — Толкова се радвам за вас.

— И ние сме щастливи. Включително и за това, че имаме добри приятели. Нали ще ни помагаш, когато започнем да се местим?

— О, няма да можете да се отървете от мене. — Чуха телефона.

— Дано да е губернаторът. Ще ти се обадя по-късно. — Елизабет бързо целуна Изабел по бузата и хукна към колата. Чакаше я много работа, но най-вече искаше да помисли за себе си и за Мат. По пътя, докато минаваше покрай река Пекос, взе решение: ще замине за Хюстън и още веднъж ще говори с него. Последния път бяха останали много недоизказани мисли.

— Замина за Европа — каза Холи на майка си. Двете седяха в кухнята и белеха грах. — Каза, че за известно време искал да се махне от всички и от всичко.

— От всички? Сам ли замина?

— Абсолютно съм сигурна, че замина сам. Изобщо не спомена... други хора.

— Къде смята да отиде, когато се върне?

— Не зная. Имам чувството, че и той не е много наясно. Във всички случаи обеща да се обади.

— За колко време?

— Не зная.

— А каза ли къде точно в Европа ще бъде?

— Не. Каза, че ще пише.

Елизабет беше разочарована. Не беше предполагала, че толкова много иска да го види.

— Добре. Кажи ми, ако има някакви новини — изрече, като се опитваше гласът ѝ да звучи спокойно. — Мислех да отскоча до Хюстън.

— Наистина ли? Мамо! Защо нищо не ми каза? И защо не каза на татко?

— Защото го реших преди няколко дни. — Елизабет изпитателно се вгледа във внезапната светлина, която озари очите на Холи. — Мислиш ли, че щеше да ми се зарадва?

— Да! Е... — лицето на дъщеря ѝ помръкна, — не съм толкова сигурна. Струва ми се, че щеше се зарадва, но можеше и да не го разбере. Това, което казах, звучи малко странно, но...

— Искаш да кажеш, че нямаше да признае дори да му е приятно да ме види?

— Може би.

— Но вие с Питър щяхте да се зарадвате, ако бях заминала, правали съм?

— Да — отвърна Холи. — Понякога през нощта, когато си лежа в леглото и всичко ми изглежда някак по-внушително, отколкото през деня, аз се плаша от това, че не мога да пея; мразя Тони, а в същото време го желая... — Не забеляза изражението на Елизабет. — Или може би не желая точно Тони, а някого, когото бих могла да обичам така, както се обичат Питър и Мая. Понякога си мисля, че ако поне част от живота ми отново стане нормална, например ако вие с татко се отнасяте един към друг както преди и всички отново сме заедно, тогава другото няма да изглежда толкова... ужасно. Толкова ужасно, че да не мога да го преодолея.

— И аз съм мислила за това, Холи.

— Е, и?

— Именно тогава реших да замина за Хюстън. Обаче се оказа, че няма с кого да се срещна.

— Откъде татко да знае какво си решила? — Холи почисти масата. — Всичко е толкова... сиво. Искам някой да дойде и отново да върне светлината и цветовете.

„Е, не разчитай на мен — смутено си помисли Елизабет. — Зная, беше глупаво да очаквам, че Мат седи и само чака да се обади, но поне опитам. Каквото и да изпитва, той явно няма нужда от мен; държи се като човек, който има свой живот и планове за бъдещето. Вероятно смята, че е направил достатъчно, като е изпратил онзи материал на Пол Маркам и Агенцията по печата.“

Но още на следващия ден Елизабет изцяло се посвети на проблемите на Нуево. Там нещата се променяха като в приказка и при всяко посещение пред тях се разтваряше нова глава. Изчакваше Холи след училище, двете се качваха в колата и отиваха да видят какво ново се е случило от предишния ден.

— При нас непрекъснато става нещо — довольно се смееше Изабел.

Навсякъде кипеше трескава дейност. Язовирната стена ставаше все по-висока с всеки изминал ден; жълтите каски на работниците приличаха на малки подвижни слънца. Но най-големи бяха вълненията около земята, която Кигън Рурк беше дарил за новия град. Всичко започна няколко дни след срещата в Лае Крусес, когато от канцеларията на губернатора изпратиха първите фургони за временно настаняване на жителите на Нуево. За една нощ бе издигнат нов град. Скоро след това започнаха да пристигат доброволци, които докараха каравани и палатки, прикрепени към покривите на колите си.

Част от тях бяха студенти във ваканция, други — безработни мъже и жени, които не само искаха да помогнат, но и се надяваха на постоянна работа в бъдещия курорт или в новия град; имаше и пенсионери, които не можеха да работят в строителството, но поеха грижата за храната.

Пред палатките бяха сложени съгъваеми масички и столове, направиха огнища и долината се изпълни с аромата на печено месо и картофи. Под ръководството на Изабел и Сезар доброволците образуваха групи, които помагаша на гражданите в преместването. Изпразниха магазинчето на Гаспар и го преместиха в един фургон, където то продължи да работи.

През обедната почивка Джок Олсон обясни на група доброволци как да преместят църквата. Точно в четири часа Джок спираше работа на обекта и без да сваля работните дрехи, се местеше на строителната площадка, където щеше да бъде новият град Нуево.

Там Холи и Елизабет забравяха за всичко друго. Беше им приятно да обикалят навсякъде и да наблюдават строежа.

— Не е ли странно? — попита Холи. — Мислехме, че язовирът ще разруши градът, а сега ги строят едновременно.

— Странно, но е толкова хубаво — каза Елизабет. — Има материал за чудесен репортаж.

След една седмица внезапно пристигна Мая.

— Родителите ми се обадиха и казаха какво става. Дойдох да помагам. Питър пристига следващата седмица: взел си е няколко почивни дни, за да поработи на обекта. А сега, казвайте какво да правя?

— Всичко — усмихна се Изабел. Беше неделя сутрин. Холи и Елизабет бяха пристигнали отрано; Лус дойде да пие с тях кафе, така че Мая завари и четирите, седнали пред дървената маса в двора на Изабел. Изабел извади дебело руло хартия, за да им покаже проекта за новия град. — Губернаторът обеща следващата седмица да изпрати проектантите, за да определят електрическата и водопроводната мрежа. Повечето хора вече избраха места за домовете си, така че можем да изработим план на града. Засега е определено само мястото на църквата — надявам се завинаги да остане там. Щях да припадна, докато я местех; през цялото време имах чувството, че ще се разпадне...

— Ама не се разпадна — обади се Лус, — ето я, вече е тук.

— Изглежда чудесно — добави Мая.

— О, засега изглежда много тъжно с тези пуси прозорци и изправена на подвижна платформа. Джок обеща до няколко дни да я поставят на новите основи, да сложат прозорци... Добро утро — поздрави Изабел влизащия Олсон. — Идваш точно навреме за кафето.

Той леко я докосна по рамото за поздрав и седна. Тя наля кафе в голяма чаша, а Холи ги наблюдаваше с интерес.

— Не си ли на работа до четири?

Той кимна.

— Точно така. Но когато работим по шест дни в седмицата, правя по-големи почивки за кафе. — Погледна скицата на града пред Изабел. — Къде сте определили място за моята къща?

— В края, близо до гората — отвърна тя. — Нали така искаше?

— Само проверявам да не сте ме забравили. А къщата на Елизабет?

— Още не съм си избрала място.

— Запазили сме голям незастроен участък — каза Изабел. — Има достатъчно време да се избира и по-късно.

— Само внимавайте магазинчетата за сувенири да не са близо до къщите — предупреди Олсон.

Всички заедно се наведоха над плана и започнаха да правят предложения, които Изабел старателно записваше, за да ги предаде на проектантите. Елизабет наблюдаваше как Олсон дава съвети и няколко пъти уж неволно докосна ръката на Изабел. „Дано да ѝ се случи нещо

хубаво“ — помисли и видя, че Холи и Лус също бяха забелязали, че нещо става.

Олсон си изпи кафето.

— Връщам се на работа, Изабел. Вече получих заповед да изравня града с булдозерите.

— Кога?

— Следващата седмица.

— А по-точно?

— Ти ще кажеш. Още колко време ви трябва?

— Какво ще кажеш за петък и събота?

Той се засмя.

— Ужасна си. Нека да е петък сутринта. Това е най-много, което мога да обеща. — Кимна спокойно на останалите и се спусна по хълма към обекта.

Холи и Лус се спогледаха.

— Изключително приятен човек — отбеляза Лус. — Казах на мама, че нямам нищо против да се сприятеля с него.

— Почувствах голямо облекчение, че имам толкова благородна дъщеря — сухо каза Изабел на Елизабет. — Но Лус е права: много приятен човек. Отдавна не бях работила с мъж, а ти много добре знаеш колко е важно за самочувствието.

Елизабет се усмихна.

— Зная, Изабел, важно е. Никога не бях допускала, че ти и Джок...

— Чакай малко! Недей да ни свързваш толкова лесно. Суеверна съм. Освен това има и друг проблем. Ами ако реша да се кандидатирам за губернатор?

— Мамо! — извика Лус.

— Казах само „ами ако...“. Иначе какво ще правя по цял ден, когато ти заминеш да учиш, градът е построен и няма да има проблеми за решаване?

— Ще се занимаваш с керамика. От колко време нищо ново не си направила.

— И?

— Освен това нали си в законодателната комисия.

— Два месеца в годината. Не е достатъчно. Не зная какво да правя с енергията си. Не бива да ми пречиш да имам някаква

благородна цел пред себе си, нали? Губернатор Изабел Арагон. Харесва ми как звучи.

— И на мене — съгласи се Мая, — но не виждам защо в живота ти да няма и мъж.

— Не зная. Отдавна не съм си представяла бъдещето си с мъж... Предполагах, че няма да намеря друг след баща ти, Лус — обърна се тя към дъщеря си. — Затова бях оставила любовните трепети на тебе и на Холи; на вас точно сега ви е времето.

Лус се засмя, но Холи силно се изчерви и отклони поглед.

— И аз като тебе, Изабел, не свързвам бъдещето си с мъж — изрече тя.

— Е, предполагам, че това рано или късно ще се промени — спокойно заяви Изабел. — Който и да е онзи недостоеен глупак, заради когото си започнала да разсъждаваш така, той е обречен да води жалък живот под нечий ботуш. По-добре престани да мислиш за него.

— Какво те кара да мислиш така? — попита Елизабет.

— Защото добре познавам мъжете. Мъжът, който си е позволил да нарани Холи, може да бъде само някое безгръбначно, безхарактерно и лишено от въображение влечуго. Следователно той никога няма да намери това, което търси; ще бъде жалък и неудовлетворен и винаги някой друг ще решава вместо него.

Холи я наблюдаваше с широко отворени очи.

— Ти си просто невероятна.

— Въпрос на житейски опит. Как мислиш, струва ли си да си поставям по-висока цел от губернаторския пост?

Всички се засмяха и Изабел каза:

— Е, както би казал Джок, хайде да се захващаме за работа. Щом следващата седмица започват да събарят къщите, до четвъртък всички трябва да сме напуснали града. — Погледна Елизабет. — Искам да свикаме събрание, за да решим какво да правим.

— В какъв смисъл какво да правим? Нали всички ще са напуснали къщите си? — учуди се Мая — Градът ще е празен.

— Точно това е идеята — каза Изабел. — Решили сме да го изгорим — обясни тя.

Вятърът промени посоката и водата от фонтана изпръска Мат. Кой знае защо той си спомни кратките летни дъждове в Нуево. Седеше на пейката и наблюдаваше мраморното конче в центъра на фонтана — беше като живо и той имаше усещането, че всеки момент ще изцвили. Елизабет също е била тук и също като него е наблюдавала мраморните животни, вази и херувимчета. Холи и Питър му бяха преразказали писмото, в което тя описваше Пиаца Навона и фонтана.

— Мама пише, че херувимчето, което се опитвало да възседне коня, ѝ напомнило за тебе и господин Рурк — беше казал Питър.

Седнал сам в средата на осветения от слънцето площад, той се усмихна и помисли: „Сега разбирам какво е имала предвид. И е била права.“

Разхождаше се по улиците и площадите, от време на време влизаше в някой музей, църква или дворец, като се опитваше да избегне опасното за живота улично движение в Рим. Отново си спомни за Рурк и първата им среща в Аспен, когато той беше изразил учудване, че двамата с Елизабет никога не са ходили в Европа. Беше размахал пред тях Европа по същия начин, както беше размахал пред Мат портфейла с два милиона долара. „Въпреки всичко през цялото време, докато бях при него, не можах да видя Европа; толкова бях претоварен с работа.“

Излезе от сенчестата улица на ярка слънчева светлина и изведнъж осъзна, че се е движил в кръг — пред него отново бе фонтанът на Пиаца Навона. Седна на една пейка и разсеяно се загледа в група американски туристи, скупчени около екскурзовода.

— Това е фонтанът на четирите реки — обясняваше той, — който символизира четирите края на света...

Мат си помисли, че тук Джингис Голд бе рисувал туристите и внезапно разбра защо има чувството, че всичко му е познато: несъзнателно бе обиколил местата, където Елизабет бе снимала поредицата „Интимно“.

— ... по проект на Бернини — разказваше екскурзоводът, — и е завършен през 165 г.

Един от туристите неспокойно се въртеше насам-натам; по едно време се отдели от групата и се приближи до Мат.

— Знаете ли колко дати чух по време на това пътуване? — попита той, като че ли бяха стари приятели. — Не поемам повече

информация.

Мат се усмихна и кимна.

— Освен това ме болят краката — допълни туристът и седна на пейката до него. След малко попита: — Вие американец ли сте?

— Да.

— А къде е вашата група?

— Пристигнах сам.

— Разглеждате Европа сам? И защо така?

Мат замислено го погледна.

— Защото така искам.

— Извинявайте — бързо изрече човекът, — разбира се, това не е моя работа.

Мат мълчаливо се съгласи. Знаеше, че дори да имаше желание да отговори, нямаше да е лесно. „Тук съм, за да си възстановя равновесието — мрачно си помисли, — и защото не успях да подредя живота си. Искях да разбера докъде мога да стигна, но не успях да спра навреме. За всеки идва момент, когато трябва да си заповяда: достатъчно. Искам да видя всичко това заедно с Елизабет. С никой друг. Ето защо още от първия ден в Рим обикалям местата, на които и тя е била. Ето защо винаги бях зает, когато Никол предлагаше да заминем за Европа. Хиляди места и звуци по света очакват да бъдат открити. Искам да ги открия с Елизабет.“

Стана и разсеяно се сбогува с човека на пейката. Пресече площада и влезе в хотела си.

„Искам да се върна в Америка. И за втори път ще попитам жена си, дали желае да сподели с мен едно пътуване.“

ГЛАВА 20

Децата се гонеха из празните улици на Нуево и за последен път ги изпълваха със звуци и живот. Възрастните се сбогуваха с града, като бавно обикаляха старите къщи стая по стая и си припомняха кой къде е бил роден или починал, кой е надраскал дървената врата или е мечтал под това дърво.

Елизабет и Изабел стояха на пустата улица и слушаха възбудените гласове.

— Триста години — каза Изабел и поклати глава. — Триста години тук е имало град. А сега той е мъртъв.

— Това е само неговата обвивка — отбеляза приятелката ѝ. — Нали хората са заедно; дори онези, които се преместиха, започнаха да се връщат. Всъщност хората правят от струпаните на едно място къщи истински град?

— Така е. Искам да изгорим този град, за да се знае, че до края е останал наш и само ние можем да го изтрием от лицето на земята, а не булдозерите. Но... погледни какво става.

Всички си бяха тръгнали; двете бяха останали сами на прашната улица. Под тежките облаци каменната стена на язовира застрашително се извисяваше над притихналите дървени къщи. От караваните и палатките в горната част на долината долиташе детски смях и въпреки това цареше такава тишина, че Елизабет чуваше звъна на прибори и порцелан.

— Време е за вечеря — каза тя и прегърна Изабел през кръста.

— Ето един приятен начин да приключим с тази история и да се съберем заедно. Кой ще запали огъня?

— Татко — отговори Изабел, прегърна я през раменете и двете се обърнаха с гръб към града. — Помниш ли колко често идвахме тук с децата, когато бяха малки? И всички ни наричаха различните сестри. Помниш ли?

— Разбира се. Ние пак сме си сестри.

— Може би това е най-хубавото — каза Изабел.

Елизабет кимна. Нямаше желание да говори.

На върха на хълма Холи, Лус и Мая помагаха да се наредят масите; Сол отваряше кутии с бисквити и сладкиши, донесени от Санта Фе; Хедър помагаше на Спенсър и Лидия да извадят безалкохолни напитки от багажника на колата. Питър, който беше пристигнал същата сутрин, правеше снимки на пустия град, на хората, които се нареждаха по масите, и на децата, които си играеха на криеница зад караваните. Джок Олсон извади дълъг маркуч и го протегна до креслото, на което седеше Сезар.

— Готово — каза Джок, а Лус удари с лъжица по една тенджерка.

Сезар се изправи и тълпата притихна.

— Докато паля този огън, искам да запазим тишина и да помислим за Нуево, града, в който сме родени и прекарвали живота си. Добре е да запомним своя дом, въпреки че го напускаме и скоро няма да го има. — Почака малко, коленичи и запали огъня.

Настъпи пълна тишина и след половин минута крайната къща пламна; децата радостно се разпищяха. След малко огънят погълна втората къща и така постепенно пламна целият град. Пламъците се извисиха до небето.

— Господи — каза тихо Сезар. — Господи, какъв невероятен огън!

Хората започнаха да си говорят, храната бе сервирана и Елизабет предложи да седнат на масите. Плачеше ѝ се, но в огъня пред тях имаше нещо толкова силно, все едно че неговата топлина и светлина можеха да създадат цял един свят, а не само да го разрушат.

— Бих направил света от огън и водни капки — каза Питър на майка си. — В училище четох подобно стихотворение. Добре ли си?

Тя се усмихна.

— Да, благодаря. Само ми е малко тъжно.

— Нищо чудно. — Той я прегърна и когато Мая се приближи към тях, прегърна и нея с другата си ръка. Тримата се загледаха в огъня.

— Вижте! — извика Мая и погледна нагоре. Пламъците подскачаха към надвисналите облаци. — Прилича на залез!

— Или на изгрев — каза Питър и усмихнато я погледна в очите. Толкова приличаше на Мат, че гърлото на Елизабет се стегна и тя преглътна, за да спре напирещите сълзи. — Всичко започва отначало — каза той. — От огън и роса.

Хората гледаха към небето; светлината на огъня беше като река от разтопено злато и мед, която се разливаше върху надвисналите облаци и ги караше да трептят, все едно че и те горяха. Точно това видя Мат, докато караше към Нуево. В първия момент си помисли, че някъде зад старата желязна мина е избухнал горски пожар. Но след малко разбра, че огънят е много по-близо. „Господи — помисли той и увеличи скоростта, — гори градът!“

След последния завой забеляза крещящите от възторг деца, а след това, точно пред себе си — и хората, събрани за празненството. Бяха може би около двеста души, наредени на дълги маси на поляната. В малки дупки бяха запалени огньове, а над тях висяха чугунени котли, от които се извиваше дим. На масите бяха поставени големи паници и чинии, пълни с храна, на известно разстояние от тях се намираха караваните, палатките и фургоните.

Мат отби колата от шосето и спря. Никой не го забеляза; хората говореха помежду си; огънят пращеше силно. Той слезе от колата и се насочи към най-близката група. Забеляза Изабел, застанала права пред масата.

— ... на най-забележителната жена, която познавам — казваше тя и силният ѝ ясен глас изпълни поляната — и която се бореше за нашите интереси до края.

Всички бяха наредени около същата маса: Лидия и Спенсър, Хедър и Сол, Питър, Мая, Холи, Лус, Сезар. До Изабел седеше някакъв непознат, който не откъсваше очи от нея. След това се изправи Елизабет. Мат затаи дъх, завладян от обич и копнеж.

Красотата ѝ беше впечатляваща. Беше облечена в дълга бяла селска пола и яркожълт пуловер. Косата ѝ беше като мед и блестеше на светлината на огъня като златен пламък. Мат за миг си представи ослепителната жена, винаги облечена в черно и бяло, чиято кожа оставаше хладна дори в моментите на най-силна страст. Сега не можеше да разбере как някога си бе въобразявал, че има нужда от нея.

— Предлагам да вдигнем тост за жителите на Нуево — каза Елизабет — и за всички, които ни се притекоха на помощ: Джок Олсон и неговия екип, които така добре използваха оборудването на компанията! — Мъжът до Изабел се засмя; засмяха се и неколцина мъже на една от съседните маси, а след това и всички останали. — Да благодарим на хората — продължи тя, — които се събраха от всички

краища на страната и ни помогнаха с каквото можаха. Всички ние сме като семейство, което строи къща; но вместо една ние ще построим много къщи, цял град. Всички вие сте просто чудесни!

След малко стана следващият, за да вдигне тост, но той вече не чуваше думите. Тръгна към Елизабет. Беше изминал половината разстояние, когато се усети какво прави. Питър пръв го видя и побутна Холи, а след това каза нещо на Елизабет. Тя се обърна и Мат видя светлина да озарява сивите ѝ очи.

Стана, приближи се до него и го прегърна. Телата им се срещнаха и така добре си паснаха, сякаш никога не се бяха разделяли.

— Обичам те — каза Мат. — Елизабет, обичам те. Не зная какво стана с мене и как можах да...

— Мат — прекъсна го тя, — не говори. Рано е още. Първо искам да те целуна.

Той се засмя. Държеше нежното тяло в ръцете си и беше щастлив. Отново усещаше копринената коса, извивката на гърдите ѝ.

— Любов моя — прошепна тя, — нека си поема дъх.

Усмихнаха се един на друг.

— Кажи ми за какво са се събрали хората? — попита Мат, но веднага поклати глава. — Не, всъщност не ми отговаряй. Само искам да те гледам и да те държа в ръцете си.

Тя го погали по лицето.

Мат забеляза, че Питър и Холи ги наблюдават. „Изчакайте малко“ — прошепна им и двамата се засмяха. Тръгнаха към дърветата и след малко полянката с масите се скри от погледите им, въпреки че продължаваха да се чуват гласовете и смехът на хората.

— Все пак трябва да ти кажа някои неща... — каза Мат. — Мисля, че вече не съм добра партия. Скъсах с Рурк и не зная какво ще правя занапред...

— Първо ще си легнеш с жена си.

Той се ухили.

— Колкото се може по-скоро.

— След това ще говорим за бъдещето.

— Не, има неща, които искам да ти кажа веднага. Нали не възражаваш? В Европа доста мислих; искам да ти кажа как стигнах дотук. Седях си на Пиаца Навона, мислех за Джингис Голд и за тебе и изведнъж разбрах, че цял ден съм обикалял местата на твоите записи.

Тогава осъзнах, че искам да видим Рим заедно, също и останалата част от Европа и цяла Америка... А също така да бъдем заедно до края на живота си.

Тя не откъсваше поглед от него. Той спря, за да я прегърне отново.

— Липсваше ми. Дори когато бях твърде заслепен и не го разбирах, пак ми липсваше.

— Съжалявам, че не го знаех — тъжно каза тя.

Мат очакваше, че тя ще спомене нещо за Тони, но Елизабет нищо не каза; той знаеше също така, че тя никога няма да попита за Никол. Започваха отново и това беше достатъчно.

— Имам някои идеи с какво бих могъл да се занимавам занапред — каза той, докато се разхождаха. — Искам да ги обсъдя с тебе.

Тя се усмихна.

— Добре звучи. Мат, надявам се обаче, че „Чифтейн“ не влиза в плановете ти. Сол все още иска да го купи, Хедър — също, и си помислих, че ако нямаш нищо против...

— Ще им го дадем — каза той.

Тя бързо го погледна; очите ѝ блестяха.

— Значи си мислил за това.

— Това беше едно от нещата, за които взех решение в Рим. Сол отдавна сам прави вестника; нямам право да му го отнемам. Същото се отнася и за „Сън“. Помниш ли как предсказваше, че след няколко години ще стане издател на вестника? Радвам се, че мечтата му се сбъдна. — Мат замълча. — Другото, за което си мислех в Рим — продължи след малко, — бе, че с малко помощ бихме могли да започнем да издаваме списание.

Тя спря.

— Не знаех, че си мислил за списание. Какво по-точно?

— Вероятно регионално; най-добре познавам проблемите на Югоизтока. Списание, предназначено за обикновените хора; ти добре ги познаваш. Мога ли да разчитам, че ще приемеш длъжността на издател и главен редактор по съвместителство? И на автор, разбира се.

— Да.

— Колко било просто — промърмори той. — Напоследък всичко ми изглеждаше толкова сложно.

— Ще бъде сложно, ако отново се наложи да ипотекираме къщата...

— Не, този път няма да имаме проблеми. Мич Лейдлоу сам предложи да помогне; той ще привлече и други спонсори. След като уредим формалностите и тръгнат рекламите, можем да започнем на първо време с проблемите на малките групи; да привлечем местни хора за автори...

Елизабет започна да се смее и след кратка пауза Мат също се засмя:

— Съжалявам. Изглежда пак се втурнах след облаците, преди да съм се възстановил.

— Не, не съжалявай — бързо изрече тя. — Каза го просто чудесно. И аз искам да участвам. Ако успеем да направим списанието заедно...

— Поне последното ти гарантирам. Каквито и върхове да се изпречат на пътя ни, ще ги покоряваме винаги заедно. — Мат отново я целуна. — Върнахме се там, откъдето бяхме започнали — обичаме се, работим заедно... Или може би искаш нещо по-интересно? Искаш ли да се преместим някъде другаде? В Ню Йорк? Париж? Лондон?

Тя се усмихна.

— Искам да бъда с тебе. Където и да е.

Устните им се срещнаха. След известно време Мат каза:

— Искаш ли да те заведа още по-навътре в гората? Или най-добре да се приберем вкъщи. Мислиш ли, че някой ще забележи, ако сега си тръгнем? — Вдигна глава и се послуша. — Елизабет, наистина ли чувам камбанен звън, или имам халюцинации?

— Истина е. Хайде да отидем при останалите, Мат. Сега ще освещават града.

— Това ли е мястото, което им даде Рурк?

— Да. Благодарение на тебе...

— Преди всичко на тебе и твоя репортаж, освен това на Мич Лейдлоу...

— Написах ти няколко реда, за да ти благодаря за материала, но писмото се върна обратно... О, Мат, толкова много неща имаме да наваксваме!

— Но имаме и цял живот пред себе си. Господи, та това наистина е църквата!

Излязоха на полянката от противоположната страна. Точно пред тях на ниска платформа се извисяваше църквата. Хората се бяха наредили в полукръг пред нея. На входа стоеше Сезар и съсредоточено си разглеждаше обувките. След малко вдигна поглед към смълчаната се тълпа.

— Помолих Изабел да произнесе тази реч, но тя отговори, че честта се пада на мене, защото съм най-възрастният жител на града. Днес е първият ден на май — добро време да поставим ново начало. Нуево вече не съществува. Но тук, където сме застанали сега, е нашият нов дом и църквата е в неговия център. Сега искам да дам ново име на града: Ренасимиенто Нуево — Възродено Нуево.

— Възродено — прошепна Елизабет. — Обичам те, Мат.

Той я прегърна. Питър и Мая се приближиха към тях и Питър за миг сложи глава на рамото на баща си, след което рязко се изправи и каза:

— Добре дошъл у дома.

— Тепърва трябва да направим от този град наш дом — казваше Сезар. — Винаги ще приемаме бездомните, защото и ние бяхме без дом и знаем какво означава това. Ще направим от този нов град добро място за живеене, ще го защитаваме и ще запазим онези прекрасни чувства, които изпитваме в момента, защото толкова много хора проявиха интерес към нашите проблеми и ни помогнаха да запазим града жив... — Замълча и разпери ръце. — Не знам какво още да кажа.

Мат излезе напред и започна да ръкопляска. Питър застана до него, а след това и всички останали. Хората минаваха и усмихнати поздравяваха Сезар с хубавото освещаване. Мат и Елизабет се отдръпнаха и отново се прегърнаха. Когато се погледнаха, с изненада забелязаха в очите си нещо, което почти бяха загубили. В този момент се чуха първите звуци на песента.

Мелодията започна тихо и колебливо и изведнъж се усили, сребърните ноти се извисиха. Всички замлъкнаха и се заслушаха в красивите думи:

„Най-после сме у дома.

Извървахме хиляди километри по неравния път...

Но най-после стигнахме до своя дом.“

Пееше Холи.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.